

ΠΕΝΤΑΛΟΓΙΑ,

SIVE

TRAGOEDIARUM GRÆCARUM

DELECTUS.

THE NEW YORK

FRANCIS & TAYLOR

ΠΕΝΤΑΛΟΓΙΑ,

SIVE

TRAGOEDIARUM GRÆCARUM

DELECTUS:

CUM ADNOTATIONE

JOHANNIS BURTON. *K*

EDITIO ALTERA.

CUI

OBSERVATIONES, INDICEMQUE GRÆCUM

LONGE AUCTIOREM ET EMENDATIOREM,

ADJECIT

THOMAS BURGESS, A.B. e C.C.C.

TOM. I.

OXONII:

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

APUD J. & J. FLETCHER.

M. DCC. LXXIX.

165 i 9

L E C T O R I

S. D.

THOMAS BURGESS.

NULLIS eget laudationibus hæc, quam tibi in manus trado, Burtoni Πενταλογία. Omnibus satis nota est, et quidem linguæ Græcæ studiosis adeo accepta, ut cum paucissima ejus extarent exemplaria, alteram editionem dudum flagitarent: in qua quid præstitum sit liceat exponere.

Qui hanc editionem curabat, fabulasque quatuor priores totas prelo paraverat, vir doctus, maxima jam parte Phœnissarum Euripidis impressa, eam destituit: cujus in provinciam successi, cum nihil restabat, nisi ut δευτέρας φροντίδας ad Æschylum scriptas pro virili corrigerem, ea nempe quæ in distinctionibus & accentibus ponendis præcipue gravius fuerant errata. Et innumeris quidem, Burtono ipso post præfationem admonente, mendis typographicis scatebant δευτέραι φροντίδες, imprimis Scholia in iis sæpissime adhibita, quæ omnia diligenter ad editionem Stanleianam exegi. Textum, qui vocatur, vir doctus, quem supra memoravi, legem sibi imposuit ubique repræsentandi eundem quem ediderat Burtonus; quæ itaque lex, ut editio

A

fibi

fibi constaret, mihi quoque fuit accipienda: neque enim per me stetit quin plures (vide ad Euripid. Phœn. v. 1090.) lectiones emendatæ ex Valkenarii editione in hanc nostram derivarentur.

Textum autem dedimus quàm potuimus emendatum: deinde curas illas posteriores, quæ calci prioris editionis subjici solebant, cæteris adnotationibus intertexuimus.

Præterea vero novum aliquod (quale quale pro temporis ratione fieri potuerit) visum est adjungere, quod insuper hanc editionem commendaret: suam enim meliorem & utiliore reddi posse & ingenue fassus est Burtonus, & res ipsa loquebatur. Quare primo notetur velim, *duplicem* in his fabulis edendis rationem instituisse Burtonum. — Quo tyronibus inserviret, in eorum gratiam dedit operam ut verborum vim & orationis elegantiam exponeret. — Deinde quum textum Græcum sæpius corruptum & turbatum post alios sentiret, *ne quid ad lectionem genuinam* (Burtoni verba sunt) *accuratius constituendam deesset, lectiones varias e codicibus MSS. undique quasquisas* subjecit: quod ut optimo consilio, ita fidelissima diligentia, fecit, cæterisque Phœnissarum editoribus nostris accuratius, Musgravii etiam judicio, qui honorifice ac pie viri boni meminit. Eandem etiam ob causam conjecturas aliorum attulit, & nonnullas suas ipsius feliciter proposuit. Instituto huic utraque in parte obsecutus sum.

Indicem enim, five Lexicon Græcum, quod *Lexici Tragici* primæ lineæ dici potest, quam plurimis

plurimis vocibus elegantioribusque locutionibus auxi. Imprimis vero Lexicon accuratius erat constituendum: nam erroribus typographicis, quod ipse monuit Burtonus, abundabat, præcipue in numerorum indiciis, quæ locos fabularum designabant; ita ut fructus Lexici aliter utilissimi magna ex parte intercidisset. Maxima sane igitur molestia vocabula omnia ad locum quodque suum exegi, atque ubi sibi ipsa non respondebant, locos, numerorum signis omnimodo excussis & transpositis, investigavi: unde factum est, ut quamplurima corrigerem errata; nonnulla tamen diligentiam meam eluserunt. Si quidem ipse etiam dum in opera adeo molesta verfor, nonnulla vel nova admisi, vel vetera non emendata reliqui, veniam dabit humanus lector. Hoc tandem tædio defunctus materiam ad augendum Lexicon comparavi: qua in re quam rationem tenuerim dictum est in iis, quæ in Lexicon præfatus sum. Ubi nescio quomodo Indicis præclari, quem Euripidis Phœnissis a se editis adjecit Schutzius, quique mihi non parum profuit, nullam habui mentionem. Materiam quidem copiosissimam collegeram: cujus tamen maximam partem refecare fui coactus, ita vero ut plurima &, ni fallor, utilia, fervarem, quæ ad Æschylum præsertim pertinerent. Multum profecto ex Spanhemii commentario in Callimachum, Æschylea ibi sæpe optime tractantis, profeci; qui inter paucos varia eruditione & recondita instructissimus, olim, uti ipse in observationibus

Callimacheis nos admonuit, in animo habebat, ut Tragœdiæ illum scriptorem vetustissimum peculiari adnotatione illustraret.

Verba autem nunc primum Lexico allata non semper nude exposita habentur; sed observationum hic illic dispersæ sunt, quæ non parum, spero, ad constructionis rationem aperiendam adjuvabunt. Porro etiam istis ibi locus datur, ut tyronem locutionem aliquam quærentem paulo detineant, quem fortasse festinantem verborum nude exppositorum vis poterat latere. Ubique adjecta sunt virorum doctorum nomina, e quorum scriptis augeri istæ possunt, & amplioribus doctrinæ copiis confirmari, ut cum quibusdam saltem eorum tyro noster sensim ineat consuetudinem, quibus ducibus adhærere debet, qui in Græcis, accurataque linguæ scientia, perfectum velit facere.

Non semel etiam ibi observationibus nostris in Sophoclem & Æschylum adstruere cœpimus ea, quæ vel emendationem aliquam propositam firmarent, vel vocabuli significationem expositam dilucidius explicarent.

Lexico jam Græco additamentis, quæ necessaria videbantur, factis, & proinde Philologia puerili aucta, dispiciendum venit quo modo alteri rationis Burtonianæ parti inservire possem. Neque opus erat, ut diu circumspicerem unde auxilia peterentur. Multa enim in his corrupta juxta cum cæteris Tragicorum fabulis adhuc remansisse, jamdudum ab observationibus Criticorum
in

in his literis versatorum didiceram. Commentarios igitur eorum adii, unde, quidquid ad lectionem emendandam pertinebat, descripsi. Et multas nimirum emendationes Burtono Heathioque ignotas præstat hic libellus; easque quum aliorum virorum principum, tum illius, qui instar omnium est, TOUPII. Plurimas tamen certe in Observationibus non memorari sentiet lector eruditus: neque vero mihi id vitio verti debebit in exemplaribus corrigendis & recensendis plus satis occupato. Eas quidem, quæ apud commentarios in nostras fabulas peculiariter conscriptos leguntur, ex industria missas feci, (nisi ubi nonnunquam habebam, quod contra dicerem,) quippe quæ suo loco satis commode possent conspici. Omnia igitur fere ex Heathio allata istiusmodi sunt generis. Neque hoc ita quis intelligat, quasi viro magnis sane in Tragicos meritis celeberrimo obtrectare velim:* de quo

* "Sed improvisus venit ex Anglia plerisque (versibus in Phœnissarum fabula *ἡδίστα* Valkenariorum damnatis) defensor, quem Euripidi mihi adeo gratulor, Benjamin Heathius, notis sive Lectionibus in tres Tragicos editis, de harum literarum studiosis hominibus & de Musa Tragica sæpius egregie meritis; in cujus Præstantis viri doctrina non sane vulgari, si vel ab æquis iudicibus, hac in re tantilla, causa cecidisse iudicabor, victus facile solatium inveniam. Plura dicerem in laudem Heathii nisi in alio quodam verbis ornando modum vir humanissimus excessisset." Hæc candide & jure merito concessit vir doctissimus, & ipse etiam humanissimus, idemque arbiter æquissimus; qui mox tamen de versibus iisdem spuris loqui pergens, "Interea, inquit, sua cuique manebit opinio, suum cuique aurium iudicium, suos Atticarum elegantiarum gustus, adeo diversus, ut minime sit mirandum, huic Atticos atque Euripideos versus videri, qui mihi hoc ingenio capitali videantur atque istius ævi locique Poetis minime digni. Cur id adeo censeam hæc est ratio. Multa, tanquam corrector, primus omnium Heathius Euripidi contribuit, quæ, si legerentur in libris nostris vulgata, mihi tanquam adulterina tamen

tamen non injuria dici potest, quod ipse de Kingio ad Euripidis Phœnissas (v. 1321.) dixit: "*Metro restituendo intentus constructionem, ut sæpe fit, prorsus perdidit.*" Reiskii animadversiones in Sophoclem non vidi, neque Abreschii in Æschylum, neque Mori Prolusionem de Euripidis Phœnissis: quos duos priores nunquam in Lectionibus suis adhibitos non tractavisse videtur etiam Heathius: hic vero Lipsiæ nuperrime prodiit.

Ita, quod ad Sophoclem & Æschylum, rem administravi. In Euripideis longe alia tenenda erat ratio. Ut editionum Valkenarii & Musgravii bona quædam cum lectoribus communicarem, at simul tamen temperarem quo minus ob eam rem molem libri grandiore facerem, ea tantum inde delibavi, quibus textum novando meliorem fecerant. Conjecturas autem, quibus commentarii sui abundant doctissimis & maxime probabilibus, ob causam supra dictam prætermisi, nedum meas scilicet proferre ausus. Dolendum autem puto tam multas lectiones antiquatas, & viro- rum doctorum, manuscriptorum etiam, auctoritate ex Euripide ejectas, editionem Musgravianam cum maxime inficere: præsertim cum constet ex iis, quas vir doctissimus in tabula erratorum & adnotationibus memoravit, invito

quantocius inde viderentur deturbanda; aliis Attico sermoni congruis, in eorum loco collocatis." VALKENARII Præf. in Euripidis Hippol.

Hæc neque lectori injucunda, qui nondum Valkenarii Hippolytum viderit, futura fore cogitabam, & nonnihil excusationis ob meum quidem ab Heathio dissenfum, fortasse aliter visam dissentienti temeritatem, adlatura.

eas relinqui editore. Nonnullas etiam ipse in Phœnissis extantes ab editore neglectas ostendere non dubitavi, satis certe multas, quæ doceant, quam caute viri elegantissimi eruditissimique judicium debeamus accusare, priusquam adnotationes inspexerimus, quibus præfixa fere vera lectio exhibetur.

Præter subsidia jam dicta, observationes quasdam doctas mihi in manus tradidit utendas Bibliopola, a viro profectas summa certe (quod ipsæ testantur) eruditione prædita; ea tamen modestia, ut nomen suum, quod omnes proculdubio scire cupiant, ne mihi cognitum esse vellet. Iis in eundem locum nonnunquam observationem addidi, vel ad illius judicium confirmandum, vel exponendum cur aliter sentirem. Quoties dissenserim, si id modeste ac reverenter fecerim, veniâ me humanitas ejus, uti spero, dignabitur.

Jamque vero his constitutis, atque emendationibus aliorum sepositis, aliquid de meo etiam adjicere in animo fuit. Atque id maxime effecit ut periculum facerem, quòd censebam nihil fere non aliquo modo gratum fore, quod ad Sophoclem emendandum aut tentandum pertineret: præsertim desperata jam ea salute, quam a Valkenario, post etiam Capperonerio, sperabat. Quod autem Sophocli, idem Æschylo aliquatenus malum accidit. Dolendum certe novam ejus editionem intercidisse, cujus specimen Lugduni Batavorum edidit Antonius Askew, vir Græce doctissimus, omni Circorum

ticorum genere subsidiorum instructus, & hic loci honoris causa nominandus, qui sane variis manuscriptorum lectionibus Burtono suppeditatis, (hac editione τῷ Ἑπτα ἐπὶ Θήβαις subjectis,) egregie de hac Pentalogia meritus est.

Cum persuasum igitur mihi fuit nondum vitiis repurgatum esse Sophoclem, an iis aliqua e parte mederi possem tentavi. Inde plurimæ profectæ sunt conjecturæ, ex quibus alias in his observationibus dedi, alias seposui in *Austario* observationum, quod mox sequetur, proponendas. Plura etiam, et lectu forsan digniora, notare potuissem, si diligentiori vacassem Heathii aliorumque commentationum lectioni.

Hæc autem, qualiacunque sint, benevole accipiat rogo lector eruditus, quippe quæ a juvene conscripta Græcarum literarum, vereor, rudiori, quàm decebat eum, qui primum Critices periculum in Tragicis veteribus facere auderet. Quem tamen istarum literarum sapor, vel in præsentia suavissimus, non potuit quin deliciarum, quas ab aliis celebratas noverat, flagranti accenderet cupiditate: quem etiam Burtoni viva quasi vox ad hæc ipsas curas urgebat & hortabatur. Multa tamen animo occurrebant, quæ suaderent ne hæc αὐτοσχεδιάσματα publice proponerem: et movebant quidem, ni me firmasset Quintiliani, viri plane gravissimi, iudicium, "*Non differendum monentis esse tyrocinium in senectutem: nam quotidie metus crescit, majus fit semper quod ausursumus, & dum deliberamus quando incipiendum sit,*
incipere

incipere jam serum est. Quare fructum viridem, & adhuc dulcem, promi decet, dum veniæ & spes est, & paratus favor. Et audere non dedecet, & si quid desit operi supplet ætas, & si qua dicta sunt juveniliter, pro indole accipiuntur. Aliud porro persuasit, spes nempe ex erroribus meis mature notatis profectum faciendi. In Observationibus enim conjecturisque factis non dubito quin sæpe falsus fuerim; & nonnunquam fortasse, quod etiam in longe doctiores cadere solet, cum erroris alios redarguo. Si vero tantillum de Sophocleis sim meritis, si operâ meâ una saltem atque altera eluatur labes, lætabor quam qui maxime, & me pretium laboris mei latis amplum tulisse arbitrabor.

Atque hæc habui, Lector Benevole, tibi exponenda. Nihil nunc restat, nisi ut quædam in Observationibus gravius errata tibi corrigenda monstrem, cætera in tabulam post finem libelli relaturus. Igitur p. 9, v. 279, post *prorsus nescio* supple signum ANON. v. 301, l. significet. P. 10, v. 325, Δύει φρονῶντι l. Λύει φ. P. 18, v. 802, l. Hic etiam a viro docto. P. 23, v. 1198, Si vox ἀποκλῖναι accipitur. P. 25, v. 1282, Anne ἐν σκότῳ l. Anne ἐν σκότῳ ὀψοίαθ'. P. 27, v. 1374, ἐρωτηματικῶς. P. 43, v. 144, nostros videtur sententia. P. 57, v. 657, certe *præter meam*, l. certe vel *præter meam*. P. 58, v. 657, præ propius abfuerit, l. quæ propius abfit. P. 68, v. 1188, ante *nonne aliis* adde—i. e. ἀλλ' ἔτοι. P. 63, fin. Hæ autem. P. 71, v. 1437, imprecatus. P. 82, v. 217, superstites. P. 85,

v. 491, omittitur. P. 95, v. 1351, post τὸ μὴδέν
 ἀδixεῖν, pone comma. P. 99, v. 21, post *noster*
 supple *locum*, & p. 100, v. 90, post *debuerat* supple
Kingius. P. 107, v. 928, lege δὴ νῦν ed *Valk.*
 δὴ νῦν *Musgr.* P. 113, v. 1592, particulæ ejectæ.
 P. 120, v. 206, Itane. P. 128, v. 582, probaverit—
 Scholiaffis. P. 132, v. 764, init. l. & ab aliis.—
 Addam obiter *Fortinum*.—Adscripsisse. P. 133, v.
 772, vulgatæ.—Magis quam placet leg. Magis
 tamen placet. P. 134, v. 860, confociantes leg.
 consonantes.

Quod porro equidem sæpius feci auctoritatē
 haud vulgari fretus, ut scriberem *videatur*, p. 73,
relationibus, & *Antigonam*, melius fuisset dictum
conferatur, *legatur*, aut simile quiddam; *actis* five
commentariis; &, secundum formam vulgatiorem,
Antigonen: nisi potius in postrema quidem voce
 illa præstet forma ob suaviorem numerum, quo
 vitetur literarum *n n* concursus. Si quæ vero
 sunt alia hujusmodi, lectoris humanitas, præfatione
 hac perlecta, non diu quæret, quò talia referat.

LINGUÆ GRÆCÆ

In utraque Academia Præceptoribus

Scholarumque

In Anglia celebriorum Magistris

Hunc

TRAGOEDIARUM

In suo genere præstantissimarum

Delectum

D. D. Commendatque

Utilitatis publicæ studiosus

Editor

JOHANNES BURTON.

Orator ad vos venio ornatu prologi,—
 ———Vobis datur

Potestas condecorandi ludos scenicos.
 Nolite finire per vos artem Musicam
 Recidere ad paucos. Facite ut vestra autoritas
 Meæ autoritati fautrix adjutrixque sit.

PRÆLOQUIO hoc Terentiano usus, vos præcipue,
*Viri de republica literaria bene meriti, libenter com-
 pello: liceat mihi Editorum causam communem agentibus
 tanquam voce publica, in literati gregis nostri subsidium
 vos iudices atque patronos advocare. Imprimis finite
 exorator sim, ut literarum Græcarum studia, quæ qui-
 dem languere indies & exolescere sentio, omni ope foveatis
 & resuscitetis: atque adeo deinde ut gentem Editorum,
 qui hac in parte operam impendunt nec inutilem nec il-
 liberalem, consilio, munificentia, patrocinio adjuvetis.*

*Recognoscite mecum horum hominum conditionem mise-
 ram prorsus & miserandam: videte discrimen anceps,
 hinc paupertatis, illinc servitutis opprobrium. In hoc
 grege nostro quotusquisque reperiatur, qui sine ope aliena
 obstetricante ingenii fœtus in lucem publicam proferre
 valeat? Quid igitur restat? num precario, & tanquam
 stipe per syngrapham emendicato victum quærens, labo-
 rum fructus immaturos & spem pretio venditabit? at
 vero emendicatio ipsa in desuetudinem & fere dedecus
 abiit. An vero, velut captivus Bibliopolæ serviet, libe-
 ralis illiberali, servorum servus? —indignum facinus!
 Ecquis huic malo remedium adhibere & a tali sive damno
 sive dedecore meliora promeritum hominem vindicare
 velit? Hæc ego commiserans simul & indignans cum me-
 cum diu reputarem, sensi aliquando nova quædam con-
 silia esse ineunda, atque illud demum aggrediendum, ut
 Editoris inopiæ Patroni alicujus potentioris munificentia
 succurreret.*

succurreret. Neque profecto hoc erat à me temere consultum aut attentatum. Namque hanc causam, in qua oratio nemini deesse poterat, apud virum honoratissimum Henricum Rolle nuper Baronem de Stevenston, tam efficaciter peroravi, ut ab eo largitionem centum librarum impetrarem in * Editorum Oxoniensium usus communes erogandam; ita ut inde supellectilis prælarie, aliique, quicunque ad editionem ornandam requiruntur, sumptus suppeditari possent; ea interim lege, ut, post mercium venditionem factam, nummi non frustra collocati Academiæ rependerentur, Editorum subinde aliorum in usus similiter erogandi. Ita demum bene comparata res erat, ut homini inopi in editione ornanda nummorum ususfructus non deesset, & laborum præmia perciperentur jam proprie sua: Academiæ interim salva nummorum summa, & prælo Oxoniensi & reipublicæ literariæ auctior fama constaret.

Et hæc quidem à me ideo commemorantur, ut Patroni de Academia bene meriti memoriæ aliquis non tam privatæ quam publicæ pietatis officio honos persolvatur, tum etiam ut intelligatur, quibus incitamentis atque subsidiis adjuti hanc ipsam, quæ aliquando tandem vobis exhibetur, Tragædiarum Editionem absolvimus.

Ea certe mihi curarum prima erat ne Patroni nostri munificentia frustra collocari videretur: quare & opus aliquod laudabile, & opificem insuper idoneum illico designandum putavi: occurrebat animo materies sane dignissima, hic tragædiarum delectus; editionis administrandæ cura Juveni, quem inter pupillos præcipuum habueram Josepho Bingham erat commissa: supellectilis literariæ

* His opibus adjutus Biblia Hebraica nuper edidit ὁ μακαριτης, N. Forster, S. T. P.

Munificentiae exemplo hoc laudabili excitatus pro suo erga rempublicam literariam & Academiam studio singulari in communes Editorum usus libras ducentas testamento nuperrime legavit ὁ μακαριτης, Gualt. Hodges, S. T. P. Coll. Oriel Præpositus.

quæ undequaque conquiri poterant, subsidia comparata : ipse, qua potui, aderam una hortator atque adjutor : & profecto de summa rerum præclara quædam non temere mihi polliceri videbar. At vero in medio operis instituti decursu spes nostras omnes subito intercisas destituit improvisa & præmatura mors ; ille optimi & animi & ingenii juvenis febre præreptus triste sui desiderium bonis omnibus reliquit. — Atque adeo hæc, quam moliebamur, editio jamdiu pendebat imperfecta, aliquando per intervalla temporum à me retractanda, & jam tandem amicorum opera succurrente ad finem perducta.

Hæc pauca de Occasione præfatus, jam editionis institutæ rationem redditurus Lectori ὁπῶδ' ὄντων me exhibeo.

Si forte quærat cur potissimum hunc tragædiarum delectum fecerim, sciat hoc à me non temere aut improvide factum : imo vero rationes haud leves suadebant : 1. Materię ipsius dignitas, quam quidem cum Epopœia poësis tragica communem habet ; cum hæc & illa sit παραχρῆστος ἀνδραγαθὸς imitatio. 2. Dispositionis artificium singulare, præclara illa συστοιχία παραγμάτων καὶ ἐπεισοδίων οἰκονομία, quæ in hoc poëseos genere præ cæteris eminet ; in quo nempe circumstantiarum incidentium ratio habetur accuratissima, & actionis, loci, temporis unitas servatur inviolata. 3. Effectus morales, κατὰ τὸν τῶν παθημάτων, cum in affectibus tum commovendis tum etiam moderandis mira illius vis perspiciatur, & ad mores demum rite componendos disciplinæ hujusce fructus redundant. 4. Metri, harmoniæ, rhythmiq; varietas, quam Musa tragica exhibuit eximia quadam arte conditam, μεγίστην τῶν ἡδυσμάτων. Atque equidem hac in parte cupio adolescentes nostros diligentius exercitari : pudeat tamdiu in hexametris & pentametris, in epigrammatis forsân, vel uno atque altero Iliados Homericæ librò hæerere, nec ultra progredi, aut quidquam ultra sapere sublimius : cupio potius in liberiora poëseos spatia evocari, ad altiora oculos animosque erigere, ita ut ad theatrum

theatrum Atheniense haud omnino ἐν τῇ μουσικῇ ἀμνηστὸς
accedant.

Postremo, quod rei caput est, hæc poeseos species omni-
 um longe perfectissima videtur, cum imitationis instrumenta
 omnia adhibeat feliciter temperata: Ἔ proinde * Aristo-
 teles, hac in parte Auctor gravissimus, comparatione institu-
 ta illam Epopæiæ anteponendam censet: cum enim imita-
 tio Epica fiat solum δι' ἐπαγγελίας καὶ ψιλομετρίας, per nar-
 rationem sive descriptionem metricam, Tragica adhibet in-
 super quædam sibi propria, ὀχήματα μείζω καὶ ἐντιμωτέρα,
 non modo sermonem metricum, verum etiam Rhythmum, Ἔ
 Harmoniam, Ἔ apparatus scenicum; quæ cum spectanti-
 um oculos auresque dulcedinē quadam multiformi afficiant,
 uberiores quendam Tragædis gratiam pretiumque ad-
 diderunt.

In delectu autem habendo id potissimum curavi ut e tri-
 bus illis, qui in genere suo perhibentur optimi, exempla
 ederentur optima. Neque sane hanc poetarum præstan-
 tissimorum inter se collationem ingratam aut inutilem fore
 reor: imo potius admirationem quandam jure excitabit
 hæc ingeniorum dissimilium in materie consimili versan-
 tium concertatio; Ἔ erit porro, quod iudici acumen non
 frustra provocabit. Certe per hæc excerpta Ἔ partium sy-
 nopsin compendiariam Tironibus nostris prælibatio quædam
 systematis totius subministratur; ita ut dignoscere discant,
 quid omnibus sit commune, quid unicuique proprium; diver-
 sam porro sententiarum Ἔ dictionis figuram Ἔ colorem,
 vimque poeticam, Ἔ id demum omne, in quo το πολυθρύλλη-
 τον εἶκον, το σάπερε, continetur, percipere possint; ita ad poesin

* Εἰ ἐν ἐστὶ τ' ἀλλὰ κρείττων τὸτο γὰρ ἐκ ἀναγκαίου αὐτὴ ὑπάρχειν, ὥστε διότι
 πάντ' ἔχει ὅσα κτλ. ἐποποιῶν· καὶ τῷ μέτρῳ ἐξέστι χεῖρσθαι, καὶ ὅτι ἡ μικρὸν μέρος τῆν
 μουσικὴν καὶ τὴν οὖν ἔχει, δι' ἧς τὰς ἡδονὰς ἐπιδραμεῖται ἐνεργεστάτα· εἴτα το ἐναρ-
 γης ἔχει ἐν τῇ ἀναγνωρίσει, καὶ ἐπὶ τῶν ἐργῶν· ἐστὶ ἐν ἐλαττοῖσι μῆκει το τέλος τῆς
 μνηστικῆς εἶναι· τὸ γὰρ ἀδρότερον ἢ οἷον ἢ πολλὰν κινεσάμενον τῷ χρόνῳ . . . εἰ ἐν
 ταῖς τοῖς διαφερίναισι καὶ ἐστὶ τῷ τεχνικῷ ἐξῆν (οἷον γὰρ ἡ τυχερὰν ἡδονὴν ποιεῖν αὐ-
 τὰς ἀλλὰ τῇ ἐκρημνίῃ) φανερὸν ὅτι κρείττων αὖ ἐστὶν μάλλον τὸ τέλος τυχερὰς τῆς
 ἐποποιίας. *Arist. Art. Poet. c. ult.*

dramaticam universam intelligendam paratiores accedant : imo & plura discendi facilitatem cupiditas etiam subsequatur.

Hæc habui, quibus Editoris de materiæ delectu consilium exponerem : pauca jam de editionis institutæ forma atque ratione dicenda restant, ut intelligat Lector quid à nobis fuerit præstitum, vel forte præstari debuerit.

Sciat ergo illud me præcipuum egisse, ut esset non ad eruditionis cujusdam reconditæ atque operosæ ostentationem, sed ad communes discantium usus maxime accommodata : intelligat adeo vocabulorum, sententiarum, rerumque explanationem distinctiorem eo consilio a me proponi, interdum etiam & Grammaticorum minutias & argutias perpendi; nihil denique à me prætermissum, quod illis adjumento fore existimabam.

Imprimis igitur in eo elaboravimus ut genuina lectio exhiberetur : & hac in parte nequid idoneum deesset, non modo exemplarium, quotquot erant melioris notæ, editorum, sed etiam Codicum MSS. quotquot in Angliæ bibliothecis reperiri poterant, collationes diligenter fieri curavimus : acceperunt insuper subsidia quædam è Leidenfi desumpta : & porro ad Æschylum septem Codd. MSS. collationes à clarissimo viro Antonio Askew M. D. benigne communicatas accepimus. Lectiones, quas scholiographi videntur secuti, non prorsus negleximus; identidem porro & Criticorum conjecturas & emendationes annotavimus : in summa, nihil, quod ad rem pertinere videbatur, dissimulandum duximus, sed in medium proferenda omnia : atque adeo lectionum variarum congeriem textui subjunctam exhibuimus, ita ut Lectoris judicio res omnis permitteretur. Codd. MSS. simul & Edd. quibus usi sumus, titulos pleniores pagina ad calcem subjuncta indicabit.

Porro ut sententiæ quælibet disertius exprimantur, sentio curam haud levem in punctuationibus recte affigendis impendi oportere. Utinam ab Editoribus semper hac in parte
cautius

cautius atque accuratius fuisset actum! hoc enim si esset, difficultatum, quæ in sententiis passim reperiuntur, non exigua pars illico tolleretur: atque adeo, dubitationum occasione omni præcisa, illa Criticorum curiosa diligentia & in verbis immutandis audacia ut plurimum irrita & inanis videretur. Hac certe in re, quæ est communis arbitrii atque juris, neque Codd. MSS. auctoritate sancita, leviculam hujusmodi innovationem experiri cuivis licet, neque sane ulla sententiæ laboranti facilior atque tutior afferri potest medela: quod quidem a Criticorum principe, Bentleio, sæpe feliciter effectum admiramur.— Atque utinam id ipsum a nobis fuisset pluribus in locis attentatum!

Interea, receptam scriptionis Græcæ formam intuens, quis non in sententia decurrente accuratiores quasdam distinctionum notas desiderari sentit? ita ut membra singula propriis includantur spatiis, nec, velut indiscreta & vaga, in sedem migrent alienam? Quis nescit in utramque partem punctationem permagnam esse vim, cum oculorum præjudicia intellectum quodammodo antevertant præoccupentque? Quamobrem rei literariæ haud incommode consulere mihi videbitur, quicumque in scriptione Græca plura, quam quæ hæcenus à Grammaticis adhibita sunt, σημεῖα instituerit. Quid enim?—e. g. quid? si το Comma, quod quidem duplicem habet usum, tum respirationi subserviens, tum clausulæ minoris vim exprimens, duplici nota designetur? quid? si porro admirationum, interjectionum, sententiæ abruptæ & imperfectæ propriæ apponantur notæ? & eadem demum in oratione Græca, quæ in Shakespeariana nostra, exprimenda Editori libertas indulgeatur? Et hoc quidem, sicubi uspiam, in tragicis præcipue locum habet; ubi crebro ad aliud subita fit transitio,—& colloquentium vehementia — aut elliptica dictio, aliquando etiam & aposiopesis continuæ orationis ordinem grammaticum perturbat. Fas sit hæc, quæ a re nostra non aliena videbantur, ἐν παροδείᾳ notare.

Annotationes quod attinet, eas pro re nata diverso in genere apparavimus, eo unice consilio ut Tironibus nostris usui essent & adjumento, & sententiis quæ occurrunt difficilioribus explicandis vel illustrandis inservirent. Non cupimus, id quod esset plane infinitum, Criticorum hominum fastidiis satisfacere, sed juventutis literarum Græcarum studiosæ utilitatibus prospicere; adeoque quicquid ad Poetæ nostri mentem plenius & distinctius percipiendum faceret, illud omne in medium proferre.

Quare desinat Lector mirari si in Phœnissis Valkenarii, (qui quidem serius quam oportuit ad manus deveniunt nostras) Commentariis parcius usi videamur. Profecto literaturæ multiformis farraginem tam operosam, sive magnificentiam admirabilem, & in exercitatione Critica audaciam nostra certe non recipit tenuitas, neque patitur operis instituti ratio. Verum interim subsidia ad rem nostram, & quidem magis idonea, non defuisse sentiet, qui auctores, quorum nomina Ὀδύππῃς Ὀπορὶδες nostræ toties honoris causa sibi præscribunt, clarissimos agnoverit. Mecum adeo intelligat viro in literis humanioribus universis, & præcipue in Græcorum re metrica, versatissimo Benjam. Heath Exoniensi quantæ & a me & a republica literaria gratiæ debeantur: quem virum negotiis publicis curisque forensibus usque districtum quis non jure miretur ita studiis liberalioribus vacare potuisse ut [nequid hic loci de Scriptionibus cæteris commemorem] Æschyli, Sophoclis, & Euripidis tragædias omnes continuo justoque commentario illustraverit? a nobis certe pro merito vix satis prædicari potest illa animi benevolentia & liberalitas, quæ pretiosam hanc supellestilis literariæ copiam desiderantibus adeo non invidit, ut etiam publicos in usus libenter communicaverit; unde quæcun-
que

que ad rem nostram maxime pertinerent, sive ad metra restituenda, sive ad verborum, sententiarum, rerumque memorabilium explicationem, excerpta depromsimus.

Quod si forte, brevitati nimium studentes, hæc omnia, quæ integra a nobis commodè exhiberi non poterant, aliqua ex parte mutilata produxisse videamur, erit profecto quod insuper legentibus desiderium haud inane excitabit & efflagitationes, ut, cujus particulas jure admirantur, illius corpus integrum omnibusque numeris absolutum aliquando in lucem publicam efferri patiatur.

Marklandi in republica literaria nomen inclarescit notius sane celebriusque quam ut nostro indigeat præconio: ea vero hominis verecundia, ut omne laudationis debitæ periculum sedulo refugiat: sed profecto de eo, qui literatis prodesse cupit universis, difficile est non omnia bona dicere, & prædicare eam eruditionis multifariæ comprehensivam, ingenii celeritatem, & judicii acumen, virtutesque demum, quæ inter Criticorum principes locum jure vendicarent; eam interim animi lenitatem & moderationem, quæ deceret hominem infimi ordinis, & à gentis illius irritabilis & fastidiosæ moribus prorsus abhorrentem. Certe, cum ad me benevolentia illius, quæ quidem omnibus patet, fructus aliquis derivetur, minime vellem ingratus videri tantique immemor beneficii: verum, hac occasione oblata, non tam Editoris nomine quam pro Amicitia jure liceat hæc pietatis vota concipere, ut hominem, de bonis omnibus optime meritum, in hoc otio suo literato florentem & incolumem Deus sospitet & tueatur, placidum honoratæ senectutis decursum, aliquando & ευδαιμονίαν concedat.

In Annotationibus quidem ad Oedipodem Tyrannum, quæ ad rem dramaticam spectant, adornandis *παραδοσεις* mihi elaborandum esse sensi, cum hac in parte, quod tironi-

bus documento esset, nihil fere ab Editoribus effectum viderim. Drama certe tragicum, qua fas est, eadem qua se revera habuit, forma exhiberi debet; non ut nuda rei gestæ recitatio metrica, sed actionis quasi redivivæ in scena repræsentatio; & quidem non solum metri sed etiam bene temperata vocis gestusque modulatione commendata; præclarum quiddam hominum Atticorum oculis auribusque spectaculum & acroama non indignum. Fas sit, ut hæc nostra rectius intelligantur & æstimentur, fas sit paulisper, ea, quæ omnibus fere insident, præjudicia ætatis, temporum, loci, patriæque propria, animo evellere, & saniores quandam judicii normam statuere. Atque adeo Lectorem ab bodiernis ad antiqua, à Drurienfis nostri humilitate ad amplioris theatri magnificentiam & celebritatem revocamus: genuinam dramatis Græci formam rationemque constitutionis, qualem Aristoteles descripsit, proponimus; cum illo una συζήτων των τραγυμάτων & fabulæ decurrentis seriem conteximus: quæ ille autor de hac materie annotata dedit aut præcepta, eadem nos exemplis è Sophocle desumptis illustrata exhibemus; imo potius Aristotelem poetæ interpretem & astipulatorem adducimus; ipsamque adeo philosophiæ severitatem Musæ illius tragicæ laudibus famulantem.

Quoniam vero Aristotelis laudatio toties est injecta, liceat mihi pro re nata præclarum illum de arte Poetica libellum hæc Græca nostra tum docentibus tum discipulis accurate perlegendum commendare: non modo in genere, ut ἀριστοδοξίας exemplar admirabile, sed etiam præsertim in hac causa nostra, sanioris Criticæ fundamentum atque normam: ita certe instructiores & æquiores rei iudices accedent, cum non domi natas opiniones præjudicatas ad tribunal attulerint, sed ex ipsis Athenis, Atticorum moribus

moribus atque institutis consentaneas; atque ibi demum, ubicunque naturæ, qualiscunque ea fuerit, vera imitatio reperitur expressa, veram poeseos laudem existere iudicaverint.†

Utcunque vero & annotationes hæ nostræ, & cæteræ porro pleræque, quas desideratissimus ille juvenis J. B. paraverat, haud indiligenter elaboratæ viderentur, at, recensione aliquando tandem habita, ad operis instituti perfectionem non pauca desiderari sensimus: & hoc documento moniti Terentiana illa ad exercitationes Criticas non inepte transferri posse intelleximus.

Nunquam ita quisquam bene subducta ratione ad vitam fuit,

Quin res, ætas, usus semper aliquid apportet novi,
Aliquid moneat ut illa, quæ te scire credas, nescias:
Et, quæ tibi putaris prima, in experiundo ut repudies.

Quod mî nunc evenit —

Hinc * scilicet δι' ἑρπαι Προτιδὲς natæ, quarum rationem in Prologo & Epilogo explicatam dedimus. Imo vero, si quando forte libelli huiusce editionem alteram usus publicus efflagitaverit, non dubito quin materies usque nova Editori succreverit, aliæque insuper atque aliæ ἐπὶ Προτίῃ Προτιδὲς occurrerint; dum haud pauca quædam sive supplenda sive recidenda, quædam porro emendanda imo forsan & penitus refingenda animadverterit.

Porro, ne explicationum, quæ afferri poterant, instrumenta deessent, scholia Græca subjecimus; non sane indis-

† v. Aristot. Poet.

* Hæ δι' ἑρπαι Προτιδὲς suis quæque locis in hac editione cæteris notis interferuntur. Prologum autem et epilogum, ne quid huic editioni ad consilium editoris exponendum deesse videretur, præfationi subjecimus.

criminatim omnia, sed, delectu habito, ea, quæ breviora, & magis perspicua, nec inepte ad rem nostram pertinere videbantur: quo consilio hoc a nobis factum sit Epilogus indicabit.

Liceat interim de Scholiis hisce Pet. Victorii, cujus e Codd. MS. primo descripta prodierunt, judicium proponere: Sic ille in Epistola ad Lectorem, quam Stanleius in suo ad Æschylum apparatu exhibuit: "ut autem
"libere loquar quod sentio de Scholiis iis, quæ in
"tres nobilissimos Tragicos circumferuntur, puto
"hæc, quæ in Æschylum leguntur, in vetustissimo
"præsertim exemplari nostro, meliora cæteris & eruditiora esse, primasque ipsis libenter detulerim:
"secundas vero Sophocleis; & illis maxime, quæ
"Romæ primum separatim excusa fuerunt; nam
"ipsa postea crevere opera cujusdam, qui magis numerum eorum augere voluerit, quam intelligentiam ejus poetæ adjuvare studuerit: immiscuit
"enim cum illis nonnulla doctrina & acumine priorum illorum indignissima. Quæ in septem Euripidis tragædias declarationes editæ sunt, minores
"multo inferioresque doctrina esse existimo."

Restat jam, ut, offensionis declinandæ causa, de nova operis, velut imperfecti, aut non satis elaborati & politi, forma pauca quædam præfarer. Metua enim ut eleganti Lectorum vulgo hæc nō sit placitura, cum id ipsum desideretur, quod Bibliopola, Criticorum princeps, præcipuum habet, quod paginæ nitorem, quod volumini amplitudinem addit pretiumque, quod demum lectionis facilitatem gratiamque conciliat—desideretur scilicet interpretatio Latina. Siquis adeo hac in re injuriam sibi fieri existimet, & non sine querela mecum expostulet "cur, contra receptam Editorum consuetudinem, versionem Latinam ipsi invideam," habeo in promptu quæ respondeam.--Imprimis ex ciente non hoc a quopiam commode præstari potuit. U-
binam

binam quæso reperitur Scriptoris Græci versio tam adæquata & ἀκριβοῦς, quæ sermonis Græci & præsertim Poetici idiomata, ellipses, & particularum vim accurate expressam reddat? Quare iterum vobis repono illud, οὐκ οἶστε οὐκ οἶστε interpretes, quid hic agitis? * scilicet non est possibile: itane vero redditis? quid interim tiro nos-ter? nihil ille prorsus Græce intelligit, cum dictionem hanc ellipticam neutiquam explicatam viderit. Imo potius ve-reor ne, quoties illud οὐκ recurrit, toties imprudens in er-roris periculum abducatur. Certe quidem, ne tanquam re bene gesta nimium vobis placeatis, (ut cætera taceam ar-gumenta) satis evincit ipsa phrasios huiusce ellipticæ ra-tio, quæ Latinitatis vestræ facultatem omnem superare aut eludere videtur.

Quod si in Oratione soluta sæpius hæerere contigerit, quanto magis in metrica, & poesi præsertim tragica? Nequid porro dicam de linguæ Latinæ indole plane intrac-tabili, quæ ad idiomatis Græci formam componi nescit, ecquis vestrum, qui interpretum nomen famamque arro-gatis, ecquis ea ingenii & dicendi facultate pollet, ut dictionis tragicæ emphasin singularem & δεινότητα, & vim omnem poeticam compendiarie interpretatione sua com-plecti posse confidat, Lectorum sensibus atque iudiciis dis-tincte percipiendam? — πολλοὶ γὰρ καὶ δεῖ (en vero pro re nata & phrasin aliam, quæ interpreti Latino scrupulum injiciat inextricabilem!) non isthoc orationis tam concisæ & circumscriptæ limites capiunt. Lector interim, cum unam atque alteram paginam oculo festinante percurrerit, sero queritur volenti sibi fraudem fieri: & profecto La-tina hæc legendo nihil sane intelligit, neque quidquam vere tragicum sapit. Quid ergo restat? — num inter-pretatio paraphrastica, aut explicatio analytica potior videtur? at vero operosior est illa cura, quam quæ ab interprete conductitia suscipi solet aut potest; & porro perit omnis compendii laus & gratia: imo ad id ipsum

* v. ad CEd. Tyr. vers. 24,

recurritis

recurritis, quod quidem annotationes nostræ multo plenius exhibent atque distinctius.

Postremo, siquidem (quod sane rerum usu edocti vix sperare possumus) versio Latina κατ' ἀκριβειαν elaborata haberi potuerit, at certe Græca discipulis non expedit. Quis enim cum illius usu abusum simul & quidem fere inevitabilem admitti non sentit? & plus incommodi quam adjumenti ad literarum studia redundare? Quid enim interea Græculus noster? ille quidem mire sibi placet plaudique: &, cum hæc ignaviæ subsidia simul et incitamenta in promptu habeat, parcius viribus ingenii utetur sui: nullam porro in re grammatica, nullam in Lexicographis impendet curam; opibus alienis adjutus nihil de suo promittet; nihil demum Marte proprio sibi elaborandum esse censebit: &, velut in regione ignota hospes inelegans, ducem secutus aliquando falsum sæpe fallacem, huc illuc temere circumvagabitur; & cum Græciam universam itinere rapido peragraverit, nihil fere de Græcia, nihil vere Atticum aut quovis modo memorabile, domum reportabit; cum scilicet satis habuerit, peregrinantium plurimorum ritu, locorum nomina forsitan & situs in transcurso notasse, interea vero civium mores & instituta, præclara & virtutum & ingenii monumenta, oculo diligenti & curioso neutiquam exploraverit.

Fuvat potius illorum hominum memoriam revocare, qui, post literas in Europa modo renatas, Græca primi & docuerunt & didicerunt: profecto illi longe aliam inierunt viam. Marte proprio & ingenii sui viribus freti per aspera & impedita sibi iter expedierunt. Victoriarum, quas illi sibi pepererunt, monumenta recolens totidem fere ignaviæ nostræ alimenta videre videor. Et profecto, si quidem illis fuerit gloriosum tam præclaros industriæ fructus, & eruditionis copiosæ hæreditatem posteris reliquisse, vereor ne nobis dedecori fuerit & opprobrio eadem tantopere abuti voluisse.

Plura

Plura quidem versionum Latinarum incommoda (ut & illud in præsens taceam quod adolescentibus nostris hæc speciosa desidiæ alimenta pretio duplici sint emenda) in promptu nobis esset indigitare: sed ad rem nostram nunc satis hæc: plura cognoscere qui velit, de linguæ Græcæ studiis rite instituendis dissertationem nostram videat in Epistola ad Edv. Bentham, S. T. P. data 1751. †

Interea, dum interpretationum Latinarum usum minus indulgeri velim, haud sane frustra Lector expectabit alia quædam, & quidem magis idonea instrumenta in tironum usus fore substituta: id quod est a nobis sedulo factum. Enim instrumentum triplex; Annotationes, Phrasæologiam, Lexicon: quæcunque enim explicatione aliqua aut illustratione indigent, ea aut in rebus ipsis — aut sententiis — aut vocibus singulis continentur; siquid adeo occurrat in re subiecta quoquo modo memorabile, siquid minus obvium & ab usu communi remotum, ubicunque demum nodus aliquis inciderit dignus vindice, ibi certe operam fidelem impendimus, & quæ res tulit subsidia alicunde deprompta adhibemus; ita ut obscura elucidentur, impedita expediantur, & involuta explicentur. Phrasæologia quidem exhibetur, haud sane separatim posita, sed annotationibus passim intertexta; ita tamen, ut sententiarum syntaxin difficiliorem, ut particularum argutias, dictionis porro ellipticæ cujusque vel idiomaticæ vel quoquo modo notabilis rationem exponat. Imo vero, quoniam hac in parte facultatis Criticæ compendiarie quædam exercitatio atque laus cernitur, utinam pluribus in locis tironum nostrorum in usus explicationes hujusmodi pleniores atque distinctiores adhibitæ fuissent! hoc qui solerter effecerint, illos præcipue Editores, utpote de republica literaria optime meritos jure admiramur & laudamus.

Postremo subjicitur Lexicon, instrumentum certe utilissimum, sive vocabulorum, quotquot in hac περὶ τὰς λέξεις nostrâ

† Quam in tironum usus jam denuo editam dabimus.

occurrunt,

occurrunt, notatu digniorum definitio: haud sane, qualem versiones Latinae saepius exhibent, fallax vel ambigua, sed certa, perspicua, & determinata: & quidem hac in parte discipulorum compendio haud incommode consuluisse videmur. In re nempe dubia quem consulant, indicem proponimus a nobis sane haud levi cura studioque elaboratum: adest industriae adjumentum, & interpretationis sine abusu usus: quid ultra desiderant? quid? nisi quod incommode sit & impedimento.—Sento equidem quam difficile sit hac in re modum tenere: quibusdam forte videbimur multa dixisse ex περιστοιχίας copiam tam inopem respuunt Criticorum hominum fastidia: interim multo plura forsitan explicanda postulat tironum nostrorum usus: ab illis veniam, ab his gratiam impetrare cupimus, laboris non exigui meritis quaesitam. Nostra haec ita placere volumus, ut etiam prosint. Nulla sane hac nostra ipsorum usibus accommodatior adhiberi poterat institutio, quae ingeniis valentioribus incitamenta, imbecillioribus interim adminicula subministrat necessaria: his qui recte utitur versionem Latinam minus desiderabit: qui opibus suis abunde pollet neutiquam indiget alienis; praeterea quam labore magno partam tiro noster acquisverit, ea demum animo firmior atque stabilior cognitio inseritur: difficultas quaelibet objecta ingenii vim provocabit acuetque; superata aliquam triumphum materiem dabit: rerumque usus diuturnior iudicium usque confirmabit. En adeo haec ipsa exercitatio non suo destituitur fructu!

Haec quidem a me dicta sunt ut & operis instituti ratio melius perspici, adeoque libellus hic noster in lectorum manus aliquanto commendatior pervenire posset. Et praeterita recolens & re ipsa expertus sentio eam, qualis a nobis describitur, Editionum formam in discipulorum usus maxime desiderari. Utinam illa ab initio usque a primis Codicum Graecorum Editoribus perpetuo fuisset adhibita; atque ita res comparata, ut cuiusque libri Editio secum una comitem adjunctum traheret interpretem quendam idoneum, non illum

lum nimis officiosum perfidumque, non illam dico, quæ vulgi manibus teritur, versionem Latinam : sed, qualem nos exhibere studuimus, Indicem, fidum in rebus dubiis monitorem, qui vocum singularum memorabilium definitionem explicitam quærentibus exponat. Hoc si fuisset, Græcorum certe intellectio promptior prostitisset & penitior; & magna profecto ad rempublicam literariam incrementa accessissent : cum e Lexicis hujusmodi omnibus simul collatis Lexicon aliquod universale, & quidem perfectissimum conflari potuerit.

Postremo, ut, in quo exorsa est, in eodem terminetur præfatio mea, vos præcipue, quotquot estis aut linguæ Græcæ præceptores, aut librorum in hoc genere Editores, liceat exorare, ut, quod discantibus maxime ex usu fuerit, id maxime curetis & promoveatis : atque adeo id imprimis velitis jubeatis ut exulent prorsus vel rarius saltem admittantur istæ ad manum versiones Latine, & quodcumque demum tironibus nostris fuerit incommodo potius quam adjuvamento. Deinde ut æqui judices institutionis nostræ utilitatem exploretis & experiamini. En vobis (haud enim jam dicta repetere tædet) versionum loco instrumentum triplex substituiimus, Annotationes, Lexicon, Phræseologiam, sive rerum memorabilium, vocum singularum, sententiarum difficiliorum explicationem : quid desideratis amplius? certe tironum gratia ratio compendii haberi debet; ita interim nihil ex æpigras accedat, ut nihil necessarium desit tamen.

Supereſt, (ut præfandi finem aliquando faciam) & aliud quiddam a me commemorandum, & quidem eo libentius, quia cum reipublicæ literariæ & Academiarum fama & utilitatibus conjunctum esse video. Jam diu nempe inter literatos nec profecto inanis querela inveteravit, librorum, præcipue qui in Scholarum usum venales proſtant, editiones non eo quo par est studio & industria elaborari, alias ex iis & mole & pretio nimis operoſas, neque tamen magnificas satis nitidasve, alias porro viles plane sordidasque : in plerisque autem debitam punctationum & Orthographiæ

curam

curam desiderari; ab operariis demum nihil agi minus, quam ut tituli, quem sibi præscribunt, fidem absolvant. Neque profecto mirum: quippe Bibliopola Editor & Mercator, non tam famæ quam lucri studiosus, ad quæstum privatum omnia, non ad utilitatem publicam referre solet. En fundi nostri calamitas!

Ego quid hac in re fieri velim rogatis? id ipsum profecto quod vos ipsi maxime efflagitatis; nempe ut hos in usus editionum forma quædam accuratior atque utilior institutur, atque adeo merces hujusmodi literariæ ad prælum Academicum, velut commune quoddam emporium, deferantur. Cur ita? — non tam mercaturæ cujusdam quam utilitatis publicæ gratia. Quid enim? in tanta Academicæ juventutis frequentia opifices certe reperiuntur in omni genere maxime idonei, qui in transcriptionibus, collationibus, correctionibus, commentationibus, cæterisque, quæ ad hanc rem pertinent, concinnandis non sine laude & fructu quodam suo versari possunt. Vos præcipue, Scholarum Magistri Præceptoresque, circumspicite; aliquem inter Academicos e grege quondam vestro Editorem in lucem publicam evocate, dirigite, instrumenta describite, operis designati formam præcipite: quid obstat quo minus id quod diu frustra desiderastis, aliquando reddatur effectum? Videte autem quot quantasque commoditates hæc nostra institutio tum privatas tum publicas afferat. Imprimis Editio vobis comparatur multo concinnior & accuratior, & ad usus communes accommodatior: — deinde, quicquid in ea memorabile & præclarum extiterit, intelligite illius laudem aliquam ad vos autores translatam redundare — Interim res literaria haud mediocre incrementum accipit, & e commercio tali succrescente præli Academici fama simul opesque succrescunt. — Quod vero primarium deputo, occasionem video oblatam, & quidem pulcherrimam, quæ adolescentium nostrorum ingénia provocet & accendat, & in omni fere literarum genere exercitata reddat & exculta. Quibusdam desi-
diam

diam forsā ipse pudor excutiet; quibusdā inopiæ sensus aut timor industriam excitabit; quosdam denique vel literarum amor vel gloriæ cupiditas inflammabit. Pudebit saltem otio umbratili & ignobili languentes nihil prorsus agere, aut forte negotiis, quæ nihil attinent, civilibus, & alienis, imo & damnosis, occupatos longe aliud quiddam agere, quam quod jure quodam suo postulat & Scholarium & Academici nominis το ἀξίωμα. Adest certe studiorum materies uberrima; utinam incitamenta idonea nunquam desint! Atque adeo hac in parte ad vos præcipue, quotquot in Academia cum imperio aut dignitate aliqua præsidetis, nostra spectat cohortatio, ut omni studio fideque ad rempublicam nostram administrandam accedatis: ut Adolescentes nostros exsuscitetis, dirigatis, adjuvetis, fautores, patroni, simul & ἐργαδωκται.

Quid sæculo superiore in Benedictinis suis Mabillo-
nius? quid deinceps post eum Montefalconus? Monachos
ex otio ad negotium evocare, rudes adhuc & imperitos in-
struere & exercitare, opera distribuere, præscribere, con-
gesta ordinare, ad examen revocare, & perfectæ demum in
lucem publicam proferre: inde adeo parvis ex initiis res
magnas crescere, & Societatem, periclitantem & pene rui-
turam, illorum meritis restitui, ex infamia & interitu in
vitam & splendorem nominisque celebritatem redivivam
vindicare. Videte adeo operis literatorum simul collatis
quam in omni fere genere præclara quædam effici potue-
rint: magnifica profecto eruditionis monumenta, vel ob-
trectantibus Jesuitis invidenda; quæ quidem ita laudare
velim ut exempla omni studio imitanda proponam, & quæ
Monachis Oxoniensibus nostris documento sint vel opprobrio.

Ne vero aliena longe petantur Exempla, jam quædam
domestica mecum recolite: Illius imprimis viri memoriam
recolite, cujus magnitudo animi non aliis, quam quibus
ipse literatus orbis, limitibus terminabatur: honoratissimi
illius Cancellarii vestri, qui πολιτείας normam constituit

immutabilem Academiæ dictator perpetuus : illius, qui rei literariæ modis omnibus amplificandæ ita studuit, ut Academiæ suæ Oxoniensis Ministerio hac in parte uteretur : qui adeo primus præli typographici supellectilem copiosiore, immunitates, privilegia, & extra ordinem præmia stabilivit : qui porro non operum modo instrumenta, sed, quod erat longe præclarius, opificibus materiem sane amplissimam suppeditavit imprimendam ; cum in omni fere literaturæ genere Codicum MSS. copiam munificentia plane regali donaret. Hos Bibliothecæ publicæ thesauros dum admiramini, recolite tandem qua mente, quo consilio omnia hæc a Patrono sapientissimo donata erant & constituta : haud profecto, ut hospitibus otiosis prostarent sterile quoddam & speciosum spectaculum, sed ut in rei-publicæ usus communes aliquando producerentur.

Hoc certe Majores nostros, qui primi munificentia hujusce fructus perceperunt, prabe sensisse video, cum edicto suo caverent ne aut indigni tanto beneficio aut prorsus ingrati viderentur, ratione simul inita, qua amplissima ista privilegia in majorem Academiæ utilitatem redeant & honorem — utque, quæ aliunde ex mercatura aliqua proveniunt, pecuniæ in prælum impenderentur, quo libri Græci MSS. Arabici & linguarum orientalium selectiores imprimerentur, quibus honoratissimus Cancellarius locupletissimè instauravit bibliothecam. — Hæc a Majoribus vestris pari cum pietatis & sapientiæ laude constituta haud sane invitus commemoro, cum in iis, quæ in re typographica rite administranda vobis usui sint, præclara quædam documenta contineri videam.*

At vero plane nefas foret hujusmodi in causa Felli venerabile nomen præterire ; nomen neque tacendum, neque dicendum sine cura ; cum forsitan illius laudatio ipsa in ali-

* Acta Convocat. Apr. 1. 1633 — & Mar. 31. 1637 — citat in epistola de re typographica ad Vice-Cancellarium nuper accuratissime scripta Gul. Blackstem, LL. D. unus e præli Curatoribus.

quod offensionis periculum incurrat, & in virtutum tantarum desiderio degenerum posterorum reprehensio quædam subaudiatur — Profecto literatus ille literatorum, Editor Editorum, patronus & adjutor rem typographicam nostram & auxit & nobilitavit: & per Europam Universam e Theatro Sheldoniano præli Oxoniensis famam propagavit; & pene solus re ipsa ostendit quid a præli Curatoribus effici debeat aut possit.

Floreat usque vigeatque tam singularis exempli recordatio, posteris quoque in omne ævum profutura, cum justam in hac parte επιτηδεύματων & administrationum normam præscripserit, & successorum animis aliquando in laudum consimilium æmulationem erexerit! — Neque sane video quid ad rei literariæ aut Academicæ majus meliusque optari possit, quam ut idem ille reviviscat spiritus, commodi & honoris publici unice studiosus; & ut summatim omnia complectar, quæ Lausus autor præceperat, eadem aliquando exequantur Curatores Felliani.

CUM, recensione habita, in Indice & Annotationibus nostris quædam minus accurate dicta, quædam porro notatu digna omnino prætermissa animadvertirem, visum est hasce δεινέπας ὀπορίδας sive emendationes & addita-menta quædam subungere, eo consilio, ut, quod adolescentibus nostris Tragædias Græcas legentibus subsidio atque usui esse posset, minus desideraretur.

In una saltem, quæ occurrit prima, eaque omnium, quotquot Theatra viderint, perfectissima Fabula adornanda atque explicanda videor mihi operam haud sane indiligentem, nec, uti spero, inutilem impendisse; quæ quidem ad cæteras quoque pari jure & ratione transferri poterat. — Verum interim ex una disce omnes: & quale in cæteris studium collocari debet, vide. Quicquid ad verborum, sententiarum, rerumque maxime memorabilium intellectionem pleniorē facere videbatur, id omne è Scholiorum ruderi-
bus,

bus, è Criticorum hominum commentationibus, Conjecturis, & Annotationibus undique conquistum proposui; & quod desiderabatur maxime, veram Tragædiæ formam designare τὴν οὐδέισιν τῶ μύθῳ καὶ τῶν ἐπεισοδίων οἰκονομίαν, & quicquid fere ad rem Dramaticam universam spectat, tanquam oculis subiectum exhibere studui, ut non tam poema Epicum legere quam δράμα in scena repræsentatum spectare videaris. Id demum efficere volui, ut ad Theatrum Atheniense accederes haud plane hospes, rudisque spectator; sed ut indole moribusque Atticis imbutus spectaculo interesses haud vanus applausor atque iudex.

HÆC habui quæ annotationibus ad Oedipum Tyrannum jam editis Appendicis loco subjungerem; & quidem ea, quæ operis instituti defectus supplere, & errata, quæ inciderint, corrigere, quæque adeo, propriis inserta locis, iusti cuiusdam commentarioli formam exhibere possent.

Sentio quam difficile sit in huiusmodi re modum tenere, ita ut neque pauca neque multa nimis dixisse existimeris; sicui adeo nimius videar & ex περιττίας multa & quidem de momenti levioris rebus differuisse; sciat me, non ad hominum Criticorum iudicia, sed ad Tironum Græcorum utilitates respexisse; & quidem illorum patientia me abuti maluisse, quam horum desideria fraudare. Non itaque inter Discipulorum cathedras in rei grammaticæ argutiis me aliquando versari tædet, & dictionis idiomata, sententiarum syntaxin designare, obscura definire, elliptica supplere, & involuta explicare; quicquid demum discipulis aliquatenus subsidio & documento esse potuit nolui quidquam hac in parte invidere.

Versionem Latinam cur pro more Græcis non apposuerim, causas jam antea satis exposuisse videor. Nolui sane quoquo-

quoquomodo id admitti, quo difficile erat non abuti, quodque adeo adolescentibus nostris impedimento esset & fraudi, potius quam adjumento.

Nequid vero idoneum hac in parte prorsus deesset, sententiarum complurium delectu habito interpretationem plenam atque distinctam subjeci: earum imprimis, quarum constructio paulo difficilior videbatur, aut ubi scriptoris mens obscurior. Nolui sane, quod plerique facere solent, loca vexata & difficiliora sedulo dissimulare aut sicco pede præterire: verum, ubicunque res postulavit, aliquid commentando extricare studui, & quicquid ad intellectionem pleniorum faceret proposui, aliquando etiam diversas interpretationes Lectoris judicio subiectas in medium protuli.

Siquis vero sententiarum etiam minus difficilium explicationem à me identidem afferri miretur, sciat hoc à me eo consilio factum, ut versionum Latinarum, quæ manibus vulgo feruntur, errata vitari & corrigi possent: Nolui enim adolescentes credulos in fraudem atque errores illici, & ut plurimum fallacia, imo nonnunquam & falsa pro veris sequi.

Siquis porro quærat, cur Scholiastæ verba à me toties citentur, cum sermone Latino sententiæ explicatio plenior afferri posset & melior, sciat id à me non nisi discrimine habito factum, & tum demum, cum interpretationem à vero non aberrare intelligerem; at vero ideo præcipue, quia Græce scripta: & quidem ea mente, ut Tiro noster, sententiæ Sophocleæ studiosus, dum hæc eruditionis Scholasticæ rudera perscrutatur, aliquid saltem pretiosum erueret; ut scilicet dum Marte proprio fretus hæc Græca versat, aliquid lucri præter spem faceret, & itinere quodam devio in linguæ illius, quam neglexerat, cognitionem pleniorum deduceretur. Nequis ideo hoc à me temere factum putet, quod adolescentibus nostris usui fore intellexerit.

Nequid porro ad Textus lectionem genuinam accuratius constituendam deesset, Lectt. var. è Codd. MSS. undique conquisitas subiecimus, ita tamen, ut earum delectus Lectoris arbitrio permitteretur: etsi nonnunquam ubi res postulare videbatur, iudicium Criticorum hominum imo et conjecturas afferre non dubitemus.

De Cantionum Choricarum rythmo & singulari illa vocis gestusque modulatione sentio parcius esse dicendum, cum Græcorum μελοποιια nobis penitus sit ignota: mirificam fuisse illius vim facile crediderim: & profecto hac in parte à Poetis Tragicis ut plurimum erat elaboratum. Verum illius, quod erat in theatro Atheniensi μεγιστον των ηδυσματων, gratia fere omnis periisse videtur; quam à Meibomiorum gente restitui posse frustra speramus. Ad metra tamen recte ordinanda sive restituenda, quæ adhiberi poterant, subsidia non negleximus: & hac quidem in parte non frustra usi videmur opera viri sæpius laudati B. Heath, cujus in re metrica statuenda auctoritatem Triclinio & neotericis quibuscunque anteponendam existimamus.

Postremo, quod rei caput est, in eo præcipue elaboravimus ut Tiro noster, præjudicatis opinionibus, quas è Theatris domesticis natas attulerit, exutus veram tragædiæ Sophocleæ formam, qualem in scena exhibuit Poeta, qualem descripsit Aristoteles, aliquatenus percipere possit: ut singularum partium dispositionem, & ordinatam dramatis producti seriem, & fabulæ demum totius constitutionem exploratam habeat & perspectam: eo consilio annotationes, quæ ad rem dramaticam spectant, prolixiores adornavimus: siquid lucis rei obscuræ affudisse, aut adolescentium in literis hisce studia erexisse aut adjuvasse videamur, laboris suscepti nequaquam pœnitebit,

SYNOPSIS,

SYNOPSIS DRAMATIS.

SYNOPSIS DRAMATIS.

CUM illud præcipue meditemur quod tironibus nostris ufui fit, Tragœdiæ, qualis in Theatro *Atheniensi* spectanda prodiit, habitu, ut ita dicam, Græco suo ornata, ideam aliquam generalem præmittere libet. Atque adeo Dramatis, prout in partes *quantitativas* ab *Aristotele* distribuitur, synopsis exhibemus.

1 *Aristotelis* verba proponuntur.

2 Brevis commentatio subjicitur.

3 Exemplis ex *Οιδιπ. Τυραν.* desumptis singula illustrantur.

† Μερη δὲ τραγωδίας οἷς μὲν, ὡς εἶδеси, δεῖ χρῆσθαι, πρότερον ὑπομὲν. Κατὰ δὲ τὸ Ποσὸν εἰς ἃ ἀφίρεται καὶ χωρὶς μέρη, ταῦτ' ἐστὶ·

Πρόλογος,

Ἐπισόδιον,

Ἐξόδος,

Χορικόν·

καὶ τὰς

τὸ μὲν Παρόδον,

τὸ δὲ Στασίμην.

κοινὰ μὲν πάντων ταῦτα· ἰδιὰ δὲ τὰ ἀπὸ σκηνῆς καὶ Κομμοί.

Cum illas tragœdiæ partes, quæ formam, ut ita dicam, interiorem constituunt, & quibus, ὡς εἶδеси, hæc poeseos species a cæteris quibuscunque discriminatur, [scilicet κατὰ ἃ Ποιᾶ ἐστὶν ἡ τραγωδία] jam antea descripserat, hoc in loco *Aristoteles* nihil aliud agit quam ut ipsius formam exteriorem, sive partes *quantitativas*, κατὰ τὸ Ποσὸν εἰς ἃ ἀφίρεται, & quæ ipsius justam magnitudinem conficiant, in genere indigitet.

Facile intelliget æquus rerum æstimator, quæ a nobis jam frustra desiderantur, permulta ab Illo fuisse haud temere prætermiſſa. Cum enim & *Atheniensibus* & quidem de re notissima scriberet, non necesse habuit singula officiose explicare: satis habuit rem subiectam rite distribuere, partium collocationem atque situm designare. * Qui plura exigunt quam res ipsa postulavit, plus æquo sapere velle videntur:

† Ἀναγκὴ ἐν πάσῃ τραγωδίᾳ μέρη εἶναι ἐξ κατὰ ἃ Ποιᾶ τις ἐστὶν ἡ τραγωδία· ταῦτα δὲ ἐστὶ μὺδον, ᾗδῃ, καὶ λέξις, καὶ διανόια, καὶ ὄψις, καὶ μελοποιία. Poet. cap. 6.

πῶς

nos quidem fatius putamus hac in parte subsidiis ab illo oblati recte uti, quam de non oblati frustra queri. Interea cur non hæc dramatis *Aristotelica* distributio valere debeat, haud video; illâ certe, quam a recentioribus substitutam vulgo adhibemus, nihil excogitari potuit ineptius. Scilicet drama in quinque dramata distributum video! — qualem vero illam distributionem esse dicam, in qua nulla est partium discriminatio? hanc qui tuentur ab iis *Aristotelem* reprehendi facile patior.

Jam vero *Προλογος*, *Επεισοδιον*, *Εξοδος* — hæc ipsa nomina qui audierit modo, non nihil certe de tragœdiæ partibus discretis intelliget: aliquid certe de rerum initio, progressionem, exituque percipiet. En vero *Προλογος*, quod ipsum vocis ratio indicat, per enarrationem præmissam eventui cuidam insigni deinceps futuro præmunit viam; aliquis fabulæ decurrentis prospectus aperitur, & Auditorum animi præparati in expectationem eriguntur. Id ipsum agit quod in Rhetorica *πρῶτον*, quod in concentu Musico *πρῶτον* vel *πρῶτον* *ἔστιν* πάντα γὰρ ἀρχαὶ ταύτης εἰσι καὶ οἷον ὁδοποιήσις τῇ ἐπιτροπῇ.

Επεισοδιον, quod & ipsa nominis ratio submonet, actionum seriem indicat aliarum in alias quasi ex obliquo incurfantium; perinde ut in labyrintho hortensi semitæ aliæ aliis superinductæ errorem pariunt inextricabilem. Utcunque autem *ἐξαγώνιος* *τι* *πράγμα* dicatur, at tamen cum actione fabulæ primaria ita intime connexum videtur, ut fine illiusque hujus structura constare nequeat. Tragœdiæ certe partem amplissimam conficit, quippe secundum, tertium, & quartum actum continens. Et hic præsertim poetæ cernitur artificium admirabile, cum ad Actionis institutæ exitum jam propiorem remora quadam derepente objecta properantes inhibeat, turbisque & difficultatibus ex improvise obortis impeditos longius summoveat, & diversa sollicitudine suspensos circumducatur.

Εξοδος rerum decursarum exitum, fabulæque adeo finem denotat. At vero magis proprie ad Chorum refertur; cujus sicut ingressio prima dicitur *Ἰαμὸς*, ita egressio dicitur *Εξοδος*. Cum enim Actio vere tragica magnificum quiddam sit, *αὐτοδυναμὸς* *πρᾶξις*, ad rem publicam potius quam privatam spectans, Cho-

* Jul. Scaliger. Art. Poet. — Hedelin de Theatre.

rus utique, personam quandam publicam sustinens, adest continuo rerum omnium gestarum & testis, & iudex, & adiutor; Ubi vero jam tandem ad catastrophē vergit res conclamata, Chori officium omne definit: & quid deinde restat nisi ἐξοδός?

Hæc de ipsa vocum ratione, quam sane a re instituta haud alienam esse sentimus. Notandum porro est huic distributioni *Aristotelicæ* illam alteram a Græcis adhibitam respondere—sc. Πρωταπὶ, Ἐπιταπὶ, Καταξροφὶν.

Jam vero quotam dramatis partem Προλογός occupat allata descriptio indicat. Εἰς δὲ Προλογὸν μὲν ὅλον μέρος τραγῳδίας τὸ πρὸ χόρου παρδὸς: pars integra tragœdiæ quæ antecedit Chori ingressionem. De hac, & hujusmodi cæteris, quæ passim reperiuntur, descriptionibus sive præceptionibus, animadvertere oportet eas intelligi non tam absolute, quam ὡς ἐπὶ τὸ πλῶν, ut quæ semper fere fieri aut solent aut debent; cum exempla non desint ubi etiam ὁ χορὸς παρελθίζει.

Prologus adeo in scena locum habet, usque dum ingreditur Chorus: quamobrem vero non ultra protendatur, sic mecum collige. Cum Prologus nihil aliud sit quam prævia quædam enarratio, sive introductio et præparatio circumstantiarum actionem dramatis primariam antecedens, proinde eos habet limites, quos hujusce rei ratio postulat, nec ultra se partibus alienis immiscet. Jam vero actio illa primaria, cum, uti supra diximus, ad rem publicam potius quam privatam referatur, non sine Choro, utpote persona publica, assistente peragatur, definit illico Prologi officium illa ubi incipit provehiturque: & tunc deinceps Chorus, utcunque in scena primas non agat, κεινὸς quidem ἀπεχκτός, sed non plane otiosus, rebus magis magisque turbatis se immiscet, & συναγωνίζεται τῷ ὑποκρίτῃ. Et profecto hæc ipsa Chori sive interloquentis sive cantantis ingressio, cum personas quindecim exhibeat vel κατὰ εἰχὺς vel κατὰ ζῶντας, aut ordine quinario in fronte ternos, aut ternario quinos, magnificum quiddam & τραξίως ἀνδραγαθίας non indignum polliceri videtur, utpote ad expectationem publicam excitandam egregie comparata. Illius cantione parodica plerumque prologus sive dramatis pars prima absolvitur.

Prologi solerter constituti exemplum singulare exhibet *Oedipus Tyrannus*. Actio gravis & magnifica ita proponitur, quasi

quasi finem jam illico habitura, ita producitur, ut propius accedentes interim longius ab exitu abesse videamur. Narratio brevis & perspicua: apparatu scenico nihil ad rem aptius; spectaculi magnificentia nihil admirabilius: illo prorsus † Auctore dignum, qui primus theatrum *Atheniense* τῇ σκηνῳδρῳιᾳ decoravit. Loco in publico scena aperitur splendida & multiformis: ex adverso palatium Regale, hinc & inde Thebarum prospectus, per plateas civium trepidatio, dolentium gemitus, morientium cadavera; ad Deorum Tempia concursus, supplicationes, sacrificia, hymni; ubique celebritas luctuosa & tumultus miserabilis: in ipso regiæ vestibulo ad aras supplicantium ritu confidebat ordo triplex puerorum, juvenum, sacerdotum: clamore lugubri excitatus, prodit *Oedipus*: colloquium orditur, quo nihil fingi poterat aptius; subit calamitatis publicæ descriptio & deploratio, remedii investigatio: *Oedipodis* sollicitudine nihil gravius honestiusque: in re dubia consulitur Oraculum, expectatur responsio, expectantibus reportatur, sed ambigua & ænigmatica: ita ut audientibus interim anxietas augeatur. *Oedipus*, rei publicæ adjuvandæ operam pollicitus, ad aram supplicantes assurgere jubet & discedere v. 142. * Illi adeo jam discessuri cantione interjecta qualem res ipsa postulabat, Prologum absolunt.

Hæc de *Prologo*, sive fabulæ actu primo; in quo rite concinnando *Sophoclis* nostri οἰκονομία præ cæteris ab *Aristotele* laudatur.

Pauca jam de *Episodio*; — Επισοδιον δὲ μετ' ὅλον τραγῳδίας το μεταξὺ ὅλων χορικῶν μελῶν “ Integra tragædiæ pars, quæ inter

† Τρεῖς δὲ, καὶ σκηνογραφίαν οὐ Σοφοκλῆς — *Aristot.* Poetic. cap. 4.

* Notandum est cantionem hanc non esse proprie *Choricam* & *Parodicam*, sive a Choro ingrediente celebratam; eam tamen esse, quæ Parodi vices locumque hac in parte commode suppleat, adeoque ante Chori ingressio, nem opportune inserta Prologum claudat. Quibus rationibus adducti ita statuimus v. Oed. T. v. 147. hac de re utrinque disputata æstimantes satius habemus mediam quandam viam insistere; atque adeo cum scholiastæ simul & Boivino Chorum non e Sacerdotibus, ut Dacierius, sed ex Thebanorum civibus primariis constitutimus: non tamen illis Cantionem hanc tribuimus, quia illorum παρῳδος nondum existeret, scilicet nondum aderant, quippe postmodo convocandi. Ita enim v. 144.

Ἄλλος δὲ Κἀδμῶς λαὸν ὡδ' ἀδρῶιζεν

v. J. Ger. Voss. & Robertellum ad *Aristot.* Poet.

Quod si quis dictum factum putet eosque convocatos in limine jam adesse, nihil obstat quo minus ab iis cantio hæc celebrari existimetur.

plenas cantiones Choricæ interjicitur." Hæc pauca & in genere philosophus : utinam plura distinctius hac de re fuissent ab illo dicta ! verum, quoniam de *Episodii* partium singularum *qualitate* alibi passim & multa satis jam antea dixisse sibi videbatur, hoc in capite satis habet illius *quantitatem*, & partium collocationem situmque designare, nempe quotum fabulæ spatium, & quem locum occupet : cum cætera jam satis ab *Atheniensibus* cognita esse putet.

Episodii itaque nomine continetur id omne quod inter *πρόλογον* & *ἐξόδον* intercedit, sive Actus secundus, tertius, quartus (aliquando etiam forsitan & quinti pars :) quod quidem quale sit, & quo potissimum in opere versetur, tironum gratia pncipis libet exponere.—In *Prologo* actionum quarundam initia, vel, ut *Quintilianus*, semina spargi videmus : in *Episodio* earundem incrementa, & progressiones, atque omnia demum paulatim maturescētia ad *ἐξόδον* sive *καταρροίαν*, properare. Hac in parte difficultatum nodos inextricabiles objici, gravioris momenti consilia, rerumque discrimen ultimum & certamen agitari—hinc novā quædam derepente aperiri, personarum, quæ jamdiu incognitæ delituerant, subitas *αλλαγσεις*, & inde fortunarum in deterius mutationes insperatas, sive *ἀεπτηνὰς τὰ μὲν αἰς ψυχάζονται ἢ τελευτῶσι*. En adeo fabulæ partem, mole quidem maximam, &, ut ita dicam, opere magis negotiosam ! liceat * Jul. Scaligeri verba adhibere a re minime aliena.—“ In Tragœdia Reges, “ Principes, ex urbibus, arcibus, castris : principia sedatiora, “ exitus horribiles : oratio culta, a vulgi dictione averſa : “ tota facies anxia, metus, minæ, exilia, mortes.”

Jam vero ad rerum exitum festinantes non una simplici & recta via per Actionis unius nudam & apertam narrationem, sed, prout *παισιδης* etymologia ipsa denotat, per ambages & diverticula, per circumstantias, quæ quidem usque præter spem variæ incidunt, hinc inde circumducimur, rerum subito objectarum tum novitate tum etiam magnitudine attoniti, donec catastrophæ aliquando tandem superveniens prospectum ulteriorem intercluserit.

Exempla rei ex *Oed. Tyr.* desumpta proferemus. Siquis vero interim quærat qua dramatis in parte initium habeat

* Jul. Scal. de Art. Poet.

Episodion, recognoscat mecum quæ supra diximus de hymno
 ὁ Διὸς ἀδύπνης φάτι — cuius interventu *Prologus* non minus
 commode absolvitur, quam si Chorus, jam ingressus, ὅλον
 χορικόν celebraret: atque adeo χορὸς παροδὸν tum demum fieri,
 cum *Oedipus* ipse, in scenam rediens, eos, vel Sacerdotes
 forte discedentes alloquitur [v. 224. *Æt.* 2: *Scen.* 2.] αὐτῶν
 καὶ αὐτῶν, &c. ita enim modo antea edixerat v. 144. Ἀλλ' οὐ
 Κἀμὲ λαὸν ὡδ' ἀθροίζετο. Ex his qui modo erant convocandi
 constituebatur Chorus: convocati jam aderant, illum una
 comitati: *Episodion* aperit *Oedipodis* obtestatio & imprecatio.
 Siquis vero Chori παροδὸν sensu strictiori velit intelligi, ita ut
 fit παρὰ τῶν λεγόντων ὅλον χορὸν, tum demum, cum primo Chorus in-
 terloqui aut cantare incipiat, *Episodion* incipit v. 284. ὡς περ
 μ' ἀγαῖον ἐλάετ'· atque adeo protenditur ad Στάσιμον illud ὁ γέ-
 νεται βροτῶν — atque ibi clauditur ubi incipit *Ἐξοδὸς* 1231 ὁ γὰρ
 μέγιστος, &c.

Sed in *Episodio* παραγμάτων δύσασιν atque adeo fabulæ decur-
 sum prosequi pergimus. *Oedipus* ad parricidii investigatio-
 nem & vindictam properans populum, quem convocari ius-
 ferat, compellat, obtestatur; Parricidam, quicumque fuerit,
 diris atrocissimis obstrictum persequitur: nihil intentatum
 relinquit: in re dubia *Apollinis* interpretes vates *Teiresias* arces-
 fitur: quid ille? primo tergiversari, mussitare: ad extre-
 mum convitiis provocatus rem aperit, sed incredibilem; ad
Oedipodem ipsum parricidii imo & incestus crimen converti-
 tur: ille indignari, fremere, minitari: subit altercatio —
 hinc maligna de *Creonte* suspicio — illinc vatis discessuri hor-
 ribilis denuntiatio. Chorus interim sollicitudine dubia in
 partes diversas distrahitur: in Regis tamen favorem pro-
 pensior; & cantione interjecta hanc *Episodii* partem primam
 five actum fabulæ secundum claudit.

Videbamus modo rei exitum jam propiorem præsumere:
 sed præter spem longius summoti distinemur: novi exci-
 tantur tumultus & increbrescunt turbæ. *Creon* accusatus de
 injuria conqueritur, modeste se purgat: *Oedipus* contra im-
 patiens de suspitione insidiarum nihil remittit, vehementius
 iracundia excandescit, & pro imperio tyranni exilium mor-
 temque minatur, Choro interim frustra admonente & obtes-
 tante. Rixantium tumultu excitata prodit *Jocasta*: jurgii
 causam quærit, cognoscit, expostulat. *Oedipodi* sollicitudi-
 nem

hem omnem adimere cupiens, oraculis vatibusque, quorum reverentia altius animo infederat, fidem omnem & auctoritatem abrogat: Exemplo *Laii* ipsius commonstrat; cum ille non a filio, sed a latronibus esset interfectus: hujns cædem commemorans facti circumstantias quasdam injicit, quæ *Oedipodis* animum illico percusserunt; occurrebat cædis a se perpetratæ recordatio; loci, temporis, personæ circumstantiæ congruebant: tum demum ad se suspiciones suas converti, ad suum caput imprecationes denuntiatas redundare posse persentiscit: unica restabat spes, servi superstitis indicium. Ubique animi impatiens ad ἀναγνώσιν festinat: servus accersitur, expectatur. Interea spe metuque suspensum quàm molesta occupat ægritudo & turbulenta anxietas! nihil certe fingi potest τετριπωτερον. Confabulationis auditor & testis Chorus religionis officia, & oraculorum reverentiam tuetur, impietatis detestationem profitetur, pœnam divinitus impressam præsentit. Hæc exhibet Στάσιμος v. 873. Εἰ μὴ ζῶειν &c. *Episodii* partem secundam, sive fabulæ act. tertium absolvens.

Interea rerum faciem novam aperit e *Corinθο* nuntius adveniens: ille *Polybi* regis mortem, regnum *Oedipodi* filio oblatum narrat: quid inde? timores illico evanidi abeunt: oraculi, *Teiresiæ* auctoritas imminuta, fides elusa; exultat votorum compos *Jocasta*: *Oedipus* ipse, sui jam immemor & periculo omni liberatus, triumphat: sed curiosa sollicitudo plura usque sciscitantis res tranquillas interim perturbat: anxietatis, quæ sola jam restabat, causam nuntius dum male officiosus eximere studet, præter consilium anxietatem incutit atrocissimam: † εἰδὼν ὡς εὐφραίων τον Οἰδίπῳ καὶ ἀπαλλάζων τὸ πρὸς τὴν μητέρα φόβον, δηλώσας ὅστις ἦν, τ' ἐναντίον ἐποίησε. Ecce enim derepente stupenda aperitur ἀναγνώσις. Agnoscit se *Oedipus* *Polybi* filium non esse, sed supposititium, a parentibus in *Cithærone* expositum, a Pastore illo susceptum, servatum, e *Laii* domo *Thebanum*. Quid interim *Jocasta*? illa facinoris jam patefacti conscia, & horrore perculsa trepidat—*Oedipodem* ab investigatione instituta revocare frustra conata ad mortem destinatam e scena se proripit. Jam tandem *Thebanus* ille, *Laianæ* cædis illius superstes, quem accersi jusserrat *Oedipus*, expectantibus supervenit: Ille, cujus ex indicio aliquam salutis spem conceperat, itidem τ' ἐναντίον ἐποίησε adest,

† *Aristot.* Poet. ad locum. cap. 11.

rp[®]

ánimo utcunque invito & reluctanti, fatalis testimonii autor & adjutor: en qualem *πειπτιαν* secum una comitem trahit hæc *αναγνωρις* ab *Aristotele* sæpe laudata? quo enim tempore *Oedipus* se *Laii* filium agnovit, eodem ipso se & parricidii & incestus crimine teneri sensit, atque adeo hominum omnium longe miserrimum, pœnis acerbissimis iudicio publico & suo devotum.

Ιε ιε! τα παντ' αν εξοι σαφη'

Ω φως, το τελευταιον σε προσβλεψαιμι νυν! &c.

Pulchre profecto hac in parte Chorus officio fungitur suo: cum *πειπτιας* hujusce stupendæ testis astaret, de fortunarum humanarum vicissitudine præclare philosophatur, ita ut documento hoc insigni admonitus *Oedipodis* infelicitatem nemo a se alienam putet. Hæc chori jam egredientis cantio postrema (Ω γιναι βεστων, &c.) inter omnes sententiis optime morata, & quidem *παθητικωτατη*, *Episodii* partem tertiam, five fabulæ actum quartum, claudit.

Episodio jam absoluto, ad *καταστροφην* five *εξοδον* devenitur: de qua, perinde ac partibus cæteris, nihil aliud Philosophus quam loci, quem sortitur, designationem notat — *Εξοδος δ' μερος ολον τραγωδιας μηδ' εκ τρι χορου μίλος*. “ integra tragœdiæ pars post quam Chori concentus est nullus.” Quis non videt in *Dramate Græco* Chori quanta fuerit vis, cum ex illius variatione partium cæterarum designatio terminetur? quamdiu fabula decurrente in dubio hæsit fortuna rerum, tamdiu materies quædam idonea videtur oblata in qua Chori five judicantis five admonentis five consolantis officia versarentur; at vero ubi *πειπτια* contigerit, ita ut res jam desperata consilii nullius medicinam recipiat, quidni illico discedat Chorus, cujus opera non ultra desideratur? en ergo *της εξοδου* rationem! quid aliud nunc superest quam calamitatum *πειπτιαν* subsequentiū expectatio luctuosa? Prodit adeo *Εξαγγελλας* Chorum alloquens Ω *της μεγιστης* — & atrocitatum, quarum aspectum scena respuit, perceptionem commode exhibet per nuntium interposita narratio; quales sunt *Ιocastæ* suspendio vitam abrumpentis interitus, *Oedipodis* per interiora domûs debacchantis violentia, & oculorum demum effusio cruenta. Jam aliquando *Oedipus* ipse in scenam producitur, spectaculum quàm prorsus miserabile? ibi tum *Κομμος*, *Σπινος* *κοινος χορος* και *απο σκηνης* “ Chori & scenicorum communis comploratio.”

comploratio." Ubinam uspiam causa gravior? Ubinam *δειπτεία* flebilior? en enim Regem modo dignitate, opibus, famaue florentem, jam civibus inferiorem infimis, & miserrimam miserrimis! en illud adoratum populo caput jam prostat odiosum & execrabile! en illum patriæ patrem, sed eundem & pestem, parricidam, & incestum, & pene suicidam! *τον καταργωτάτον ἐστὶ δὲ καὶ Θεοῖς ἐχθροτάτον βροτῶν* — Interea spectantibus animi quàm mire commoventur! qualis affectuum concertatio, qualis ingeneratur horror simul & commiseratio! at in his rerum asperitatibus neque hi, neque ille quidquam admittit nomine indignum suo. Hi erga Regem obsequio, erga Parentem pietate, nec minus Deorum reverentia obstricti partes adhuc tuentur suas; applorant, consolantur, philosophantur. Ille ingentem animi fortitudinem & constantiam ad extremum usque servat graviter infelix, & magnifice querulus, vehemens in expostulationibus, in sollicitudine paterna *πατρικιωτάτος*; &, siquidem summa sit laus tragœdiæ *το φοβερόν καὶ τὸ εὐεικὸν* audientium animis incutere, *Oedipodem* tyrannum omnium quotquot extant *τραγικωτάτον* pronunciare non dubitamus.

Sentio equidem Poetas nostros recentiores a Dramatis Græci norma discessisse: pro suo quisque ingenio nova quædam figmenta invehere gaudet, *Aristotelica* & præcepta & exempla vetera negligere, quæque ipse imitari nescit, facili censura contemnere.—Hoc ab Illis rectene factum sit, an secus, brevis disquisitio, atque inde comparatio *τῶν ἐπιτηδεύματων* instituta indicabit.

Atque adeo, quæ duæ res Dramatis præcipuam laudem constituunt, ad examen hic revocentur, imprimis scilicet Materię ipsius delectus—deinde Dispositionis artificium.

Quid hac prima in parte a *Sophocle* nostro præstitum fuerit mecum paulisper recognoscite. Nihil ab eo humile aut vulgare in scena exhibetur, nihil nisi *παράξενον συνέδεια*, "actio quædam severa & magnifica," illustris cuiusdam fortunæ, qualis est Heroum Principumque, discrimen ultimum, & *δειπτεία* & illa quidem momenti plerunque non tam privati quam publici, adeoque non sine Choro, (qui publicam quandam personam gerit, suasque res cum alienis una conjunctas agitent) teste simul & adiutore peracta. Materię dignitatem qui quærit, in *Oedipode Tyranno* nihil prorsus desiderabit. Nihil

hil illo certe τραγικώτερον, cum nuspiam fere reperiatur κρείττερον mirabilior, quæ vehementiorem audientibus horrorem simul & misericordiam commoveat.

Quid vero hac in parte Recentiores nostri? video ab illis tragædiæ dignitatem genuinam imminui & nervos succidi. In scenam producitur alicunde Heros quidam fictitius & obscurus: non πρῶτις πρὸς δαῖτα, quæ το φοβερόν καὶ το εὐχέεινον incutiat: res agitur plerunque non publica sed privata, & illa quidem momenti levioris, qualis est domestica aliqua injuria, vel (quæ in plerisque primas habet) amantium delicata infelicitas, foceo potius quam cothurno digna, teneritudinem quandam muliebrem potius quam virile quiddam & tragicum spirans. Utinam hac in parte *Græcorum* veterum potius quam *Gallorum* exempla nostrates fuissent secuti; cum inde aliquam ingenio perinde ac moribus corruptelam inferri sentiam.

Porro *Græci* dramatis materies hominum indoli & institutionibus apprime congruebat: non longe petita aut temere ficta, sed res aliqua notissima, e vetustis *Græciæ* suæ annalibus deprompta. Heroes in scenam prodierunt moribus *Græcis* habituque prorsus *Græco* ornati; eorum, quales re vera extiterunt, imitatio expressa; eadem disputandi, perorandi consuetudo: transit in theatrum vitæ civilis imago, simplex quidem illa facilisque, & κατὰ τὸ πρῶτον repræsentata.

Sed quid interim nostri? non tam naturæ quam artis, nesciocujus, studiosi in medio posita fastidiosè transfiliunt; ultra *Garamantas* & *Indos* fabulæ nova quærent argumenta, pro veris ficta, & pro verisimilibus portenta quædam exhibent: nova affectant omnia, & quæ admirationem excitent. Homini- bus ignotis & peregrinis incongrua affingunt ornamenta; patrios mores sententiasque populares colloquentibus tribuunt: denique id sedulo agunt quod a re videtur maxime alienum, & præter decorum καὶ τὸ εἶκος.

Apud *Græcos* denique actio fabulæ erat una & simplex proposita: apud Nostros autem plerunque multiplex & indifcreta: Illi simplicitatem & rei unius perfectionem coluerunt: Hi plura officiosè ingerunt, & rerum novarum varietate potius quam magnitudine gaudent. Illic ubique Protagonista suum tuetur locum & dignitatem, habituque & voce ipsa primas agens. *Oedipodem* agnoscas omni in parte dominantem, & ad se, uti principem, ora omnium animosque

convertentem. Hic autem fabulæ ordo perturbatus, ita demum inversa omnia & confusa, ut Protagonista nihil nomine suo dignum ostendat, cum nec a Deuteronista, imo nec a Tritagonista dignosci possit.

Hæc de materiæ ipsius delectu : jam pauca porro de Dispositione. Hac præsertim in parte Poetas *Græcos* ingenii nervos intendisse sentio : *ἐν τῇ τῶν πραγμάτων συστάσει* præcipuus versabatur iudicii labor & solertia ; nihil operosius aut inextricabile ab ipsis attentatum, nihil invita *Minerva* elaboratum ; mira ubique simplicitatis species, nulla artificii difficilioris ostentatio, atque adeo ejusdem sedulo diffimulati laus uberior. In prologo (de *Sephocleo* enim loquimur) brevis præmittitur facti expositio ; ita tamen ut nulla sit eventus anticipatio. In *Episodio* turbæ increbrescent, rerum ibi perplexarum nodus inexplicabilis, ejusdem deinde improvisa solutio : *ἀναγνώρισις* comitatur *ἀσπίπτεια* : præcedit desperatio, subsequitur terror & misericordia. Artificii hujusce Poetici eadem fere videtur, quæ & Architecturæ illius laus, quæ Templi partes fornicati per intervalla quædam conspiciendas ita aperit, ut, quæ singulæ prospectum claudere videbantur, eadem latius productum extendant, & spectaculorum super alia aliorum subinde enascentium varietate delectent.

Oedipodem adeo nostrum videte : en actionem primariam, unam sane illam simplicemque, absolutam & continuam, certo & Loco & Tempore definitam : Loco quidem in publico, in ipso regię vestibulo transactam, & quidem tam brevi Temporis spatio quam brevi in scena repræsentatur : ubique verisimilitudo servatur : circumstantiæ incidentes actioni dramatis primariæ subserviunt ; ultro ex ipsa re enasci videntur ; enatæ mirabilem illum nodum conficiunt ; eadem etiam & solutionem ultro aperiunt, artificio tam singulari præparatum, ut sine ullius omnino artis apparatu effici videatur : & rei demum exitus ita educitur, tanquam fieret non modo *κατὰ τὸ εἶκος* sed etiam *κατὰ τὸ ἀναγκαιον*.

Hæc *Sephoclea* nostra qui laudat, jure poetas recentiores reprehendet, a quibus hanc, quam res ipsa postulat, *τὴν ἐν τῇ συντάξει μὲν οἰκονομίαν* prorsus negligi viderit. Hac certe in parte ut plurimum peccant, & quidem sedulo & impune peccant : pro licentiæ suæ prærogativa leges *Aristotelicas* contemnunt : ingenii lusum & inventionis famam quærunt, de

de *dispositione* interim minus solliciti: verba potius curant, quam res, & sententiarum ornatum, potius quam actionis verisimilitudinem: hæc ipsa copia reddit inopes; & quantum a *Græcorum* simplicitate tantum a vera tragœdiæ laude discefferunt. Triplicis illius, quam fabulæ in scena repræsentatæ ratio postulat, unitatis curam habent nullam, non actionis, non loci, non temporis: nihil unum & simplex sufficit. Præter fabulam institutam etiam aliud quiddam *παροδῶδες* crebro interferitur, ita ut dubitari possit, quænam sit actio tragica primaria. In *Episodiis* figmenta a re prorsus aliena obtruduntur, & huc illuc quasi in devium abducunt, ita ut spectatori interim expectatio vel elusa langueat, vel prægravata distrahatur. Insuper, ne desit circumstantiarum antiperistasis, & artificii poetici ostentatio, nodi nodis implicantur, & quidem *Gordiani*; cum eorum solutio vel extricatio ulla non nisi per machinam aut vim aliunde illatam effici possit. Aliquando etiam, ut Herois sui admiratio accedat cumulatio, plurium annorum res gestæ in unius horæ compendium redigunt, longe disjuncta temporum intervalla transiliunt, quasi epopœiam scriberent, non tragœdiam, & Lectori potius quam spectatori placere cuperent. Spectator interim non adduci potest ut hæc male cohærentia conjungat, & quæ sibi invito & supra fidem exaggerata obtruduntur, ea tanquam mendacia incredulus odit. Postremo Poetæ nonnunquam, velut historiæ scriptores, herois sui per maria, per urbes, per castra triumphos comitantur, & Lectorum animos levi momento huc illuc impellunt. At in theatro Spectator & Assessor, cum uno in loco contineri se sentiat, actionem quoque repræsentatam uno in loco contineri oportere sentit, & proinde non patitur sibi nolenti fraudem fieri tam incredibilem, ita ut *Libyam* remotis *Gadibus* jungat, & modo *Thebas*, modo migret *Athenas*. In summa, nihil placere debet, quod contra verisimilitudinem peccat; & eæ demum perfectissimæ celebrantur tragœdiæ, in quibus hæc triplex unitas, *actionis, temporis, loci*, inviolata servatur.

Haftenus de iis, quæ tragœdiarum omnium sunt communia, diximus; superest ut, quæ *Græcorum* propria sunt, breviter explicemus. Sc. το χορικόν — ἡ αὐτὴ

το μὲν, Παρόδος

το δὲ, Στασιμὸν.

Sentio equidem in materiem me incidisse longa defuetudine obsoletam, & a præjudicatis opinionibus nostris usuque communi abhorrentem: proinde nonnulla dici oportere, quibus vetusta hæc in memoriam revocari, rebusque obscuris lumen aliquod affundi, & institutionum demum, quæ olim aliquando laudatæ viguerunt, ratio explicari possit.

Neque vero necesse est Chororum originem a primis usque temporibus deductam repetere: sat erit breviter annotare fuisse illos *Græcorum* indoli moribusque apprime congruos. *Græci* cantionum & saltationum erant mire studiosi, & quidem artifices eximii: usque adeo ut, quæ ab ipsis prima celebrabantur, Dramata tota fuerint Chorica. Hæc præcipue instrumenta, diebus festis idonea, & Deorum religio, & civilis usus adhibuit; paulatim a Templis in Theatrum transiit Musa Chorica, ita interim temperata, ut *Dorica* cujusdam dignitatis & *σιμυλογίας* primævæ vestigia adhuc servaret.

Videor jam *Æschyli* tempora attigisse, qui primus Chori usum Dramati tragico recte accommodatum exhibuit. Qua de re sic *Aristoteles* noster — ἢ πολλὰς μεταβολὰς μεταβαλὼσα ἡ τραγῳδία ἐπ' αὐτὰτο ἐπεὶ ἔχε τὴν ἑαυτῆς φύσιν· ἢ τότε τῶν υποκειμένων πλῆθος ἐξ ἑνὸς εἰς δύο πρῶτος Αἰσχύλῳ ἤγαγε, καὶ τὰ τε χοροὶ κλαττωσὶ, καὶ τὸν πρῶτον ἀγωνιστὴν παρίσκειν· τρεῖς δὲ, καὶ σκηνογραφίαν Σοφοκλῆς. Scilicet Tragediæ, perinde ac Theatri ipsius initia fuere *αὐτοχρηδιστικά*, rudia, & incondita: paulatim deinceps accrevit splendor & magnificentia: auctior histrionum numerus, & apparatus scenici elegantia; & iuxta demum tragediæ forma constituta. Quam *Æschylus* autor invenit, excoluit, illustravit, eandem deinceps artem *Sophocles* noster omnibus numeris absolutam præstitit; ita ut nihil fere amplius tum ad animorum eruditionem καὶ καθαρίαν τῶν παθημάτων, tum etiam ad aurium vel oculorum oblectamenta deesse videretur. Ita demum ἡ τραγῳδία ἐπ' αὐτὰτο ἐπεὶ ἔχε τὴν ἑαυτῆς φύσιν· scilicet adulta jam & ad maturitatem perducta nihil ulterius incrementi desideravit. Proinde, quæcunque hîc de Choro dicta Lector viderit, ea omnia de Choro solertissime constituto, qualem ubique fere *Sophocles* exhibuit, dici intelligat.

Siquis adeo quærat qualis ille Theatri *Atheniensis* Chorus fuerit—quem in Dramate locum—quem porro usum officiumque præstiterit, hæc in genere mecum pauca recognoscat. Erat adeo Chorus certus quidam Actorum numerus, scilicet

scilicet quindecim, fabulæ dramati subserviens, diversimodò pro re nata, & plerunque e popularibus quibuscunque conflatus, ita ut Personæ cujusdam publicæ speciem præ se ferret: qui quidem, cum Histrionum in scena agentium quasi in subsidium accitus adfit, haud inepte τῆς παραγωγῆς dicatur. Ille adeo adest actionis institutæ haud sane autor & princeps, sed conscius & particeps; non sane partes agens primarias, sed aliquanto remotiores, ἐν ὁρῶντι μὲν συναγωνίζομενος τῷ ὑποκρίνῃ. Proinde non ipsa in scena stationem fortitur, sed nec in orchestra, sed regione quadam intermedia, perinde ut officio quodam fungitur intermedio, non in Pulpito, sed in Thymele constitutus: a rebus ipsis ita prope abest, ut a se minime alienas putet; &, ubicunque operam suam desiderari sentit, ibi ultro se adiutorem immisceat.

Siquis quærat porro, cur non nisi sub Prologi finem, neque vero *antea*, fiat πᾶρος, five Chori interloquentis vel cantantis ingressio prima; mecum una velim intelligat repræsentationis dramaticæ rationem ita esse comparatam, ut Chori intercessionem omnino nullam *antea* desideret. Quamdiu enim Prologus procurrit, five actionis cujusdam futuræ expectatio præparatur, tamdiu Chorus se continet, cum nihil adhuc quod ad se pertinet evenisse sentiat: verum ubi primum res momenti cujusdam publici agitantur, turbæque ex omni parte subito concientur, tum demum, prout rumore aliquo novo & repentino commotus in concionem populus confluere solet, pro diversa re nata sollicitudine diversa affectus, in Thymelen illico se ingerit, in scena dictorum factorumque testem & judicem, aliquando etiam & participem & adiutorem: tamdiu ibi assistens suis fungitur officiis, usque dum ad Catastrophen fuerit deventum: tum vero re jam desperata, uti supra diximus, cum nihil restare videat opere suo dignum, ἄρξῃ ἑξῆς subsequitur.

Duplicem ab eo personam sustineri notamus, tum *interloquentis*, tum etiam *cantantis* atque *saltantis*. Prior illa, utcunque numero sit multiplex, tamen pro uno solum Histrione accensetur, quatenus actionis in scena partes per Coryphæum suum ad se transfert, & tanquam voce communi de re unaquaque objecta sententiam fideliter exponit. Adest adeo hæc dramatis Persona Histrionibus primariis subserviens, &, prout res postulat, partes agens diversas, rei gestæ five testis,

tis, five monitor opportuna suggerens, five Speculator prospiciens remota, five prænuntians futura, five demum de præteritis philosophans.

Chori autem *Cantici* ratio erat diversa : nempe hæc Persona Histrionum actioni adeo non se immiscuit, ut non, nisi post illorum e scena discessum, sua obiret munia, scilicet ita institutus, ut, *vocis gestûsque* certum in numerum compositi modulatione, actuum intervalla distingueret. Et in Chori quidem hujusce apparatus concinnanda, nulla erat ingenii aut sumptuum parcimonia, sed præclara quædam φιλοκαλίας & φιλοτιμίας, & artificii & magnificentiæ ostentatio : Græca gens, ad fastidium usque delicata, oculorum & aurium oblectamenta quærebat elegantissima : mira erat hac in parte æmulatio & placendi studium : & quidem non minor χορηγῶ & μολῶν quam Poetæ ipsi a populo plausus tribuebatur.

Res ipsa jam admonet ut de Chori apud Græcos institutione usque nonnulla distinctius explicentur, ne forte Lector aut id ipsum, quod dramatis Græci est proprium, omnino nesciat, aut, quod in *Sophocle* nostro est præsertim admirabile, negligat & fastidiat.

Mecum igitur una quæ jam dicta sunt recolat ; videatque imprimis quid ipsa dramatis constituti ratio postulat : qualis adeo illa est quæ in scena repræsentatur actio ? nempe πρᾶξι σπουδαίᾳ, virorum principum aut aliquo modo illustrium, & momenti publici, potius quam privati, ita ut civium insuper aliorum fortunas secum una adjunctas trahat. Quorum adeo res in scena agitur, eorum sollicitudo non frustra excitatur : itaque accedunt, non ut spectatores ignavi, sed ut participes actionis, cujus effectus ad se redundare sentiunt. Neque profecto credibile est grande quiddam & magnificum, & quidem loco plerumque in publico, sine testibus aut etiam adjutoribus administrari posse : quamobrem æquum videtur ut, præter interlocutores in scena primarios, alii quidam insuper adessent, qui pro sollicitudinis cujusdam publicæ officio de rerum turbatarum statu populares sensus & judicia exponerent. Hinc adeo apud Græcos nata Chori institutio : quæ quidem in Democratia, ubi rempublicam pro jure suo capeſſebat, ipsorum moribus præcipue congruebat.

Neque vero fas est illos, quos Horatius descripsit, Chori usus quosdam *morales* præterire. Cum enim Actores primarii,

rp®

rii, affectuum, quales exhibet tragœdia, turbulentiorum vehementia abrepti, quæ res postulat, omnia commodè expedire non possent, erat sane isthoc sapienter constitutum ut a circumstantibus quibusdam, quorum erat sanius atque incorruptius iudicium, ea quæ ad commune bonum facerent, identidem suggererentur. Chorus itaque assistit fidus testis monitorque, exempli cujusque memorabilis documenta indigitans salubria, unde audientium animis vitiorum forte correctio, & πασηματων αγαπαι, unde porro & pietatis & benevolentiae & iustitiæ sensus ingenerari possit.

Quanto rectius hac in parte *Græci* quam poetæ nostri recentiores? qui quidem disciplinæ moralis aut curam gerunt nullam, aut, ne non abunde sapere videantur, personas sæpe ingerunt male officiosas extra locum, & contra ipsius rei verisimilitudinem, invita plane Minerva, philosophantes.

Postremo, quoniam Actores aliquando e scena discedere oportet, & tum præsertim, dum aliquid novi moliantur postmodo exhibendum, neque interea tamen actionis institutionæ seriem interrumpi decet; opus certe erat artificio quodam solerti, quod huic incommodo occurrere aut mederi posset. Quid ergo hac in parte tragœdi *Græci*! in Histrionum absentium locum Chori opem vicariam substituebant; & quidem eam, quæ ad omnes, quos res exigebat, usus latissime pertinebat. Hac enim ratione cautum erat ut histrionum officia minus desiderarentur? ut cantione interjecta actuum intervalla rite dispungeretur, & fabulæ simul decurrentis series continua produceretur—ut Auditoribus interim lenocinio hoc jucundissimo expectationis tædia fallerentur—animique ad *Episodii* quæ supererant partes rite percipiendas melius præparati & erecti accederent. En ergo Chori apud Tragicos instituti rationem usumque plane multiplicem! cui forsân & alius accenseri potest, qui quidem non in Dramatis constitutione interna sed in repræsentationis specie externa continetur: scilicet hinc ipsi spectaculo dignitatis cuiusdam & magnificentiae splendor accedit. Ipsa quindecim hominum frequentia, ornatus decorus, vocis gestûsque modulatio numerosa omnium oculos animosque ad se convertit: in illa Orchestræ vastitate non jam solitudo & silentium, sed celebritas, & trepidatio spectatur. Cum histrionum discessu adeo non abruptitur dramatis textura, ut etiam aptior procedat,

cedat, dum Chorus suo probe fungitur officio : de quo quidem *Aristotelicum* illud, & *Horatianum*, semper servari debet, ita ut nihil scilicet nimis *επεισοδιαδης* vel *απερσοδιουσαν* interferatur, — nequid medios intercinat Actus

Quod non proposito conducatur & hæreat apte.

Haud sane isthæc citare veremur qui de *Sophocle* loquimur. Ille enim, quid Chorica efficere possint & debeant, exemplo singulari commonstrat, cum nihil fere a re subjecta alienum interferat, nihil nisi quod fabulæ decurrentis contextum illustret, & affusæ varietatis gratia quadam commendet. Quamobrem Chorica illa, qualia *Sophocles* exhibet, jure laudamus, ut quæ tam prodesse velint quam delectare, non tam ad sensuum lenocinia, quam ad intellectûs eruditionem accommodata, dum haud inani quadam & inepta rhythmî & harmoniæ suavitate aures deceptas deliniant, sed simul menti animoque sententias bene moratas & sapientiæ præcepta ingerant. Ita ut, siqua voluptatis aut etiam utilitatis ratio habeatur, *Græcorum* Choricis commendatio pro jure quodam suo nequitquam defuerit.

Quin videamus quid hac in parte a Recentioribus nostris sit attentatum. Probe quidem illi senserunt actuum intervalla distinguere oportere ; itaque distinctionem quandam adhibuerunt : at qualem ? non eam profecto quam res ipsa postulat, cum fabulæ decurrentis serie aliquo modo connexam, sed absonam prorsus & alienam ; sed tumultuarium quiddam, sine mente, sine sententia, concentum nescio quem Musicum, importune interpositum, quem profecto recte dixeris *απερσοδιουσαν*. — En vero ! *Episodii* pars absolvitur : exeunt Histriones. Quid tum postea ? ecqua interim audientibus futuri anxia expectatio, & taciturnitas severa ? Nihil minus : con-furgitur : fit tumultus, concursus : interstrepunt fidicines, — subsellia acclamant — & profecto (ut Terentiana huc transferam) fabulæ intervenit vitium & calamitas,

Ut neque spectari neque cognosci potuerit,

Ita populus studio stupidus in funambulo

Animum occuparat.

Ita prorsus abrupta intercidit actio, ut spectator illico ad finem omnia perducere crediderit, vel forte quot Actus viderit totidem dramata integra exhiberi : delusus adeo tumultuatur aliquandiu & fabulæ & sui oblitus, usque dum Histriorum
in

in scenam reditus nova quædam spectacula aperuerit ; interrim το φοβερόν καὶ το ελπίενον, & quicquid vere tragicum spirat, animo penitus excidisse videtur.

Quæ cum ita sint, jure mirari subit hanc Choricorum institutionem, usui multiplici inservientem tantaque cum laude a Græcis adhibitam, obsolevisse prorsus, & a tragædiis recentioribus exulantem thymelicorum hominum operis locum cessisse : quo quidem artificio nihil excogitari poterat ἀτεχνώτερον, nihil a dramatis severitate magis abhorrens. Et profecto, siquidem ipsa res exigat ut actio fabulæ continua usque producat, non video cur non in omni tragædia ille Græcorum Chorus, quocunque nomine appelletur, sive Persona quædam publica, vel testis vel monitoris vel adjutoris officium præstans, locum habeat, vel anologum quiddam substituat, quod & intervalla distinguere & Histrionum discedentium e scena vices supplere possit.

De Canticis quidem instituendis nihil certi est quod statuiam : sentio enim Linguae Græcæ & vernaculæ nostræ rationem esse disparem ; neque, quod illa effecerit, ab hac nostra effici posse : Erat certe illa μουσικότητα, ad omnem metri rhythmicæ modulationem accommodata ; hæc vero nostra est aliquantulum intractabilis, & a modulatione Musica abhorrens, cum syllabarum genuina quantitas negligatur, & sine varietate carmen decurrat ἀρρυθμιον, μονοτονον, ομοιοπτελευτον.

At vero in *Episodiis* rite contexendis hanc Choricorum opem vicariam commode substitui posse video : Utcunque enim rhythmī & harmoniæ theatrialis commendatio desit, suo tamen usu fructuque non penitus destituitur, certe nihil actuum intervalla opportunius claudit seriemque dramatis producit : imo vero in constructione Dramatica id ipsum præstat quod in Architectonica porticus & intercolumnnia, quibus spatia vacua ita occupantur, ut prospectus non interim intercludatur, &, quibus partium distinctio, iisdem itidem & connexio conficiatur. Quare videant Poetæ nostri Tragici quousque, temperamento quodam rite adhibito, pro circumstantiarum diversitate, hæc Choricorum institutio redintegrari possit aut debeat : aliquid saltem excogitent aptius, quod actuum intervalla dispungat. En materiem plane novam, in qua Poetica facultas cum dignitate quadam exercitari potest ! Et profecto hac in parte præclarum quiddam

effici posse exemplo recenti ostendit ille *Elfrida* scriptor, ingenii perelegantis poeta: ille adeo dramati suo Chorica exhibuit intertexta, Odaſque, ſi vel uſus moralis vel ornatuſ poetici ratio habeatur, *Pindarico* nomine non indignas, iſto certe concentu theatralli noſtro *μουικωτερας* in hoc laudis genere ſingulare quiddam & auſus & affectus; ita *Græcos* imitatus ut operis ſui imitationem poſteris haud fruſtra commendatam reliquerit.

Hæc de Chorico in genere; de illius ſpeciebus pauca jam dicenda reſtant, quas *Ariſtoteles*, ut ſupra notavimus, ſic diſtinxit—το μὲν Παρόδος—το δὲ Σταſimon.

Et de Parodo quidem—*ἡ πρώτη λέξις ὅλη χορεύ.* Hæc ille in genere, neque plura: quæ jam a nobis ſatis ſunt explicata. De illius autem ratione Cantica qualis illa fuerit, quale metrum rhythmuſque nihil plane definitum poſuit. Quid ergo hac in re ſtatuendum ſupereſt? hoc ſaltem: ſc. meloſ *Parodicon* diverſum quiddam eſſe a *Staſimo*: videamus itaque quid illud *Staſimon* ſit: Σταſimon δὲ μέλ^{ον} χορεύ το ἀντ' ἀναπαις καὶ τροχαίς. hæc ille breviter, at ſatis explicite & definite. Meloſ adeo Staſimon illud eſt, cujuſ metrum rhythmuſque nec Anapæſticuſ eſt neque Trochaicuſ: hanc igitur Chorici ſpeciem certis legibus circumſcriptam videmus, illam vero non item; utriuſque rationem diverſam reſ ipſa penitius explorata indicabit. Το ſταſimon expendite: quid aliud denotat ipſa vocis huiuſce idea, quam meloſ quoddam ſedatum atque ſtatarium? quid autem Anapæſti & Trochæi? id ipſum quod nullo modo cum Staſimo conciliari poteſt, motum quendam curſorium, incitatum & vehementem. “Spartiatarum” procedit Mora ad tibiam, nec adhibetur ulla ſine anapæſtiſ “pedibuſ hortatio.” (*Cic. Tuſc. Diſp.* 11.) Quod ideo eſt factum, quia vehementem eſſe oportet & celeri impetu ferri, ut magis animoſ feriat auditorum. Trochæuſ, prout nominis ratio indicat, peſ velox, inſtabiliſ & ſaltatoriuſ, proinde in dramate Comico, in Satyrica, in tripudiationibuſ & cordaciſmiſ adhibituſ. Nihil adeo incongruum το ſταſιμοſ ſeveritaſ recipit, patiturque tardiores in illo pedes ſc. ſpondeæi ſtabileſ, & remiſſior cantuſ, & quicquid conſtantiaſ & dignitatiſ ſpeciem ſervat. En vero quod reſ ipſa poſtulat; non antea Staſimon celebratur quam in mediaſ reſ, in turbas atque tumultuſ fuerit deventum; tum demum

demum Choro ad singula attento anxia sollicitudo injicitur, sedatior animorum atque corporis motus; ubi simul το φοβε-
ρον και το ελπιον dominari inceperint, cohibetur omnis intem-
perantia, omnisque deinceps actio ad gravitatis decoræ for-
mam componitur.

At vero Parodi ratio longe diversa: illa enim celebratur antequam rerum turbæ atque certamina extiterint: cum adeo nondum aliquid evenerit quod curæ severioris sensum incutiat, in hac ingressione prima Chorus libertate utitur sua, & pro variis quibus commovetur affectibus, five gaudio exultans, five spe elatus, five metu trepidans, pro re nata & vocis & gestûs liberiore motu se jactitat. Fortunarum mutatio postmodo alios mores postulabit, & licentiam aliquando severitas compescet. Itaque in hac parte quæ ingenio lufum aliquem permittebat, credibile est Poetas singulari usos artificio Cantici & Saltationis, quæ duæ res populo placebant maxime, vim omnem expressisse. Et quidem in utroque Chorici genere strophen atque antistrophen adhiberi video, hanc paribus metris rhythmisque illi respondentem, ite ut ex alterius ratione perspecta alterius ratio simul perspicui possit. Et sane hæc Chori evolutio, five a læva Theatri parte ad dextram conversio, spectatorum animos oculosque attentos secum una attrahebat: & aliquando etiam Epodos metris rhythmisque diversis superaddita huic spectaculo & acromati varietatis quoque gratiam conciliabat.

De Melopoiia theatriali parcius esse dicendum sentio, cum hanc rem ut abunde notam & manifestam *Aristoteles* prorsus præterierit—μελοποια, inquit, ἡς δυναμιν φανερον ἴσασι πάντες. Illius certe, qualiscunque demum fuerit, ad affectus commovendos permagnam fuisse vim agnoscimus; quam tamen in symphonionurgiis, quæ hodie elaborantur perfectissimæ, frustra quærimus. Nulla enim in illis naturæ imitatio expressa, sed artificii cujusdam reconditi & operosioris laus affectata. Imo vero nihil aliud curant artifices Musici, quam ut juxta leges technicas systema rite componatur; hoc si effecerint & sibi placent & aliis, de cætero parum solliciti. Interim dimensiones rhythmicas aptamque sonorum in sua tempora distributionem negligi, & id demum, quod est εν τη μουσικη μουσικωτατον (etenim παρὰ τοῖς μουσικοῖς το παν ὁ θυμος) penitus detiderari querimus. Hæc annotanda duximus ut recentiores
Musici

Musici minus sibi plaudant, aut saltem cautius veteres *Græcos* reprehendant, quorum hac in parte laudes assequi nesciunt.

Siquis quærat quænam *μιλοποιας* species in Choricis fuerit adhibita, recolat imprimis id ipsum quod dialecti forma suggerit, nempe *Doricum* quiddam inesse: deinde, cum affectus etiam teneriores aliquando sint exprimendi, intelligat leniorem quandam modulationem commode intermisceri posse: hanc adeo *μιλοποιαν* *Plutarchus* de Musica appellat *μιζολυδισι* severitatem *Doricam* suavitate *Lydia* temperatam; quam *Damon Atheniensis* primus exhibuisse memoratur *συζῶσας τῇ Δωρεὶ τὴν Λυδίῃ, ἐπεὶ ἡ μὴν τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀξιοματικὸν ἀποδίδωσιν, ἡ δὲ τὸ παιητικόν· μίμνεται δὲ ἅλῃ τούτων ἡ τραγωδία.*

Postremo qualis erat *μιλοποιας*, talis erat et *ορχηστρας* ratio: altera alteri ex æquo respondebat: modulationi vocis gestus quoque modulatio parilis respondebat; utraque ad simplicitatem & decorum, utraque ad *τὸ ἡδικὸν καὶ τὸ παιητικόν* exprimendum rite comparata, utraque ut imitationum instrumenta a Poetis adhibita, & quidem aptissima; ὅτι ἡ μικρὸν μέγας τὴν μουσικὴν καὶ τὴν οὖτιν ἔχει, δ' ἡς τὰς ἡδονὰς ἐπιστάνται παρὰ τὰς ἀρετὰς. Quis enim nescit harmoniam affectibus mirifice dominari, & pro varietate sonorum solerter attemperata varios animorum motus elici dirigique? Porro quanta sit rhythmici gestusque numerosi vis, hæc philosophi verba satis indicant: *αὐτῷ δὲ τῷ ῥυθμῷ μίμνεται χωρὶς ἀρμονίας οἱ τῶν Ὀρχηστῶν· καὶ γὰρ οἱ τοὶ διὰ τῶν ῥυθμικῶν ῥυθμῶν μίμνεται καὶ ἡδὴ, καὶ παιη, καὶ πράξεις.* Præclara quædam a *Græcis* hac in parte fuisse præstita facile credimus: & cætera ut taceam exempla, sat erit *Telesten* illum commemorare, quo *Ὀρχηστικὸν διδασκαλῶν* *Æschylus* noster utebatur, de quo *Athænius* — *πολλὰ ἐξέδρακε ῥήματα ἀκραις ταῖς χερσὶ τὰ λεγόμενα δεικνύουσας* — imo vero illum artificem tam eximium extitisse, ὥστε ἐν τῷ ὀρχηστῶν τὴν ἑπτα ἐπὶ Θηῶν φανερὰ πῶνται τὰ πρᾶγματα δι' ὀρχηστῶν.

Quæ cum ita sint, ex dictis tale nobis argumentum conficitur. Cum Poetica, quanta quanta est, omnis sit *μιμητικὴ*, necesse est illam eo perfectiorem esse, quo plenior atque expressior fuerit imitatio: proinde ibi demum ipsius laudem summam existere, ubi & plura & solertius temperata imitationum instrumenta adhibentur: quæ cum Tragœdia præ cæteris exhibeat, ideo Epopœia longe præstantior ab *Aristotele* iudicatur. Iisdem rationibus adducti nos veterem tragœdiam Græcam

Græcam recentioribus antepone non dubitamus, cum, præter ea, quæ utrisque sunt communia, singularia quædam orationis condimenta afferat, ea quæ quidem populo *Atheniensi* maxime placebant, τα μέγα των ἡδυσμάτων.

Hæc sibi responsa intelligant qui hanc dramatis nostri partem quam imitari desierunt, cavillationibus iniquis vexant, & e Theatro ut incongruam plane & ἀπροσδιουσον ejiciunt. “ Quid, inquiunt, commercii habet Cantilena & Saltatio cum tragædia? nihil tam leve recipit τραγῆς σπουδαία, & “ cothurni dignitas superba.” Itane vero?—at videant interim ne latius æquo hæc censura evagetur: vereor enim imprimis ut ipsa carminis metra subsistent quibus cognata rhythmī & harmoniæ instrumenta invident. Deinde videant quid isthoc est Cantilenæ & Saltationis quod repudiant: num omnino genus omne? at certe nimium exigunt. Nihilne in Musica sapiunt ultra vulgarem cantilenam, vitiosam sane illam, cui soli aures assuefecerant, incondita nescio quæ sine rhythmo metra, & sonorum sine mente plasmata in longum producta? At vero iniqui sunt censores, qui ingenio & moribus ex suis alienos judicant. Rectius profecto hac in parte *Græci*, in Chorico illi ut in re seria versati: nullus erat in illorum canticis ingenii lascivientis lusus, ad severitatem rei & το σπουδαιον omnia constituta; nihil interim Musa tragica de dignitate remisit sua: verum, uti supra diximus, cum e Templis in Theatra migraret, adhuc gravitatis cujusdam *Doricæ* pristinaeque σπουδαίας dithyrambicæ speciem servavit.

Similiter de Saltatione tragica statuere oportet; nequis hac in parte fraudem sibi faciat, & tripudiationem aliquam satyricam aut cordacissimum agitari fingat; sed qualem res ipsa postulat, compositi gestus modulationem decoram. εἴτα καὶ κινήσεις ἀπασα ἀποδεδειγμένα, οὔτε μὴδ' ὀρχηστῆς, ἀλλ' ἡ φωνὴν ὅπερ καὶ Καλλιπιδὴ ἐπιπλάτο καὶ νῦν ἄλλοις, ὡς ἐκ ἐλευθερίας γυναικῶν μιμνήσκων. Quin & ipsa nominis ratio Saltationem hanc tragicam a cæteris speciebus discretum designat. Εὐμελέεια γάρ αὐτὴ τραγῆς πρὸς σπουδαίαν, nihil humile aut leve, sed magnifica omnia & severa, gestu pariter magnifico & severo repræsentans; cujus tamen magna pars non tam pedum officio quam chironomia & digitorum micationibus peragebatur. Nempe Musa tragica in Orchestram, ut festis Matrona diebus jussa moveri, ita prodiit, ut interim dignitatis suæ conscientiam ipsa gestus honesti

honesti specie tueretur, ita spectaculo varietatis gratiam addidit ut tamen sui reverentiam quandam & admirationem excitaret.

Perlongum esset quæ de Choro apud *Athenienses* dici possent singula recensere : quanta fuerit ipsius dignitas leges de hac re latæ testantur—testatur illa in *τη χοροδιδασκαλία* & *φωνασκή* sedula exercitatio & disciplina—illa magistratuum in Choragiis obeundis æmulatio,—illa in ornatus omni genere apparando *φιλοκαλία* & *φιλοπρῆμα*,—illa populi confluentis curiosa expectatio & damnose delicata luxuries *μεγάλων αποσολών δαπάνας* καὶ *στρατοματων* *εφοδια* *καταχορηγούντες* *εξ* *διαπρον*. Profecto mire florebant artium omnium liberalium studia, nec in ullo fere laudis genere exempla deerant vel incitamenta. Quid multis ? in quantum intelligi potest *ακροαμάτων* five gratia five utilitas, & *θεαμάτων* splendor & magnificentia—quantum ingenia Poetarum excogitare aut artificum industria elaborare poterat elegantiarum, id omne quantum quantum erat theatro *Atheniensi* cumulatissimum accessisse sentimus.

Erant profecto *Græci* cum in omni genere deliciarum artifices curiosi, tum præcipue in orationis ornatu concinnando. Quæcunque hominum sensibus & judiciis placere poterant, nulla Artis instrumenta deerant : adeoque Tragedia erat prolata non sermone vulgari & soluto sed metrico, *λογῷ ἰδυσμένῳ*, aliqua rhythmī dulcedine condito. Scilicet Fabulæ, condimenti alicujus instar accessit carminis numerosi suavitas : & quidem illius, quod rei maxime congruum videbatur, nempe Iambici. Cur præ cæteris hæc metri species adhiberi debet *Aristoteles* in Poetica & Rhetorica rationem exponit — *μαλιστα γὰρ λεκτικὸν τὸ ἰαμβεῖον* — *ἐν γὰρ πρὸς ἀλλήλους ἀφελικῶς πλείστα λεγόμενα ἰαμβεῖα*· *ἐξ αὐτῶν δ' ὀλιγαίς καὶ ἐκβαίνοντες λεκτικὴς ἁρμονίας*. — *Οἱ τραγῳδοὶ ποιῶντες ἐκ τῶν τετραμετῶν ἕως τοῦ ἰαμβείου μετέβησαν*, *ἀφ' οὗ τοῦ λόγῳ τὸ τοῦ μετῶν ὁμοιοτάτον εἶναι τῶν ἄλλων*. — *Ὁ δὲ ἰαμβὸς αὐτὴ ἐστὶν ἡ λεγὶς ἡ τῶν πολλῶν*· *διὸ μαλιστα πάντων τῶν μετῶν ἰαμβεῖα φθιγγόνται λεγόντες*· *δεῖ δὲ σμυνοτάτα γινέσθαι καὶ ἐκρησθαι* — Similiter pedem hunc Iambicum Horatius laudat ut præcipue Dramaticum

— aptum sermonibus & populares
Vincentem strepitus, & natum *rebus agendis*.

† *Ὁ δὲ τετραχαιὸς κορυδακικώτερος*, ὅλοι δὲ τὰ τετραμετῶν, ἐπὶ δὲ τετραχαιὸς εἰς ἑξήμισιν τὰ τετραμετῶν.

Video

Video equidem multa adhuc ab eo dicenda superesse qui *Græci* dramatis universi synopsis exhibere voluerit; plura certe quam instituti nostri compendium recipit. Neque ignoro quam difficile sit ea quæ in desuetudinem abierunt plene explicata & definita proponere, quam porro odiosum obsoletis gratiam & auctoritatem conciliare velle. Verum enimvero cum inter alias, quæ inciderint, quæstionem de carminum pronuntiatione agitari sentiam, pauca quædam tironum gratia distinctius exponere libet. Imprimis ergo hoc mecum recognoscant veterum Poetarum carmina omnino omnia tam Græca quam Latina fuisse non * (quod est a nobis vitiose factum) simpliciter & nude recitata, sed rhythmicè cantata, vel juxta dimensiones metricas seu scansionis leges pronuntiata: hoc enim ni esset, nulla prorsus esset illa varietas & numerositas in qua carminum harmonia omnis continetur. † Sed Tragœdiæ aliud quiddam insuper accessit, quod *Græci* maxime admirabantur, *μεγιστον των ιδυσματων* in subsidium ars Musica accessit: carmina nempe tragica tam ab Histrione in scena quam a Choro in Orchestra ad tibiam cantabantur: “heus ad tibiam cantabantur! reclamationem forsitan aliquis e Criticorum grege, hocine in tragœdia credibile aut tolerabile?” Atqui vero sic erat res, & quidem solerter constituta: carmina juxta certam modulationem a *Τραγωδωδιδασκαλω* præscriptam pronuntiabantur. Non pro libitu & arbitrio Histriones voci dominabantur suæ in quamlibet eloquendi vel agendi licentiam effusi: ex instituto fiebant omnia: *σημεια* quædam carmini apposita rhythmici & elocutionis modum designabant: exercitatione continua edocti Histriones ad tibiam sua omnia

* Quis non miretur hominum sensus & judicia consuetudine prava usque adeo corrumpi potuisse ut admitteretur hæc carminum pronuntiatio vulgaris, quam vitiosa *e. g.* Tityre tu patulæ recubas, &c. Arma virumque cano—At Regina gravi, &c. en pro anapesto dactylum, pro brevibus longa—quam incongrua hæc! *μειρον απιστον, ερεθμος αρεθμος*, contra leges metricas peccata! sed vitio assuefactæ aures non hæc respuunt; imo vero non dubito, si carminum verâ pronuntiatio rhythmica, (sine qua nulla est metri & poeseos vis) revocetur, fore nonnullos qui reclamarent illico, auriumque præjudicia sibi violari quererentur.—At videant interim Præceptores quam ex usu fuerit discipulorum aures exercitatione continua huic pronuntiationi rhythmicæ assuefactas præstare, neque ultro in hac re fraudem fieri patiantur.

† Qui hac de re plura & accuratius disputata cognoscere velit, *Is. Vossii* de Poematum cætu & viribus rhythmici libellum legat.

— *

vocis

accommodabant : ita demum feliciter *ἢ τοῖς διονυσίοις ἐδιδάχθη ἢ παραγὰς*. Ex hyposcenio Tibicen omnia moderabatur : ille præcinens vel succinens sonos graves vel acutos, ille variam vocis flexionem, intensionem vel remissionem, præcipiebat pronuntiationis sive Oratoriæ vel Poeticæ artifex solertissimus.

Et profecto hac in parte summa erat artificii laus : adeoque Choragorum vehemens æmulatio & contentio ; cum *ἢ ἀγαπῇ παραγὰς* is plerunque victor renuntiaretur, qui esset *εὐλητὴν* peritissimum fortitus.

Quin & institutionis hujusce singularem quendam usum esse video : ita enim cautum est nequid extra modum, nequid extra rhythmum, aut quovis modo vitiose pronuntietur. Ubi ex tibicinis præscripto administrantur omnia, difficile est eloquentia abuti. Quis histrio reperitur auris tam obtusæ ut gravem poscenti acutum reddat ? Si quid adeo absonum incideret, illico tota reclamarent theatra : imo vero ita imperant voci leges musicæ, ut ipsam in hac parte peccandi licentiam & libidinem ipsam cohibeant ; nulla toleratur dissensio ; amice conspirant, & sibi mutuo respondent omnia, tonique discordes in consonantiam coeunt : ita demum hæc modulatio est comparata ut elocutioni vigorem quendam gratiamque afundat uberiores, imo & emphasin efficiat *ἐμφατματοτελέω*.

Sed nec illud est prætereundum, quod hic etiam Histri-
onis voci accedit adjumentum singulare. Vis quidem musica pronuntiationem regit & moderatur ; ita tamen ut eidem vicissim subserviat, ut aspera leniat, infirma corroboret, & remissa distendat amplificetque, & harmoniæ non varietatem modo, sed sonorum insuper plenitudinem quandam & claritatem aspiret auctiorem, quæ ad populi remotioris aures per extrema theatri spatia diffundatur. Et profecto in tanta spatio-
rum amplitudine inter totidem hominum millia, ut com-
mode spectari & audiri possit fabula, quis non intelligit, arti-
ficio omnimodo fere opus esse, & undecunque omnia in au-
rium oculorumque subsidium instrumenta esse advocanda. Cum tam procul a scena se abesse sentiat Affessor, sentiet
itidem non temere adhiberi illa quæ modo propius astanti
horrida forsan & inconcinna videbantur, personam tragicam,
musicæ consonantiam, & Echæa, — & apparatus scenicum
universum.

Utinam sane *Atheniensis* theatri interioris conspectus aperiri
posset,

posset, & quæ ibi admiranda obversantur, singula indigitari—verum hoc opus, non tam verborum quam penicilli pictorii eloquentia describendum, relinquimus: quod quidem jam diu expectatum propediem est editurus ille Atticæ illustratæ artifex peritissimus *Jac. Stuart*. Interea dum illo caremus, qui hac de re plura scire velit admonendus est, ut *P. Brumoi*, *Boindin*, cæterisque quam plurimis, quorum in *Acad. des bell. Lett. & Inscript.* dissertationes extant, autoribus utatur.

Siquis temporum habita ratione seriem historicam, juxta quam Græcæ quotquot extant singulæ legi debent tragædiæ, cognoscere velit, Gul. Canteri de hac re præfationes consulat.

Qui de metris disquisitionem accuratiorem instituere velit, videat Hephestionem πρὸς μέτρους—vel quæ hac de re collecta in prolegomenis suis ad Euripidem protulit Josh. Barnes:—vel quæ de pedum metricorum potestate Is. Vossius.

Sentio equidem in Notis Lexicoque, & præcipue in Accentibus describendis errata typographica baud pauca contigisse: cum vero hæc levioris plerumque sint momenti, exorandus est Lector ut hæc nostræ condonet incuriæ, & ipse sibi tradat, corrigatque.

I N D E X.

Codicum MSS. & impressorum, cum explicatione notarum quibus compendii gratia usi sumus.

MSS. in Bibliotheca Bodleiana.

- Bar. 1. Codex *Barocc.* in Bibl. *Badlei.* 66.
- Bar. 2. Cod. *Barocc.* 68.
- Bar. 3. Cod. *Barocc.* 120.
- Bar. 4. Cod. *Barocc.* 231.
- L. Cod. *Laudianus.*
- B. 1. Cod. *Bodleianus* 2175.
- B. 2. Cod. *Bodleianus* 2929.
- S. Cod. *Seldenianus.*

Trin. Cod. MSS. Coll. SS. *Trin. Cantabr.* C.C.C.C. Cod. *Corp. Christi Coll. Cant.*

- Marg. Lectiones in margine edit. *Stanleianæ* ad oram Codicis literis miniatis manu ignota scriptæ.
- Gal. Var. lect. Cod. *Galeani.*
- Ven. Var. lect. ab anonymo scriptæ ad oram Ed. Aldin. in Bibl. pub. *Cantabr.*
- Caf. Var. lect. & Conjecturæ *J. Casauboni.*

E Bibliotheca

E Bibliotheca *Leidensi*.

Var. Lect. e Codd. MSS. Voss. 1, 2.—

Et quæ in marg. edd. viri quidam docti annotarunt.—

Et *Fr. Porti Cretensis* comment. in *encl. vti* Θ.

Codd. MSS. *επτα επι Θηβαις*, quorum var. lect.

Cl. *Askew*, M. D. communicavit.

Med. MS. Membran. in bibl. *Laur. Medicæ* in pluteo xxxii. No. 9. vetustus; quo *P. Victor*. usus est.

Colb. 1. Bombycin. in bibl. *Colbertina Lut. Par.* No. 4016. Sæc. circiter 15.

Colb. 2. Bombycin. in bibl. *Colb. script.* anno 1299. ut patet ex notula calci subjecta.

A. Bomb. in bibl. reg. *Gall.* No. 3320.—sæc. xiv.

B. Chartaceus in eadem bibl. bonæ notæ.

C. Chart. in bibl. R. *Gall.* No. 333. vetustus.

D. MS. in charta eleganter exaratus olim manu *Jani Lascharis* in bibl. R. *Gall.* No. 3521.

a. MS. chartac. in bibl. Cl. *Askew* notatus M. 1, annos habens circiter 500.

Seld. Scholiastes Cod. *Seldeniani* a *Stanleio* primum editus.

Sc. Varsæ lect. & emendat. *J. Scaligeri*.

Heinsf. Lect. quas *Nic. Heinsius* olim in codice suo descripsit.

H. Lect. ad oram Cod. e *Dan. Heinsii*.

Schol. Lect. var. e *Scholiographis*.

L. S. Var. Lect. quarum meminerunt *Scholiographi*.

L. St. Var. lect. ab *H. Stephano* e Codicibus suis collectæ.

T. Varietates Codicum quas ad suarum Edd. calcem *Adr. Turnebus* notavit.

Turn. *Turnebianæ* editiones.

Ald. *Aldinæ* edd.

Her. *Hervagiana* Editio.

C. Editio *Sopbecis* Cantabr. 1660.

Cant. Edd. *Canterianæ*.

Col. Editio *Sopbecis Colinae*.

Flor. Editio *Florentina*.

Franc. Editio *Francofurtina*.

rp®

OBSERVATIONES

IN

SOPHOCLES

ŒDIPUM TYRANNUM, ŒDIPUM COLONEUM,

ANTIGONAM:

EURIPIDIS PHŒNISSAS,

ÆSCHYLI SEPTEM CONTRA THEBAS.

Εὐφραμεῖν χρεὶ, καλῶς εἶσαδαι τοῖς ἡμετέροισι χρεῖσιν,
Ὅστις ἀπειρεὶς τοιῶνδε λόγων, ἢ γνώμῃ μὴ καταγινώσκει,
Ἡ θνητῶν ἔργα Μουσῶν μήτ' ἰδεῖν, μήτ' ἐχρῆσθαι.

ARISTOPH.

Auctore T. BURGESS, e C. C. C.

OXONII:

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

APUD J. & J. FLETCHER.

M. DCC. LXXVIII.

OBSERVATIONS

SOPHOCLES

QUINTUS TERTIUS VARRO

THEOLOGY

THEOLOGY

THEOLOGY

THEOLOGY

THEOLOGY

THEOLOGY

THEOLOGY

THEOLOGY

THEOLOGY

THEOLOGY

THEOLOGY

THEOLOGY

THEOLOGY

THEOLOGY

VIRO HONORATISSIMO

G E O R G I O

BARONI DE RIVERS

HAS QUALESCUNQUE

STUDIORUM SUORUM PRIMITIAS

OBSERVANTIÆ ERGO

D. D. D.

T. BURGESS

VIRO HONORATISSIMO

G E O R G I O

BARONI DE RIVERA

HAB. QUALISCUQUE

STUDIORUM SUORUM PRIMITIAS

OBSEKVANTIA ERGO

D. E. M.

T. BURGESS

OBSERVATIONES

IN

OEDIPUM TYRANNUM.

OBSERVATIONES

IN

GEOPHYSICIS

OBSERVATIONES

IN

OEDIPUM TYRANNUM.

C A P. I.

Ver. 2. **T**ΙΝΑΣ *τῶν ἰδῶν τῶνδε μὲν ποιεῖται*. Nullo modo
admittenda est *Burtoni* nostri emendatio *τίνας* in
τίνας mutantis. Nihil aliud hisce verbis totam sedentium multi-
tudinem sciscitatur Oedipus, quàm quod postea v. 10. solum sa-
cerdotem. *Quà de causâ hæc sedilia occupatis.* *ANON.* —
Recte statuit vir doctus. *Τίνας τῶνδε ἰδῶν ποιεῖται*, *quasnam ses-*
siones (vel plenius *quasnam* sunt *hæc sessiones*, quas) *sedetis?* *qua*
propter scilicet *hic sedetis?* *Τίνας τῶνδε* autem ut *τὶ τῶνδε* Oed.
Col. v. 200. 203. Antig. v. 1188. quomodo etiam *τὶ τῶνδε* Oed.
T. v. 1043. Oed. Col. v. 535. 538. Antig. v. 1260. Hoc au-
tem notandum videbatur, quòd hicce usus pronomini viros doc-
tissimos sæpissime fefellerit, quippe quod in locis etiam c. non
semel adverbialiter acceptum ubi verendum erat, *quid est hoc*
quod — dicis? e. g. — sive, *quid dicis?*

5. *ᾠδῶν τε καὶ ἁγνῶν*. Vox *ᾠδῶν* non significat *divinas*
laudes, ut reddit *Camararius*, neque *sacros cantus*, uti *Johnson*;
sed *hymnos in Apollinem*, quem, ut recte monet Scholiastes, anti-
qui auctorem pestis existimabant. *ANON.*

11. *σιζῶντες*. Omnino legendum est *σιζῶντες*, quam lectionem
agnoscit *Bubrichius*. *ANON.*

18. *αὶ δὲ τ' ἰδῶν*. fortasse *ἰδῶν*. vid. *L. C. Valkenarius* ad
Euripid. Phœniss. p. 952. & *Pierseus* ad *Mar.* p. 300.

21. *μαντήα* *αποδῶ*. *Μαντήα* pro *μαντικῇ*. quidam verò cum non intelligerent duo substantiva ita poni potuisse, ut alterum adiectivi munus sustineret, scripserunt *μαντείας*. *Krebsius* ad *Hesiod.*

P. 33.

27. *Αγάνοις*. i. e. *κακογόνοις* Schol. Id inter calamitates maximas, & ex irâ divinâ provenientes annumerari erat solitum. *ἡμέρα θλίψεως καὶ ἰλιγγυῖ καὶ παρορτισμοῦ ἡ ἡμέρα αὐτῇ ὅτι ἤλθον οἱ ἴως ἀδίνων, καὶ ἰχθὺς σὺν ἑστὶ τῇ πικύσει*. Lib. *Regum* 2. c. 19. v.

3. — Mox *Θεὸς* absolutè, uti loquuntur Grammatici, ponitur; quod apud Græcos solenne. Redde igitur (cū δὲ) *insuper vero deo ignifero incumbente pestis teterrima urbem affligit*. ANON.

29. *δῶμα Καδμείων*. Hoc loco *Καδμείων* cum *Trin. Schol.* malim legere. Adiectivum autem ita positum per genitivum substantivi explicare enarratoribus familiare est. Hoc vitium (si quidem vitium) multis in locis eluerunt viri docti; in multis etiam eluendum restat: non temere quidem, sed ubi variae MSSorum lectiones manum glossatoris produnt.

— *μίλας*

30. *Δ' Ἀιδης*. Voculam δὲ ut non sententiam, sic ne verbum quidem, inchoare posse affirmant viri doctissimi *Bentleius* in *Menandreis*, *Valkenarius* ad *Phæn.* p. 259. & 331. (ubi hunc locum scribit *μίλας δ' Ἀιδης*.) *Toup.* in *Suid.* P. III. p. 137. Cunctanter de hac re *Marklandus* ad *Iphig. Taur.* v. 194. De sententia autem Virorum doctorum corrigenda veniunt infra huius fab. v. 658. 796. 802. 1195. *Oed. Col.* v. 19. (a *Toupio* notatum in *Epist. ad Warb.* p. 116.) *Ant.* 160. 378. 815. 1045. 1140. Neque vero τὴ sententiam inchoare potest: at ideo non verbum debuerat *Oed. T.* v. 219. et *Ant.* v. 989.

31. *ἰσῦμβρον*. Pro *ἰσῦμβρον* voluit *ἰσῦμιν* *Stanleius*, & *Interpres Latinus*: alii *ἰσῦμβροι*. vulgata autem minimè sollicitanda. Poetæ mens Scholiastæ parum perspecta, & ipsi, & viris doctis qui eum sequuti sunt, fuisse fraudi videtur. Sententia esse videtur, *Non amplius te diis æqualem iudicantes, sed omnium hominum primum in casibus vitæ iisque gravioribus, in quibus deorum interventus manifestius*

IN OEDIPUM TYRANNUM. 5

manifestius apparet — adeo scilicet non diis æqualem, ut omnium miserrimum censeamus. ἀνδρῶν autem πᾶσις ἐν συμφοραῖς βίη, *omnium hominum miserrimus, non vir eximius in malis depellendis.* Commate distingue post βίη, cum κρίνοντες (quod vidit etiam Heath) ad superiora pertineat.

35. Ος γ' ἐξέλυσας ἄν Καδμείων μολῶν

Σκληρὰς αἰοῖδ' ἀταρῆν, ὃν παρῆχομεν. *Qui hac adveniens urbem liberaſti a tributo* — nec est cur quempiam terreat duplex accusativus. ANON. — Cum viro docto *Triclinius*. Fortasse tamen verendum est, ut interpretationem suam & constructionis rationem aliis probent præ vulgatis, & Schol. veteris & recentioris iudicio. Quorum ille μολῶν cum ἄν Καδμείων conjungit, hic ita commentatur, Ος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν τῇ Καδμείων, ἐξέλυσας, ἀντὶ τῆς ἔλυσας ἢ γὰρ ἔπαυσας, τὴν ἀταρῆν τῇ σκληρὰς αἰοῖδ', ἢ εὖν τῇ Σφινγγίδι, ὃν παρῆχομεν. Verto, *Qui Thebas profectus exsolvisſi* (sive *dissolvissſi*, utrumque enim hoc sensu probum) *tributum Sphingis illud, quod sollemniter pendebamus.* efficaciter autem dissolvit; cūm, victā Sphinge, nihil amplius esset tributi, quod illi penderent.

44, 5. Hos versus ad mentem *Triclinii* ita rescribendos esse monet *Toup*. Cur. Noviss. p. 60.

Ὡς τοῖσι ὑμπερίσει τῇ βελδομάτῳ

Ζώσας ὁρῶ μάλιστ' ἢ τὰς συμφορὰς.

46. ἀνέρθωσον. *rursus erige civitatem* quam & antea crexissſi. eodem etiam sensu occurrit v. 51. vid. v. 48. ANON.

51, &c. Hæc aliter videntur distinguenda, ut sententiæ nexus melius pateat,

Ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τίνδ' ἀνέρθωσιν πόλιν·

Ὁρμητὶ γὰρ ἢ τίν' αἰσὶν τύχῳ

Παρέχῃς ἡμῖν, ἐπὶ πάντων ἴσος γὰρ·

Ὡς (ἢ περ ἄρχεις τῆσδε γῆς, ὡς περ κρατεῖς,)

Ξυλὸν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κινῆς κρατεῖν.

Ordo autem, Ἀλλ' (ἢ περ α. τ. γ. α. κρατεῖς,) ὡς ζ. α. καλλίον (ἵστιν) κρ. (γῆς) ἢ κ. (ἔως) ἀσφαλείᾳ τ. α. π. non autem hoc temere precamur, Ὁρμητὶ γὰρ &c. 60. 100ῆντες.

60. *νοῦντες*. Nominativus est absolute positus: *Vobis autem omnibus laborantibus*. ANON.

63. *Μόνον καὶ αὐτὸν*. ut alibi *Αὐτὸν καὶ αὐτὸν*. & haud scio an *μόνον* hic sit integrae locutionis glossema. ἐς τὸ αὐτὸν καὶ αὐτὸν, in unum hominem per se, sive in unum solummodo. q. c. ἐς τὴν μίαν. vid. *Viger*. p. 571.

67. *Φροτίδες πλάνας*. Malim *πλάνας* cum *Schol. St. Turn.* in marg.

73. *Καὶ μὲν ἡμερὴ ἤδη συμμετρέμενον χρόνον*

Λυπεῖ, τί πρῶτον. Fortasse legendum *Καὶ μὲν ἡμερὴ ἤδη συμμετρέμενον χρόνον* ΔΥΠΗ, τί ΘΡΑΣΣΕΙ. *Et tempus jam valde produratum me molestiā multum turbat*. τί indefinitum saepissimè sensum intendere notissimum est. Vel distinguendum post *μὲν*, ut *ἡμερὴ ἤδη συμμετρέμενον χρόνον* absolute accipiat. *Et, tempore jam valde produrato, μὲν λυπεῖ τί πρῶτον*. Male autem interpretationem videntur ita instituisse, *Et me diem jam comparantem cum tempore elapso*. nihil de *comparatione* temporis innui censeo, neque praepositionis in composito vim esse urgendam. vid. infra v. 973. Inde vero fortasse hoc loco malit quis legere *Καὶ μὲν ἡμερὴ ἤδη ΣΥΜΜΕΤΡΟΥΜΕΝΟΣ χρόνον* — ut *συμμετρεύμενος* ad *Creontem* ita referatur: *tempus*, quod ad oraculum sciscitandum satis esse videbatur, *dū jam emensus*.

74. *τῷ γὰρ ἐκείνους ὥρᾳ*. *Præter quod decuit*. infra verò v. 78. legendum *οἷδ' ἐκείνους* conjunctim. ANON.

80. *ὃ γὰρ ἐν τύχῃ γίγται*. Si *Marklandi* emendatio (ad Suppl. v. 1145.) vera sit, et verissima videtur, reponentis *τὰς* pro *τῷ*, ut *ἀπὸς* vers. seq. habeat expressum, ad quod referatur, decantatum hoc *Αἰθιδὸς* exemplum ex Atticistis posthac eximendum est. Certè *Σ* facile verbo sequente absorberi potuit.

84. *Τὰχ' ἐσόμεθα ζόμενοι γὰρ ὡς κλύειν*. Fortasse *ΣΥΜΜΕΤΡΟΙ*. *parum absumus quin audiamus*. in eo sumus ut audiamus. *ζόμενους*, censeo, postulareτ *λίγειν* pro *κλύειν*. in eo est ut dicat.

88. *πάντ' ἂν εὐτυχῇ*. Reddatur particula *ἂν* vis sua potentia-
lis — *posse ut omnia bona cedant*. ANON.

IN OEDIPUM TYRANNUM. 7

140. τινόντῃ χρεῖ. *simili eade. Mudge.* Nescio vero an non præstat interpretatio vulgaris eadem manu. ANON.

154. Εκτίναμαι φοῖβαν φρίκα. *Lennepius* (ad *Plalarid.* p. 175.) corrigit οὐκίναμαι φ. φ. contra v. 495. Πίναμαι δ' ἰλπίσιν, corrigit τίναμαι. De utraque emendatione *Valkenarius*, "Quæ tentantur, inquit, *Sophoclea* mihi quidem semper visâ fuerant eleganter in vulgatis Edd. scripta, in *Oed. T.* v. 495. sic in *Cod. MS. Paris.* disposita :

Πίναμαι δ' ἰλπίσιν,
Οὐτ' οὐδ' αὖτ' ὄρν, οὐτ' ὀπίσω.

ad quæ verbum *Μεταβολῆται*, & aves in aere *μεταίους*, optime comparavit in transcurso *Dorvillius* in *Chariton.* p. 342. *In spem incertam prominentes*, instabiles semper & fluctuantes, sive *μεταίους* ὄντις ἰλπίσιν, a Tragico, in talibus novatore, commodè dici potuerunt in Chorico carmine, *ἰλπίσι πτόλδοι* ubi Senatores Thebani super Oedipode Rege *inter spem metumque* erant *suspensi*. — Neque alterum amici laudo commentum in ejusdem Tragediæ v. 154. quem meo quoque judicio rectè cepit *Dorvillius* in *Charit.* p. 448."

181. — οὐτε τόποις

ἱλίων καμάτων ἀνέχουσι Γυναικες. *Laboribus puerperii suscinendis non sunt pares, iis non supersunt.* vid. v. 27. & ibi notata. ANON.

193. Ακτὴν παρὰ θόμιον. Insignis est hujus loci emendatio a *Musgravia* facta, qui ingeniosissimè &, opinor, verissimè reponit.

Αὐτὰς παρὰ θόμιον.

vid. ad *Enripid.* *Heracl.* v. 44. V. III. p. 431.

194. Λυγρῶν πόνων ἰκτῆρες ἱπποδάμοι. πόνων sequitur ἰκτῆρες non ἱπποδάμοι. reddendum igitur, *malorum deprecatrices.* ANON.

201. In *Colinæi* Editione non male distinguitur post *ἑξοσίστος*, ut *ἀντάξων* ad *Minervam* pertineat. ANON.

214. βίλας θίλοιμ' ἂν Ἀδμήτῃ σὺνδαιῖσθαι. θίλοιμ' ἂν ἰνδαιῖσθαι *fortiter.* utinam mihi habere contingeret tela tua in præsidium, & igneos

igneos Dianæ radios. Tela verò Apollinis hic vocantur αἰσθητὰ, quoniam ipse (cum patronum se dabat) appellabatur αἰσθητήρ. ANON.

226. Delendam censeo notam perfectæ Orationis huic versui appositam. Si cupis ea assequi quæ velis, remedium forsitan comparabis auscultans iis quæ eloquar — Causam deinde subjicit cur ei auscultarent, nempe quod quædam habuerit indicia — ἐγὼ δὲ αἶψα — Neque enim rem tanto temporis intervallo distitam investigarem, nisi &c. ANON.

235. Καὶ μὴ φοβῶμαι τὸ πικρὸν, ὑπεξιλῶν

Αὐτὸς καὶ αὐτῷ. Etiam si ipse pro seipso metuens accusationem supprimat. ANON. — Post ἐμὴν versus superioris levius distinguendum: & post τὸ πικρὸν tollenda distinctio videtur. Quod si ὑπεξιλῶν sensum quem vir doctus tribuit recipere possit, et posse videtur, pro Αὐτὸς καὶ αὐτῷ legendum putem Αὐτὸς καὶ ΑΥΤΟΝ, ut Αὐτὸν καὶ αὐτὸν, uti scribendum censui pro Μένει καὶ αὐτῷ, supra v. 62. Αὐτὸς καὶ ἰωάννην ἐπλῶσαι Solus navigavit, Plutarch. apud Hoogeveen. ad Vig. p. 170. quem vide. Verto, Etiam si præ timore solus secum crimen supprimat.

242. ἀπόση τῷ περ — τόδε. rem declarare recusaverit. ANON.

258. ᾔδουσ' ἐμῷ στωιδόντες. Quod ita vulgo legitur, doctis plaudentibus, reposuit Marklandus (ad Suppl. v. 390.)

Ἐν τοῖς ἐμοῖς ΓΕΝΟΙΤΟ ΜΗ ΟΥ στωιδόντες.

266. νῦν δ' ἐπικυρῶ. Heath corrigit, νῦν δ' ἄρ' ἐπικυρῶ, cum τὸ ἐπὶ Burtonianum, inquit, plane & syntaxeos respuat ratio & sententiæ.

271. καὶ — Ἐ γὰρ sc. Nunc vero ei defecit soboles. Quæ sequuntur huic interpretationi favent. Quapropter ego pro eo (nam cum Cl. Mudge pro πατρί reponendum τῷδ') tanquam pro patre &c. quasi dixisset quoniam illi defuncti liberi, ego vice filii fungar. ANON. — Fortasse Vulgata non improbanda, si ὑπερχῶμαι πατρί vertantur, recipiam hoc negotium persequarque — tanquam pro meo patre. ὑπερχῶμαι πατρί, ut μετ' ἐμοὶ μετ' ἐμῶν & familia.

IN OEDIPUM TYRANNUM. 9

279. Μήτ' ἔν γυναικῶν παῖδες. Legendum videtur ΓΥΝΑΙΚΑ vel ΓΥΝΑΙΚΑΣ. alioquin quomodo stet Syntaxis prorsus nescio. — Versus 279. syntaxis constituenda videtur, & locus intelligendus, cum *Triclinio*, si illi fides quoad significatum ἔ' ἄροτον, & Lexicis habenda est, εὐχόμεν μὲτ' ἀνίστα καὶ ἀναπύμπαν τὸς Διὸς αὐτοῖς γλῶ τιν' ἄροτον καὶ ἡροτρισμῶν τῶτ' ἔσσι, μὴ εὐοδῶν τὸς Διὸς τὰ ἀνίστα αὐτοῖς. Deinde constructionis rationem ita conatur explicare, Δίον δ' ἔ' ἄτως εἰπῶν, μὴ ἀνίστα τοὺς Διὸς αὐτοῖς ὅτι γῆς ἡροτρισμῶν ἀνίστα, γλῶ ἄροτον εἰπῶν, ἐπειδήπερ ἡ ἡροτρισμῶν γῆ διχομήνη τὰ ἀνίστα ἀνίστα. Nec tamen hæc lectori erudito satis, opinor, facient.

280. — ἀλλὰ τῷ πτόμῳ

τῷ νῦ φθιρίδα. Cave ne τῷ νῦ cum *Burtono* intelligas. per ea verba designatur calamitas qua Thebani tunc affligebantur. ANON.

289. Α' μὴ θύλων, ἔδδ' ἄς δύναιτ' ἀνίρ. Præter *Heatbium* hunc locum correxerunt A N μ. 9. ΟΥΔ' ΑΝ ἄς δύναιτ' ἀνίρ *Markland* ad Suppl. v. 364. & *Koen* ad *Gregor.* p. 23.

290. Τὰ δὲ πτόμῳ — Nescio an hæc interrogativè non efferantur. *Licetne* mihi suggerere, quæ videntur &c. ANON.

295. Αλλ' ὅτι ὅτι ἀργαῖς — Hoc equidem ipsum egi, idque non perfunctorie: nisi enim duos &c. ANON.

301. τὸν δ' ἰδόντ'. Quæ sequuntur, ni multum fallor, τ' ΔΕ ΔΡΩΝΤ' postulant. ANON. — Si germana lectio ex sequentibus pendeat, salva videtur res esse, & retinendum ἰδόντ', cum ὁρᾷ, quod sequitur non hic significat *videt*, ut Interpretes intelligunt vertentes, *qui viderit eum nemo videt*, sed *scit*. vide quæ de verborum permutatione ad sensus pertinentium notabimus ad *Oed.* Col. 174.

305. ὅδε γὰρ αὐτὸν. qui eum manifestum faciet. ANON.

312. εἰ καὶ μὴ κλέεις. Corrigit *Burton*, probante *Heatbio*, 'κλέεις. ita etiam correxerat *L. C. V.* ad *Euripid Phœn.* p. 320. qui et infra v. 440. 'κλέεις. 1254. 'κλέεις 1258. ἰγῶν. Augmentum

nunquam ab Atticis omitti in commentariis suis passim affirmant viri doctissimi *Dawes*, *Valkenarius*, *Pierfonus*, *Koenius*, *Heathius*, alii: quorum tamen sententiæ quomodo occurrat *Musgravius* vide in Præf. ad *Euripid. Hippolytum*, (duo autem trium ibi adhibitorum exempla confecit *Toup.* ad S. P. I. p. 87.) & in Exercitat. Lib. I. c. 2.

325. Φῶ, φῶς· φρονεῖν ὡς δεῖν, ἔγωγε μὴ τίλη
 Λύει φρονεῖν· πῶς γὰρ ἡγάγες ἔγωγε
 Εἰδώς, διώλυσ· & γὰρ ἂν δύνῃ ἐκέρχην.

Fortasse locus ita legendus & distinguendus

φρονεῖν ὡς δεῖν, ἔγωγε μὴ τίλη
 Λύει φρονεῖν· (πῶς γὰρ ἡγάγες Σ' ἔγωγε
 Εἰδώς διώλυσ·) & γὰρ ἂν δύνῃ ἐκέρχην.

Verto, *Heu sapere quam grave est ubi non expedit sapienti* — at non expedit, nam si ita res haberet non *huc* loci venissem, non ad hanc necessitatem redactus fuisset. Prima γὰρ parenthesi inclusa refertur ad φρονεῖν ὡς δεῖν, & altera ad μὴ τίλη λύει. — Cur autem postrema ita interpreter, ei constabit, qui usum adverbiorum loci consideret. vid. v. 375. præcipue verò *Oed. Col.* 265. cum quo conferas licet v. 541. ejusdem fab. Integram esse deinde orationem censeo, & voculam ἂν eam vim obtinere, quam v. 442. & supra v. 82. vide ibi *Burton.* *Valkenarium* ad *Hippol.* v. 1409. & *Budaum.* Timide autem hæc propono, cum *Burtonus* noster, vir doctus etiam *ANON.* aliter sentiant; uterque enim statuit orationem esse imperfectam: hic idem statuit de v. 333.

337. Τὰ μὲν, ὡς ἂν ἔπω, μὴ. Cum ex his, ut in omnibus leguntur codicibus, nullus vel sane non ita commodus erui poterit sensus, pto ὡς ἂν ἔπω μὴ viri doctissimi *Dawes* [hic error est *Burtoni*, non viri docti *ANON.* *Dawes* non ita locum correxit, ne memoravit quidem, nec ita voluit *Heath*, qui *Dawes* tantum sententiam monstravit de usu particulæ μὴ] & *Heath* reposuerunt ἂν Εἰποῖμ' ἢ nec mea ut ita dicam, nec tua. Istud autem ὡς ἂν
 ἔπω μὴ,

IN OEDIPUM TYRANNUM. 11

ἄπειμ', ut verum fatear, frigidum mihi & ad versum dilatandum inconcinne videtur insertum. Quare deinceps legendum velim (quomodo & ipsum scripsisse poetam vix dubito) ὥς αἱ ΕΙΔΟΣ *uticunque sciens*. Ego nequaquam, (ait Tiresias) licet rem omnem cognoverim, quæ in animo habeo, proferam, ne &c. Quibus commotus Oedipus Τί φῆς; ἔκωνιδὸς ἢ φάσας—*Quid ais? rem omnem tibi perspectam fateris, & tamen te dilaturum negas?* En ut omnia inter se jam consentiunt. ANON.—Ingeniose vir doctus; Fortasse autem ὥς αἱ ἄπιν vertendum, quomodocunque dicam, quæcunque dicere me vis. Deinde fortasse pro ΜΗ ΤΑ legendum ΜΗΤΕ. μήποτε τὰ ἐμὰ, μήτε σὺ κακὰ. Locum aptem integrum ita declarare velim, *Quæcunque vero dicere me vis, ne mala tibi exponam mea,* — quæ patiebatur nempe quod videret, quibus in sceleribus versabatur Oedipus, — *nec tua,* — quæ passurus erat Oedipus, si eum certiorum faceret Tiresias, de iis quæ admitterat, & jam tunc admittebat. — Neque haud scio an minus apte ἔκωνιδὸς v. 338. τῷ φρονίῳ v. 334. quam τῷ ὥς αἱ εἰδὸς conveniat.

352. Οὐμὺ δ' ἐγὼ. fortasse ΟΡΜΟΥ δ' ἐγὼ. Ita sæpissime verba motus cum præpositione ἀδ' adhibentur. Oed. Col. v. 899. Εἰ δ' ἐγὼ ἔκωνιδὸς ἔκωνιδ. alia plurima vide apud Valk. ad Phœniss. p. 177. 526. Locum verte, hoc, si vis, *Quam vehementissime scilicet irascaris.*

358. ΑΛΗΔΙΣ. Cum Stephano scribendum censeo. ΑΛΗΔΙΣ, retracto accentu. vid. Antig. v. 770. quem locum non præterit diligentia Valkenarii ad Ammon. h. v. De Stephani sententia textum mutasse Editorem Etonensem nuperimum video. recte quidem, ni in adnotationibus mutationem etsi levissimam dissimulasset.

361. Ως ὅτι. Dele Burtani notam et redde, *neq. fas est hisce, neque mihi, te alloqui utpote quis sis piaculum.* vid. supra v. 243, ANON.

380 — 5. An hæc omnia Tirifæ tribuenda? Τριφῇ v. 382. fortasse designat *es, versaris.* τριφῇ significatu Sophocles est habere. inde τριφῇδ' habere se, versari. nisi malit aliquis Μῦς ΣΤΡΕΦΗ, π. v. præsentī vero tempore pro more vaturn. Locum

autem distinguo & verto, Tu vero qui hæc objicis, quæ mox nemo horum tibi non objiciet, Una eademque tecum nocte versaris, ita ut nec mihi, (qui cæcus sum,) nec ulli alii qui lucem videt, (βλάψαι σοί ἂν) nocere poteris: Οὐ γάρ μοι μέγα πῶς γίγνεται, κ. τ. λ. Sensum non alium ab eo τῷ μιᾷ hic tributo habet μιᾷ Phæniſſ. v. 11.

Κρίων τ' ἀδελφὸς μητρὸς ἐκ μιᾷς ἴφου.

ex eadem matre natus. κρίων in Lycophronis Alexandrâ v. 457.

Μίαν πῶς Διδῶν κ' φθίτους πιπυρόν

Κίλειδος.

βλάψαι vero, potius quam βλίψαι, lego cum MSS. Schol. Cantero probante, viro docto etiam ANON. cum optimè vati conveniat audacter quod verum edicenti, irritato, & Apollini confiso.

382. Μίᾳ τείφῃ πῶς νυκτός. — Delenda est distinctio post νυκτός, & legendum βλάψαι. Sensus vero est, In cæcitate fiduciam collocas, spem salutis reponis. Vertendum igitur cum Cantero, approbante Heathio: Cæcitate sola es fretus, quasi neque ego, neque quisquam alius qui luminibus gaudet, in te unquam animadversuri simus. ANON.

388. τίχῃ τίχης ὑπερφύεω. Nescio an his verbis non intelligatur civilis sapientia, quam cæteris antequam vult Plato in Prot. sive Sopb. Confer vero (quæ his mirè similia sunt & lucem forsitan afferunt) quæ apud nostrum leguntur, Philoſ. v. 138.

— τίχῃ γὰρ

Τίχῃς ἐτίχῃς πρὸς χεῖρα,

Καὶ γνῶμῃς, πρὸς ἑταῖρον τὸ δίδον

Δίδῃς σὺν πρὸς ἀνάσσειν. ANON.

425. Καὶ σ' ἀμφιπλήξῃ μητρὸς τι κ' εἴ σ' ὅσ' πατρὸς

Εἰς πρὸς ἐκ γῆς τῆς δὲ δεινέπου ἀρά. Αμφιπλήξῃ utrinque te impetens. perperam omnino Scholiastes vocem hanc interpretatur ἀμφοτέρωθεν πρὸς χεῖρ' ἐπλήττειν. Metaphora est ab Isthmo, quem fluctus maris utrinque percutiunt. In sequentibus fit ubique Translatio a rebus nauticis. ANON.—Camerarius vertit ἀμφιπλήξῃ complexa: unde Salmasius correxit ἀμφιπλήξῃ. At minimè notio completendi

IN OEDIPUM TYRANNUM. 13

complectendi (neque etiam, opinor *utrinque impetendi* ab Isthmo translata uti censet vir doctus) satis aptè videtur convenire verbo ἔλῃ ποτ' *agitabit olim* (ποτ' indefinito tempore.) ita enim reddi debet, non cum *Heathio* *exigit tandem*: ἔλῃ enim hoc loco revera est futurum, contractum ab ἑλῶσι, non præsens pro futuro. vide de iis, quæ in hac re a viris doctis errata sunt, *Davessum* *Miscell. Crit.* p. 74. & *Pierfon.* ad *Mær.* p. 124. — ἀμφιπλήξ vero *utrinque laceffens*: quod notandum, cùm activo sensu rariùs occurrat. vid. *Hemsterh.* ad *Thom. Mag.* p. 24.

433. Α σ' ἐξισώσι. Legit ΟΣ' ἐξισώσι *Markland.* ad *Suppl.* v. 549.

436. Κάκιστον. Hoc est omnino adverbialiter sumendum: *turpius*, fato infelicius. *ANON.*

448. Οὐκῶν σὺ πῶτ' ἄριστος ἦφες. Signum pone interrogandi post ἦφες. ita v. 589. quod & alibi in his fabulis sæpissime fieri debet. Accentum muta v. 685. 983. &c. Οὐκῶν interrogationi nunquam inservit; οὐκῶν nunquam non. quod quidem Latinè verti possit *atqui*, ita tamen ut in Græcis potestatem suam non deponat affirmandi solummodo negationis ope.

456. οὐ γὰρ ἰδ' ὅπου μ' ἐλπίς. Fortasse ἢ γὰρ ἰδ' ΟΠΩΣ, quod ὅπως & ὡς in hoc negotio propria videantur. *Oed. Col.* v. 1368.

ΟΥ ΓΑΡ ΕΣΘ' ΟΠΩΣ πόλις

Κάκιστον ΕΡΕΙΨΕΙΣ.

Antig. v. 336.

— ἰάν θ' εἰ τοι —

ΟΥΚ ΕΣΘ' ΟΠΩΣ ΟΥΕΙ σὺ δὲ γ' ἐλθόντα με.

Ejusdem fabulæ v. 762.

Τουτίω ποτ' ΟΥΚ ΕΣΘ' ΩΣ ἔτι ζῶσαν ΓΑΜΕΙΣ.

vide & *Oed. Col.* v. 97. etiam quæ congeffit plurima *Davessius* p. 229. cum his nonnihil facientia. — v. 470. f. *μαντικῆς*.

466. Ἀδελφὸς αὐτὸς κ' πατὴρ. Lege αὐτὸς — *palam fiet eundem esse fratrem & patrem.* *ANON.* — At nonne ista significatio articulum postularet, & locum scribi itaque Ἀδελφὸς αὐτὸς κ' πατὴρ?

475. ἀίλοπιδον

475. ἀναικτοῖδαι ἵππων. Nihil apud *Homerum* frequentius quam equi veloces ventis comparati. ἀνέμῳ ἴσους, ἀνέμων ἀτάλαντος ἵππος. Quinetiam & volare dicuntur: οὐκ ἄρῃσι πνιγέδω. Π. α. v. 362. ad quem locum huc respiciens *Eustathius* ἴσῳ δὲ (inquit) ὡς εἰ πνιγὸς ἀνέμῳ ἵππος, οὕτως ἀναικτοῖδαι ὡς ἡδυσίῳ. κ. τ. λ. Vide etiam magnum *Potterum* in *Lycophr.* v. 167. ANON. — Eodem epitheto usus est *Simonides* apud *Aristotelis Rhet.* 3. c. 22.

Χαίρει ἀναικτοῖδαι θύραττι ἵππων.

Ita etiam simili sensu ποδάρκῃς à nescio quo apud *Suidam* V. ποδάρκῃς.

Αἰνῶς, ζῆς, τίνος ποδάρκῃς ἵππος τύμῳ.

481. ΕΛΑΜΨΙ. hoc idem significat, sed per metaphoram, quod ἐπιδαμναι σιφῶς supra v. 106. εὐρὺ ὅς perspicuè edixit oraculum occisorem *Laio* ignotum à nobis esse exquirendum. Nullus hic dubitandi locus. ut non adeo facilis est expeditu de *Tiresiæ* accusatione nodus. De variis hinc ortis cogitationibus (si, quæ profert *Chorus*, non satis plana sunt) vide *Burtenum*. ANON.

491. Διὰ μὲν εἰς διὰ παρέωξ κ. τ. λ. Hæc pluralia esse censeo. Horrenda sane neque creditu facilia, neque abneganda profert vates. παρέωξ, ira æstuans, commotus, vel cum impetu, effundit. ANON.

495. Πέτρου δ' ἰλπίσι. Vide supra ad v. 154.

500. Οὐτε τινωῖ πω ἴμεθον — Sententiam hic planè absolvi puto. Quæ enim *Laio* ὅς *Oedipo* intercessit inimicitia, neque antehac unquam ὅς ne nunc quidem audio. ANON.

502. ἐπιδαμναι φάνη. Hoc, oraculum indigenam, *Tiresiæ* scilicet, vertit *Mudge*; quam in hac interpretatione Scholiastem secutum fuisse vult *Heathius*. Scholiastæ hæc sunt verba τῶ ἐπιδημόσῃ μαντικῇ ὅς Τειρεσίῳ quæ, ni multum fallor, significant Oraculum à *Tiresia* nuper publicè enuntiatum. — Cur, ait *Chorus*, huic accedam, vel fidem habeam me *Labdacidis* adiutorem scilicet præsendens in ulciscenda eade, cujus auctor est incertus? Hæc autem sunt ἐἰρησῆς. Erat cum conjecerem ἐπὶ τῇ ἐπιδαμναι φάνη εἶμ' reddenda

IN OEDIPUM TYRANNUM. 15

reddenda esse *saman* vulgatam, omnibus agnitam invadam. Quam quidem interpretationem non omnino rejicio. Judicet Lector, ANON.

513. ΑΝ' ἔπειτ' ἵστω' αἰ στίς ἴδι-

Μ' ὁρῶν ἴπες, μ.

Ita distinguendum & reddendum — ΑΝ' ἔπειτ' ἵστω' αἰ, στίς ἴδιμ', ὁρῶν ἴπες μίμφ — κ. τ. λ. Ego vero nullo modo (priusquam certus fiam) affirmaverim verum esse accusantium sermonem. ANON. — Primùm, pace viri docti, ita distinguendo στίς absolutè ponitur cum optativo, quæ particula rarius certe, nisi voculâ αἰ comite, vel ἢ subauditâ αἰ, cum isto modo construitur. Deinde vir doctus juxta cum cæteris interpretibus affirmativè *καταφαίτω* accipit, quod ut præter usum fiat parum causæ videtur. *Scholiastes* quidem *ἐκταύισσι* habet: id vero paraphrasis faciliè accipit — Ego vero nunquam (αἰ *καταφαίτω*) Oedipum damnabo — & accusatoribus ejus consentiam, eorumque suspiciones laudabo, — priusquam quæ detulerunt plane confirmata videam. — Quanquam quidem sensus est apertus, locus non videtur sincerè scriptus: αἰ enim cum στίς conjuncta præcedere, non sequi, solet, legendum itaque pro ἵστω' αἰ στίς fortasse ΕΓΩ ΠΙΝ Γ' ΑΝ ἴδιμι. Ita γὰρ cum στίς ab Homero adhibetur: στίς γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῃ — Π. ω. v. 97. στίς γ' ἀντιπύσσει Π. ε. v. 288. locis ab Hoogeveen citatis de Partic. p. 215. 1097.

533. Πρὸς δ' Α' ἰφάνη — Hæc affirmativa esse censeo. At ab hoc palam est enuntiaturum &c. ANON.

542. τῷδ' αἰ στίς. Latii scilicet non ipsius Oedipi. ANON.

551. Οἷδ' αἰ στίς. Præter Canterum, Burtonum, Heatbium, αἷδ' αἰ στίς. Koenius etiam ad Gregorium p. 7. præferendum censet, qui vim illius locutionis doctè enucleavit.

576. τῷδ'. eo quæ nunc dicit. in versu proximo στήναι φίλῃ redde tacere soleo. ANON.

589. ἰσῶμαι. Observandus est reflexus verbi medii usus. ἰσῶμαι me æquiparo, æqualem esse arbitror. Et hinc (regerit Oedipus) liquet te malefidum esse. In quibus vero se æqualem esse Oedipo

Oedipo & Jocastæ Creon arbitratur, in sequentibus fusè explicat.
ANON.

609. ΑΛ' οὐτ' ἔμελλες. Cum vox ἔμελλες ab hujus loci scopo & sententia planè aliena sit, pro ea ΠΛΑΣΤΗΣ reponendum censet Heath. Eodem sane sensu, propius vero ad ductum literarum, propius etiam (ni multum fallor) ad Græci sermonis indolem, legendum contendo ΠΑΠΤΗΣ. ΑΛ' οὐτ' ΠΑΠΤΗΣ τῆςδε τῆς γνώμης ἴφω — Sed nec fui consilii hujusce machinator, confusor. Videfis Lexica V. κρηρρίφια. ANON.

624. Καλῶς ἔλιξιν εὐλαβεῖσθαι ποσσίν. Locutus est quæ decent hominem, qui cavet ne labatur. ANON.

632. Οταν αὐτοδύξῃς οἶόν ἐστι τὸ φρονεῖν. Cum Schol. & Aldo sententiam disjunge — ὅταν αὐτοδύξῃς Cum prius probaveris. οἶόν ἐστι τὸ φρονεῖν. Qualis res est invidia! ut sit conquerentis & abruptè loquentis exclamatio. ANON. — vide tamen H. qui vertit *quid in me reprehendendum sit*.

634, 5. Οὐ γὰρ φρονεῖται σ' εὐ βλέπω. κ. τ. λ. Te enim non recte consulere video. Oed. immo mihi certe. C. At me etiam mihi consulere oportet. ANON.

636. ἀρετίον γ' ἔμω. Alicubi vidisse me memini in margine annotatum εἰκτιον pro ἀρετίον. quæ si conjectura ariserit, reddendum erit, nihilominus tibi cedendum est. Cr. Non si perperam imperes. Quod præcedit verte, Quod si nihil pro certo habes? ANON.

648. δυὸν δεικνύας κακῶν. Redde cum recentiore Schol. e duobus malis alterum diligens, mortem sc. quod sane fecit Oedipus v. 631. Heath imperfectam putat & mutilam esse hanc orationem interpellante scilicet Oedipo abruptam. ANON.

664. Τὸν εὐαγῆ φίλον. εὐαγῆ legit præter Editorem Lond. A. B. Spanhemius ad Callim. p. 463. ed. Ernest. vide tamen Heathium aliter differentem.

676. καὶ τὸ δ' ἂν κακῶς κακὰ αὐτοῖσι. Si legas αὐτοῖσι, redde, & maxime si hæc a vobis procedentia mala prioribus accedant. Quod si cum Aldo malis αὐτοῖσι (rejecto inficeto illo

IN OEDIPUM TYRANNUM. 17

34 ab *Heatbio* interpolato; & cur diiambus æque ac epitritus metro antispastico non conveniat nullus video) tunc verte, & maxime si adjungat, i. e. addita babeat. ANON.

682. Στυγὸς μὲ εἶπεν δῆλος εἶ. Sensum hujus loci, me saltem judice, eorum quoscumque consuluisse contigit, nullus vidit interpretum. Verte, *horribilis plane es cum iræ indulges, gravis etiam cum eam superaveris.* ANON. — Fortasse vertendum, *Te horum precibus constat cedere irato, infenso etiamnum, animo. hujus autem iræ pœnitebit* (ita enim accipio βαρὺς δ' (ἴση),) *cum sedatus fueris. Hefychius, Στυγὸν ἄσχετον.* (ita scribe pro ἄσχετον, quod ab *Heinsio* monitum jam video: cum *Hefychio* autem corrige *Phavorinum*) ὁμῶν. χαλεπὸν. — Deinde δῆλος cum participio pro infinitivo conjungi solere notissimum est.

690. Δόκησες ἄγχις λόγων κ. τ. λ. *Incerta suspicio orta est: a Tiresia scilicet contra Oedipum, ab Oedipo contra Tiresiam. mordet vero criminatio utcumque injusta.* ANON.

735. Χεῖμας ἰρδύει. Nihil opus est *Heatbii* mutatione (quem vide in annot. ad locum;) verba enim sententiam probam, & loco maximè idoneam, continent. Verte, *quæ deus necessaria esse judicat, ea ipse facile manifestabit.* ANON.

762. Πέντ' ἦσαν οἱ ἐνέμικτοι. *Omnes simul quinque fuerunt, five in all. — v. sequenti μίμ quæ sola aderat. Latus scilicet solus rhedâ utebatur.* ANON.

775. Πῶς ἂν μὲλοι. *Sophocli* usitatus fuisset ὡς ἂν μὲλοι, quod fortasse aliquis sibi persuadere posset hic scribendum esse: minimè tamen necessario. Locum nostrum verte, non *quânam redeat*, sed *utinam redeat.* Locutio autem hæc est illa ab *Euripide* adamata, ita tamen rarò apud *Sophoclea* obvia, ut putaret vir maximus ad *Euripid.* Hippolytum non nisi semel (*Phil.* v. 791.) reperiri. Hunc locum certe illi est adjicere: etiam *Oed. Col.* v. 1453. ubi corrige vulgatam versionem & *Heatbium.* vide *Valk.* ad *Hippol.* p. 185. & ibi citatum *Markland* ad *Suppl.* v. 896.

781. — ἰς τοῦτοι ἐλπίδων

Εμὲ βιῶντος. *Cum in tantam expectationem sis erectus.*

c

Heatb.

Heatb. cui assentiri videtur *Burtonus*, in sequenti notula alteram tamen interpretationem proferens. Quin et reddi potest in tantam suspicionem, seu metum. sed sensum esse opinor, Cum eo perueniret ut tantulum duntaxat spei reliquum habuerim. vid. v. 346. ANON.

791. Hunc locum ante oculos habuisse & pro more suo irrisisse videtur *Aristophanes* Nub. v. 1366. ANON.

798. — αἱ μὲν ἐκείνη

Ἀπὸν ἐξέπλην. Quoad ea, quorum gratia veneram, negotium me dimisit. ANON.

802. Ἀτλῶνι ἀνδράποισι δηλώσειμ' ἔργον. Cum *Aldo* & *Colinæo* lego δηλώσει μ' — γένε' ἄτλῳ ἔργον, ederem genus visu odiosum. ANON. — Hic etiam viro docto dissentire liceat, cum mihi quidem vulgata præferenda videatur. ita certe temporum consequentia, quæ tamen fortasse in Græcis non semper urgenda, δηλώσειμ' melius cum sequentibus coniungit. ἀς χρά' ἔ, sive χρά' — καὶ (ὅς) δηλώσειμ' — ἢ ἰσχυρῶς.

804. — τίς Κορινθία

Ἀπὸν τὸ λοιπὸν ἐμπεριέχον χθώρα,

Ἐφύζον. Recte *Heatb.* distinguendum esse monet post ἐμπεριέχον, ut constructio sit Κορινθία χθώρα ἐφύζον, Corinthiam terram exul derelictam, asiris in posterum cursum dirigens. Proverbium (ait *Triclinius*) in eos qui longum & desertum ites conficiebant. ANON. — Mihi quidem, doctorum pace virorum, neque placet *Heatbii* distinctio, neque verborum constructio: aliquid reconditius videtur subolere, quod tamen nunc inquirere non vacat. quærant, quibus tanti videatur.

859. ἐκὼν πάλιν. Contrarium dicenda rejicere. ANON. — Male πάλιν vir doctus in Miscellaneis suis corrigit πάλιν non animadvertens quid sit ἔ πάλιν hoc loco sensus. Etenim non iterum negare significat τὰ ἐκὼν πάλιν, sed simpliciter negare, dicere aliquem contra quam quod dixit. de hoc sensu vocis πάλιν vid. *Toup.* P. III. p. 4. Emend. in *Suidam.* & de simili ejus ἀπὸ in compositis *Valkenarium* ad *Hippol.* p. 259. Quæ vero significatione hoc loco habetur πάλιν, eadem occurrit ἑμπύλιν apud *Longinum*

gnum Sect. 42. qui locus vexatissimus partim cum viris doctis, partim ita fortasse corrigendus est: Δῆλον δ' ἔμπαισι, ὡς τὰ ἐν τῷ δὲν ψυχῇ, (ἰσπ) τὰ παρὰ μῆκος ἀκαίροι ἀναχλωρῶμα. Vulgo Δῆλον δ' ὡς ἔμπαισι — deinde Pearcius edidit τὰ γὰρ ἀκαίροι μ. Toup, παρὰ μῆκος ἀκαίροι. Vel potius legendum Δῆλον δ' ἔμπαισι, ὡς τὰ ἐν τῷ δὲν KEIMENA, δὲν ψυχῇ (ἰσπ) τὰ παρὰ μῆκος ἀκαίροι ἀναχλωρῶμα. Contra vero constat (τὰ παρὰ μῆκος ἀκαίροι ἀναχλωρῶμα) orationem, quæ relaxatur, propterea quod nimis dilatetur, veluti cadaver portatum, omnino fieri mortuam, cadaveri similem, quod ad funus porrigitur. Subauditur ἰσπ quam ellipfin frequentare Longinum monet Toupius p. 171. ed 4to. — Κάριον autem scripsi quia Græca locutio videtur ibi postulare participium. & κάριον in hoc negotio proprium est. vid. præter Toup ad h. l. Valken. in Phœnissas, p. 566. & Klotz ad Tysæum p. 52.

888. Οὐδ' ἔστιν ἐν τῷ γένει χρεῖται. Hic versus difficultates & angustias exprimit translatione ducta ab iis, qui è loco præcipiti & abrupto cadentes, pedibus fractis vel aliquo modo faucibus, eorum usu postea carent. ANON.

889. Τὸ χαλῶς δ' ἔχον πόλεως πάλαιον. Ingeniosa sunt, sed paulo nimis subciliora, quæ hic commentatur Heubius. reddo Deum veneror ne hæc (Jocastæ sc. insolentia) irritos reddat conatus nostros de republica sublevandâ. ANON.

891. Οὐδ' ἔστιν ἐν τῷ γένει χρεῖται

Προσέτις ἔχον. Deus mihi semper erit patronus. Vide quæ a Burtono annotantur ad v. 419. ANON.

898. Δυσπότης χρεῖται χλιδῆς] Huic versui notam perfectæ orationis appono & cætera sic reddo, Si merita non accipiat insolentia præmia, nec ab iis facinoribus coarcebitur, sed sacra (ἀθιαν vid. v. 907.) temerè invadit, quisnam possit (ἐν τούτοις) si ita se res habet, (ἔστι) repellat impetus libidinis ita ut animum ab iis defendat? ANON.

901. Ἡ δ' ἐστὶν ἐν τῷ γένει χρεῖται. In hac strophe declarandâ laborarunt Interpretes veteres & recentiores: quod si in his dis-

scillimis explicandis lapsus fuero, est certe quo me consoler. Primum puto facilius nos ipsos expedire posse, si ex hoc versu ejiciamus ἔξειται, quod verbum τῷ ἔξειται versus superioris deberi potuit; & versu 915 antithetico legamus

Σι, πᾶν τε σὺν αἰὲν δέχων.

pro

Σι, πᾶν τε σὺν ἀδάνειον αἰὲν ἀρχών.

ubi ἀδάνειον nihil aliud videtur nisi glossema ἔ' αἰὲν, quod pro αἰὲν γυνομένην five ἀδάνειον usurpatur. Ita certè optimè unà consentient versus Antithetici

Η ἔ' ἀδίκτων ματῶν.

Σι πᾶν τε σὺν αἰὲν ἀρχών.

& hic sensus evadet, *Nisi pro meritò suo puniatur, ἔ' supplicio prohibeatur, quo minus facinora patrare, vel sacra violare pergat, ita se impie gerens; Quis &c.* Quomodo vero consentiant metra docebit *Musgravius Exerc. L. 1. c. 16.*

902. Τίς ἐν ποτ' ἐν τέτοις ἀνὴρ — *Heatb* corrigit ἐν ποτ' ἀνὴρ, vertitque in *istis sceleribus versatus*. sensus vero loci cum sefellit. ἐν τέτοις significat *si ita se res habet*, uti recte monuit vir doctus *ΑΝΘΝ.* plenius noster hoc exprimit in *Antig. v. 39.*

Τί δ', ὃ παλαῖφρον, Εἰ τὰδ' ἐν τοῦτοις, ἐγὼ

κλύω' (ita l. cum *Τοῦρ*) ὡς ἢ γὰρ πῶς παλαιάμην πλείον;

Locutionem etiam integriorem effert *Aristoph. in Plut. v. 399.*

Οὐκ ἔστι πᾶν τὰ ΠΡΑΓΜΑΤ' ἐν τοῦτω.

ubi loci apud *Antig.* non oblitus est *Berglerus.*

903. Θυμῷ βίλην ἔξειται

Ψυχῆς ἀμύνειν. Pro ἔξειται *Heatb* vult ἔρχει, ut *Θυμῷ βίλην ἔρχει ἀμύνειν* designet *iracundia sua efficiet ut tela* (divina nimirum) *ab animo arceat.* Hoc, etiam si correctio ista (sensu ei ab *Heatbio* attributo) Græca sit, quod fortasse verendum est, ut ut a Scholiaste sumpta, non videtur poetæ mens. Quid si legamus ἔξει (quod tamen *Heatbiano* ἔρχει debetur) ἀμύνειν poterit arcere. ut totius loci sententia sit “Pœnam vero dent: nam si ita sint, si facinora inulti patrare pergant, eo usque libidinis provenient, ut
nemq

IN OEDIPUM TYRANNUM. 21

nemo ab eorum insolentia se poterit defendere. Tum vero Deorum supplicationes valere jubebimus, & sacra iis celebrata: nam si hæc facta ἄθιμα adeo non puniuntur ut honorentur, τί δὲ μὴ εὖ σέβειν Δίους;

911. Εἰ μὴ τίδ' ἐ χειρὶ δεικνύται

Πᾶσιν ἀρεμίσσ' βροτοῖς. Si palam hæc omnibus congrue (i.e. pro meritis) non reprehendantur. ANON.

915. — μὴ λάθῃ

Σὺ τῶν σε σὺν ἀγνῶστων αἰὶν ἀρχαῖν.

Quomodo hunc locum legendum censeo supra ad v. 901. exposui: quem nunc verto cum proximis, Si recte (omnipotens) appellaris (ita ex *Valkenarii* adnotatione ad Phœn. p. 31. ante correximus quam *Heathium* legeremus, eademque opera, quod præterit ille, pro ne hæc lateant te tuumque regnum, refinxi quomodo videtur convertendum) ne tuimet ipse obliviscaris tuique æterni regni: i. e. tibi in manu esse, sceleratos supplicio punire, et pios ab eorum libidine vindicare. Λαμπρῶς autem accusativum nonnunquam regere post alios nuper docuit *Musgravius* ad *Euripid.* Alcest. v. 199. T. I. p. 506.

916, 17. Φθίνοντα δ', ὡς ἰμοὶ δεικνύται,

Τὰ Λαῖα θίσφ' ἐξ- Videntur viri docti recte rejecisse *Triclinianum* δ', ὡς ἰμοὶ δεικνύται. pro quo *Heath* reponit ex *Aldo* Φθίνοντα γὰρ Λαῖα. quo tamen melius responderet

Φθίνοντα γὰρ τὰ Λαῖα

antithetico suo Τίς ἔπ' ὅτ' ἐν τούτοις ἀνὴρ.

quod ab *Heathio* non debebat sollicitari. Deinde pro Παλαῖα θίσφ' ἐξ- quod loco vulgati Τὰ Λαῖα θίσφ' ἐξ- vult *Heath*, malim legere

Παλαῖα τὰ θίσφ' ἐξ-

ut respondeat τῷ Θυμῷ βίλη ἔχει.

Quod ad metrum in initio utriusque versus attinet, vide *Musgravius* supra citatum. quin θίσφ' ἐξ- & ἔχει sunt ἰσόχρονοι.

928. ἔδιν' ἐς πλεον ποιῶ. Vir quidam doctus, *Burtono* referente, conjicit ἐς Νον. male, censeo. vide *Valkenarium* ad *Euripidis* Hippol.

Hippol. p. 194. & ad Fragn. p. 150. *Hoogenium* etiam ad *Viger*. p. 141.

973. Καὶ τῷ μακρῷ καὶ συμμεινόμενῳ χρόνῳ. Si hæc lectio vera sit, præferrem supra v. 73. *συμμετρίων* uti nunc stat, dummodo distinguatur quomodo ibi notatum. Si vero *συμμετρίων* activè accipi debeat hoc loco legere possimus

Καὶ ΤΟΝ ΜΑΚΡΟΝ καὶ συμμεινόμενον ΞΦΟΝΟΝ

longum vitæ spatium emensus q. e. ætate multa provectus. ut. v. 73. ex proposita conjectura *συμμετρίων* ἤμαρ. ita certe activè usurpatur *ἐκμετρίων* v. 805. Τὸν μακρὸν — χρόνον antiquâ tertii casus seripione; quæ alterâ, oculis librarii festinantibus, mutari potuit.

979. Αψώπης ἔγγυς. Ad Polybum referenda censeo. *Intactus esse meo*. ΑΝΘΝ.

990. Σὺ δ' εἰς τὴν μητέρα μὴ φέου νομφιόμενα. *Ob congressus cum matre ne sis sollicitus*. ΑΝΘΝ. — Heath reponit ἕς, vertitque *Tu unus ex omnibus*. hoc autem, locutione, quæ hic mihi videtur obtinere, non animadversa. Neque enim, opinor, εἰς τὴν μητέρα νομφιόμενα significat *propter matris ibalatum*, neque *ob congressus cum matre*, sed *quoad prædicta cum matre connubia* sive *congressus*. Σὺ δ' εἰς τὴν μητέρα μὴ φέου νομφιόμενα. *Quod vero ad prædictos cum matre congressus attinet, ne metuas*: Multi enim &c. Eis autem & alibi & in Antig. v. 1351. eadem ratione usurpatur

— χρόνῳ τῷ γ' εἰς θεὸν

Μηδὶς ἀσπλήν.

1071. νοσοῦ' ἔγω. Præter *Heatbium* contexit νοσοῦ' ἔγω, Val-
kenarius ad Eurip. Phœn.

1076. Καὶ μὲν φρονεῖς γ' εἴ, τὴν λῆξιν σου λίγω. *Tibi benevola, cordata, præ benevolentia quæ optima sunt suadeo. Atque (ait Oedipus) ista optima ea ipsa sunt quæ me jamdudum adeo male habent*. ΑΝΘΝ.

1131. Οὐδὲς σὺ πρίν, δὴρὶ μοι φάνει βλήπων. *Quævis blæpion nos Angli exprimimus: look up at me and tell me*. ΑΝΘΝ.

IN OEDIPUM TYRANNUM. 23

1170. *ἰς τοῦτο ἰλῶ.* *Reſta ad fuſuarium tendit.* Mudge. Si vero vulgata interpretatio non placet, mallet legere *τοῦτο πῆ-
mellas, pedicas*, ſupplicii genus. Anglicè *the Stocks*. ANON.

1179. Οἶμαι' *οὐδ' αὐτῷ γ' ἔμει τῷ δυνῶ λέγειν.* Πρὸς hic eadem fortasſe ratione, qua alias *εἶ.* ut *ἔμει ἐν τῷ λέγειν*, in eo ſum ut dicam. quare erat vertendum *Eheu ? num ad hanc triſtem neceſſi-
tatem redactus ſum, ut dicam ?* niſi quis malit *οὐδ'* adverbialiter ſumere, *præter ea quæ dixi*, & ante *τῷ δυνῶ* ſubaudire *in*.

1180. *ἀκύν.* *ἀκύνει* etiam præfert L. C. V. ad *Euripid. Phoc-
niſſas*.

1198 — 1201. Τίς γὰρ τίς ἀνὴρ πλῖον

Τῶν εὐδαίμωνος φίλ,

ἢ τοῦτον ὅσον δακύν.

καὶ δέχων' ἀπεκλίνω; *Δακύν* pro *ἰδὲ* *ἀνὴρ* in exiſtimatione eſſe, aliquo numero haberi. *καὶ δέχων'* et poſtquam habitus fuerit corrumpere. ANON. — Interpretes, *Quis homo plus felicitatis obtinet, quam quantum opinione concipit, eamque cum concipit, tamen corrumpit.* Si vocem *ἀπεκλίνω* accipitur cum viris doctis de ipſa homine non ſatis me expedio. quare potius de felicitate homini accidente ita velim vertere, *Quam tantum felici-
tatis quantum videri poſſit, & viſum evanefcere, corrumpere.* Malim tamen legere *δακύν*.

ἢ τοῦτον ὅσον ΔΟΚΟΥΝ

pro *δακύν*, quod cum ſequenti *δέχων* num. plur. conjungi poteſt enallage non inuſitatâ; & vertere, *Quis homo plus felicitatis con-
ſequitur, quam quantum videtur & viſum eſt accidere.* i. e. quan-
tum videri ſolet accidere. *Δακύν*, ſive *δακύνω* καὶ *δέχων* for-
mulam fuiſſe putem. iſtam adhibet in Septemthebana v. 1023.
Æſchylus de conſiliis principum Thebanorum:

Δακύντω καὶ δέχωντ' ἀπαρχάλας μὲν καὶ

diverſa tamen ibi ratione uſurpatum. — *ἀπεκλίνω* autem acci-
dere, evenire. ut apud Schol. ad *Ariftoph. Nub.* v. 587. *ἀπεκ-
κλίνω* φασὶ Περικλῆνα τ' ἄλλους. τὸ κινῶνς βελτίονος ἀπεκλίνω αὐτοῖς
(τοῖς Ἀθηναίοις ſc.) πλὴν δὲ Ἀθηναίων παρχαλὶν τὸ κινῶνς βελτίονος
μ,

μ, ΑΠΟΚΛΙΝΑΙ δὲ καλῶς. male corrigit *Ernestus* ἀποκλίνω, Præf. ad Nub. p. 25. Quo eodem Scholio paulo post, “in versu, inquit idem vir doctus, *Eurolidis*

— Ω πόλις, πόλις,

Ως ἐντυχῆς μᾶλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς.

non debbat dubitare *Kusterus* ex *Athenæo* pro ἐντυχῆς rescribere ἐντυχῆς ἢ.

ΩΣ ΕΥΤΥΧΗΣ ΕΙ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς.”

multo potius scribendum videtur, certe facilius,

Ως ἐντυχῆς ΣΥ μᾶλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς.

1205. Οὗτος καὶ ὑπερβολὴν πεζύους, — versu præcedenti post *μεγαρίζω* vitiosè apud *Burtonum* plenè distinguitur. Delenda vero hic videtur distinctio post πεζύους: sensus enim, opinor, καὶ ὑπερβολὴν cum voce ἐκράτησας conjungit: quod petisti nimis feliciter, vel felicissimè, consecutus es.

1223. Δικάζει τὸ ἄγαθον γάμον πάλα. Δικάζει in jus vocat. ANON.

1243. Ο μὲν πάρεστι τὸ λόγων ἀπεῖν τι καὶ

Μαθεῖν, τίθηται γὰρ ἰσχυρῆς κέρει. In his vocibus πάρεστις ad sensum adeo frigida mihi videtur, ut non possim quin eam suspectam habeam. *Quæ* vero jam novimus, ait Chorus, parum absunt ut sint calamitosa: quid malum habes quod bis adjicias? NUNTIVS. Expeditissimum (verba hæc Latini sunt interpretis) omnium diuque ἔς intellectu audi. Mortuum est *Jocastæ* caput. Reponendum videtur

Ο ΜΕΝΤ' ΑΧΘΙΣΤΟΣ τὸ λόγων ἀπεῖν τι καὶ

Μαθεῖν· τίθηται γὰρ ἰσχυρῆς κέρει.

five

Ο ΜΕΝΤ' ΕΧΘΙΣΤΟΣ κ. τ. λ.

Nuntius est revera gravissimus, tristissimus, diuque ἔς auditu. Ο ρήτ' i. e. ρήτοι. Oi autem sæpe ante vocalem vocis sequentis abscinditur. vid. *Heath.* ad *Sophoclem* p. 4. v. 178. nec metro metuendum est. vid. *Clarke* ad *Iliad.* B. v. 537. Corrigebam aliquando κέρεις.

1250. Οπως

IN OEDIPUM TYRANNUM. 25

1250. Οπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη. *dolore gravi percita*. vid. seq.
ἐκτ' ἰδὺν *recte tendit ad &c.* ANON.

1273. Πλεκτηῖς ἰώρας ἐμπληγμένω. “Versus modulus declarat *Sophoclem* scripsisse ἰώρας” (potius quam ἰώρας *Turnebi*, five αἰώρας, quod versum non vitare censet Editor Lond.) “Putant quidem viri doctissimi *ai* ab Attico poeta, consonante litera sequente, potuisse corripī; ego ne vocali quidem sequente diphthongum *ai* a *Sophocle* correptam statuo; atque adeo hic ἰώρας ab illo scribi debuisse. *Eustatius* in *Iliad.* Γ. p. 295, 9, Οπ' αἰώρα κ' αἰὲς ἔχει ψιλὴ ἔχει τὴν ἀρχαίαν, ὁμοῖα ἔστι μὲν τὸ

Πλεκτηῖς ἰώρας ἐμπληγμένω

ἀλλὰ ἐπὶ Μετίωρῳ.” *Valkenarius* ad *Theocr.* Adoniaz. p. 243.

1282. Αἰ' ἐν σκότῳ τόλοιπον ὥς μ' οὐκ ἴδαι

Οὐλοῖται. ὥς. αἰ' ἔχρηζεν, ἔγνωσιν. Interpretes, *Sed lumine cassum posthac quos non fas esset visurum, quosque desiderabat non agniturum.* Alia mihi videtur poetæ mens. *Anne* ἐν σκότῳ interpretari possumus ut non viderent eadem ratione qua σκότος βλέπει *cæcum esse?* de quo vid. *L. C. V.* ad *Euripid.* *Phœn.* p. 136. Si quidem licet, pro οὐκ malim εἶ, legere

Αἰ' ἐν σκότῳ τόλοιπον, ὥς μ' ΟΥΝ ἴδαι,

Οὐλοῖται. κ. τ. λ.

ut loci sensus sit, ut non viderent, quos videre oporteret, nec scirent quos scire cuperet. Hæc autem ἰαυτὸν τιμωρόμενος quæ saltem probabiliora videntur quam quæ *Heathius* comminiscitur de Laii & Jocastæ imaginibus Oedipo obversaturis: ista enim hic Oedipum intelligere, virum doctum aliis probasse non censeo.

1284. Ταιῶντ' ἐφρυμῶν πόλλας π' ἐχ' ἄπαξ,

Ημεῶς, ἐπαίρων βλέφαρα. Distinguendum videtur post ἐφρυμῶν non post ἄπαξ, ut sit *crebrius lacerabat.*

1290. συμμιγῇ κακῷ. κακῷ suspectum habet *Valk.* ad *Euripid.* *Hippol.* p. 309. quod hic versus in eadem voce desinat, quæ superior. Exempla autem ejusdem vocis ita repetitæ vide apud *Markland* ad *Euripid.* *Suppl.* v. 245. Vide etiam *Sophoclem Euripide* accuratorem *Oed. Tyr.* v. 827.

Οἱ μὴ ζῶντες ἔχουσιν μὴδ' ἄσων TINA

Δόμοις διχοδομαί, μὴδὲ αὐτοφρονίῳ TINA.

ne multum abludit illud ejusdem fabulae v. 54, 5.

Ὡς (ἔπερ' ἄρχεις τῆσδε γῆς, ἄσων KRATEIS,)

Ἐν ἀνδράσι καλῶν ἢ κακῶν KRATEIN.

Mox v. 1291 οἱ forte melius abesset.

1297. — τὸ πατροκτόνον,

Τὸν μητρός, αὐτῶν ἀντί, ἔδλ' ἤντα μοι. Nota imperfectae sententiae post μητρός — ita apponi debet, sed non de causa quam nosser fingit *Burtonus*; nihil enim (si nuntio fides) eorum, quae dicere voluit, transfiliit Oedipus: sed quoniam ea, quae protulerat Oedipus, reticet Nuntius ἀλλ' τὸ κεινόν. ANON. — Notam hic imperfectae sententiae putabam minimè necessariam; & τὸ μητρός sententiae & syntaxeos rationibus satisfacere potuisse positum pro τὸ μητρός φόνεα, (qualem malorum ille conscius, quae imprudens tamen intulerat, & ad insaniam jam adductus sese nuncupare potuit) eodemque modo τὸ πατροκτόνον cum τὸν μητρός conjungi quo τὸ Λαοδακίῳ cum Πολυδάμῳ supra v. 275. Τῷ Λαοδακίῳ παύδ', Πολυδάμῳ τι. ubi *Burtonus* nos ablegat ad *Eustathium* in *Iliad.* 1. ed. Rom. p. 601. ad quem locum *Politis* sua Ed. p. 1278, T. III nostrum citat, quem alicubi etiam ni fallor pluribus illustrat. — Nunc equidem viro docto ANON. assentior.

1329. διπλῶ φέρειν κακῶ. *Valken.* ad Hippol. p. 198 scribit cum MSS. plurimis ΦΟΡΕΙΝ.

1344 — 46. Τί δ' ἔστ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἢ

ΣΤΕΡΚΤΟΝ, ἢ αὐτομήχανον

Ἐτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονῶν, φίλοι; Pro στερκτόν fortasse legendum ΣΤΕΚΤΟΝ (cujus tamen exemplum non habeo quod proferam: στέρειν vero et στέγειν saepissime permutari notissimum est.) Quid igitur mihi restat aut videndum, aut silentio premendum (cogitandum) quod me gaudio afficiat? aut quid est ab aliis dicendum, quod me audire juvet? Si brevius vertatur, causa melius apparebit cur mutatio proponatur: Quid est quod videam aut cogitem, aut audiam &c.

1374 — 6.

IN OEDIPUM TYRANNUM. 27

1374 — 6. Αἰ' ἢ τίκων δὴτ' ὅψις ἢ ἐφίμερος,

Βλαστῶσ' ὅπως ἴδωται σπυρίδιον ἐμὸν.

Οὐ δῆτα, — Pro αἰ' ἢ legendum videtur αἰ' ἢ *num*, et post ἐμὸν distinguendum ἐρδτηροτιμῶς, & plenius post δῆτα.

Αἰ' ἢ τίκων δὴτ' ὅψις ἢ ἐφίμερος,

Βλαστῶσ' ὅπως ἴδωται, σπυρίδιον ἐμὸν;

Οὐ δῆτα.

Num liberorum meorum conspectus florentium quo modo florebat, potuisset esse visu jucundus? (Οὐ δῆτα.) non ita, minime. De hoc usu particularum οὐ δῆτα vide Hoogeveen de Partic. p. 313. Vide etiam Euripid. Hippol. v. 1398,

ΙΠΠ. Οὐκ ἔστι σοι κωκυτός, εἰδ' ὑπὲρ τῆς.

ΑΡ. ΟΥ ΔΗΤ' ἀπὲρ μὲν σπυρίδιον γ' ἀνέβηται.

ubi alia subministrat L. C. V. Eadem etiam ratione adhibetur μὴ δῆτα Phoeniss. v. 751,

ΕΤ. Τί δῆτα δρᾶται; πολέμοις δώσω πόλιν;

ΚΡ. ΜΗ ΔΗΤΑ βαλεῖν εἰ, ἐπείπερ εἰ σοφός.

In quibus exemplis, ut in nostro loco se ipse Oedipus, ita ibi alii alios excipiunt. — Αἰ' ἢ *num* significat. vid. idem vir doctus ad Hipp. v. 932. & quem ibi citat Hemsterhusius ad Lucian. T. I, p. 457. Deinde ἢ *fuisset*, eadem ratione adhibetur, qua ἔμελλον v. 1384, & ἡνέχοντο v. 1386. de quo usu imperfecti Indicativi consulendus est Jensus Lect. Luc. p. 27 & 31. — Si quis vero τὸ ὅψις postulare articulum contendat, tantundem erit, modo nobis interrogationem concedat, cui inservire posse Αἰ' nemo ignorat.

1379. ἢ γὰρ τοῖς Θηβαῖς τρεφεῖς. Videtur Oedipus in animo habere Oraculi Responsum, quo indicatum est Piaculum in Thebis ipsis esse περεμμένον vid. v. 97. Ne vero hæc de Nutritione Oedipi dicta esse existimes (alibi enim est enutritus) sed de amore quo eum fovebant Thebani. ANON.

1385, 9. — αἰ' ἢ τὸ ἀκύνειν ἔτ' ἢ

Πηγῆς δι' αὐτὸν φεγγόμεν, οὐκ ἡνέχοντο

Τὸ μὴ παλῆσαι τὸ μὲν ἀλλοῖον δέμας. "Solacisimum,

d 2

inquit

inquit *Heatb*, redolere videntur ista εἰ — ἢ — σὺν ἡνυχόμενῃ· scribi enim oportuit σὺν αὖ ἡνυχόμενῳ, sed cum fieri per metrum non liceat, rescribendum omnino est σὺν αὖ ἡνυχόμενῳ." *Heatbio* adsentitur *Burtonus* noster. Cum vero hoc statuebant, obliti fuisse viri docti videntur, imperfectum Indicativi simpliciter usurpatum aliquando eandem habere vim posse, quam alibi recipit adhibitā αὖ particulā. Quare emendationem σὺν αὖ ἡνυχόμενῳ minus esse necessarium nemo forte negabit, qui legerit *Jensii* observata ad v. 1374 memorata. — In his vero versibus paulo post abesse videtur verbum quod Græcæ linguæ usum abesse non pati censeo. Etenim in τὸ μὲν παλαιῶσαι desiderari videtur altera negandi particula, quæ in talibus comes adhiberi solet. Lege

— σὺν ἡνυχόμενῳ

Τὸ ΜΗ ΟΥ παλαιῶσαι τὸ μὲν ἄλλοιον δέμας.

Non sustinuissem non obstruere, sive, non potuissem quin obstruerem. Cujus particulæ desideratæ vestigium videre videor in prima litera vocis παλαιῶσαι, quam servant MSS. Bar. 1. B. 2. L. Trin. De potestate vero harum negandi particularum ita conjunctarum vide virum accuratissimum de particulis. Ita autem particulas adhibet *Æschylus* Eumen. v. 917,

— σὺν ΑΝΕΞΟΜΑΙ ΤΟ ΜΗ ΟΥ

Τὴν δ' ἀνέμωον ἐν βροτοῖς ΤΙΜΑΙΝ πόλιν.

quod mecum facit apprimè. Id autem acceptum refero *Valkenario* ad Phœniss. p. 206. qui, dum usum verbi ἀνέμωον cum participio usitatus conjuncti pluribus *Euripideis* illustrabat, similem orationis *Æschyleæ* constructionem in nostro juxta atque *Euripide* non inveniri potuisse putabat, hujus loci immemor.

1388. 1ῷ ἡὸ πῶλός τι καὶ κλύων μῆδιν. "Ad oram libri sui sincera *Sophoclis* sic mutanda censebat *Sealiger* 1ῷ ἡ πῶλός τι καὶ κλύων μῆδιν non attendens ad Atticum scribendi morem. *Euripid.* Hippol. v. 647. 1ῷ εἶχον." Hæc sunt *Valkenarii* in doctissima ejus Diatribe in *Euripidis* Perd. Dram. Reliquias p. 149. ubi alia plurima pro sua eruditione profert.

1399. Αἱ τὸ μὲν αἶμα τῶν ἡμῶν χειρῶν ἄπο

Επίτη

IN OEDIPUM TYRANNUM. 29

Επίτι πατρός. Τὸ μὲν αἷμα πατρός, pro τοῖς ἰμῶ, *Sanguinem patris mei*. Nihil hac constructione, quæ tamen hic interpretibus latuit, apud scriptores Atticos, nostrum vero præfer-
tim, frequentius. ANON.

1409 — 11. — ἔγω μέν πε

ΚΑΛΥΨΑΤ', ἢ φοιῦσιν, ἢ ἡμέλειον

ΕΚΡΙΨΑΤ', ἔγω μέν πετ' εἰσέψιδ' ἔπ. Vel primo intuitu aliquid hic in oculos incurrit, quod propter orationem impeditam displiceat, nihil dubii videtur quin legendum sit

— ἔγω μέν πε

ΕΚΡΙΨΑΤ', ἢ φοιῦσιν, ἢ ἡμέλειον

ΚΑΛΥΨΑΤ', ἔγω μέν πετ' εἰσέψιδ' ἔπ.

Verba in initio & fine versuum sæpe permutari non semel monue-
runt viri docti. Verte, *alicubi exulem me ejicite, vel occidite, vel sub maris fluctibus submergite, ubi me non amplius aspiciatis.*

Versus hujus fabulæ 1299,

Ὡς ἐν χθονὶς ἴψιν ἰαυτὸν,

& infra 1435,

Πίψον με γῆς ἐκ τῆςδ' ὄσον τέρχιδ', ὅπε

Θιητῶν φανῶμαι μηδὲνς ἀσπίγρεθ',

mutationem censeo mirum quantum confirmare.

1422. τῶν πύρεθ' ἡμεῶν. Nescio an non sint juxta Schol. re-
centiorem de *Obtentione quæ haud ita pridem intercesserat su-
menda*. Cum vero cum sequentibus non ita apte conjungantur,
aliquid hic injuria temporis intercidisse arbitror. ANON.

1452. ἐθιδῶ ζῶντι. *Constituerunt viventes*. “Immo, vi-
venti, (inquit *Toup*. Cur. Noviss. in Suidam p. 103.) nam Oe-
dipus vivus vidensque in Cithærone expositus fuit. Quare legen-
dum sine dubio ζῶντι. Huc facit *Hesychius*. Ὑπερπύρεθ' ὡς ΖΩΝ-
ΤΙ ἐ τέρχιδ' ἐ τέρχιδ' γίγνεται.” ANON.

1453. Οἱ μ' ἀπωδύττω. *perdiderunt pro perdere voluerunt*.
Mos loquendi apud *Sophoclem* non infrequens. vide supra v. 815.
Oed. Col. v. 987. Antig. v. 68. ANON. — *Alus sæpe*
ponitur pro agendi conatu aut voluntate, quod si copiosius illuf-

tratum

tratum videre tanti sit, confer *Lenæpium* ad *Phalarid.* p. 116, (qui alibi etiam id tangit p. 317, 325.) & quos ibi citat.

1459. — ὅτι μὴ

Σπάνις ποτὶ χεῖν, εἴθ' ἂν ᾧσι, ἔβix. Quanquam in vulgatis nihil est quod magnopere improbes fortasse tamen melius legendum, deleta post ᾧσι distinctione commatis:

— ἰδ' ἂν ᾧσι ἔβix.

in quacunque vitæ fuerint conditione, — prohibere poterunt, utpote qui homines sint, quæ minus penuria laborent. Loci adverbia sæpe genitivum adsciscunt.

1465. Αἶν μοι μέλιαθ' αἶν videtur ex versa superiore 1462 repeti; cujus vice legendum Τῶν. Locus vero etiam ita distinguendus

Τῶν δ' ἁδελφεῖν οἰκτρῶν τι παρδίνων ἱμεῖν.

(Αἶν οὐ παδ' ἢ μὴ χεῖς ἐστὶν βορᾶς

Τροπὶ' αἶν τῶν ἀνδρῶν, ἀλλ' ὅσων ἰγὰ

Ψάουμι, πάλιν τῶνδ' ὡς μεταχίτλων')

TAIN μοι μέλιαθ' —

Triclinium videtur offendisse Infinitivus cum Imperativo conjunctus, cujus verba sunt Τὸ δὲ Αἶ μοι μέλιαθ' Ἀφ' οἷου λίγα ἔχει δὲ τὸ μὲν τλῶ δαΐδοσι ὥς τὸ Χερσὶν ἂν θιγάν. Ejusdem tamen Enallages, quæ dicitur, exemplum vide apud *Hoogen.* ad *Vigerum* p. 210. vid. et *Æschyli* *Septemtheb.* v. 75, & ibi *Heathium*. Hæc autem notaveram priusquam observarem *Heathium* etiam hoc loco Τῶν conjecisse.

1474. Λίγω η; *Anne* aliquid dico? i. e. *Anne* verum dico? Id omne enim quod falsum est nihil est. *Mudge.* Respondet vero *Creon* λίγεις *vera* dicis. quod mihi sane in mentem semper revocāt eandem loquendi formulam in SS. scriptis sæpius occurrentem. At forsan imperfecta est sententia, quam ex v. 1160 commode expleveris. ANON.

1475. — ἰγὰ γὰρ εἰμ' ὁ πορρωτάς τίδ',

Γυνὲς τίω παρῶσιν τέττιν, ἢς εἶχες πάλαθ'. Legendum ἦν. neque enim ἔχω cum genitivo jungi arbitror, nisi cum in se recipit significationem compositi χετίχω. Reddendum vero — *Sciens te*

IN OEDIPUM TYRANNUM. 31

is etiam nunc oblectari sicut est antea oblectabaris. ANON. —
Cum viro docto consentit *Heathius*, suffragantibus *MSS.* & *Ald.*
probum tamen videtur is, non quidem subintellecto sed ut *Hea-*
thius volebat, sed is. Ex eo cum genitivo ita usurpat supra *Se-*
phocles v. 719,

— μὲν δ' ἔτι ἐστὶν οἱ

Βερίων οὐδὲν μνησκῶν ἔχον τέχνης.

& v. 353.

Καὶ μὲν παρῶν γ' οὐδὲν, ὡς ἔργον ἔχον.

In animum ut emendarent viros doctos induxisse videtur oppo-
sitio, quam sibi finxerunt, τοῦ παρῶν τῇ πάλῳ, quam hoc loco
nullam esse censeo. Παρῶν de præterito usurpatur ut γυγνώσκω
in ἐν ταῖς γυγνώσκαις ἡμέραις, illis diebus. τότε nempe παρῶν.
de qua locutione vide notata ad *Viger.* p. 357. ed. 1766.]

1477. τὴν δὲ τ' ἰδῶ. Cum *Triclinio* redde per regni administra-
tionem. ANON.

1492. τίς ἔστιν ἔτι; τίς παρῶν τῇ πάλῳ — Signum interro-
gandi post ἔτι delendum videtur, quod jam deleuit *Latinus In-*
terpres, ut sequens τίς pro articulo accipiatur: quod posse, præter
Scholiam ad *Oed. Col.* v. 3, docent *Bentleius* ad *Callim.* E-
pigr. 30 *Ed. Ernest.* & *Reiske* ad *Callim.* Hymn. in *Jov.* v. 92.
Animadv. in *Auct. Græc.* T. V, p. 727. qui versus est

Ὁ δ' ἔτι, ὅς ἐστιν, τίς καὶ διὸς ἔργον ἔχον.

ad quem vide etiam *Brunckium* in *Lectioibus* ad *Analekta* sua
T. III, p. 101. unde æque ac nostro loco obiter notandum Græ-
cos diversam orationis constructionem a Latinis ponere, quippe
quoniam illi futurum post futurum, hi post futurum adhibent
præfens. Nostrium verte, *Quis erit ille, qui filios abiciat.* De
hac vero temporum apud Latinos consecutione vide *Ernesti* Præf.
p. VI. ad *Ciceronis* *Ed.* suam ultimam: doctissimos porro elegan-
tissimosque *Bibliothecæ Criticæ* Auctores, de quorum egregia ora-
tionis Latinæ facultate optimo suo jure repeti poterunt laudes, qui-
bus *Ernestum* merito cumularunt: quorum etiam descriptionem utilif-
simam multum est cur speremus ad notitiam publicam literis hu-
maniores, ut volunt, commendaturam, quo magis innotescant,
& hinc

& hinc inde restituantur, ut antiquum suum obtineant. Addamus licet, accuratam doctrinam, quam in relationibus suis jam publicè factis exhibuerunt, non facere posse quin miram omnibus harum literarum amatoribus cupiditatem excitent Disputationes illas tractandi, quarum nobis in Præfatione spem fecerunt.

1493. Τοῖσιν ἑσὶν ὁμοῖα λαμβάνων, ἀπὸ τῶν ἐμῶν

Γονῶσιν ἑσὶν ὁμοῖα ὁμοῦ δηλόμενα. Emōis zoniōsin omnes habent Codd. MSS. & impressi. *meis parentibus*. Atqui ullas 'parentibus Oedipi adhæsisse dedecoris maculas nuspiam me legisse memini. Quare legendum vellem

— ἀπὸ τῶν ΥΜΩΝ

Γονῶσιν ἑσὶν ὁμοῖα Θ' ὁμοῦ. *quæ vestris parentibus, vobis etiam simul adhærebunt*. ANON.

1497. — καὶ τῶν ἴσων

Εκτίσθ' ἡμῶς, ὡς περ αὐτὸς ἐξίφθ'. Pro ἴσων fortasse legendum ΙΩΩ. ita non semel ἴσως, cum copulativis abundanter quasi in his fabulis usurpatum vidisse memini, quibus tamen in locis nunc non liquet. Eadem vero ratione adhibetur, qua ἴσων alibi. ut in hujus fab. v. 1351,

Δείλαιε ὦ νῦ, ᾗς τε συμφερές ΙΩΩ.

& Antig. v. 496,

— καὶ γὰρ ὡς καὶ νῦ ΙΩΩ

Ἐπειπῶμαι τῷδε βεβλήσθαι τάφῳ.

Neque in nostro loco multum interest ΙΩΩ an ΙΩΩ legatur.

1510. εἰ μὴ εἰχέτιον ἢ δὴ φρίνας. Dualis terminationem in *ων* nunquam nisi de tertiis personis usurpari posse docet L.C.V. ad Eurip. Phœn. p. 440. Hic autem filias suas compellat Oedipus: ideo de viri docti sententia reponendum erat εἰχέτιον. At nonne id metrum corrumpet? O, quidem vi cæsurae producant *Homerus* & alii carminis Heroici poetæ: idem vero poetis Atticis non licere affirmat Heath ad *Æsch.* Prometh. v. 1083.

1511. — νῦν δὲ τῷτ' εὐχόμενος

Οὐ καίριος αἰὲς ζῆν, βίη δὲ λῆον. — Sententia sane involuta & perquam difficilis, quam tamen forsan expedies si pro αἰὲς reponas

IN OEDIPUM TYRANNUM 33

reponas ΕΙΗ, & εὐχόμεναι juxta mentem Scholiastæ passivè accipias. *Nunc autem hæc a me vota habete, ut vivatis ubicunque sit opportunum, ubicunque contigerit, (de loco scilicet parum est sollicitus) vitam vero feliciorē nanciscamini &c.* ANON. — Ob pravam hujus loci lectionem viris aqua hæsit doctissimis. Emendationem nobis proponit *Eldikius* (a *Koenio* ad *Gregorium* citatus p. 55.)

— νῦν δ' ΕΤ' ΟΥΤ' ΕΞΕΣΤΙ ΜΟΙ·

ΕΥ ΚΑΙΡΟΝ αἰεὶ ζῆν —

Propius ad literarum ductum, & probabilius, opinor, *Koen*,

— νῦν δὲ τῷτ' ΕΥΧΗ 'ΣΤΙ ΜΟΙ κ. τ. λ.

De conjectura vero *Dacierii* εὐχόμεναι, (quam tamen omnino probat *Burtonus* noster,) filere satius est, quàm acerbius quid dicere. Usus vocis αἰεὶ viros doctos fefellit: de quo videatur *Baverus* ad *Thucyd.* Lib. II. c. 37. (verba sunt τῶν τε αἰεὶ ἐν ἀρχῇ ὄντων.) qui ibi nos ablegat ad *Dissertat.* suam p. 38. confer vero in primis *Toupium* ad *Longinum* p. 236, ed. 4to. Deinde vim τοῦ καίρος pro eo quod par est non animadverterunt, quam illustravit *Lamb.* *Bos* *Animadvers.* ad *Scriptores Græc.* p. 70. Cæterum alia videtur restare macula, importunum nempe illud δὲ, quod non habet quo apte referatur. Ecce locum quomodo partim cum *Koenio* emendatum volo:

— νῦν δὲ τῷτ' ΕΥΧΗ 'ΣΤΙ ΜΟΙ,

Οὐ καίρος αἰεὶ ζῆν, βίη ΔΗ λήσας

Ἰμέας κυρήσας ὁ Φυτιύσαντος πατρός.

Nunc vero hoc Deos precor, ut vobis contingat, ubicunque posthac sit vivendum, vita felicior scilicet, quàm genitori vestro contigit.

— Jam profecto tota hæc scena, si quid aliud, ad affectus commovendos longè est dulcissima.

1514. Hic finem tragædiæ a *Sophocle* fuisse impositum censere videtur *Scholiastes* a *Johnson* editus. *Heath*. — Hæc verò sunt verba *Scholiastæ* δὲ χάριτος ἔχει τὸ πρῶτον, quæ cum nihil exprimant nisi explicationem vocis ἄλεις, nescio quibus modis talem ex iis sensum elicit *Heathius*. ANON.

1516. Οἷσθ' ἐφ' οἷς οὖν ἐμὶ; Legendum censet *Heathius* εἶμι; *scisne autem quâ lege hinc intro sum abiturus?* Vulgatam retineo lectionem & reddo *scisne autem quibus sum obnoxius?* Cum enim Creonti intra ædes ire jubenti paruerit, recolit demum quibus execrationibus sese obstrinxerat. Vid. v. 249 &c. Ad eas autem respicere mihi planè videtur vox ἄπαικον (sive ἀπ' οἰκον) versu sequenti — *Ut me ex hac terrâ releges nullis ædibus exceptum.* ANON.

1523. Χο. Ω πάτεραι Θήσας ἔνιχα — Hæc Oedipo tribuit Scholiastes cuius verba ad hunc versum sunt: πρὸς δὲ ἰξῆς, ἀνοίκειαι γνωμολογῶντι Οἰδίπιδος. nec male: ita etiam γνωμολογῶντι facit Oedipum *Euripides* ad finem Phœnissarum. — Versus autem proximè superior videtur locus esse ad quem notam suam voluit *Heathius* adpingere, quæ ad v. 1514 (apud eum v. 1528) nunc habetur. Scholiastis verba sunt Καὶ γὰρ ἀ κρήτιστα] ὅσα νινίηκας, ἔ σωήντογέ σοι. καὶ αὐτάκτως ἔχει τὸ δῆμα· τὰ γὰρ ἰξῆς, ἀνοίκειαι γνωμολογῶντι Οἰδίπιδος. Sed neque est cur vel ex his verbis putet aliquis finem hic Tragœdiæ a Sophocle impositum Scholiastem voluisse. Nihil aliud, puto, significat αὐτάκτως ἔχει τὸ δῆμα quam, *Hic actio fabulæ perfecta est*: — etenim quæ sequuntur sunt Oedipi γνωμολογιῶτος, neque iis cum fabulæ actione inest quid commune.

1527. Ως, θνητὸν ὄντ', ἐκείνου πλὴν τελευταίαν ἰδέω
 Ημίρην ἐπισκοπῆναι, μηδὲν ὀλοΐζειν, πρὶν αἶν
 Τέρμα ἔβρισι πειράσθαι, μηδὲν ἀλγεῖν δι' παθῶν. *Decet hominem expectantem donec videat ultimam diem neminem beatum dicere &c. i. e. decet expectare, &c.* ANON.

ibid. — *Stanleius* pro ἰδέω censet ἰδᾶ scribendum. Vulgatam lectionem omnino confirmare videntur *Dionysius Stobæi*,

Θνητῶν δὲ μηδεὶς μηδὲν ὀλοῖον ποτε

Κεῖναι, πρὶν αὐτὸν εὖ τελευτήσας ἰδῆναι.

& *Euripides*,

Χεῖ

IN OEDIPUM TYRANNUM. 35

Χρὴ δ' οὐ ποτ' ἐπιὶν ὁδὸν ἄλλαν βροτῶν

Πρὶν ἢν θνήσκῃς ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΙΔΙΩΣ.

quæ loca cum nostro comparat *Burtonus*. Orationis vero constructio in *Sophocleis* esse videtur alia quàm adhibent *Dionysius* & *Euripides*, & quàm hîc vulgo accipitur. *Επιστηπῦναι ἰδῆν* &c est is, puto, qui *expectet videre*, qui nondum viderit, *ultimam illam diem*. Deinde *θνήσκῃς ὄντ'* cum *μὴδῃς* sensu conjungo, quippe quia *θνήσκῃς* de eo dictum, cujus fortunas observare poeta jubet personatus, ob oculos clarius ponere videtur humanarum rerum conditionem incertam. Locum ita constitutum verto, *Quæpe mortalem, qui ultimam illam diem nondum viderit, neminem felicem judices, priusquam* &c. Vulgatam versionem *Proinde tu mortalis* — sententiæ gravitatem non assequi opinor.

IN THE COURT OF THE COMMONS

AT THE BAR OF THE HOUSE OF COMMONS

IN THE MATTER OF THE PETITION OF

THE LORDS OF THE TRINITY

FOR A WRIT OF HABEAS CORPUS

IN FAVOR OF THE PETITIONER

AND FOR THE REMOVAL OF THE

PETITIONER FROM THE PRISON

OF THE COUNTY OF MIDDLESEX

TO THE PRISON OF THE COUNTY OF

SURREY

AND FOR THE REMOVAL OF THE

PETITIONER FROM THE PRISON

OF THE COUNTY OF MIDDLESEX

TO THE PRISON OF THE COUNTY OF

SURREY

AND FOR THE REMOVAL OF THE

PETITIONER FROM THE PRISON

OF THE COUNTY OF MIDDLESEX

TO THE PRISON OF THE COUNTY OF

SURREY

AND FOR THE REMOVAL OF THE

PETITIONER FROM THE PRISON

OF THE COUNTY OF MIDDLESEX

TO THE PRISON OF THE COUNTY OF

SURREY

OBSERVATIONES

IN

OEDIPUM COLONEUM.

— 22 — 1771 — 210

— 23 — 1772 — 211

OBSERVATIONES

IN

OEDIPUM COLONEUM.

C A P. II.

Ver. 3. — ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;

Τίς τ' ὡλευνέτιον — Hæc sane ita interpungi possent;

— ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν,

Τίς τ' ὡλευνέτιον —

vide notata ad Oed. Tyr. vs 1492. At oratio inde fit multo minus παθήκη, multo minus Oedipo congrua, seni, exuli, erranti, viarum erroribus defesso. Interrogationibus enim congestis eos uti solere, qui adfectu commoventur, jamdudum docuit Rhetor harum rerum peritissimus ὁ ἐλ γ ψ υς Sect. 17.

22. Χρόν μ' ἔτι καὶ μαθεῖν με δεῖ τίδε. Distinguendum censebam,

Χρόν μὲν ἔτι καὶ μαθεῖν με δεῖ τίδε.

nempe διὰ πολλῶ χρόν, quod ita vertebam *Diu est quod te cæcum custodiavi: quare non hoc nunc docendus sum.* nondum animadverso οὐνεκα pro τῶνεκα accipi non potuisse. vid. *Ammonius* p. 136, & 106. Hoc autem notavi, quia non nullos deprehendi eodem, quo ipse, implicitos errore.

23. Ἐχες διδάξαι δὲ μ' ὅποι κηδείσμεν; Fortasse legendum ΟΠΟΥ. ut v. 12.

— ὡς πυθοίμεθα

ΟΠΟΥ ποτ' ἐσμέν.

ita vero plane scriptum in Cod. Vat. teste *Dercillio*. — v. 24. f. τίδε.

25. Πᾶς

25. Πᾶς γὰρ τις ἡδὲ τῶτον ἡμῖν ἐμπόρων. *Heatbio* assentior legenti ΤΟΥΤΟ Γ'. — τί ἡδὲ; ὅτι αὐταὶ εἰσὶν Ἀθηναί. Schol. Hunc verò versum dant *Antigenæ Aldus, Colin. Bubrath. &c.* nec forsitan male. ANON.

27. ἐξοικήσεμυς. ἀντὶ τῷ ἐνοικησίμῳ ait Scholiastes. At ita sanè apud *Aldum* disertè legitur. Quæ quidem lectio, a nullo licet Editorum hæcenus observata, in textum tamen recipienda est. ANON.

43. γιν. ἀντὶ τῷ αὐτοῦ. διὰ τὸ Χ. Schol. Improbet quantum volet Scholiastes, at eodem planè sensu postea usurpat *Sophocles.* εὐ γὰρ γιν ἐξίσωσας. v. 1119. ANON.

44. μὲν τὸνδ' ἐκίττω. Lege præeunte Editore Londinensi & approbante *Heatbio* μὲν τὸνδ' ἐκίττω. Nam ἐκίτης primam semper corripit. ANON.

66. Ἀρχὴ τις αὐτῶν, ἢ πὶ τῷ πλεῖστον λόγῳ; Nota λόγῳ — imperium. Ita & infra v. 68. ANON.

75. Οἷός, ὃ ξίς, ὡς νῦν μὴ σφαλῆς ἐπάπει εἰ

Γινῶσκ' ὡς ἰδόν, πλὴν τῷ δαίμονι,

Αὐτοῦ μὲν — Plenius distinguendum post ξίς — οἷός, ὃ ξίς. An ita sit (an quæ dicturus es sint perspicua) tu *bos pes, nosti*; ne vero in errorem incidas, quoniam &c. ANON.

Ibid. — Interrogationis nota videtur post σφαλῆς ponenda cum *Heatbio, & Edd. Col. & Franc.* Deinde cum *Koppiersio* (Observ. Philolog. p. 86.) post γινῶσκ' commate distinguendum, ut in vocibus ὡς ἰδόν eandem ellipsin statuamus, quam in ὡς ἐμοί, sc. δαίμονι. Vertendum igitur videtur *Scin' certo te non falli*, te nimirum ea posse, quæ promittis? credo equidem: & quoniam quidem es ut mihi conspicienti te videtur, generosus, præter fortunam tuam, — quoniam generosum præ te fers vultum, indigne quamvis à fortunâ habitus, — Αὐτοῦ μὲν κ. τ. λ. Post γινῶσκ' distinguit etiam *Musgravius* ad *Euripid. Hippol.* v. 819. T. I. p. 498. qui in voce δαίμονι rarissimum significatum quærit, eamque interpretatur de *tristi spectaculo*, quale erat *Oedipi.* quod spectaculum videtis optime depictum infra a vers. 1252 inde ad v. 1258.

88. τινύττω

IN OEDIPUM COLONEUM 41

88. Ταύτῃ ἔλιξε παύλαν. Pro ταύτῃ lego ΤΟΥΤΩΝ — cum tibi mala prænunciaret, eorum finem fore prædixit cum venerim in regionem περὶ αἶα a fatis assignatam. ANON.

94. Σημεῖα δ' ἔχειν τῶνδ' ἐμοὶ παρεγγύα. Cum Aldo lege παρεγγύα. ANON.

113. Σιγῆσμαι π, καὶ σὺ μ' ἐξ ὁδῶ πόδα

Κρύψον κατ' ἄλσος. Fortasse legendum

καὶ σὺ γ' ἐξ ὁδῶ ΜΕ ΠΟΥ

Κρύψον κατ' ἄλσος.

Quod legitur in vulgatis ΠΟΔΑ debere sane videtur τῷ ΟΔΟΥ. σὺ γὰρ vero ut alibi in his observationibus est notatum; obsecrantibus familiare est. Fortasse tamen si πόδα κρύψον probum est, nihil aliud significat quàm *meum pedem*, i. e. discessum, five, *me discedentem, occulta*. Πῶς simpliciter usurpatum nonnunquam *discessum & profectum* notat. videatur Markland ad Euripidis Suppl. v. 90. & L.C.V. ad Hippolyti 661 versum a Marklando citatum.

118. ἐκτόπιθ' σὺ δ' αἶς. δὲ ξίνα ὁρμήσας. Schol. — melius cum Heathio reddas *e sede sua egressus*. ANON.

119. Ο πάντων ἀκροβύτους. Hoc de Oedipo dirarum utique lucum dearum ingresso. Quorsum autem tendit ἀκροβύτους, si cum interpretibus vertatur, *avidissimus*? quomodo vero aliter vertendum? non Heathii placet explicatio *omnium maxime insatiatus*, non magis quam vulgata interpretatio. Fortasse legendum

Ο πάντων ΑΦΟΒΕΣΤΑΤΟΣ.

quod epithetum ei convenire, qui locum tam horrendum ingredi ausus esset, Choro videri erat necesse.

127. ἀδίκτως &c. oculis conniventes, nullam vocem, nullum sermonem proferentes, cautè admodum benè ominata emittentes. Quin & ἀλόγως cum sequentibus satis commodè jungi potest: *tacitè benè ominata cogitantes* — i. e. — ne fausta quidem & benè ominata sermone proferentes. ANON.

133. ὅν ἐγὼ λείψανον εἶμι πάντων οὐκ

Δύναμαι τίρφο. Τίρφος Græcè dicitur quivis locus quacunque de causa, præcipuè verò in honorem dei alicujus, ab

aliis separatus. Hinc nomen habuit *Temenites* locus in *Syraculis*. De *Apolline Temenite* non est cur moneamus eos quibus *Suetonii* *Tiberius*, vel *Ciceronis* *Verres* non sunt incogniti. Sed nemo, quod sciam, vidit eandem vocem *Oratori* redonandam esse. Locus sane est insignis & vexatissimus; legitur in libro 3 de *Nat. Deor.* c. 35. De *Dionysio* autem agitur — *Hunc igitur nec Olympius Jupiter fulmine percussit, nec Æsculapius misero diuturnoque morbo tabescentem interemit; atqui in suo lectulo mortuus in Tympanedis rogo illatus est. Lege in Temenite rogo elatus est* — Impius ille qui deos deasque omnes ludibrio habuit, totamque *Siciliam* crudelitate vexavit non solum quietè in lectulo mortuus est, sed publicè in loco diis consecrato sepultus. ANON.

138. Μὴ μ' ἐκείνων ἀπειδὴν ἀνομιῶν. *Ne me pro legum contemptore habeatis. Mudge — Don't look upon me as &c.* ANON.

144. — οὐ γὰρ ἂν ὦδ' ἄλλοις

Ομμοῖσιν ἔργον

Καὶ πρὶ σμικροῖς μίζας ὤρμην. Si legatur ὤρμην (ab ὄρμη stationem habeo) reddendum, neque si fortunatus essem rebus tantillis non acquiescere contentus forem; Sin verò magis arridet ὤρμην Scholiastæ lectio redde, rebus tantillis animum non intenderem — quibus vero? Ut eum sc. pro Legum contemptore non haberent. ANON.

ibid. Vulgata lectio ὤρμην omnino videtur vera, quam verto *substitissem, adfuissem.* & locum integrum ita, neque enim aliter *huc venissem* alienis usus oculis, neque (ἐπὶ σμικροῖς) *ob levem causam* (μίζας) *ætate gravis*, itaque itineri adeo impar, *huc adfuissem.* Hæc interpretatio melius convenire videtur verbis, quibus hæc *Oedipi* proximè *Chorus* excipit:

Ε, ἦ, ἈΛΛΩΝ ὁμμάτων ἄρα καὶ

Ἡδὲ φονέμιον, δυσταίων

ΜΑΚΡΑΙΩΝ τ' ἴδ', ὡς ἐπειπίας.

Ἐπὶ σμικροῖς est *ob levem causam*, sive ut primò *Triclinius* ἐπ' ἐπιτάσειν αἰτήμασιν, *ut leve quid postulare*: melius, puto, abesset, quod postea addit, ἢ ὅτι μίζας ὦν καὶ μέγας & ἡλικίαν, ὑπὸ σμικροῖς

IN OEDIPUM COLONEUM. 43

κρῆς θυγατρὸς ὀρμῶ. Alibi noster eodem sensu ἐκ σμικρῶ, ἐκ σμικρῶ λόγῳ, & ἴπυς μικρῶ χρεῖν. quod postremum etiam minus intelligunt Interpretes. Deinde μίγας senex. nempe μίγας κῆ τῶ ἡλικίαν, ut Schol. five cum Horatio *grandis natu*. Ita βυρῆα pro *graves annis* dicitur *Callimach.* Hymn. ad Cer. v. 131. nisi potius ibi de mulieribus *gravidis* accipiendum, ut id cum sequentibus climacem constituat. — Interpretes nostri videntur sententiam omnino fugisse, quorum Cl. *Dupuis* maximè arguitur.

145, 6. E ἰ ἀλκῶν ὀρμῶν ἄρα καὶ

Ἡδὲ φυτάλμι. In hac Antistrophe non una nobis obstat difficultas. Primum hæc Interpretes vertunt ἀλκῶν ὀρμῶν φυτάλμι cætus natus es, Scholiaste duce, ἀπὸ φύτης, ἀπὸ γένεως, καὶ ἐξ ἀρχῆς, πολλὸς σίφυκος. Nihil autem erat, ex quo id conjiceret Chorus. Si φυτάλμι est germanum, fortasse ἀλκῶν ὀρμῶν ἦδὲ φυτάλμι idem valet quod ἀλκῶς ἴφος five σίφυκος quæ verba sæpissimè usurpantur pro εἶ. Copulandi vero particula quæ præcedit importuna est, & orationem impedit: quod videtur in animum induxisse *H. Stephanum*, ut in Lexico suo V. φυτάλμι corrigeret ἀλκῶς pro ἀλκῶν. At, ni multum fallor, ἄρα καὶ supposititium est, huc illatum ut responderet τῷ πῶ κρῆς v. 117, quod etiam a *Sophocle* abjudicandum censeo, quippe quod glossema vocum πῶ καί. Neque enim hic tantum κρεῖν adscriptum violare textum contigit. vid. *Valken.* ad *Euripid.* Hippol. v. 744. Hoc quidem statuto non difficile erit utriusque versus metro in Strophe & Antistrophe aliter mederi atque *Heathius*, qui Ορμ, & ἰ, ἰ. extra versum ita legit:

Ορμ.

v. 117. Τίς ἄρ' ἦν; πῶ καί; πῶ κρῆς;

E ἰ,

v. 145. Αλκῶν ὀρμῶν ἄρα καὶ —

si scribatur utrinque,

Ορμ. τίς ἄρ' ἦν; πῶ καί;

E ἰ, ἀλκῶν ὀρμῶν —

147. Μακρίων τ' Ἰς', ὡς ἐπικύσται. Optime post *Canterum* correxit *Burtonus* noster

Μακρίων τ' ΕΤ', ἐπικύσται.

Hoc autem faciunt viri docti, si *Heatbio* fides, planè contra *Græci sermonis* indolem, quæ ὡς abesse nequaquam patitur. Salvum vero eorum est iudicium; particulâ enim ὡς omissâ, εἰκástαι adhibet noster *Oed. Tyr. v. 82*,

Αἰ' ΕΙΚΑΣΤΑΙ ἢ ἰδύς.

Eodem modo *Lucianus* T. III, p. 514. παραβάλλειν simpliciter usurpat: Οἱ δ' Ἀτῆσι ῥήτορες παιδιὰ, ΠΑΡΑΒΑΛΛΕΙΝ τῷ τούτου πρότερον καὶ τῷ καὶ λίξιον ἐνυδμίαι κ. τ. λ. quod alibi cum ὡς conjungit idem T. II, p. 3. ΩΣ ἂν ἐν, φασιν, ἐν ΠΑΡΑΒΑΛΛΕΙΝ. Ita etiam ὡς συμῶλαι, & συμῶλαι, ὡς εἰπῶν, & εἰπῶν, promiscue utuntur optimi scriptores. Vide *Hoogeveen* ad *Viger* p. 208. qui primum *Luciani* locum suppeditavit.

148, 9. Αἰά γ' ἢ μὴν εἴ γ' ἡμῖν

Προδῆσεις τάσδ' ἀράς. Interpretes, *Sed non utique* mibi imputabis *has imprecationes*. Rectius partim *Heatb*, *Sed certe, saltem quantum in me quidem situm est, non mibi imputabis has imprecationes*. Distinguendum enim post μὴν & ἡμῖν (ita enim legendum cum *Schol. Ald.* *Heatbio* etiam monente :) neque metro timendum; etenim profecto metrum quod vocalem brevem corripere potest ante στ, στρ, & μπλ, non difficulter eandem ante γκ in *μετρίκην* Antithetici corripiet: præterea, quod maximum est, linguæ Græcæ usus id persuadet. Plenius dici poterat εἴ γ' ἡμῖν ἀρετῇ, *si mei sit iudicii, si me audies*. quam locutionem optime illustratam a *Valkenari* vide ad *Euripid. Hippol.* p. 198. Diversi sunt significatus quæ idem vir doctus explicavit ad *Phœn.* p. 424. quæ tamen confudisse videtur *Heatb*. — Mox male accipere censeo interpretes *προδῆσεις τάσδ' ἀράς*. quæ designant, opinor, *addes insuper hæc imprecationes*. Locum verto, *Heu, heu, cæcus es, infelix, atque etiam, ut videtur, senex. Atqui si mei quidem sit iudicium, si me audies, non istis infortuniis has imprecationes, sive* iram

IN OEDIPUM COLONEUM. 45

iram Dearum *adjicies* hos lucos diutius violando : *incedis enim, incedis, ubi non fas est.*

150, 1. — ἀλλ' ἵνα τῶν ἐν αὐ-

φθίγῃς μὴ ὥσπερ ἵππῳ. Ex v. 155. huc advocandum φύλαξαι. *cave ne accēsseris.* ANON.

Ibid. ἵνα μὴ cum ὥσπερ ἵππῳ eodem modo adhiberi videtur, quo alibi ὅπως μὴ, subaudito βλέπει, vel σκοπεῖ. Ita etiam accepisse censeo Scholiastem qui καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν inquit συνῆδον εὐώδη μιν λίγειν ὕπνῳ, ἵνα παραβῇ ὥς ἑμὶ, βύλομαι σοὶ σημαίνει. Exemplum quamplurimum vocis ὅπως ita cum μὴ adhibitæ suppedi-
tabunt Dawes in Misc. Crit. p. 229. & Bos Ellips. p. 408, 454. ed. Scweb. ὅπως simpliciter usurpatum illustrat Tour. in Suid. P. I, p. 31. — Κάδουρος vero quod sequitur v. 152, ut κατὰ δινδρος, κα-
πίοντες, κατέρησας, et similia, de quibus videatur idem vir doctus ad Suidam P. III, p. 297, 8. & Gesnerus ad Orpheam, qui vocatur, p. 126. Deinde plenius distingue post συνῆδον.

155. Τὸν, ξίφι πάμφορ, εὖ φύλαξαι. Legi TO pro τὸν posse putavit Heath, vertens *hoc diligenter cura* : cujus interpretationem, ut alibi, temere sequutus est editor Etonensis nuperrimus. Hic autem, ut non semel in longo opere, aliud agebat vir doctus : non enim in hunc sensum usurpatur medium φυλάττομαι. vid. Kuster de Verb. Med. p. 17. ed. Well. 1752. & ibi doctum editorem : hunc etiam vide p. 232, 235. Lubenter emendationem TO amplector, sed ut ad ἵππῳ referatur. Verte, *Ab hoc luco cave, hunc longe fuge.* Verum tamen, ut fatear, τὸ hīc aliquis vocalæ τὸ substituere potuit metro nimis sollicitus : potuit etiam poeta ipse forsā id ponere, ut non ad ἵππῳ, sed sensu ad cognatum aliquod verbum rediret.

159. Λόγον εἰ τίς ἔχεις

Πρὸς ἑμὲν λίγαν, ἀόσταν ἀπόσας. Pravam hujus loci distinctionem recte emendavit Heath, quod comma post λίγαν deleteret, eandemque post ἔχεις transferret. Hæc vero cum iis quæ sequuntur in hac Antistrophe ita videntur convertenda : *Quid quid habes quod communices, reliſſis locis quæ calcare nefas est, veni & id mecum confabulare*

confabulare, (ἵνα πᾶσι νόμος) *ubi omnibus fas est confisteri: prius verò ab isto loco procul discede.* — Πρὸς ἑμὲν λόγων βαίνειν idem videtur quod εἰς λόγους ἀφικνῆσθαι, μεταίτιν, ἐλθεῖν, ἑμῷ. Euripid. Phœn. v. 788,

Σαί μ' ᾗ ἵδὺς εἰς λόγους ἀφίξεταί.

vide etiam Phœn. v. 718, & ibi *Valkenarium*. cf. *Xenoph.* Ages. & *Lucian* de Dea Syria T. III, p. 469, 20. Sed & λέγει locus est *ubi quis confabuletur*: vid. *Græv. Lect. Hef.* p. 55, ed. *Cler.* nec ad sententiam refert utram velis interpretationem accipere. — Paulo post ἀπέρυκτος potius verto *discede*, quam *te contine*, quia id verbi notio postulare videtur: ἀπέρυκτος, *se depellere, amovere; discedere.* — Singulis vero jam expositis integram Antistrophem lectoris iudicio subijciamus:

Εἰ, ἀλλῶν ὁμμάτων
 Ἦδ' αὖ φημίμιος, δυσπίων,
 Μακαίρων τ' Εἴ, ἐπεικάσας.
 Αἰεὶ γ' ἔμην, ἐν γ' ΕΜΟΙ,
 Προδύσεις τάδ' ἀρὰς· πρῆς γάρ,
 Πρῆς· ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀ-
 Φθίγνκτῳ μὴ παύσις ἰάπῃ
 Ποιάντι, χρίδ' υδρὸς ἔ
 Κρατὴρ μειλιχίαν ποτῶν
 Ρόμην σωτήριον
 ΤΟ, ξίφι πάμμορ', εὖ φύλαξαι.
 Μίσις γ' ἔστι, δαίμονι πολ-
 Λὰ κίλδ' ὅς ἐστιν ἱερῶν.
 Κλύεις, ὃ πολύμορ' ἄλ' αὖ;
 Λόγον εἰ πν' ἔχεις,
 Πρὸς ἑμὲν λόγων ἀσάτων ἀποσῆς,
 Ἴνα πᾶσι νόμος,
 Φάνει· ὥσθ' ἐν δ' ἀπέρυκτος.

165. Εἴκοτος ἂν δῶ, καὶ ἀγνοίας. Ex consuetudine Græcorum veterum, & præcipue nostri ipsius Tragici, reponendum videtur

ΕΚΟΝΤΑΣ

IN OEDIPUM COLONEUM. 47

ΕΚΟΝΤΑΣ α δὲ καὶ ἀκούσας.

Ita noster Oed. Tyr. v. 1239,

πῶς εἰς τὸ φῶς φανεί κεν

ΕΚΟΝΤΑ ΚΟΥΚ ΑΚΟΝΤΑ.

Hujusmodi autem repetitiones sæpissime occurrunt. Oed. Tyr. v. 58,

Ω παῖδες εἰκαστοί, ΓΝΩΤΑ ΚΟΥΚ ΑΓΝΩΤΑ μοι

Προσέλθ' ἰμέροντες.

ubi vide *Burtonum*. Eiusdem fabulæ v. 1284,

Τοιαῦτ' ἐφύμων, ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΤΕ ΚΟΥΚ ΑΠΑΞ

ἤκουσ'.

& paulo post v. 1289,

Τὰδ' ἐν ΔΥΕΙΝ ἔρρωγαν ΟΥ ΜΟΝΟΥ κεν.

cf. Oed. Col. v. 389, 494. Antig. 404, 450. *Euripid.* Phœniss. 609, 903. Sed nec prosa hanc locutionem respuit oratio: eam quidem ab *Herodoto* frequentatam illustrat *Valkenarius* ad *Thaliam* p. 206.

173. Χο. Προβοῖσθε, κέε,

Πρόσω σὺ γδ' αἰεὶς. Fortasse προβοῖσθε. ita etiam coniecisse quendam apud *Ed. Londinensem* video. Locum verte, *Duc*, filia, ulterius; etenim tu sentis. Sentis verto potius quam audis cum Interpretibus, quia Oedipus audire poterat æque atque *Antigone*. ita etiam vertendum censeo ἀκούεις v. 186. verbis enim quæ ad sensus pertinent sæpissime in vicem abutuntur prosarii scriptores & poetæ. Compositum ἐπικίειν illustrat *Enneppius* ad *Phalarid.* p. 120. Plurima hic istius usus adduci possent exempla, ni otium mihi fecissent viri docti. Vocem ἐπιδόμας illustrat *Martinus Var. Lect.* p. 11. Κλύω *Giacomellus* Italus ad *Æschyl.* Prom. v. 976. Διρυγίας & κατὰδρυγίας iidem *Martinus* & *Giacomellus*, ille l. c. hic ad *Sophoclis* *Electram* v. 1122. Ακούω omnes dicti exponere consentiunt, ita ut nihil esset cūr *Reizius* ad *Lucian.* T. II, p. 848, cum *Solano* istud verbum intelligendi significatione nove dictum putaret. De voce ἄδω (cujus compositum videtis *Oed. Tyr.* v. 346,) videatur *Reiske* *Animad.* ad *Auct. Gr.* T. V, p.

737. & Markland ad Euripid. Suppl. v. 844. Ad hæc, ἰσάω ita in his nostris fabulis sæpissime usurpatur: vide in Oed. Tyr. so- lummodo v. 292, 301, 538, 1483. quæ plerumque male acci- piunt interpretes. — Tantum videbatur necessarium ad inter- pretationem meam confirmandam, & adstruendum rei non om- nibus compertæ. — Cæterum hîc Chori persona delenda vi- detur, & versus Oedipo tribuendi, quo modo locum constitutum se legisse subindicat Scholiastes his verbis: αἴτις] εἶον, αἰδομένη τοῦ ἰσμεῖν.

180 — Ἀγε νῦν σὺ με, παῖ, ἵ' ἂν εὐσεβίας

Ἐπιθαίνοντίς τὸ μὲν εἶπωμεν,

τὸ δ' ἄκούσωμεν,

Καὶ μὴ χρεῖα πολυμῶμεν. Latina hujus loci parum ac- curatè sunt facta: *Duc, me filia, ut in loco pio constituto &c. ita Winfemius & Johns.* nec melius ea quam sequitur Editio Eton. *locis me sistito licitis, unde exaudire et reddere voces fas finit.* Lo- cus autem videtur nonnihil depravatus, & ita fortasse legendus

Ἀγε νῦν σὺ με, παῖ, ἵ' ANEY 'ΣΕΒΙΑΣ

Ἐπιθαίνοντες κ. τ. λ.

i. e. ἀνδρ' εὐσεβίας. Verte, *Duc me nunc filia, ut ulterius proce- dentes sine impietate* (τὸ μὲν εἶπωμεν, τὸ δ' ἄκούσωμεν) *colloquamur.* Vel si retinetur ἂν, cum Turnebo forsan melius scribendum εἶπω- μεν & ἀκούσωμεν, quod vis particulæ διωρητικῆς usitatius optativum adsciscit, quanquam & aliter posse puto: deinde vero plenius dis- tingguendum post ἀκούσωμεν. *Ut pietatis ergo procedentes colloqui possimus: & ne necessitate quidem pugnemus.*

185. Ἀντὶ· μετέπ' τῷδ' ἀντιπύτρῃ

Βήματος ἔξω πύδῃ κλίης. Cum Schol. lego κινήσης quod sensus requirere videtur. Est autem versus choriambicus tri- meter brachycatalectus. ANON. — Vertendus videtur locus *Ibi subsiste; neque extra viam saxeam* (sive *duram*, quippe χαλκί- ππου,) *pedem promoveas.* Vim vocis ἀντιπύτρου minus intel- lexerunt interpretes Latini, qui verterunt *extra saxi, quæ ex adverso est, viam.* Ἀντίπυτρός est, opinor, *saxeus* sive *durus æque*

ὧς τις ἀφ' αἵματός

Ὑμῖν τε παρῶν. Parùm sanè refert utram lectionem eligas, & καλοῖς — *Oculos vestros non intuens, quasi e sanguine vestro prognata* — i. e. *præ pudore non audens, quippe quæ peregrina sim, oculos meos in os vestrum attollere. vel ὧς αἰμαῖς non cæcis, i. e. quàm maxime intentis oculis &c* — Chorum scilicet studiosè & suppliciter observat Antigone, num gratiam esse concessam indicent: quod cum non fieri videt, paulò infra impatienter exclamat ἀλλ' ἴτι, νύστατι τὴν ἀδίκητον χάριν concedite leve beneficium. ea enim videtur esse vis vocis ἀδίκητον. ANON.

Ibid. Novam lectionem e conjectura proponit Dupuis,

ΟΥΚ ΑΛ-

ΛΟΙΣ προστραμμένα ὄμμα σὸν ὁμῶσιν, κ. τ. λ.

vertens eodem vultu quo consanguinea vos intuens. Emendatio viri docti videtur vera; quam tamen, secus atque ille, interpretari malim: — Mei saltem infelicis misereatur, quæ pro meo patre, non aliis oculis quam pater ipse, vos intuens, eandem scilicet ob causam, — *supplex vos precor* (ὧς τις ἀφ' αἵματός ὑμῶν τε παρῶν) quippe quæ communis humanitatis vinculo vobiscum conjuncta, sive cum Cicerone, homo ab hominibus communis humanitatis jure & misericordia. Ita etiam in Scholiis ad h. v. ὧς αἰμαῖς κοῖνῃς ἀνθρώπων ἰχθύος τὸ συγγένος.

243. Η τίκνον, ἢ λόγος, ἢ χρεός, ἢ θεός. Hunc versum ex alio loco huc irrepsisse arbitror. ANON.

252. Εἰ τὰς Ἀθήνας φασὶ ἡροστράτους

εἶναι, μόνος δὲ τ' ἀλλότρου εἶναι

Σώζεν οἷας τι, καὶ μόνος ἀρκεῖν ἔχειν. Concinnior multo est lectio Scholiastæ τὰς γ' — εἶνα siquidem. Cum Aldo autem Colinaeo & Suida reponendum κακῶμενον. οἷας τι proclives. ἔχειν naturā comparatas esse. Athenienses scilicet (ad quod alludit Poeta) inter omnes Græcos maximè φιλοκτενεῖς audiebant, & Misericordiæ (cujus numen singulari quodam honore habuerunt) in ipso foro aram extruxerunt. Hinc pulcherrimum illud Dæmonactis, qui Atheniensibus de spectacula gladiatorum constituendo deliberā-

tibus

IN OEDIPUM COLONEUM. 51

tibus με πρότερον, ἴφη, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίζοις, αἱ με τοῦ
 ἰλίου τ' βαμῶν καὶ δίληπτι. *Lucian. T. II, p. 393. ANON.*

253. Pro τ' χαλάρῳ etiam Editor Lond. legit τ' χακάρῳ,
Heath τ' δ' ἀλάρῳ, quod καλάρῳ epithetum videretur, idque
 otiosum. Atqui non otiosum esset si vel eo sensu acciperemus,
 quo composita ἐπιχαλάρῳ, πασσακαλάρῳ, sæpissimè occurrunt,
 vertentes *hospitem eas implorantem*, ad eas confugientem. istud
 autem ipsum χαλάρῳ medio sensu infra usurpatur v. 1381.
 Rectius tamen puto locutionem intelligemus, si statuimus, καλάρῳ
 pro ὄντι adhiberi. Καλάρῳ sæpissime & poetæ & scriptores
 profarii utuntur pro εἶναι, cujus etiam participium (ὄν) abundantur
 passim occurrit: quo nihil notius. Videatur ad *Sophoclis Electram*
 v. 232 *Giacomellus*, Italus doctissimus, qui istam fabulam optimè,
 quoad homo peregrinus judicare potest, convertit, optima certe ad-
 notatione explicavit. Ex Indice vero suo ubi prius observatis plura
 adstruit, huc transferam unum, quod ad rem satis erit, exemplum
Sophocleum Philoctet. v. 231,

Ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον,
 Ἐρημῶν ὦδν, καὶ φίλον ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΝ,
 Φωνήσας, εἴπερ ὡς φίλοι παρήκασι.

Eadem ratione de rebus minimè dubiis alibi usurpantur χαλάρῳ,
 αὐτάρῳ, φαίνομαι, δακνῶ. — Mox v. 257, pro τὸν σῶμα
Turn. in margine habet τότε σῶμα. fortasse τότε legendum. τότε
 pro *penit* centies ad has fabulas a *Burtono* observatum est. 24 in
 v. seq. optimè officium suum obit, & sententiæ vim addit.

270. — τὸν ἦν

Μαῖραν περὶ τοῦ μεθυσῶς. Hunc locum correctionis egere
 dicit *Valken.* ad *Herodotum* p. 276, n. 53. ubi de usu verbi ἦν
 disputat: quod mihi nunc satis sit lectorem admonuisse.

295. Μακρὰ κίλκρον. *publica est via. ANON.*

320. δυσπρόλιον τροφῶν. Respicit *Ismene* ad id quod dixerat
Oedipus ὦ ἀνδρῶν ὁμοιωμένη O *Filia simul et Soror!* Addit itaque
Hec miserrimum genus! ANON.

323. Πρίσψαυσιν, ὦ πῦ. 1σ. Θιγγάναι δυοῖν ὁμῶ.

Οἱ. Ἡ τῆσδε καμῶ; 1σ. Δυσμῆρς εἴ' ἱμῶ τρίτης. Hæc absolute sunt posita. — *Et ego infelix tertia accedo* — *And I make the third unhappy one.* ANON.

Ibid. *Jeremias nostras Marklandus Explicat. Vet. Auc. p. 248, corrigit*

ΟΙΔ. Ω τῆσδε καμῶ — ΙΣΜ. δυσμῆρς εἴ' (vel τ') ἱμῶ τρίτης!

OED. *O hanc & me* — ISM. *me quoque tertiam adde infelicem.*

Advenienti, inquit vir doctus, Ismenæ statim incipit Oedipus queri de miserâ sorte sua & Antigonæ, Ω τῆσδε καμῶ — Ismene præsentiens quid dicturus esset, verba ejus intercipit, & se comitem miseræ eorum adjungit.

336. τὰ μὲν φωνήεντα κακὰ. Scribe metri gratia πῖμω, ut supra v. 258. εἰδὶ πῆρρα πῖμ'.

354. Ζητῶσαι τίω σὺ πῶ κατοικίης τροφῶ. Aldi auctoritate fretus lego τροφῶν *vagationem.* ANON. — Huc pertinentia notabimus ad v. 1262.

359. Πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρας, Κρίοντί τε

Θρόνους ἰάδω. Dele interpunctionem post ἔρας quæ quidem apud Aldum nulla est. Duarum scilicet contentionum mentionem facit, quarum prior (utrum sc. solium relinquerent Oedipi Filii) erat inter ipsos et Creontem; posterior autem (de occupando) inter se ipsos. ANON.

363. Νῦν εἴ' ἐν θιῶν ἔ καὶ ἀλιτρεῖ φρενός. Legè præunte cl. Tourpio (Emend. ad Suid. P. II, p. 168,)

Νῦν εἴ' ἐν θιῶν ἔ ΚΑΙΛΙΤΗΡΙΟΥ φρενός.

i. e. καὶ ἀλιτρεῖς. ANON.

376. — τὺς δὲ σὺς ὅποι γοῖ

Ποῖες κατωικηῖσαι σὺν ἔχω μεθίῃς. Scribendum censeo literulâ tantum ademptâ ΚΑΤΟΙΚΙΟΥΣΙΝ. Dictis sane iis, quæ de fratribus dicenda suis habebat, quid facerent, & ubi essent ulterque, Ita profecto, pergit, res se revera habet: *quod vero tuos labores*

IN OEDIPUM COLONEUM. 53

labores, vel miseras, sive te miseriis affectum, ablegabunt Dii, prorsus nescio :

Ταῦτ' ἐκ ἀριδμῶς ἐστίν, ἃ πάτερ, λόγων,
 Ἀλλ' ἔργα δεινὰ· τῆς δὲ σὺς ὅποι θεοὶ
 Πόντος ΚΑΤΟΙΚΙΟΥΣΙΝ ἐκ ἔχουσιν μεθύειν.

Quid patre suo fiat dubitabat Iſmene, propterea quod sibi neque de oraculo, neque Creontis (ac Thebanorum) consiliorum exitu liqueret. Κατοικεῖν noster supra adhibet v. 354,

Ζητῶσαι τὴν σὺν πῶς κατοικεῖν θεοφάν.

De voce κατοικίζειν, & quo modo à κατοικεῖν differat videatur Ammonius.

382. Σὲ τοῖς ἐκεί ζήτητ' ἀνδράποισ ποτὶ
 Θμῶντ' ἵσταται ζῶντ' ἑ, ὡς ἰσῆς χάριν. Alii ὡς ἰσῆς. Vir doctus mihi amicissimus suggestit ΕΥΠΟΙΑΣ χάριν.

384. Εἰ σὺ τὰ κείνων φασὶ γίγνεται κράτη. Ea hic locutio delitescere mihi videtur plene dicta, quæ usitatius elliptice adhibetur. Una mutata lege litera,

Εἰ σὺ τὰ κείνων φασὶ γίγνεται ΚΡΙΤΗ.

Ex arbitrio tuo pendere eos dicitur, & eorum fata. etenim τούτω χάρις γίγναι, ὁποτέρω ἂν ὁ Οἰδῆπυς ἐβόληται, τῷ τε κρατήσῃ. Schol. — Τὰ κείνων autem pro ἐκείνων, ut τῷ τε Περσῶν pro οἰδῆ Πέρσῃ, nos Persæ, qui hic sumus. eam enim vim habet τῷ τε, ut alibi οἰδῆ. quod posterius vide illustratum a Toupio Emend. ad Suid. P. II, p. 168. Locum vero Æschyleum adhibet Burtonus ad Septemtheb. v. 981. cui addas licet τὰ μέγα τῶ πολιτῶν & τὰ πᾶσι τῶ ἑκείνων, ex Thucydide & Aristide laudata ab Hoogvoeceno ad Vig. p. 60, ed. 1766. Sophocl. Oed. Col. 1610.

Οἷον γὰρ δὴ πάντα ΤΑΜΑ, καὶ ἐκίπ
 Τὴν δυσποίητον ἔξειτ' ἀμφ' ἐμοὶ θεοφάν.

i. e. τὰ ἐμὰ, Etenim omnino perii, sive omnino de me factum est, &c. ita enim interpretari malim quam perire enim omnia mea. sequentia

sequentia vero multo minus, opinor, intellexerunt: de quibus infra. Ita etiam locum accipio v. 916 hujus fabulæ,

Συλῶνται ΤΑΜΑ, καὶ ΤΑ ᾧ Σιῶν βίῃ

Ἀγόνται ΦΩΤΩΝ ἀθλίων ΙΚΤΗΡΙΑ.

Spoliare me (iis qui ad me confugerunt,) & *miserrimos supplices abripere* (ᾧ Σιῶν βίῃ) *spretis Diis*, communique supplicum jure. Denique πῖμυ pro με usurpat nescio quis in Scholio ad huj. fab. v. 1371, apud Johnson. v. 1440,

— εἰπὶ τ' ἐν θυμῷ τίδεις

Τίς μοι τίδ' ἀντ' ὄμμοιο μισσητὸν κρείας

Πέμπε γίλων δὴ; ΤΑΜΑ ποιῶνται κέρει

Θύοντες ὕδαρι.

i. e. ποιῶνται ὕδαρι (ἄς) πᾶ ἰμῶ, sive ἰμῖ. Ita locus videtur corrigendus. Vulgo legitur ἀνθόμοιοι — ὕδαρι. de lectione vero iterum dicetur suo loco ad Scholia *Sophoclea*.

387. Γίρονται αἱ ὀρθῶν φλαῦρον, ὅς τις πίσι. Scholiastes hic videtur legisse

Γίρονται αἱ ὀρθῶν ΦΑΥΛΟΝ, ὅς τις πίσι.

Φαῦλον designat, id quod *factu difficile est*. En vero Scholiastis verba, τ' ἀπὸς ἐν νιότητι πισόνται, ἐν γὰρ ὀρθῶν αἰνῶντων ΑΔΥΝΑΤΟΝ, deinde — ἢ ΦΑΥΡΟΝ, χαλῖπρον. Pro φλαῦρον vix dubito quin scripserit Scholiastes ΦΑΥΛΟΝ, quod corruptum in φλαῦρον abiit. Φλαῦρος vero, φαῦρος, & φαῦλον permutari solent. *Hesychius*, φαῦλος. κάκρος, δόλιος, ΧΑΛΕΠΟΝ. Usitatio quidem vocis φαῦλος significatio est *simplex, facilis*: quemadmodum docebunt idem *Hesychius* & *Timæus* Lex. Plat. ubi vid. *Ruhnken*. Neque vero est inde colligendum, quod contra Scholiastæ explicationem faciat, cum præterea φαῦλος dicatur etiam μικρός & μέγας, κακῆς πορρο & ἀγαθός. vide iterum glossas *Hesychianas*, & *Eustathium* ad Iliad. Ω, p. 1492, quem ad *Hesychium* citant viri docti. qui *Eustathius*, dum voces aliquot easdem contrariis in significatibus usurpatas tractat, plura de nostrâ φαῦλος differit.

397. — μηδ' ἐν αὐτῷ κρητῆς. *Neque in eo loco ubi tui juris sis futurus. Heath.* — Scholiastes verò subaudiri vult ἔαν *neque permittere ut tui juris sis. ANON.*

399. τοῦμφυλον αἶμα. Rectè Scholiastes interpretatur ὁ πατρὸς φόνος. Cædem enim paternam, non incestas nuptias (ut *Johnson* placet) in causâ fuisse cur Oedipo ad Thebas redire non licebat, cum ex aliis locis tum ex v. 594 patet. *ANON.*

421. Οὐκ ἔχον, ἔδ' ἡμῶν. Lege juxta *Aldinam* ἡμῶν. *ANON.*

433. χεῖνοι ἤλαιν. in exilium perpetuum eiecit. *ANON.*

437. Καὶκ ταῖνδ' εἴ' ἔσται παρδίνον. *Pierfonus* Batavus ingeniosè reponit καὶκ ταῖνδ' διοσῶν. *Heath.* — Ego verò nihil mutandum cenfeo nisi quod cum *Aldinâ* legendum εἰ ταῖνδ', & versu sequenti αὐταῖν. *ANON.*

439. γίνυς ἐπαρεκισιν. *subsidium quod soboles parentibus solet præstare. ANON.*

446. Παλαιφάδ', ἃ μοι Φοῖβος ἡνυσίν ποτε. Lege ἃ' μοι ut fiat contractio ex ἃ' μοι. *Heath.* — Rectè omnino; ut vitetur in secundâ sede creticus. *ANON.* — Voluit vir doctus, opinor, *ἀναπαύς*; etenim si ultima vocis παλαιφάδ' longa esset (quod ut Creticus hic haberet locum necesse erat,) in secunda sede spondæum nobis præstaret lectio *Heathiana*.

467. Οἶδ' νερῆς οἰοπόκω μαλῶ λαῶν. *Heathio* assentior ex conjecturâ reponenti οἶδ' γε νερῆς, & cum *Aldo* lego νετόκω μαλῶ βελών. *circumdans lanâ recenter detraçtâ ab ove juvencula. ANON.*

468. Εἴην τὸ εἴ' ἐνδιν ποῖ τελευτῶσά με χεῖ; quod vero intus. præceperat enim de externo ornatu, nunc vero interrogat de interna parte (i. e. Libationibus) quo pacto eam expedire oportebat. *ANON.*

Ibid. Τὸ εἴ' ἐνδιν poni hîc videtur pro τὸ ἐνδίνδ', *deinde* sive *consequentia*. ita τὰ ἐνδίνδ' *Oed. Tyr. v. 1276,*

— ἐπὶ ῥ γῆ

Εκατο τλήμων, δεινὰ γ' ἢ ΤΑΝΘΕΝΔ' ὀρᾶν.

Ita lego cum *Cod. Bar. i.* pro δεινὰ εἴ' ἢ. Eadem ratione ὁ ἐνδίνδ' *Euripid. Suppl. v. 109,*

Οἶδ' ἀλλὰ τῶνδ' μῦθον ΟΥΝΤΕΥΘΕΝ, τίκονι

471. Τριτάτος

471. Τρεῖς γὰρ πηγαί. *Aquam de tribus fontibus reddunt Scholiasten secuti Johnsonus alique; quos jure refellit Heatbiius, cum non nisi de uno fonte locutus est Chorus, unde aquam petiturus erat Oedipus. Ipse verò nihilo melius, nì multum fallor, vertit, ternas quidem libationes. Quid enim sit de sequentibus? Ad quod verbum referendum est τ' πταπίων vel τῶδε in versu sequenti? Quin aliquid intercidat nullus dubito, quod donec reperiatur, sententiam mecum sic lege, & verte τρεῖς γὰρ (πρωτος sc.) Tres quidem (Crateres) ex fonte (sive aquâ fontanâ;) postremum verò totum. — Imperfecta proculdubio est sententia quæ versu abhinc secundo absolvitur: ὅλος verò idem est ac ὑπερχαλῆς quod nì foret poculum, τίλεια non erat Libatio. ANON.*

482. ἀποφες. *nunquam te convertens. ANON.*

507. Μὴ ποθὶ ξένος ἀνελξῆς. *Legendum videtur ΑΝΩΞΗΣ. ne jubeas. Hoc autem mihi præripuit Dupuis.*

517. Κακῶ μ' εὐνῶ πόλις ἔδιν ἰδεῖς

Γάμων εὐίδουσι ἄτα. Cl. Mudge assentior legenti ἰδεῖς me nescium — γάμων τ' ἔσ' nuptiarum. ANON.

528. Μυρίων ἐπιπροφῶν κακῶν. *Recte omnino legit idem ἐπιπροφῶς, & hunc versum Choro tribuit. ANON.*

583. φύγειν. *recusare. ANON.*

595. ὥς οἰκῶν. *Legendum puto ὥς οἰκῶν δῖχμα, cui alio est habitandum. Cur, inquit Theseus, te accersent si tibi utpote parri- cidæ non est redeundum. Heatbiius vertit, ita ut ab iis seorsim habites. ANON.*

651. Πολλοὶ δ' ἀπειλαί, πολλὰ δὲ μύθῳ ἔπη

Θυμῷ κατηπείλησαν. Egrege hunc locum, qui nullo sensu legitur, restituit Cl. Tourpius in Emendationibus in Suidam (P. III, 16.) πολλοὶ δ' (foran πολλοὶ γ') ἀπειλάς. Elegans autem, ut ab eodem annotatum est, & ἀτλικάτωται, illud κατηπείλησαν ἀπεί- λας θυμῷ, minas minati sunt irati. ANON.

Ibid. Viri pace acutissimi, in vulgatâ sententiæ membra me- lius videntur sibi ipsa respondere, quam in lectione emendatâ: ΠΟΛΛΑΙ (ῥῆσι) ἀπειλαί, ΠΟΛΛΑ ἔπη κατηπείλησαν. Locum verto,

Multa

IN OEDIPUM COLONEUM 57

Multa minari solent homines irati, multa scilicet inania effutire. Sed quando mens sua est, quando ipsi ad se redeunt, in nihil abeunt minæ. — Aoristus hîc ut alibi sæpissime consuetudinem involvit. Sententia vero est una a voce *πειλά* inde ad *πειλόμενα*, & non tantum post *κατηπείλεον* quomodo censuerunt illi, qui sententias moratas pro more antiquo, & eodem sane inepto, a cæteris distinxerunt, priora Thebanis rejicientes. His vero constitutis nihilo minus locum habebit Attica abundantia in *κατηπείλεον ἔπη* quam in *κατηπείλεον ἀπειλὰς* ita *θράζειν ἴδραν*, *βαδίζειν ὀδόν*, & similia, quæ haud scio an alterâ formâ sonent elegantius. vid. Schol. Ined. ad Oed. Tyr. v. 2.

654. *ἐπιρρώθη*. Hoc verbum vult *Heatbius* regi a nominativo *ῥης* præcedente, & sententiam vertit *audaciam sumpserit atrociaminandi*. Perperam, ut opinor: impersonaliter enim sumi arbitror, licet ad grandia verba ventum sit. ANON.

657. *Θαροῦν μ' ἂν ἔγωγε κἄνδ' ἢ ἐμῆς*

Γνώμης ἐπαινῶ, Φοῖβ' εἰ προὔπιμψέ σι. Κἄνδ' τῆς ἐμῆς (forſan *ἐμῆς*) *γνώμης* verte, vel mei nulla ratione habita, aut licet ipse tuarum non forem partium. ANON.

Ibid. *Γνώμη* hoc loco sensum habere videtur Lexicographis ignotum. *κἄνιν ἢ ἐμῆς γνώμης* præter meam in te benevolentiam. — Si te, inquit Theseus, huc misit Phæbus, habes certe præter meam benevolentiam quod tibi bonum addat animum: eo enim duce, omnia benè tibi cedant necesse est. *Γνώμη* autem auctoribus *Hesychio* & *Suida* est *διάθεσις ποιὰ τις*, sive ut Anglice etiam dicimus, "Any disposition of the mind," bona quidem vel mala, prout sententiæ vis postulat. Huic porro vocis *γνώμη* interpretationi favere cenſeo composita *ἄγνως* Oed. T. 686, (de quo loco pauca habeo dicenda ibi omiſſa, quæ in *Auſtario* Observationum locum habebunt,) & *ἀνόμενος*, Oed. Col. 86, *malignus, iniquus, inimicus*: quemadmodum verto, in altero Scholiastem sequutus & *Hesychium* V. *ἀγνώμων*. *Henricus* quidem *Stephanus* in Lexico suo T. I, p. 1842, "Quomodo, inquit, *ἀγνώμων* exponendo *ἐναντιογνώμων*, possit significare *ἐναντίον* alii viderint: mihi certe violenta videtur hujus-

modi explicatio." Magna sane *Stephani* est auctoritas, sed quominus ab illâ (*ὁμοιογενέμεναι*) Scholiastis & *Hesychii* interpretatione discedam prohibet aliarum vocum similis compositio. In his sunt *ἀπρίστως*, *ἀπράχως*, *ἀφύς*, *ἀόλως*, *ἀμήχανος*, *ἄσπινος*, *ἄφειγγός*, *ἄζωνος*, *ἄσπλος*, *ἀμήτωρ*, *ἄδιος*, quod quandam habet vim cum *κακοδαίμων* communem, ita tamen ut multo sit significantior, quippe præ propius abierit ab *ἰχθυοδαίμων*, & in istud *ἀπάτωρ* Oed. C. 1379 omnino quadret; hic enim *πατὴρ δ' ἀπίστως* dicitur, ille *θεῶν δ' ἀπίστως*, sive *θεοπίστως*, ut *Æsch.* Sept. v. 610. Hinc istæ locutiones adeo adamatæ *ἄζαμος γάμος*, *νύμφη ἄνυμφος*, cætera. Jam magno Grammaticorum veterum consensu & compositis suis indere *κακῶς* π dicitur: at a notione *mali*, itaque de animo *malitiæ*, facile, opinor, sequitur τὸ *ἐναντίον* *Stephano* reprobratum, ut locus in hoc Oedipo nostri τῷ *δυνίτῳ* verti possit, "O venerandæ Deæ, quum hic primum consistam, *Ne mibi et Phæbo obsetis*, quo minus oraculum ab eo editum finem habeat." Ita etiam Schol. *ἵπειδ' ἤλθον πρὸς ὑμᾶς, μὴ ἐναντιωθῆτε μοι καὶ τῷ ζήσαντί μοι* (l. μοι) *Απίθωνι*. — Hæc autem *κακῶς* vis, quam & compositis suis conciliat, res est quæ magis ad liquidum perducere mereatur. De variis quidem vocum *ἀπάτωρ* & *ἀμήτωρ* significatibus plura vide sis notata a *Wesselingio* Observ. Lib. II. c. 10, quorum pauca quædam huc pertinent: de vocibus etiam in quibus & dicitur *ἐπίτασιν* *δελῶν*, plurima & nova ac egregia protulit *Valkenarius* ad *Theocr.* Digress. I. quæ tamen diversissimi sunt generis.

659. *Ομως δὲ καὶ μὴ παρόντων, οἶδ' ὅτι*

Τὸ μὲν φυλάττει σ' ὄνομα μὴ πάχειν κακῶς. Melius, cenſeo, incideretur post ὅτι, ut alibi ſæpiſſime, & uti οἶδ' ἐγὼ v. 653, ne iterum, qui vertat, contra Latinitatem committat. Ita enim locus hicce redditur, *Tamen, etiam me baud præſente, NOVI QUOD meum TUEBITUR te nomen ab injuria*. Hoc autem eſt vitium quod *Kuſterus* in Præſatione ad *Jamblichum* notavit, quod tangit etiam *Erneſtus* in utiliſſimo Rhetorices ſuæ capite de Elegantiâ: quod caput adeo laudes *Bibliothecæ Criticæ* Auctorum meruit, ut dicerent, modò quod ibi inſtituitur abſolveret *Erneſtus*, qui libellum iſtum cum ipſorum auctorum lectione conjunxerint, næ illos certiffima

certissima via bene emendateque scribendi facultatem assequuturos fore, atque omnium omnibus PRÆCEPTIS vel FUNDAMENTIS STILI æquo animo carituros. — Isto vitio in Sophoclearum etiam fabularum interpretatione nihil frequentius.

647. Θάλλει δὲ ἑρηνίας ὑπ' ἄχνας

Ο καλλιόστους κατ' ἡμέραν αἰεὶ

Νάρκισσος. Hi versus elegantissimi apud Suidam occurrunt VV. Οὐρενία ἄχνη. ubi Kuster καλλιόστους suspectum habuit. Τουπίus autem (P. II, p. 181,) optimè sede versuum investigata asseruit, & pulchrum utique epithetum jure merito commendavit.

676. μεγάλας θάλας. Cereris nempe & Proserpinæ. ANON.

680. Κηφισὸν νομάδες ῥιζερων. Alentes Cephissi fluentia. Heath. Verte In Cephissi alveos aquam distribuentes. ANON.

682. Ωκυόνης πιδίαν ἱπνίσσας. Disjunctim censet scribendum Ernestus ad Callimach. p. 9,

Ωκυόνης πιδίαν ἐπὶ νίσσας,

& vertit, in agris labitur.

711. — Ἴ ικατομπίδων

Νηρίδων ἀκόλυθος. Vir doctus ad syllogen Elegiacorum Græc. p. 107 corrigit ΑΚΑΤΟΜΠΟΔΩΝ. malè, cenfeo: in verbo enim ex ἄκατος & πῦς composito litera μ, quæ in ικατομπίδων fit à litera ν ante π euphoniæ causa ita mutata, locum non habet. Hoc quod leve est juniores monere liceat. Obiter vero locum emendemus quod in eadem Sylloge occurrit p. 116,

Αἰ' ὅρι' ἱσσύμενον

Μετὰ Ναιάδων.

Versus, qui sunt Pratinæ apud Athenæum p. 617, ita disponendi videntur & legendi:

Αἰ' ὅρι' ἱσσύμεν.

Νοὺ μετὰ ΜΑΙΝΑΔΩΝ.

nisi malit aliquis ὅρη. Interpres, per montes cum Naiadibus. De Baccho agitur: quid autem Naiadibus cum Baccho & montibus? Μαινάδες vero Dei sunt comites; quod notissimum. præter alia innumera, vide Euripid. Phœn. v. 1782.

727. ἢ τιν' Ελλάδος. Corrigitur ἢ πρ. nihil autem mutandum: etenim accusativo etiam utuntur Græci. vide *Aristoph.* *Plut.* v. 655 a *Valkenario* prolatum ad *Phœn.* p. 538, ubi de usu nominativi copiosè agit.

732. — οὐτεχ' ἤκε μὲν ᾄδει

Τὰ τῷδε πινθεῖν πῆματ', ἢ πλεῖστον πόλειως. Clarissimo *Mudge* lubens assentior reponenti πῆματα πλεῖστον πόλειως. ANON.

750. κύψον. in antiquam sedem κύψον revocandum puto: quæ quidem Lectio non solum auctoritati veterum Editionum innititur, sed & sententiæ magis accommodata videtur quam κύψον. *Hæc sanè, dum omnibus adeò manifesta esse sinis, non possunt probè celari: — Tu verò in posterum ea celsa domum lubenter rediens.* ANON.

763. Hunc versum ex alio loco huc irrepsisse arbitror. In margine forsan ex v. 430 citatum in textum recepit ignara Librarii incuria. ANON.

784. Χθὲνός λαχὼν τοῦτον, εἰδανὴν μόνον. Corrigit τοῦτό γ' *L. C. V.* ad *Phœn.* p. 491.

789. εὐ γὰρ τῷ λίσσιν. Conjicio legendum esse εὐ γὰρ τῷ λίσσιν, ANON.

791. Αἶ' οἶδα γὰρ σὶ ταῦτα μὴ πείθων ἴδι,

Ημᾶς δ' ἢ ἐκ ζῆν ἐνθάδ'. Interpres, *Nam scio te hæc mihi persuadere non posse.* Verba quæ vulgantur, inquit *Cl. Dupuis*, contraria prorsus significant: *scio me hæc tibi non esse persuasurum.* In hoc subsistere debuerat vir doctus: melius, opinor, omisisset quæ postea addit: “Paulo aliter locum distinguo, ita

Αἶ' οἶδα γὰρ σὶ ταῦτα μὴ πείθων ἴδι,

Novi ego te: hæc non persuadens abi.” Aliam censeo *Oedipi* mentem fuisse. Respicit quippe verba quæ proximè præcedunt Κάκ' ἂν λάβοις — quibus fidem non habere *Creonta* putat. Locus vero ita distinguendus est:

Αἶ' (οἶδα γὰρ σὶ ταῦτα μὴ πείθων) ἴδι,

Ημᾶς δ' ἢ ἐκ ζῆν ἐνθάδ'.

Qui vero alteri aliquid persuadet dicitur πείθων π πῶ, quam locutionem illustrat *Valkenarius* ad *Herodot.* Lib. III, p. 254, n. 52. & ad *Euripid. Hippolyt.* v. 1062.

IN OEDIPUM COLONEUM. 61

802. *Suidæ* lectionem admittit Cl. *Toup*, (ad *Suid.* P. III, p. 316,) sed addit articulum ad Græci sermonis puritatem: frequenti etiam versui medelam adhibet:

Κρ. Χωρίς τό τ' ἐπεῖν πολλά, καὶ τὸ πὲ καίρια.

Οἱ. Ως δὴ σὺ βραχὺὰ ταῦτα, καὶ καίρῳ λίγαις. Vulgo δ' ἐῖ καίρῳ. Cr. *Aliud est multa dicere, aliud opportuna.* Oed. *Quam breviter hæc tu ἔς opportune dicis!* ANON.

818. — Οὔτε γὰρ τὰ νῦν

Δίκαια πρῶσται, οὔδ' ἂν πρῶθιν εἰργασται. Scribendum cenfet *Koen* ad *Gregorium* p. 50 ΟΥΤΕ πρῶθιν εἰργασται, ut v. 848,

— οὔτε νῦν καλὰ

Δρῶς, οὔτε πρῶθιν εἰργάσται.

At hîc adverbia utroque sententiæ membro simpliciter usurpantur, illic alterum adverbium cum articulo coniungitur, quod, opinor, articulum etiam cum altero coniungendum postulat, & ita igitur legendum,

οὔτε γὰρ τὰ νῦν

Δίκαια πρῶσται, ΟΥΤΕ ΤΑ πρῶθιν εἰργασται,

five εἰργασται. Potuit sane aliquem offendere quarta in sede Anapæstus, ut videbatur, (qui tamen nullus est, sed revera Tribra-chys,) qui igitur ex eo Iambum nobis refinxit.

830. Σὺ μὲν ἂν, τίδ' ἐγὼ μωμῶμαι. Distinctio post ἂν tollenda videtur: & locus potius, quam cum *Johnsono*, *Ita sane ut tu ipse culpæ nequeas*, (quod minimè ferendum,) vel cum *Heath*, *Haud sane abstinebo a te talia moliente*, ita accipiendus (Αφίζομαι μὲν σὺ ἂν τίδ' ἐγὼ μωμῶμαι) Meas equidem a te manus abstinebo, dummodo tu talibus injuriis laceßere non pergas. Constructionis rationem, quam constituit *Dupuis*, contorta mihi videtur: Οὐ μὲν, σὺ τίδ' ἐγὼ. Non abstinebimus quidem, si tu id probri inferas.

836. Πόλις ἐναίρει, πόλις ἐμὲ δίνει. Malim legere

Πόλις ΑΝΑΙΡΕΤΑΙ, πόλις ΕΜ' ΑΣΘΕΝΕΙ.

Αναίρεται ut *Euripid.* Phœn. v. 1096,

Εστῶσ' ἀδρανῶς, καὶ ΑΝΗΡΠΑΣΤΑΙ ΠΟΛΙΣ,

ubi vide *Valkenarium*. Deinde quod vulgatur πόλις ἐμὲ δίνει vertunt

vertunt *urbs nra per vim*, quo sensu pro *εἰς*, puto, *εἰς* poni debebat. Πόλις vero ἔμ' ἀσθίνει, ut infra v. 1027,

μηδὲ τίωδ' ἐπὶ πόλιν

Εἰς πύργου φῶτες ἈΣΘΕΝΕΣΤΕΡΑΝ.

Eadem de causa dicitur v. 873,

Τάνδ' ἄρ' ἔκτε νύμω πόλιν.

Verte, *Urbs nostra diripitur, nec habet unde sibi ipsa auxilietur.*

842. Οὐκ' ἐπὶ τῷ τῷ μὴ σκήπτρῳ ἔπ

Ὀδύπτερος. Corrigendum videatur, quod correxeram EN τῷ τῷ. ita enim sæpissimè adhibetur ista præpositio, ubi ponendus erat instrumenti ablativus. Oed. Tyr. v. 831,

Λίχ' ὅτ' ἐπὶ τῷ τῷ ἐπὶ χερσὶν ἔμειν

Χερσίνω.

ita etiam alibi passim. de isto præpositionis ἐπ' usu vide T. H. ad *Lucian.* T. I, p. 429. Recte tamen stare vulgata videtur lectio. Oed. Tyr. v. 821, Σκήπτρῳ τυκίς ἐπὶ τῷ τῷ χερσὶν. vid. ejusdem fab. v. 233. Oed. Col. 67. Antig. 482. vide etiam *Valken.* ad *Herodot.* p. 587. cum quo cf. *Toupium* ad *Longin.* Sect. 9.

847. αὐτὸς αὐτὸν. Lege cum Aldo αὐτὸς αὐτὸν. ANON.

850. Εἰς αὐτὸν, ἐπὶ. "Hæc ab Oedipo, inquit *Heatb.* hortante videntur dicta, non autem a Choro ut Edd. vulg." Priusquam hoc cum *Heatbio* statueremus, proba locutioni exempla adstruere oportebat; quod ut fieri possit vehementer vereor. Εἰς enim nunquam (certe quoad memini) sensu *alium* repri-
mendi, sed *seipsum* (*Siste*) apud Tragicos occurrit. Noster infra v. 1165, ὦ τῷ, ἐπὶ αὐτὸν ἔπ' (ita enim cum *Pierfono* legendum censeo.) cf. *Phoen.* v. 92, 465. quæ eadem fabulâ verba ipsa occurrunt v. 913, Εἰς αὐτὸν, σῖς. *Siste ibi, senex.* videatur porro *Bentleius* ad *Menandrea* No. CLXXI.

891. Οὐκ' ἐπὶ. interrogativè accipiendum — *Nonne igitur* &c. ANON.

894. ἀπὸ ἰντῆς. Cum Aldo lege ἀπὸ. ANON.

910. Ἀγὼς τὴν χερσὶν. Cum eodem omnino lege δ' ἢ χερσὶν. ANON.

Ibid.

IN OEDIPUM COLONEUM. 63

Ibid. *Gisbertus* etiam *Koen* ad *Gregor.* p. 111 *Eldikii* factum probat, qui cum *Aldo* corrigit. "Ufus enim, inquit, articuli præpositivi pro postpositivo Ionum est. Eum vel in Tragicis ferre virum Clariss. ad *Euripid.* Suppl. v. 858, valde miror. Librariis quicquid hujus generis est in Atticis Scriptoribus, libenter cum doctissimis quibusque transcribo." Integræ *Koenii* adnotationem descripsi, quod idem de dialecto Ionica aliorum plurium est judicium, in quo tamen ut in aliis hujusmodi decretis falsos fuisse jamdudum monuit *Markland* ad *Hyppolyt.* v. 1451. Quod ad usum articuli præpositivi, eum ita usurpat noster *Oed. Tyr.* 1065,

Γύναι, τοῖς ἐκείνοι ὄντι δέτιος

Μολεῖν ἐφίμωσθαι, ΤΟΝ δ' ὅπως λῆγει;

Eadem fab. v. 1378,

Αγάλμα δ' ἱερὰ, ΤΩΝ δ' πετυγμένον ἰγὰ —

Απιστέον ἱμαυτὸν.

Ita v. 1426, (quæ ibi adhibet *Burtonus* noster non appello, quippe quæ vel extra Iambum usurpata, vel a poetis Ionicis, quorum propria dicuntur,) *Oed. Col.* 740. Hactenus de Articulo. Sed & alia Ionica etiam ex Iambis dabunt *L.C.V.* ad *Euripid.* *Hippolyt.* p. 319, ad *Phœn.* p. 24. & *Markland* ad *Iph. Aul.* v. 1221, & ad *Taur.* 36. Atticos sane Ionicâ, id est ipsorum antiquiore dialecto, non nunquam usos fuisse non mirum videtur: — Doricam quidem magis inopinato in senariis offendimus: cujus tamen exempla dialecti indicant iidem viri docti, ille ad *Euripid.* *Phœn.* p. 7, 8, 390, 397. & ad *Hippol.* p. 281. hic ad *Suppl.* v. 420, 888, 1145 fin. — Æolicam porro in Iambos Atticos investitam tetigit *Valk.* ad *Phœn.* p. 29, 373. & nuper ad *Rhesum* v. 443 *Musgravius.* T. II, p. 408. Atqui hic promiscuus, nec tamen ubique neque omni de causa adhibitus, Dialectorum usus non ita admirabilis fortasse videri debet, quum Attici sibi sumerent cæteris non concessum Græcis. Οἱ μὲν Ἕλληνες, inquit civis Atticus, *Xenophon* a *Pierfano* laudatus, (qui omnino legendus est ad *Mari-dem* p. 349,) ἰδίᾳ μᾶλλον καὶ φωνῇ, καὶ διαίτη, καὶ χήματι, καὶ ἡρώδι· Ἀθῶνικοι δὲ κικρομυθῶν ἐξ ἀπαντῶν τῶν Ἑλλήνων ἐβαστάζων. Hæc autem

autem satis amplæ sunt, opinor, auctoritates, quæ deterreant At-
ticorum poetarum editores, quo minus alienas dialectos, & in
primis Ionicam, temere ejciant.

916. Συλῶνται τὰ μὲν, καὶ πὲρ τῶν θεῶν βία

Λογὸν φαντῶν ἁδελίων ἐκτίθεσθαι. Neque *Burtonus* neque
Heatbicus hujus loci sensum apprehendisse videntur. Lege, συ-
λῶνται τὰ μὲν καὶ πὲρ τῶν θεῶν te mea & deorum jura violasse βία ἄσολος
dum per vim abducis &c. ANON. — De hoc loco pauca dixi
supra ad v. 384.

980. Κεῖνόν τι παῦται δυσμεῖν. Optime *Burtonus* ex ed. *Flor.*
pro δυσμεῖν videtur restituisse δυσμεῖν, lectionem *Heatbiana* ἀγ-
γεμεῖν immensum quantum, censeo, elegantiore. Veterem ta-
men δυσμεῖν suscipit *Giacomellus* ad *Æschylæ* *Prometh.* v. 64,
eamque a δυσμεῖν anceps, acutus, deducit, & cum superioribus
ita exponit, unum hoc novi, te volentem bis me & illam probris
proscindere.

994. Σὺ δ', ἢ γὰρ ἐ δίκαιος, ἢ καὶ ἅπαν καλὸν

Λέγειν νομίζων, ἢ τὸν ἀρρητόν τ' ἔπος. Hæc ita redde, Tu
vero (es enim improbus & omnia fanda infandaque diæu honesta
putas) talia mihi &c. ANON.

996. Τοιαῦτ' ἐνεδίξεις με τῶνδ' ἐναντίον. Vir ingeniosissimus, &
magno harum literarum detrimento immature nobis abreptus, *Jo-*
bannes Fosterus, in libello accuratissimo de *Accent. & Quant.*
p. 139 locum corrigit

Τοιαῦτ' ἐνεδίξεις με τῶνδ' ANAITION.

998. κατώκηται καλῶς. Incolas babeat probos. ANON.

999. Καὶ δ' ὡδ' ἱπαινῶν, πῶ καὶ τῶδ' ἐκλαυθάνη

Ὅδ' ἔνικ' ἔπος γὰρ θεὸς ἐπίσταται

Τιμῶς σπείλειν, ἢ δὲ τῶδ' ἐπεφίρει. Hæc per interroga-
tionem enuncianda videntur. quo usu ἔπει orationi miram vim
affert. vid. *Valken.* ad *Euripid. Phœn.* p. 205. & *Hoogveen* de
Particulis p. 385. Deinde post πῶ καὶ distinguendum, ut cum
ἱπαινῶν conjungatur:

Καὶ δ' ὡδ' ἱπαινῶν πῶ καὶ, τῶδ' ἐκλαυθάνη, κ. τ. λ.

Siccine

IN OEDIPUM COLONEUM 65

Discine vero tu qui multas scilicet laudes tribuis, hujus oblivisceris? Nempè si qua civitas Deos prosequi honoribus novit, hanc tamen Theſei civitatem eam antecellere. Præterea πᾶς cum adverbialiter usurpatur, non omnino, ut interpretes id accipiunt, sed plerumque, censeo, vel sæpiſſime, significat.

1022. Κῦκ ἄλλων ἱέεις ἂς τὸδ'. Rectius, opinor, hæc interpretatur Cl. Mudge. *Neque alium ad hoc inceptum peragendum adjutorem habere tibi continget. Heath.* Reddendum forſan, *neque alium præter me comitem habebis.* — Vel legendo ἱέας, ut ſit Participium aoristi zdi verbi ἱέειν, *neque alium mittam ad hoc negotium* — Rem ſc. tanti momenti alterius fidei non committam. Vel *me non habebis ἄλλων ἂ negotio alienum, rei propoſitæ negligentem.* ANON.

Ibid. De hujus loci interpretatione in alia omnia eunt viri docti. Pro ἄλλων Dupuis conjicit ἄλλο ἱέεις (quales tamen, hiatus reſpiciunt Tragicæ,) eademque opera ita interpretationem corrigit, *neque alium dolum habebis in hoc.* In his diverſiſſimis Mudgiana cæteris ſimplicior a vera proximè abeſſe mihi videtur. Tenendam autem vulgatam censeo lectionem: quam verto *Non alium* (poſt te) *hominem habebis ad hoc iter ſive opus ſuſcipiendum* — vel *Nemo alius erit, qui hoc ſuſcipere velit,* eſſi non deſunt, qui a tuis partibus ſtent: *nam novi te ἔψυλον, ἔδ' ἄσκιον κ. τ. λ.*

1030. Οὐδὲν σὺ μὲμπτες ἐνθάδ' ὦν ἱεῖς ἐμεῖ. Scribendum videtur

Οὐδὲν σὺ ΜΕΜΠΤΟΣ ἐνθάδ' ὦν ἱεῖς ἐμεῖ.

Nil mihi in his dixiſti propter quod culpandus ſis. Σὺ μὲμπτες ὦν, ut v. 1015,

Αἰ' ἴδ' ὅτ' ὅτ' ΣΥ ΠΙΣΤΟΣ ΩΝ ἱεῖς πᾶν.

1043. Οὐ πόντια σιμναὶ πῆν-

Νῦνται τίλη. Ad numerum certe erit ſuavius

Οὐ πόντια ΣΕΜΝΑ πῆν-

Νῦνται τίλη.

Epithetum vero id de Myſteriis fere proprium eſt. Vide quæ de voce τίλη eruditiffima protulit Valkenarius ad Euripid. Hippol.

p.163. Nec dissimulandum est doctum istius fabulæ editorem ibi σμινά pro σμινά citare, consulto necne nescio. Plura vero de vocibus τίλθ, τίλισα, & suis, videat lector eruditus e *Philemone Grammatico* inedito deprompta apud *Villoisonum* ad *Apollonium Sophistam* p. 767.

1068. ἔρδουσιν, ἢ μίλλουσιν. *Aut jam rem gerunt aut cito gerent.* Ita noster in *Trachiniis* v. 75 φασὶν — ἐπιστρατεύουσιν αὐτῶν ἢ μίλλουσιν ἐπὶ, dicunt — *eum exercitum jam ducere aut mox duciturum.* ANON.

1084. Verte — *Ad felicem exitum perducant hanc Expeditionem.* ANON.

1101. σῶμα βαστάσαι δοῦν. Legendum videtur cum *Turn.* in marg. τίς pro δοῦν, et vertendum *hoc* sive *meum corpus sustentate*, ut v.1108 Εγείσαι, ὦ παῖ, πλοῦτον ἀμφιδελῖον. Βαστάσαι vero sensu *contrebandi* accipit *Musgravius* ad *Euripid. Cycl.* v. 379, T. III, p. 425. quem non sententiæ satis convenire, puto, ostendet totius loci ratio exposita. *Huc patri, o filia,* inquit *Oedipus, adeste, ἔσ,* id quod nunquam mihi contingere sperabam, *corpus meum sustentate*, infirmum scilicet, & quod nimis subsidium vestrum desiderat. Cui respondet *Antigone. Quæ petis, consequeris; ex animo enim gratiam faciemus*, neque munus istud nos gravabit. Lectio ita emendata, qua nihil facilius, difficultatem amovere poterat, quæ viros doctos in vertendo impeditos habuit.

1116. Τίς ἐμφανίς. Nihil immutandum. τίς ἐμφάνις absolute posita sunt ut loquuntur Grammatici. Redde vero, *Ne mirere quod animo meo nimis ingulgeam; filiabus scilicet præter spem redditis* &c. ANON.

1135. Οὐτ' εἰ π μῆκος ᾗ λόγων ἔθω πλέον. Vel locum verte, *Neque si verba multo prolixiora fecisses*: ita enim τὶ sensum sæpissime intendit: Vel scribe, οὐτ' εἰ π neque etiamsi &c.

1149. Πρῶτος δ' ἀτίξεν ἐδὲν ἀνδράπων χειρῶν. *Suidas* legit οὐδὲ, pro ἐδὲν, obstante *Burtono* nostro: quod tamen omnino verum videtur. *Ovidius* etiam *Mudge*, & *Marklandus* ad *Suppl.* v. 19, præferunt:

IN OEDIPUM COLONEUM. 67

præferunt: hic porro pro ἀνθρώπων legit ἀνθρώπου, *hominem natum*, qui homo sit. Atqui lectione ἀνθρώπου probata, nihil, opinor, inde adsequeris vulgata melius, cum eodem readeat sententia. Lego & verto (Πρῶτος ἔδδ' ἀνθρώπων) *Nibil quod hominum est, sive nihil humani nos oportet pendere parvi*. unde sententiam celeberrimæ illi *Terentianæ* non absimilem haurire est, multo sane graviorem, &, ut opinor, ad rem accommodatiorem quam quæ nunc habetur.

1165. Ω φίλπτ', ἴχες ὑπὲρ εἶ. Ita pro vulgatis, φίλπτ' ἰπλίχες edidit *Burtonus*, qui conjecerat etiam φίλτ' ἰπλίχες, quod per apocopem positum pro φίλπτει durissimum videtur, & haud scio an prorsus inauditum. *Scaliger* scripsit φίλ'. Omnium vero unus rem acu videtur tetigisse *Pierfonus*, vir elegantissimus, ad *Mærid*. p. 423,

Ω ΤΑΝ, ἰπλίχες ὑπὲρ εἶ.

Voce τῶν superscribi potuit ejus interpretatio φίλ', unde vera lectione amissa proficisci potuit, metri gratia, φίλπτ' non omnes enim anapæstum in secunda sede damnarunt.

1167. Εξοιδ' ἀκούων τῶνδ'. *Ex iis quæ dixisti satis colligo*. ANON.

1186. Τὰ τῇ κακίῳ δυοῖς ἐστῶτων, πάντῃ. Pulcherrima sane et citra omnem dubitationis aleam vera est acutissimi *Toupii* conjectura ex ingenio reponi jubentis

Τὰ τῇ κακίῳ ΚΑΙΖΕΒΕΣΤΑΤΩΝ —

i.e. καὶ ἀσπίστῶτων, & distinguentis post θίμης & εἰναι, ut σὶ γ' εἰναι vertatur *quod ad te attinet*. ANON.

Ibid. *Dawesius* ὥστ' θίμης εἰναι purum putum esse barbarissimum affirmat, & corrigit θίμιν. Clarissimus etiam *Dupuis*, si retinetur θίμης, inquit, cum eo εἰναι vel quid simile conjungi debet: contra ea *Burtonus* Græciæ vindicare voluit ex usu Nominativi verbo infinito juncti. Litem optime, uti judicavit etiam vir doctus, resolvit *Toupius* ad *Suidam* P. III, Præf. p. 7. Ita porro locutionem Atticam recuperamus, quâ ὥστ' cum indicativo jungitur: ὥστ' μήτι θίμης (ισί.) vid. *Viger*. p. 501, ed. *Hoog*. 1766.

1188. ἄλλ' αὐτὸν εἰσι — *sed ipsum sibi*: i. e. satis cum sua ipsius ulciscetur improbitas. *Mudge*, vereor ne nimis acutè. ANON.

Ibid. Quod *Davies* scripserat ΑΛ' εἰς αὐτὸν, enunciandum ἄλλ' αὐτὸν, *Dupuis* corrigit ΑΛ' εὔτοι, nempe, inquit, μὴ θίμης ἀνιδεῶν κακῶς, ἄλλ' εὔτοι, *Non licet mala, quin imo bona rependere*. Ut nihil aliud dicam, istiusmodi hiatus non tulerint Tragici. Non a lectione vulgata longe recedet, si legatur, literis disjunctis & levi-ter mutatis, cum sequentibus,

ΑΛ' ΟΥΤ' ΕΝΕΙΣΙ χαίρεις γυναι κακῇ,

Καὶ θυμὸς ὄζυς;

Nonne aliis etiam sunt liberi mali, Et ira acris? Atqui &c. ut plene post κακῶς v. 1187. distinguatur.

1193. Καὶ κίονα λύσης. Scribendum omnino καὶ κῆν' εἰσής. *Si illa taceas, tamen alia sunt ex quibus cognoscas iræ exitum, esse tristem. Tour.* Si vulgata retinetur Lectio, verte, quæ tamen si evolvas. Hic verò & tres sequentes versus in uncis sunt includendi μὴ ἀποκόψει — ἄλλ' ἡμῖν εἴσι, ANON.

1195. Εχεις γδ' ἑ βία καὶ πένθυμήματα. *Heath* legit, ἔχεις γὰρ ΟΥΝ βία καὶ, sententia, inquit *Burtonus*, postulante. Ne literam quidem censeo mutandam: verba enim *Sophoclis*, si quæ alia, omnino videntur sana, pravâ tamen ut alibi sæpenumero, distinctione laborantia. Notam pone interrogandi post τῆτόμιν v. seq.

Εχεις γδ' ἑ βία καὶ πένθυμήματα,

Τῶν σὺν ἀδίκτων ὀμμάτων τῆτόμιν;

Nonne enim effusus oculos quasi firmum habes argumentum quàm perniciofa sit ira?

1196. Τῶν σὺν ἀδίκτων ὀμμάτων τῆτόμιν. Huic versu aliquando videbatur nescio quid inesse vitiosum, quod ut, amoverem corrigebam

Τῶν σὺν Τ' ΑΔΕΡΚΤΟΣ ὀμμάτων ΚΑΙ ΛΩΜΕΝΟΣ.

i. e. εἰς ἀλώμενος ad quam mutationem confirmandam adduxi Oed. T. v. 1299, & 1435. Oedipi etiam Col. v. 759, & 761. nam exilium etiam ut optaret, ira quæ hominem animi impotentem post luctuosam *Jocastæ* mortem agitabat, animum induxit. Vulgata autem

IN OEDIPUM COLONEUM. 69

autem recte se habet: τ. σ. ο. ἀδέκταιν. τηρώμεθ, ut ἱρημ. ἀν-
δρῶν μὴ ἐμωικάντων, Oed. Tyr. 57.

1215. — ἰπὸ-

Τ' αἶ, τις ἰς πλείον πύση

Τὴ θάλοισθ. Quando eo devotum est, ut hominem defi-
ciat desiderium. i.e. quando nullius rei cupiditate amplius tenetur.
Mudge. Pulcherrimā verò mox metaphorā ab Atheniensium jure
petitā Satiētatē vocat Poeta ἰσότητες αἶδος Oris inquilinam: ἰδ'
ἔπι ὅτι — neque enim vel tunc adest cum mors tandem, sors illa by-
menaei lyrae ἔθ' ibori expers apparuerit. Ea videtur esse & con-
structio & vis sententiae. ANON.

1255. συγκατέχευεν πόνθ. Nihil immutandum. per γίγν-
ωνθ. intellige diuturnum vestis officium, quae longo usu, attrita tristi
admodum modo una cum sene consenuit. ANON.

1262. τῆδ' αὖ μὴ ἔ' ἄλλων πάθῃ. Aldinae lectionem, quam ex-
hibet Burtonus, perperam ipse in notis & Heathius sollicitant.
Redde — Testor licet pessimus sim me tui, alimentis causā venire, ne
mala super mala patiaris. Vel, Quinetiam pessimus omnium filia-
bus tuis confessor a nemine alio (quam me sc.) provenisse etiam
alia, quae passus es mala, Ab ipso enim Polynice (vid. v. 1350)
in exilium ejectus fuerat Oedipus. ANON.

1319. Εγὼ δ' σὺς, καὶ μὴ σὺς. fortasse legendum

Εγὼ δ' σὺς, ΚΑΙ μὴ σὺς, ἀλλὰ ἔ' καὶ

Πότμω φτυθείς.

Ego tuus, attamen non tuus sed adversae fortunae filius. Καὶ sæ-
plissimè attamen designat. vid loca citata a VV. D D. ad Matth.
XI, 18. & ad Jobann. I, 10. cf. Antig. v. 1181.

1332. Ἄλλος δ' ἰδωπύοντες οἰκῶμεν — Aliorum clientes sumus,
ab aliis pendemus tu et ego eandem sortiti fortunam. ANON.

1333. τὸν αὐτὸν δαίμον' ἰκεληφότες. Reponit, L. C. V. ad Eu-
ripid. Hippol. p. 251, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἘΞΕΙΛΗΚΟΤΕΣ, eandem
malam fortunam sortiti.

1366. — ἰὼ ὁρᾷ μ', οὐτὶ πῶ

Ὡς αὐτίκ'. Heath scribit οὐδ' πῶ. ita nimirum Ἄ aliis
involuta

involuta particulis præcedenti μ respondere videatur, eamque quidem ob causam *Heathii* emendationi aliquam conciliare speciem. at ζ sæpissime post μ reticetur: vide *Demetrium Phale- reum*, quem citat *Burtonus* ad *Antig.* v. 173. etiam *Hoogeveen.* de *Partic.* p. 662. Præterea οὐτὶ firmiter tenendum est, quòd sensum τὶ quàm maxime intendit: *nunc quidem favet, sed nullo modo*, ne minimum &c. Hæ minutiae viris doctis parum animum adtenditibus sæpe fraudi fuerunt. vide eundem virum accuratissimum de *Particulis* p. 1101.

1403. Μὴ τοί με πρὸς θεῶν, σφῶν ἂν γ' αἱ τεῦδ' ἀραὶ

Πατρὸς τελευτᾶται, καὶ τις ὑμῖν ἐς δόμους — Vertitur, *vobis si hujus diræ patris implentur* &c. Vobis? num *Antigonæ* & *Ismenæ*? imo ipsi *Polynici*. Si, quæ hic est imprecatus, me pati in satis est, & si in patriam redire vobis contingat, &c. Locus vero est depravatus. Primò σφῶν, dissyllabum hic habetur, quod semper alibi monosyllabum est (vid. ad *Mær.* p. 300:) ex innumeris vide loca, quæ proximè sequuntur, v. 1407, 1421, 1431 (ubi notata vide,) 1440. Deinde ὑμῖν, vers. seq. videtur esse interpretatio τοῦ σφῶν, sive σφῶν, quod verbum e suo loco ejectum in superiorem versum involare potuit. *Cod. Turn.* legit σφῶν γ' ἂν αἰδὲ τεῦδ' ἀραὶ, quam lectionem damnavit *Burtonus* noster, nullam aliam ob causam quam quod vulgata deceptus σφῶν dissyllabum esse censeret. Quid plura? Locus ita fortasse legi possit;

Μὴ τοί με πρὸς θεῶν, ΜΗ Γ', ΑΝ ΑΙΔΕ τοῦδ' ἀραὶ

Πατρὸς τελευτᾶται, καὶ τις ΑΝ ΣΦΩΝ ἐς δόμους

Νόστος ᾔσκηται, μὴ μ' ἀτιμάσῃτε γα.

Pro καὶ τις reponerant καὶ τις *Valkenarius* ad *Phœn.* p. 363, & *Burtonus*. Τίς ἂν pro ἰάν τις. vid. *Musgravius* ad *Euripid.* *Bacch.* v. 393, T. III, p. 407. — Μὴ γα vero, ut alibi sæpe μὴ σὺ γα, obsecrantibus familiare: nec objiciat quis velim particulam ter repetitam; quod omnino affectum auget. cf. supra v. 201,

Μὴ, μὴ, μὴ μ' ἀνίσῃ τις γ' ἑμὶ.

vide & *Dorvillium* ad *Chariton.* p. 200,

1420. Verius

IN OEDIPUM COLONEUM. 71

1420. ἐς ὁρῶν. Verius est, ni multum fallor, *Johnsoni* interpretamentum *directè* quàm quod ab *Heathio* mutuatus est *Burtonus* : nullis ambagibus, vel involucris, usus prædictiones protulit. ANON.

1431. Σφῶν δ' ἰὸδδῖν Ζιὺς. Ita Edd. om. *Burtonus* ἰὸδοῖν, errore typographico. Metrum vero vulgatæ lectionis omnino pessum it. Confidenter reponendum,

Σφῶν δ' ΕΥ ΔΙΑΟΙΗ Ζιὺς, τὰδ' εἰ πλῆτ' ἔμε
Θαίνοντ'.

noſter ſupra v. 635,

Ω Ζιῦ, ΔΙΑΟΙΗΣ τῶσι τοιῦτοις ΕΥ.

1437. Εἰ χρὲ, θανούμαι. Siccine vero ille, cui mori jam steterat, quippe qui patriâ expulsus, & patri suo invifus, dubitanter loqui poterat? Vix dubito quin locutio, quam *Valkenarius* ad Phœniffas in *Sophocleis* semel inveniri negabat, hic lateat. Legendum videtur,

Η, χρὲ, θανούμαι.

Moriar, sicuti oportet hominem, cui mortem pater suus impreca-
est. Η, & Ε, facili lapsu permutantur.

1446. Εἰ π μῆρε μὴ κιχάνει. Sententiam poscere cenſeo

Εἰ ΤΙΣ μῆρε ΜΕ κιχάνει.

Quodcunque fatum, five malum, me consecutum sit. “Novum, inquit Chorus, malum grave, quicquid sit, ob cæcum hospitem nobis accidit.” grave imminere aliquid propter fulmen, quod sonabat, non dubitare poterat, quid vero malum parum liquebat. Κιχάνει sensu hîc ei attributo usurpatum illustrat *Valken.* ad *Euripid.* Hippol. p. 321. Metrum emendatum tuebitur, puto, cæsura, & *Musgravii* observatum, quod supra appellavi, Ditrochæum nempe & Epitritum quartum sine discrimine adhiberi in Choricis solere.

1464. Τί μὲν ἀφίσις τίλθ.

Δίδια τὸδ'. Vir. doctus Miscell. Obs. Vol. V, T. I, p. 88, vult βίλος pro τίλθ. quod non necessarium. Δίδια τὸδ' τίλος ἀφίσις, *Metuo hoc quemnam exitum mittet* — vereor quis futurus sit hujus procellæ exitus. *Dupuis.*

1478. Εὐαισίς. Cum *Suidâ* legendum εὐαισίμην. *At feliciter*
mibi

tibi eveniat. ANON. — Ita etiam correxit Tourp. ad *Suid.* P. I, p. 134.

1502. Θῆκε τῆσδε τ' ὀδῆ. Pro Θῆκε τῆσδε ante *Heatbium* legerrāt τῆσδ' ὀδῆς *Pierfonus Verifim.* p. 62, ut Attico scriptori Augmentum restitueretur.

1511. — τὰ πολλὰ π

Στίψαντα χεῖρὸς τ' ἀνικήμε βίλη. In voce *ἐρίψαντα* Enallagem quaerit *Burtonus*, qua figura commodissima saepe in corruptis abutuntur viri docti. Docte legit *Fosterus* de Accent. & Quant. p. 139,

ΣΚΗΨΑΝΤΑ χεῖρὸς τ' ἀνικήμε βίλη.

Veri similis tamen videtur quod reponit *Pierfonus Verifim.* p. 139,

ΣΤΡΑΨΑΝΤΑ χεῖρὸς τ' ἀνικήμε βίλη.

1515. — ἄ σοι

Γήρως ἄλυπα τῇδε κάσται πόλοι. *Sallierius* pro γήρως legit γίγρον' vel καλῶς. *Dupuis* scribit ἄ σοι, Καὶ ὥς, quæ velut fors fatalis, tibi accidet.

1529. ἀδύιον. *Pierfon* ad *Mær.* p. 300, scribit ἀδύιον.

1534. ὃ μὴ σὺ βάλῃ παδίῳ. Quod tu cave ne tibi contingat. ANON.

1562. μάταν casu, fortuito. Nam nulla in re consilio peccaverat *Oedipus.* ANON.

1580. λιλαιπότα. Conjicit *Cl. Mudge* legendum esse λιλολυκότα, quasi per τ' αἰὲς βίοντες mortem designetur, post quam apud inferos semper degendum est. At cur a vulgata lectione discedendum sit non video — scias eum vitam in perpetuum reliquisse. ANON.

1599. Τὰχ᾽ ἐπὶ πόρῳσαν ξυὸς χρόνῳ. *Pierfonus* legit ἐν χρόνῳ *Verifim.* p. 184.

1601. Ἐπὶ ᾧ πάντῳς ἔχει δρόντος ἡδονή. *H.* vertit, Cum jam omni re potius esset, quæ cum voluptate aliqua afficere poterat. ANON.

1603. Κτύπησι μὲ Ζεὺς χθόνιος. Cum mugitu (vel tonitru) mota est terra. ANON.

1633. σὺν οἴκῳ μέγα. οἴκῳ hinc non misericordiam significat sed lamentationem quæ virum generosum non decet. *Heatb.* *Lamentantius* σὺν cum ὄγκος in v. sequenti conjungit, solâ pietatis ratione

ratione habitâ, non sacramento obstrictus. Dixerat enim Oedipus, v. 643, se nolle Theseum juramento obstringere. Ego verò, (cui hæc constructio durior videtur, neque altera satis placet,) lego οὐκ ὄγκῳ μίτην statim, facili, nullo negotio cum juramento promisit. Legere etiam potes ὀγκῶ, promisit hospiti fœderato. Videtur vero contra verisimilitudinem peccare *Sophocles*; neque enim hæc omnia geri potuerunt, dum brevem invocationem habuit Chorus. ANON.

Ibid. Distinctio post μίτην ponenda, ut vel cum *Dupuis* vertamus, minus ex misericordia, quam ex animi generositate &c. vel fortasse potius, (Οὐδ' ὡς ἀνὴρ θῆναι, εὖ οἶκτε μίτην,) *Ut homo generosus, non ex misericordia solum.* Sententia ita sæpissimè supplenda venit: quod ex scriptoribus Græcis & Latinis notum est. Non tantum ex misericordia, qua nemo in eas non potuerat moveri, sed ex illa etiam animi magnitudine, quæ in Theseo singularis.

1636. Ψεύσας ἀμωρεῖς χερσὶν ὦν παιδῶν. Vertitur, *infirmis manibus.* ad quam interpretationem *Burtonus* corrigit ΑΦΑΥΡΑΙΣ. quod utrinque male factum evincunt, quæ de cæco Oedipo usurpantur, ἀμωρεῖ κάλῳ supra v. 175. τοφλῶ χίρᾳ Phœn. v. 1727, τοφλῶ ποδὶ v. 851, τοφλῆ πεδὺς v. 1566. Mox pro ὦν fortasse ὦν, ut id cum ψεύσας conjunctum Græcæ sit abundantia.

1658. Αἴ' ἢ τις ἐκ θεῶν πομπὴς, ἢ τὸ νετέρων

Εὐνὴν ἀλυστὴν γῆς ἀλύπητον βάθρον. Locus certe non in facillimis. Olim in quibusdam exemplaribus ΑΛΑΜΠΕΤΟΝ, teste Schol. legebatur. Ea vero lectio quin ab adnotatione profecta sit nullus dubito sive superscripta, sive ad marginem adpicta, ubi aliquis quod legerat ΑΛΥΠΗΡΟΝ interpretari potuit ἀλάμπητον. quippe, quod proprie designat *triste*, facile ad significandum *tenebrosus* deflectitur. At *tristis*, dici potest ἀλύπητος, si istæ voci concedatur vis, quam nonnunquam eodem sensu præfert ἄπηνος, & aliquæ voces, in quibus αἰπίτητον δηλῶν dicitur. Hastenus secundum Scholiastis sententiam. Quomodo vero *Sophoclis* locus constituendus sit, alii viderint, ait *Pierſonus* Verisim. p. 165, qui pro ἀλύπητον reponebat ΑΔΟΥΠΗΤΟΝ, aut ΑΝΑΥΓΗΤΟΝ. neque tamen juvenis, siquis alius, elegantissimus conjecturis suis acqui-

evit. Fortasse vulgata lectio probanda sit, atqui non ad βᾶθρον, sed Oedipum referenda, quod porro hæc cum sequentibus, puto, aptius conjunget. Distinguendum etiam post γῆς, & νετέρων sive εὔνων, neque enim magni refert.

Αἶψ' ἢ πρὸς θεῶν πόμπης, ἢ τὸ νετέρων,

Εὔνων Δῖσάν γῆς, ἀλύπητον βᾶθρον.

Αἶψ' γδ', ἢ στενακτὸς, ἢ δὲ σὺν νόσις

Αλγεινὸς ἐξιπίμπῃ, ἀλλ', εἴ πρὸς βροτῶν,

Θωμψεύς.

Sed aut aliquis Deorum hinc deduxit, aut infernum barathrum (εὔνων Δῖσάν γῆς) amicè humo disruptâ cum suscepit (ἀλύπητον) non nostrum luctu prosequendum: quippe qui abierit non dolore cruciatus & morbis confectus, sed, si quis alius, jure venerandus. Θωμψεύς, quod verto venerandus, (vid. L. C. V. ad Eurip. Hipp. p. 177.) potius quam admirandus, refertur ad ἀλύπητον. Inde vero Nuntius consolatur, quòd homo, qui abiit quo modo Oedipus, is est qui venerandus sit, & suspiciendus, potius quam desendus. Στενακτὸς active ut ἀστενακτὸς Trachin. v. 1091. Confer vero v. 1655—7 cum Oed. Tyr. v. 1454, 1455. — Minus accurate vertitur διασάν γῆς & malè quidem, censeo, τίς ἐκ θεῶν πόμπης, quod non significat, ut videtur, aliquis a diis nuntius, sed aliquis Deorum πομπῆος sive χθόνιος, cujus erat officium animas deducere, qualis nempe Mercurius. Huc alludunt verba supra v. 1544,

τῇδ' ἄρ' ἐμὲ ἄλγ'

Ερμῆς ὁ ΠΟΜΠΟΣ, ἢ τε νετέρων θεός.

Vocem πόμπης illustrant quæ dixit ad Aristoph. Plut. v. 1160 Berglerus, qui versum nostræ fabulæ 1544 non oblitus est.

1674. — ΑΥΤ. Οὐκ ἔστιν ἤ εὐκάστα, φίλοι.

ΧΘ. Βίβηκιν; Hocce versus sic disponi vellem

— ΑΥΤ. Οὐκ ἔστιν ἤ εὐκάστα, φίλοι.

Βίβηκιν. Abiit, i. e. mortuus est citra interrogationem.

Qui verò sequuntur usque ad φανέρωται v. 1680 Choro tribuendos censeo, quem rursus excipit Antigone. ΑΝΘΝ.

1681. Τάλαινα. Numero duali ponitur; Ergo redde, *Heu misera!* ΑΝΘΝ.

1692. Τὸ φίρον ἐν θείῳ. Nullo modo (licet approbet *Heatbius*, neque improbet *Burtonus*,) *Sallierio* assentior pro φίρον reponenti παρὸν. Melius, me saltem iudice, se habet vulgata lectio : — Quodcumque deo immittente fertur, patienter ferendum est.

ANON.

Ibid. *Sallierius* negat probè dici posse activum φίρον pro φερόμενον. Cl. etiam *Dupuis* notat, si textum referret tantum τὸ ἐν θείῳ, nihil fore quod impediatur. quod præterea observat de usu participii φέρον omnino est ἀπεροδιόυσον. Nihil vero dubii est quin vulgata sit vera lectio. Ei imprimis adstipulatur Epigramma *Pal-ladae* apud *Brodaeum* p. 29, *Brunck* T. II, p. 428,

Εἰ το φερον σε φέρε, φέρε καὶ φέρε· εἰ δ' ἀθανάτῃς,
καὶ σικυρὸν λυπῆς, καὶ το φερον σε φέρε.

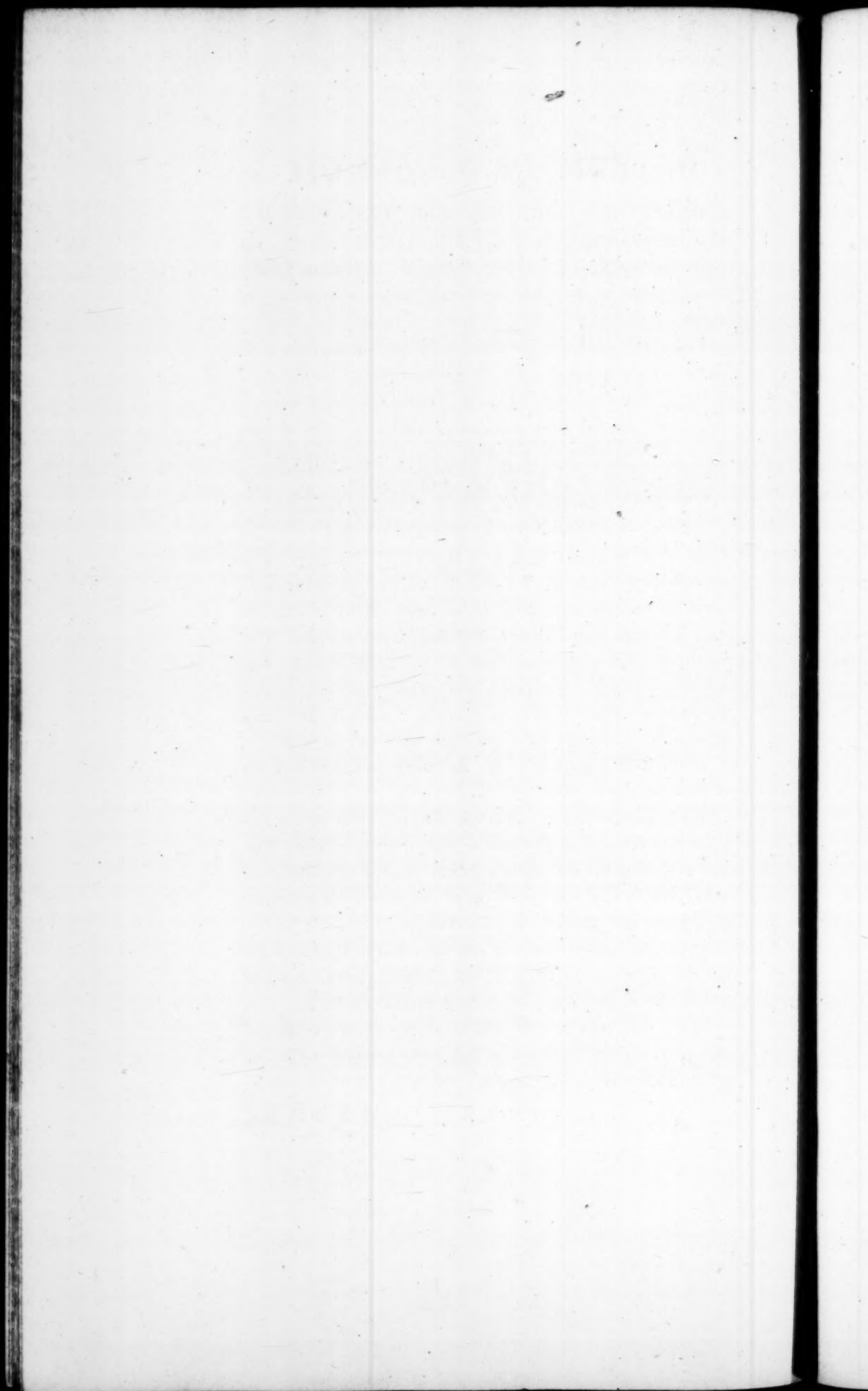
Quin etiam, id quod rem conficit, *Suidas* T. III. p. 492, verba citat *Sophoclis*, nullo quidem auctore indicato, qui tamen nostrum locum quin respexerit, nullus dubitandi est locus. Ibi vero lectionem quæ vulgatur, postulat Alphabeti series. Viri docti, qui φέρον reprobarunt, non animadvertisse videntur vim activi medio sensu se proferentis, pronomine reciproco subaudito. Hæc eadem vis in istis latet, τὸ συμφέρον, τὸ διαφέρειν, &c. sic τὸ φερίχον, aliisque hujus farinae participiis substantivè sumptis.

1696. Πόθος καὶ κακὸν ἄρ' ὦν πε. At erat (patre scilicet vivente) in malis quædam voluptas. ANON.

1703. ἔπραξεν cum eo actum est. De usu verbi πράττω qui plura scire velit, adeat *Kusterum* in *Aristoph.* Plut. v. 486. Totum verò hunc versum Choro adjudico. Excipit vero Antig. τὸ ποῖον; Χο. ἂν ἐχρηζέ κ. τ. λ. usque ad ἀκλαυτον v. 1708 ubi rursus loquitur Antigone αἰεὶ γὰρ — ANON.

1744. καὶ πέρος — Immò ἐν antebac tenuit — Quæ verò sequuntur usque ad ἐλάχτιον τι Choro tribuenda censeo. in pelago scilicet omni ex parte exundante jactatæ fuisset. ANON.

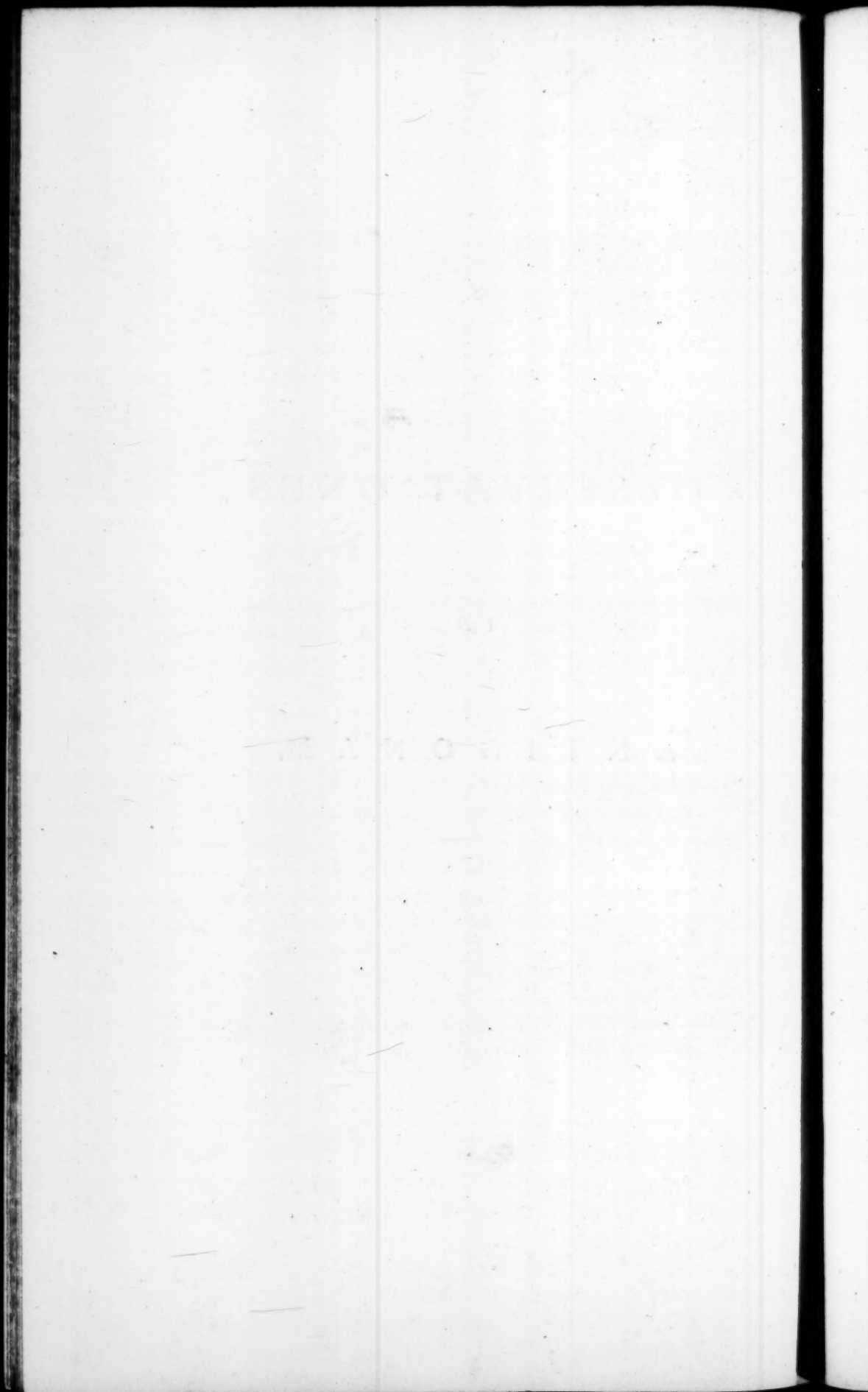
1751. Hæc rectè omnino *Heatbius* Choro tribuit; at duriusculè χάρις ἢ χθονία reddit gratiæ huic terræ promissæ. — Malim quibus grata mors evenit. ANON.

OBSERVATIONES

IN

ANTIGONAM.

OBSERVATIONES

IN

ANTIGONAM.

CAP. III.

4. οὐτ' ἄτης ἄτερ. Forſan legendum σὺν, & cum præcedentibus jungendum. ἀλγεῖνδον σὺν ἄτης ἄτερ *triste ſimul & ærumnoſum*. Si verò requiratur adjectivum, quod neminem inficias ire exiſtimo, legere poteſ οὐτ' ἀγῆλατον, vel ἀνίατον, vel etiam (quod forſan melius) ἀνίαρον. ANON.

Ibid. In hoc loco vexatiſſimo jam dudum perſpexiſſe verum videtur *Scaliger*, qui ad marg. ſui exemplariſ notavit οὐτ' *id eſt*, καὶ σὺν ἄτης ἄτερ. Delenda igitur diſtinctio poſt ἀλγεῖνδον, ut ἀλγεῖνδον οὐτ' ἄτης ἄτερ ſignificet *triste neque non ærumnoſum*. de quo pleonaſmi genere ſatis dictum eſt ad *Oed. Col. v. 165*.

15. Ἀργεῖος κρατός. Concinnius multò in *Aldinâ* legitur Ἀργεῖων κρατός. ANON.

18. Ηιδνιν καλῶς. *Pierſonus* ad *Mær.* p. 174 ex Scholiis vidit ſcribendum eſſe ἤδη, primam apud Atticos præ. præ. perſonam: quam emendationem laudat *L. C. V.* ad *Euripid. Hippol.* p. 207, qui eadem opera corrigit v. 455 ἤδη & 467 ἐξήδη.

30. εἰσσεῖναι. *Valkenarius* ad *Euripid. Phœn.* 1628, p. 549 ex conjecturâ reponit εἰσσεῖναι, nec me magnopere refragantem habet. *Heath*. Si a vulgatâ lectione recedendum ſit, malim reponi εἰσσεῖναι, unâ tantum literulâ adjecta. ANON.

33. πῶς μὴ εἶδῃσι. Ut vitetur hiatus injucundus lege, praeunte Heathio, τοῖσι μὴ εἶδῃσι. Sit vero synizesis, ut infra v. 269 τὸ μὴ εἶδῃται. ANON.

40. λύωσ'. Primam hinc literam excidisse censet Cl. Tourpius, ideoque legendum contendit κλύωσ'. *quid profecero si obtemperem* &c. Eum vide in Cur. Noviss. in Suidam (p. 104.) ANON.

45. ἢν σὺ μὴ δῖλῃς. *licet eum non agnoscas*. Polynicem enim periphrasi tantum (eâque non admodum honestâ) designaverat *Ismene*. ANON.

53. δύν. δύο reponit Scaliger, metri gratia, ait Burtonus; Atticisimi etiam fortasse. δύν enim nunquam usurpant Attici, auctoribus Dawesio Miscell. Crit. p. 347, &, qui eum citat Valken. ad Phoen. p. 220.

68. ὤλεισά περ ἄσθεν. *majora viribus aggredi* — Ita noster in Oedip. Colon. v. 987 ἢ περ σὺ κτείνῃ παρὰ τὸν σὺν *si quis te superveniens perimere conetur*. ANON.

77. Τὰ τῶν θεῶν ἱερὰ. *veneranda deorum sacra*. ANON.

102. τῶν ἀσπίδων φάος. Fortasse τῶν ἀσπίδων. vid. Miscell. Obs. Angl. T. I, p. 235. & Dervill. ad Charit. p. 206.

111. Οἱ ἐφ' αἰμίτερά γὰρ Πολυαείκης. Ingeniosa sanè est clarissimi Mudge conjectura reponentis δὲ — Πολυαείκους, quæ quidem turbatam totius systematis constructionem probè restituit. Nescio tamen an id non erat Poetæ propositum ut carmine ἱππικίῳ animi exultantis impetum ἀνακαλεσθῆναι exprimeret. Quin et rectè etiam se habebit constructio si verbo ὑπερίπτεω transitivam concedamus potestatem: neque autem apud Græcos infrequens est ut verba non solum *aliquid agere* significant, sed & *ut alius id agat efficere*. Si cui hoc arriserit, reddat *supra volare fecit*. ANON.

131. Πολλὰ ῥήματα πνευματικὰ. Fortasse legendum

Πολλὰ ΠΝΕΥΜΑΤΙ πνευματικὰ. Πνεῦν ejusque gens cum de ira, tum de aliis animi affectibus præsertim vehementioribus usurpantur. Maxima dicendi audaciâ adhibetur v. 140,

——— ὅς τ' ὅτι
Μαινομένη ξυν' ὄρμῃ
Βακχεύων ΕΠΕΠΝΕΙ
Ριπυῖς ἰχθίον ἀνίμων.

Nescio quis apud *Suidam* V. πινύσας. Ετι δὲ τῷ ΠΡΟΣΠΝΕΥ-
ΜΑΤΙ σιωηλαρχῶν κ. τ. λ.

136. Ἀντίτυπος δ' ἐπὶ γῶν. Cum *Ald. Franc. & Scholiis*, con-
sentit *Cod. Reg. Paris.* legere Ἀντίτυπ' δ' ἐπὶ γῶν. monente *Valk.*
ad *Phœn.* p. 409.

138. ὁς. Cum *Ald. Cl. Dupuis* legit ὡς.

145. Ἐπὶ λοχαγοῖ γδ' ἐπὶ πύλαις. Hunc apud *Æschylum*
ordinem habent Duces — apud Portas

Prætidæ,	Tydeus	—— Menalippus.
Electras,	Capaneus	—— Polyphontes.
Neitas,	Eteoclus	—— Megareus.
Once Minervæ,	Hippomedon	—— Hyperbius.
Boreales,	Partehnopæus	—— Actor.
Homoloidas,	Amphiaraus	—— Læsthenes.
Septimas,	Polynices	—— Eteocles. ANON.

160. Ἐλελίχων. Præter *Ald. Franc. Turn.* in marg. *Schol.*
legit etiam ἐλελίχων *MS.* apud *Commentarios Parisienses* T. V.
p. 104. ed. 8vo.

172. εἰδὼς εὔ. probè perspectum habens — non σίκοινας εὔ, uti
vult *Johansenus*. ANON.

173. ——— ἥνικ' Οἰδίπυς ὤρεθ' ἀπὸ πόλιν,
Καὶ περὶ δῶλιν. Forsan δῶλιν. cum *Oedipus servaverat*,
& postquam disperdiderat civitatem. διολίσου vero notione activâ
cum accusativo apud *Platonem* reperiri testis est *Constantinus*.
ANON.

202. Τάφῳ τι κρύψω, καὶ τὸ πάντ' ἀφανίσω. Libri veteres ad
unum legunt ἀφανίσω, quod temerè non erat sollicitandum. Cum
vero antepenultima brevis sit, ut versui rectè stet metrum, resti-
tuit *Cl. Tourp* (ad *Suid.* P. I. 67.) πάντα γ' ἀφανίσω. Redde vero,
& omnia contumulent, quæ una cum præclaris mortuis condi solent.
ANON.

217. Σοὶ ταῦτ' ἀρίσκει. Secundum morem Atticorum σι legit *Toup*, quam quidem lectionem agnovisse videtur *Suidas*. — σοὶ τ' αὐτ' i. e. τὰ αὐτὰ, *Eadem quæ tibi, nobis etiam placent*. *Mudge*. Legendum forsan μὲ τ' αὐτ' eodem sensu. Subauditur verò σοὶ, vel κατὰ, versu sequenti, neque necesse est ut versum excidisse suspicemur. ANON.

Ibid. Cum *Toupio* (ad *Suid.* P. I. p. 60,) consentit *Koen* ad *Gregor.* p. 27, qui σοὶ librariis acceptum fert. Lectio *Mudgiana* sententiæ, opinor, officit, quoniam *Creon* nullam talem auctoritatem, qualem *Chori* consensum, desiderabat.

Σὶ πῦρ' ἀρίσκει, πῶ Μυσοκίως, Κρίον, κ. τ. λ.

Hæc, inquit Chorus, tibi placent, quæ contra duos fratres statuisi. At vero nihil est quod impediat quo minus ea efficiantur, quum te penes sit ex animi sententia uti legibus cum in mortuos, tum in nos, qui superstes sumus. Deinde nihil opus est versu, quem abesse censebat *Scaliger*, neque est cur cum *Scholias*te statuamus ellipfin Ἐ μὴ δάπτειν: isti enim sensu satis faciunt ταῦτα (τὰ σὺς vel ἐπὶ) δύοναι. *Epì* supplet *noë*r infra v. 902,

Ἡμεῖς γδ' ἀγνοῖ τὸ πὶ τὴν δὲ τὴν καὶ λω.

224. Τί δ' ἔτ' αἰ ἄλλω τῷτ' ἐπιτίλλοις ἔτι; Qui bene hæc post *Ratallerum* & *Lalamantium* vertit, idem scribendum monet ἄλλω, *Johnsonus*. At macula restat diluenda, ut videtur, legendo

Τί δ' ἔτ' αἰ ἄλλω τοῦτ' ἐπιτίλλοις ἔτι;

Ita ἄλλω nonnunquam cum genitivo construi docebunt, quæ adnotavit vir doctus ad *Viger.* p. 75, ed. 1766. Istum etiam τῷ ἄλλω usum illustrat *Bos Animadv.* p. 16. *Toup* Ep. Crit. p. 40. & *Musgravius* ad *Euripid.* *Helen.* v. 589, T. III, p. 447.

239. — μολῶν.

Σοὶ καὶ τὸ μηδὲν ἐξερῶ. *Hypostigmen* ex fine versus 239 *Aldum* secutus deleo, & post σοὶ in initio sequentis appono. μολῶν σοὶ ut ad te venirem. καὶ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, Ἐ licet quod dicendum habeo nibili est, nihil proficit. ANON.

242. μῶσιμον.

242. μέρσιμον. Seu *fatalem* ut plures, seu *conflatam* infidiis, ut aliqui prodidere memoriae, mortem obiit. Vell. Patere. de Scipione. ANON.

248. σημαίνων. Elegantior multo *Valkenarii* lectio σημαίνων. *vis*, *grave*, *mirum*, *insolens*. ANON.

261. Ο μὲ γὰρ ἡφάνιστο τυμώρης μὲν ἔ. *Ille quidem telus erat, tumulo non conditus.* Τουρ; qui ad v. 202 hunc locum citat, ut probet *Sophoclem* verbo ἀφανίζειν in re funebri usum fuisse; & omnino recte. Non male vero cum edd. *Ald. Bubracb. & Florent.* legi potest ἔδδεν γὰρ ἡφάνιστο τυμώρης &c. *Nil enim erat e conspectu subductum, vel omnino telum; tumulo quidem effosso conditus non erat, sed tenuis tantum* &c. ANON.

286. Παῦσται πρὶν ὀργῆς καὶ μετὰ μετῴσται λίγων. λίγων non ponitur pro λίγωνται, ut *Burtono* nostro videtur, sed in constructione sequitur παῦσται — *Desine loqui.* ANON.

324. Τί δαί; ῥυθμίζεις — Potuit poeta scribere

Τί δέ; ῥυθμίζεις τῶν ἱμελῶν λύπῃν ὅπως.

cum syllaba brevis producatur ante ε. *Markl.* ad Suppl. v. 94.

327. ποιήσας ποτί. Legendum ποιήσας ἐγὼ, quemadmodum *Turnebus* in margine habet, & in codice MSto legi monet *Valkenarius* ad *Euripid. Phoeniss.* 712. ANON. — V. corrigit ἔχω.

344. Τῆτο καὶ πολλοῦ πέραν

Πόντα χαμῖνι νότῳ

Χωρεῖν ἀεὶ ὀρευσίῳ

Περὶν ὑπὸ οἰδμασι. Cum *Aldo* &c. legendum est omnino πῆρῳ. Participium est verbi πῆρῳ. Redde verò, *pontum transit, procelloso flante noto, volans super circumfremescentes fluctus.* πόντος οἰδματι θύων *Hesiod. Th.* v. 109 — 231. imprimis verò elegans est istud πῆρῳ. *Illam (navem sc.) fert impetus ipse volantem.* (*Virg. Æn. V.* 219.) ANON.

377. ὑψίπολις. Cum ὑψίπολις & ἄπολις in oppositione ponuntur, prius verbum proculdubio significat *inter cives suos bonare habitus.* ANON.

391. Ηδ' ἔσ' ἐκείν' ἢ τῆρ' ἐξαιρεταῖα. In Lectionibus suis ad hanc fabulam p. 46 sese corrigens, "in ἐκείν' ἢ, inquit *Heath*, non fit elisio, sed crasis ei similis, quæ in μὴ εἰ, μὴ ἔ pas- sim occurrit." ita ut plenè describi debeat. *Burtoni* emendatio ἐκείνη τῆρ' minime placet, quod in talibus Græcæ linguæ indo- les articulum omitti non, opinor, patitur.

400. Εοικεν ἄλλῃ μῆκος ἔδιν ἠδονῇ. Parum necessario videtur *Heath* cam *Johnson* corrigere ἔδιν'. Syntaxis est, uti *Burtonus* constituerat, ἔοικεν ἄλλῃ (κατὰ) μῆκος ἔδιν ἠδονῇ. Nullo modo alii similis est: omnino major. *Homerus* *Iliad.* I. v. 249,

Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἴσται, ΟΥΔΕ ΤΙ ΜΗΚΟΣ

Πεχθέντος κακῆ ἔσ' ἄκος ἰδρίν.

neque ullo modo remedium invenire poteris. In *Homericis* porro ἄχος & ἄκος obiter notandum est lusum illum verborum videri obtinere, quem in propriis præsertim nominibus *Tragici* adama- runt; quem post veteres etiam magnus noster *Miltonus* adhibere in gravissimo poeseως genere non dubitavit.

401. Ηκα δὲ ὄρκων. δι' ὅρκων pendet ab ἀπώμυθ. *Mudge*. licet jurejurando abjuraverim. Hujusmodi repetitio frequens est apud poetas, & vim affert sententiæ. *ANON.*

411. Ταύτῳ γ' ἰδὼν θάπτεσθαι. *Dawesi* emendationem ἰδῖν propositam *Miscell. Crit.* p. 268 unice probat *Valkenarius* ad *Phœn.* p. 141, qui simul monet infinitum in senariis ἀμφοτέρωθεν apud *Tragicos* ita solere a præcedentibus pendere.

319. ἀπ' αὐτῶ. Lege ἀφ' αὐτῶ, præeunte *Dorvillio* ad *Chariton.* p. 328. & probante *Heathio*. *ANON.*

437. Εκ τ' ὑπεροπῆς χαλκίως ἀρόλῳ πῶχῳ. Hunc locum pri- mus recte cepit *Dorvill.* ad *Chariton.* p. 86, qui vertit ὑπεροπῆς πῶχῳ bene conflati vasis. In versu tamen mendum reliquit quod sustulit *Pierfonus* ad *Mær.* p. 296, legendo

Εκ τ' ὑπεροπῆς ΧΑΛΚΕΑΣ ἀρόλῳ πῶχῳ.

Ex æreo vase bene conflato. Hoc fecit ornatissimus discipulus, ad- plaudente magno suo præceptore ad *Theocriti* *Adoniazus.* p. 358. Mendum vidit etiam *Heath*, correxitque χαλκίως, corrigenden-
dus

duc ipse quod simplex masculinum cum *σέχῃ* conjunxerit. de vocis vero genere videantur idem vir doctus ad *Marin*, & quem citat, *Oudend.* ad *Tb. Mag.* p. 917.

439. *X' ἡμῖς δ' ἰδόντες. Καὶ* ab initio versus delendum videtur.

444. *αὐτῶν.* Lege *αὐτῶν.* ANON.

464. *ἔξ ὅτε φάνη.* Cum *Lalamantio* redde, ex quo tempore exsisterint. ANON.

486. *ταῖς πύλαις.* aliorum. Ita locutus est noster in *Electrâ* v. 553.

Γνώμῃ διγίαν χῆσαι τὰς πύλας ψίγι.

Τι quæ sapis scilicet alios redargue.

Nam ita vertendus est locus. Vid. *Euripid.* *Hecub.* v. 995 *μὴδ' ἴρα τ' πλήσιον.* formâ dicendi gemellâ iis, quas docti inconsideratè ad hebraïsmum apud SS. revocarunt: his enim vocabulis Græci frequenter omnes omninò designant, quibuscum nobis est negotium. Plura affert exempla *Raphelius.* ANON.

491. *Η νῦν γ' ἰγώ.* *Ald. Franc.* omittit γ'. recentiores editores bene fecerunt, quòd eam restituerent, cum Tragici, auctore *Marklando* (in *Auzario* harum Observationum ad *Oed. T.* v. 716 ab eo emendatum adhibendo,) vetent concursum literæ γ & vocalis, præcipuè s.

493. *Αἰ' ἂν ἀδελφεῖς, ἃς ὁμαιμονίστες*

Τῷ πατρὶ ἡμῖν Ζηνὸς Εὐκλείας κυρεῖ,

Αὐτὴ τι χ' ἡ ξωδαίμης σὺν ἀλύξειται

Μόρῃ κακίστη. Interpres: *Sed sive ex sorore, sive ex propinquiore nata sit nobis ipso Herceo Jove, Ipsaque &c.* De *Antigona* ab avunculo suo *Creonte* hæc dicuntur, cujus sententia ita videtur exponenda: “*Illa quidem meæ sororis filia est: Atqui fac eam sorore ipsâ mecum arctiorem habere necessitudinem, vel pluribus etiam nominibus mihi cariorem quàm totâ mea familia, moriendum foret.*” Nullus possum igitur non vulgatam improbare interpretationem, & censere lectionem, quam habet *MS. Steph.* & *Turneb.* in marg. repõni hic debere:

Αἰ'

ΑΛ' ἂν' ἀδελφῆς, εἴθ' ΟΜΑΙΜΟΝΕΣΤΕΡΑ

Deinde nisi § ideo a suo casu paulo esset remotior, malim πάντος interpretari omnino, ἐκ παντός πρόσθεν diriusculum enim videtur πάντος cum persona (παντός Ζηνός) conjunctum pro tota familia, quod ex Ζηνός Εγκλῆς satis clarè intelligitur. Neque vero non unquam articulus a suo casu longius recedit. *Philemon*. in *Fragm.* ex incert. *Com.* p. 356, v. 187,

ΤΟΥΣ αὐτὸς αὐτῷ βέλιδ' ὀγκάλειν ΦΙΛΟΥΣ.

Menander etiam apud *Cler.* p. 2,

ΤΟΝ πολλὰ πρὶν πολλὰ δὲ ΔΕΔΟΙΚΟΤΑ

Ita emendatur ab *Adr. Heringa* *Observ.* p. 238, pro τί πολλὰ — qui aliud ex *Philemone* adhibuit. — Εγκλῆς vero an Εγκλῆς scribatur in hac *Jambi* sede parum refert. vid. *Valk.* ad *Phoen.* p. 497. de qua re clarissimi editoris sententiam non unum viam doctum fugisse mirum est. vide quæ ipse *Valkenarius* ad *Phalaridem Lennepianum* adnotavit *Præf.* p. 16. Huic adnotationi quanquam jam prolixiori non facere possumus quin observationem de hoc loco clarissimi *Dupuis*, verbis suis Gallicè expositam, subjiciamus: “A la lettre, Quand elle viendrait d’une mère qui me seroit plus proche que Jupiter Hercèus, notre tout, ou notre Univers: § παντός ἡμῶν Ζηνός Εγκλῆς. C’est-à-dire, selon le Scholiaste, quand elle me seroit plus proche que tout ce que nous avons de proche.” Quò viri docti aberrabat animus, unde istam interpretationem ad litteram scilicet factam repeteret?

519. Οὐκᾶν ὀμειμῆς καὶ κατὰ Ζηνός θανόν; Longè melius, inquit *Heath*, in *Aldina* legitur καὶ ΚΑΤΑΝΤΙΟΝ θανόν; Mihi contra lectio vulgata videtur optima, quippe quæ *Eteoclem* a *Polynice* clarius discernat, nempe τὸ κατὰ Ζηνός κείρων ab eo qui ἀντιπλοῦς jacebat. Qua re haud scio an melius legeretur v. 522,

Οὐ μετρησέναι τινὲς ὁ ΚΑΤΑ ΧΘΟΝΟΣ νίκης,

uti a *Turn.* in marg. notatum, quam quod vulgatur ὁ κατὰ Ζηνόν νίκης: uterque enim mortuus: neque, puto, in hac re repetitionem aliquis objiciet. CR. Nonne ille etiam frater erat, qui sepultus est? ANT. Immo etiam ἀντάδελφος. CR. Quare igitur isti impio gratiam facis? ANT. Non hoc asseverabit, non impium vocabit,

vocabit, *ille qui tumulo conditus est*. Si καταντίον usquam in his verbis locum habuit, eum fuisse in v. 522 statuerem,

Οὐ μετρησέτω πῶς ὁ ΚΑΤΑΝΤΙΟΝ νίκης.

nisi cuidam decreto ita repugnarem : id certe insignem sententiæ vim contribueret. *Etiâ ille non impium vocabit, qui erat inimicus*. Hæc loci difficilioris expositio forsân vulgatam lectionem v. 521, saltem contra *Mugdium*, satis tueatur.

521. εἰς αἶψα δυνάσθῃ. Omnino legendum εἰς αἶψα γ' ὑποσχεῖται. De Eteocle enim hîc agitur, quod ex versu abhinc altero, quò Creontis oratio imperfecta continuatur & absolvitur, manifestum est. *Mudge*. Sed cum versum sequentem non satis intelligo, nec approbo nec improbo. ANON.

558. γίλωτ'. Parum refert an cum vulgatis γίλωτ', vel cum *Heathio* γίλω γ' legas. In mentem verò hæc revocant locum in *Alceste Euripidis*. v. nempe 961. ubi perperam et nullo sensu legitur γ' ἰλῶσι. Reponendum scilicet ne literâ quidem immutatâ

ἰλῶσιν δὲ με

Γάμοι ΓΕΛΩΣΙ Θεοκλῶν.

me irrident convivia nuptialia. Locum ipsum consule ; et nostram, nî fallor, emendationem approbabis. ANON. — In *Alcestis* loco viro docto consentit *MS. Fl. Musgravius* corrigit ἔλασι *perdent, occident*.

572. σὺ κακῇ πράσσῃς κακῶς. Est in Græcis amphibolia Latino sermone non exprimenda : significant enim et *cum miserâ miseram esse*, et etiam *cum pravâ prave agere*. ANON.

584. Κε. Καὶ σοὶ γὰρ καὶ μοι μὴ τελοῦς ἔτ', ἀλλὰ νῦν

Κομίζετ' εἶσω. Legendum μὴ τελοῦσιν ne moras neſtatis : vulgò nullo sensu τελοῦς ἔτ'. ut a χορὴ χορεύειν, sic a τριῶν τελοῦσιν, quod probum & lexicographis commendandum. *Toup*. Ingeniosè quidem & acutè, ut & omnia *Toupiana* ; sed non adeò ab Ellipſi abhorrent Græci, ut ad tam violentam medicinam sit decurrendum. *in illas*. ANON.

Ibid. Ingeniosa certe *Toupii* (ad *Suid.* P. III. p. 163) emendatio, analogiæque rationibus munita, &, si consideretur quoties librarii peccarunt, quod literas conjungendas distraxerint, & quam facile

facile ζ vitio pronunciandi in σ aberrare potuit, forsā non ita violenta. Salva tamen correctionis præstantia, βεβηχολογία, quæ vulgatis inest, maxime se commendat, quippe quæ Tyranno optime conveniat sua urgenti imperia, & moræ impatienti. Initium vero hujus versus καὶ σοὶ γὰρ καὶ μοι Interpretes a poetæ sententia omnino videntur detorquere. Vertitur nempe *Et mihi moriendum est, ἔσ' tibi*. At versus, qui præcedit,

Διδόγμιν, ὡς ἴοικι, ΤΗΝΔΕ κατ' ἑταῖρον.

ad sensum verbis καὶ σοὶ γὰρ καὶ μοι tributum, Καὶ σὶ γὰρ καὶ μὲ, opinor, postulabat. Jam haud scio an vulgata lectio ab ὡς ἴοικι pendeat, & sic vertenda sit, *Et tibi ita videtur, ἔσ' mibi*, id est, *bene sentis quæ ipse statui*. In scholiis distinctio deleta absurdissimam nobis exhibet explicationem, ἢ, ἔ μοι καὶ σοὶ διδόνει μὴ κίπ διατρίβειν ἐν τοῖς λόγοις. Ita Ismenæ videri potuisse, non debere moras necitare, cum de anima sororis suæ ageretur! Duo Scholia confunduntur, idque & in recentioribus edd. & in *Stephaniana: Romanam* non vidi. Post διδόνει distinuendum est. ἢ, καὶ μοι καὶ σοὶ διδόνει. quod cum nostra interpretatione facit: pro διδόνει vero, melius fortasse fuisset positum ἴοικι. Quæ sequuntur μὴ κίπ διατρίβειν ἐν τοῖς λόγοις interpretantur μὴ τελεῖται ἐν.

611. κόπης, quæ clarissimi *Askeu* conjectura *Heatbio* verissima videtur, nullum hîc sanè locum habet: quæ Antigone causæ mortis fuerunt omnia recensentur a choro, Pulvis, sc. Polynici injectus &c. Nulla fit, nec fieri debuit *mucronis* mentio. ANON.

621. Sic hosce versus interpunctionibus distinguendos censeo,

Τὸ τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μίλλον,

Καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκίσει

(Νόμος ὃδ' οὐδὲν ἔρπει

Θιατῶν βίωτα παμπόλυς) εὐτὸς ἄπας.

Tibi præsens ἔσ' futurum ἔσ' præteritum competunt extra calamitatem; hæc verò lex nulli hominum omninò convenit. ANON.

656. Καὶ τὸ φίλον πρῶτον ἐξίσου πατρί. *Et patris amicum bonorent haud minus ac pater. Mudge.* Ego malo, ἔσ' pari ratione eum bonorent qui amicus est patri. ANON.

719. αὐτός. Lege αὐτός, qui ipse solus. ANON.

724. παραρρέιδοις. Παρὰ ρείδοις (pronunciatum παρὰ ρείδοις, unde error in scriptis,) præter *Heathium* legit *Valk.* ad *Euripid.* *Hippol.* v. 217. De scriptura vide *Dorvill.* *Vann. Crit.* p. 335, & qui eum citat, *Pierſon* *Verſim.* L. II, c. 6, ad *Apollonium Rhod.* L. III, v. 1019. quo capite MSSorum ope plurimas *Apollonio* vitiosas absterſit lectiones adhuc etiam libris editis remanentes, “quas quidem in eo tam crebras eſſe monuit *Rubnkenius* (*Epist. Crit. in Callimachum & Apollonium*), tamque graves, ut iis tollendis non modò ſua, ſed plurimorum etiam ſoleriſſimorum hominum opera vix ſufficere videretur.” Id tamen duumviri diſti præſtantiffimi egerunt, ut earum numerum minuerent, fructuoſumque operæ pretium fecerunt.

726. Τὰ δ' ἀντιείποντο. Fortaſſe τὰ δ'.

730. Αἴετις θυμῷ, καὶ μετάνειαν δίδω. Vertitur, *At remitte iram, & pœnitentiæ da locum.* Quid huic loco cum pœnitentiâ? Omnia ad iram Creontis ſpectant, quam patrem remittere rogat Hæmon, quo magis ea, quæ ipſe dicturus erat, animum adtendat. Εἴετις vero θυμῷ non poſſe opinor verti *iram remitte.* Fortaſſe locum ſublevare eſt aliter diſtinguendo

Αἴετις, θυμῷ καὶ μετάνειαν δίδω.

At cede, & ira deſiſte. Μετάνειαν δίδωαι idem quod μετάνειαν, ut λόγον δίδωαι pro λογίζεσθαι. *Oed. Tyr.* v. 591,

Ὅν κ' εἰ ΔΙΔΟΙΗΣ γ', ὡς ἐγὼ, ΣΑΥΤΩ ΛΟΓΟΝ.

ſi tecum diligenter rem expenderes. quem locum minus intellexerunt interpretes. Ut verò θυμῷ μετάνειαν δίδω, ita *Æſchyl.* *Septemtheb.* v. 135,

Ποσειδῶν ΕΠΙΑΥΣΙΝ

ΦΟΒΟΥ, ἐπίλυσιν ΔΙΔΟΥ.

Fortaſſe vero adhuc erit, qui particulam καὶ copulato poſtpoſitam objiciat, neque tamen id merito faciat. *Soph.* *Oed. Tyr.* v. 1139.

Τί χρημὸς δρῶντι, πῶς ἄνδρα ΚΑΙ λόγους;

Particula etiam *π*, quæ quidem copulato postponi solet, post secundam & tertiam periodi vocem posita occurrit *Æschyl. Septemtheb. v. 654.*

— καὶ πάλιν ὁ ἄνδρα τίνδε, καὶ πόλει

Εἴη, πατρῶν δωμάτων τ' ἐπιπροφάς.

Prom. v. 137,

Τῆς πολυτίκινε Τηθύος ἔκθρονε,

Τῆς ὅλ' ἡρώδης Θ' ἁλισσομένης

Χθονί.

Quæ ad rem satis sunt.

742. Κρ. Ερῶν γὰρ ἐστὶ. *meine igitur est muneris?* Si citra interrogationem proferri videatur sermo, redde, *At difficile vel periculosum est.* *ANON.*

763. Η ὁ ἔν θανάτῳ, καὶ θανάτῳ ὁλὴ πιά. Hanc sententiam imitatus est, dicam? an in eandem forte fortuna incidit, ac optime expressit, Poeta Tragicus veterum studiosus, qui hodie non mediocri laude floret:

Die then. But ere thy murderer strikes the stroke,

Let me inform him that this ail destroys

No single life.

764. καὶ πεπιλῶν. Lege disjunctim *Aldum* secutus καὶ π' ἀπειλῶν, *ad minas usque.* *ANON.*

766. Κλαίων φρονήσεις, ὡν φρονῶν αὐτὸς κινός. Vertunt, *Non impune docebis me, ipse mentis cum inops sis.* Vulgatum vero corrigendum arbitror

Κλαίων ΦΡΟΝΗΣΕΙΣ, ΩΣ ΦΡΟΝΩΝ Αὐτὸς Κινός.

Eo audaciæ, inquit Creon v. 764, provectus es mihi ut mineris? *HÆM. Quales vero eæ sint minæ, quæ (ὡς κινὸς γνώμης) ad insipientem dicuntur?* *CR. (Κλαίων φρονήσεις) De damno tuo cognosces (sive Græca propriùs nostro sermone "To your sorrow shall you know,) quam ipse sis insipiens.* Cum lectione emendata quam maximè, opinor, facit quod *Tiresiæ Oedipus Tyrannus* dicit fab. cognom. v. 411,

— ἂ

— εἰ δὲ μὴ ὀκέαις γίγαν

Εἶπαι, ΠΑΘΩΝ ΕΓΝΩΣ ΑΝ ΟΙΑ ΠΡΟΦΗΤΗΣ.

ubi παθών interpretetur κλαίων cum secundo illinc versu, tum nostro Antigonæ loco, usurpatum: idem autem quod εἰ χαιρών infra v. 771. οὐτε χαιρών Oed. T. 371. de qua locutione plura notant viri docti ad Herodot. ed. Wessel. p. 213. & Tourp ad Longin. Sect. 16.

791. ἢ γνώσῃαι τῶν κινῶν. Verte, Aut discet tandem aliquando. ANON.

793. Ερως ἀνίσταται μάχων. "Eleganter emendabat vir summus T. Hemsterhuis

Ερως ἀνίσταται, AMAXAN'

Ερως.

ut designetur εἰς ἀμύχωνας, cui resisti nequit: Valk. ad Euripid. Hipp. p. 224.

794. — δε εὖ κτήματα πίπεις. Grotius legit δε εἰς ἄμυχωνας ἵππας. "Fortasse, inquit Burton, leviori mutatione ἵππας:" imo leni spiritu. At ἵππομα & ἵπτω non minus diversæ significationis sunt quam formæ, neque puto ἵππας nec hic locum ullo modo invenire posse. Heathiano γλῶσσο pupillis fortasse speciem conciliare possint quæ ad Euripid. Hecub. v. 298,

Κλύωσαι, ΓΑΗΝΟΥΣ ὅσα ἂν ἐν ὁσίοις δακρυ,

ita ab ipso emendatum pro Κλύωσαι θρήνους, notavit Musgravius T. I, p. 385.

832. ἐπὶ χερσὶν ἑφίω. gladii idem, (non meritam mercedem, ut J. aliique,) per has voces denotari arbitror. ἐπὶ χερσὶν, quicquid manu aggredimur. ANON.

838. ἀντιός. adβιᾶrens velut bedera. ANON.

868. Προσέπιπας. Cum Aldo lege προσέπιπας. redde vero, Per extremam audaciam usque ad altam justitiæ sedem graviter cecidisti. ANON.

870. Εψωντας ἀλγεινοτάτας

Εμὲ μὲν μάλιστα

Πατὴρ δὲ τραπύλῃσι οἶκτον, — Musgrave Exercitat. p. 25, commate distinguit post πατὴρ, ut τραπύλῃσι οἶκτον, inquit, a

reliquis separatim sine regimine, quod in accusativis sæpe fit, ponatur.

879. Οἷον. *καίμημάτων* sc. *Mudge. quales coitus mihi infelici ortum dederunt!* vel *qui & fidem coitus &c.* Hunc verò & tres præcedentes versus in parenthesi sunt includendi, ut ὅς versu sequenti referatur ad *λαοδακίδασι* v. 875.

885. Σίγειν. *leges observare.* ANON.

917. εἰ. cum præcedenti ἐπὶ μνησὶ in constructione iungendum. *τῶνδ' ἐπεὶ μετὰ σε τιμωρήσασθαι.* ANON.

945. Κλαύμεν' ὑπάρξει βροδυτῆτος ὑπὲρ. Post *βροδυτῆτος Heabius* interposuit voculam γ', quæ metrum fulciret, & anapæstici versûs fini dactylum pro tribrachi restitueret. Recte forsân, nisi, qui sequitur, per se id possit asper spiritus.

951. Καὶ οἱ παύροισι. *Valk. ad Phœn. p. 497* corrigit *οἱ παύροι.*

954. Τὴν βασιλείαν μὲν λωπλὼ. Emendationem suam τὴν ΒΑΣΙΛΙΑΔΑ THN propositam ad *Suidam* P. I, p. 73, paulo post induxit *Toup*, tutius esse censens vulgatam retinere, tum quòd metro conveniat, tum quòd *βασιλεία* alibi utatur *Sophocles*.

960. κατεζέχθη. *commorari coacta est.* a κατεζέχθημι *castra metor.* Ita v. 968. ANON.

968. ἐξυχίλος πῦρ ὁ Δρύαντος. Post *Scaligerum ἐξυχίλος* prætulit etiam *Dupuis*.

984. Εἶδν. Clarissimo *Mudge* omnino assentior reponenti εἶδν. *Litora Bosphorica & Thracius Salmydessus (ubi Mars vicinus) viderunt &c.* ANON.

990. Κατὰ τὴν τακίαν. *Musgravius* corrigit κατὰ τὴν Addend. ad *Euripid. Iph. T. v. 455, T. III, p. 525. (351.)*

991. Μελίαν πᾶσαν κλαίον μητρὸς. *Mala, quæ a matre patiebantur, fiebant* ANON.

1032. θυσίας λιπὲς *preces inter sacrificandum oblatas.* ANON.

1048. ὑπὸ γένους. *regnum antea ipsi Oedipo cesserat Creon.* Vid. *Apollod. L. 3.* ANON.

1062. Oratio mihi videtur imperfecta, quæ versu abhinc altero absolvitur — *quisnam considerat quanto &c.* ANON.

1079. Τροχὸς

1079. Τροχὸς ἀμειψάμενος ἄλιν. Pro τροχὸς ad mentem *Ammonii* scribi debere τροχὸς (βαρπότης) monet *Valken*. *Animadv.* ad *Ammon.* p. 217.

1087. βιάζοντι τῷδε. quæ a te vi, non jure, facta sunt patiuntur—
Dii sc. inferi, in quos neque tibi neque superis jus datur. ANON.

1091. Delenda est distinctio huic versui apposita, & legendum
τρεῖς. brevis (φασὶ κακὸς μῦθος) evincit lamenta &c. ANON.

1111. Potest etiam reddi, sed resistere, et cum damno officere,
res est periculosa. ANON.

1122. ὡς ἔχω. Cum ita se res meæ habeant. ANON.

1156. βιάς. respicit ad βιάζοντα τῷδε v. 1087. ANON.

1176. Καὶ μὲν τις ἕδως τῷ κρησίνων βροτῶν. Redde, neque
quisquam potest prædicere mortalibus, qualem eventum res præsentæ
sint habituræ. ANON.

1184. Πάτω πῶς καὶ οἶον, εἰ βέλῃ, μέγα,

Καὶ ζῆ τὸ πρῶτον οὐκ ἔχω. Vertitur, *Opibus enim multum polles domi, si vis, & vivas regio splendore. Ald. Franc.* habent ζῆ. Minus bene, inquit *Burton* in *Var. Lect.* (aliter atque sentit in διυτίῳ φρονήσει.) Ita etiam pro imperativo accipit *Toup* ad *Suid.* P. II. p. 5. At hæc multo elegantius tertiā personā (πλάττει & ζῆ) cum *Heathio* mihi dicta videntur. Hic vero editor *Etonensis* nuperrimus *Heathii* monito de tertia persona deceptus graviter erravit, quippe qui in versione ad viri docti mentem refingenda de suo fuerit εἰ βέλῃ interpretatus, si vult. Agnosceret certe monitus εἰ βέλῃ nihil aliud esse, quam si vis, si placet; sive, fac eum divitiis abundare.

1191. Hunc versum literā χ olim notatum fuisse, velut spurium, tradit *Scholias*. Non enim rationi consentaneum videbatur, postquam Nuncius dixisset *Hæmonem αὐτόχροα* interfectum, chorū rogare anne patris an suā ipsius manu id contigerit. Sed ad hanc objectionem diluendam non parum conferet locus alius ipsius *Sophoclis* in *Ajace* v. 852, 53,

— τὸς αὐτοφθαλμῶν,

Πρὸς τῷ φιλήσει ἐκρήναι δόλῳ.

Ita etiam apud *Æschylum* in *Septem apud Thebas* v. 810, 11, *Eteocles* & *Polynices* qui se mutuo interfecerant, αὐτοκτονίας & αὐτοκτονίων περιίσσε dicuntur. Vide et supra v. 56, 178. *Heath*. Omnis cædes manu facta αὐτοκτεία vocabatur. ANON.

1195. τὰ καὶ βυλῶν πάρος. in præsto est ut de aliis rebus consilium ineamus. i. e. alia mala impendent. ANON.

1252, 3. ἰς δ' ὕργον.—Verte et in mollia (i. e. lenta, flexilia,) brachia virginis, mentis adhuc compos, eam amplexus. *Heath*. Imò potius, tum vero mentis adhuc compos debilia brachia virgini, ad eam amplectendam, circumjecit. ANON.

1257. — τὰ τυμφικῶς

Τίλη λαχὼν δάλαος εἰν Αἴδε δόμοις. Eīn pro εὖ nunquam uti dicuntur Attici: itaque reponit εὖ, & metri gratia suam ꝓ infercit *Heathius*. Fortasse melius levissima mutatione (cum tertius & quartus pluralis casus δόμοις & —μοις parum ad modum discrepent.) legi possit εἰς Αἴδε δόμοις. ita ista præpositio pro εὖ sæpe adhibetur. vide *Hemsterhusii* notata ad *Aristoph.* Plut. p. 456. unde hoc unum satis sit adferre quod ad nostrum proxime accedit: *Harpocration*, Ἀριστοφάνης εὖ Ἀθηναίων πολιτείας ΚΛΗΡΟΥΣΘΑΙ φησι πίντι ꝓ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ, πίντι δὲ ΕΙΣ ΑΣΤΥ. Vide *Bibliothecam Crit.* P. I, p. 49, (cui *Hemsterhusium* indicatum debeo:) *Schraderum* etiam ad *Musæum* p. 265. *Sophoclem* verte, nuptias apud *Platonem* sortitus. Quin et Latini etiam ad pro in loco usurpant.

1294. Τί δ' εἰν αὖ κακίων ἢ κακῶν ἐπὶ 3. Non sollicitanda lectio videtur, quam nunc habemus, ut ut *Canterus*, & cum eo *Heath*, malit εὖ κακῶν. Vide de hoc usu particulæ ἢ post comparativa positæ *Koen* de *Dialect. Attic.* p. 36. & *Toup.* ad *Longin.* Sect. 18. Exemplum vero Latinum quod vir doctus ad *Gregorium* ex *Virgilio* adhibet,

— nec tantos mente furores

Concipit, aut graviora timet QUAM morte *Sichæi*, præter rem videtur. ubi poeta nihil aliud videtur intelligere, quàm — Annam non posse deputare *Didonem* eo furoris provecturam fore, ut mortem sibi consciscat, aut dolorem ejus graviores exitus habiturum, quàm jam post mortuum *Sichæum* viderat.

1302. σφάγιον ἐπ' ἑλίδρω. *eadem super cladem, eadem cladi*, id est Hæmonis neci, *additam*. ANON.

1317. — τί μ' ὄκ' ἀνταΐων

Ἐπαισὶν πε ἀμφιδήκτῃ ζίφει;

Ἀθλιος ἐγὼ — Qui pro vulgatis ἱπαισὶν πε, & ἄθλιος, in Cod. Reg. Paris. scripta ἱπαισὶ τις, & δειλαίῃ, monet ad *Euripid.* Phœn. p. 434, idem *Valkenarius* p. 485, docet τὸ καίριον, quam indicat Scholiaſtes, nihil aliud eſſe, niſi τὸ ἀνταΐων interpretamentum. Ex Codice autem Reg. Paris. *Heathio* accedit auctoritas in δειλαίῃ *Aldum* ſequuto.

1321. τῶνδ' ἐκείνων. Megarei ſc. & Hæmonis ut rectè interpretatur *Triclinius*. ANON.

1340. συγκοιτηζάμενον. *ſimul oblatiſ precibus peto*. ANON.

1351. — ἔχῃ τὴν γ' εἰς ἡὺς

Μηδὲν ἄσπετον. *Heath* corrigit μηδὲν ἄσπετον, oportet ne minem impie ſe gerere. Male, ut videtur. Μηδὲν pro μηδαμῶς, ut ἔδην pro εἰ. vid. *Muſg.* ad *Euripid.* Oreſt. v. 189. Solum per ſe vulgatam potuit defendere τὸ μηδὲν ἀδικεῖν vetus formula a *Lenæpio* ad *Phalarid.* Epist. 45 adhibita.

IN A LITTLE OF AM

THE FIRST PART OF THE HISTORY OF THE

REIGN OF KING CHARLES THE FIRST

BY SAMUEL JOHNSON

IN TWO VOLUMES

LONDON: Printed by J. DODD, in Pall-mall

1721

THE SECOND PART OF THE HISTORY OF THE

REIGN OF KING CHARLES THE FIRST

BY SAMUEL JOHNSON

IN TWO VOLUMES

LONDON: Printed by J. DODD, in Pall-mall

1721

THE THIRD PART OF THE HISTORY OF THE

REIGN OF KING CHARLES THE FIRST

BY SAMUEL JOHNSON

IN TWO VOLUMES

LONDON: Printed by J. DODD, in Pall-mall

1721

THE FOURTH PART OF THE HISTORY OF THE

REIGN OF KING CHARLES THE FIRST

BY SAMUEL JOHNSON

IN TWO VOLUMES

LONDON: Printed by J. DODD, in Pall-mall

1721

THE FIFTH PART OF THE HISTORY OF THE

REIGN OF KING CHARLES THE FIRST

BY SAMUEL JOHNSON

IN TWO VOLUMES

LONDON: Printed by J. DODD, in Pall-mall

1721

THE SIXTH PART OF THE HISTORY OF THE

REIGN OF KING CHARLES THE FIRST

BY SAMUEL JOHNSON

IN TWO VOLUMES

LONDON: Printed by J. DODD, in Pall-mall

1721

THE SEVENTH PART OF THE HISTORY OF THE

REIGN OF KING CHARLES THE FIRST

BY SAMUEL JOHNSON

IN TWO VOLUMES

LONDON: Printed by J. DODD, in Pall-mall

1721

OBSERVATIONES

IN

EURIPIDIS PHOENISSAS.

n

OBSERVATIONS

IN THE

OBSERVATIONES

I N

EURIPIDIS PHOENISSAS.

C A P. IV.

6. εἰσάλλων. *Heath*, assentientibus pluribus MSS legit εἰσάλλων, cum *Dawesio*, qui Atticos vocem εἰσάλλων non agnoscere contendit. Vid. *Miscel. Critic.* p. 195. ANON. — Ita autem edidit *Valkenarius*, et cum eo *Musgravius*.

21. Ο δ' ἰδοὺ δὲς. "Hoc sane nollem *Cl. Marklando* de menda fuisset suspectum:" *Valk.* Diatrib. in *Euripid. Fragm.* p. 233. qui non aliter atque *Burtonus* noster intelligit.

22. Εσπειρὲν ἡμῖν παῖδα, καὶ ἀνέλογος βριφος. Quam ineleganter bis in hac sententiā legitur βριφος omnes testor quicumque in his studiis vel mediocriter sunt versati. Auctor igitur esse vellem ut in hoc versu loco ὁ βριφος reponatur φείνος.

Εσπειρὲν ἡμῖν παῖδα, καὶ ἀνέλογος, ΦΕΝΟΣ

Γινὼς πῶς πλάκην.

cum seminasset agnoscens mentis erratum. ANON.

35. Λαῖος δ' οὐμὸς πόσις. legendum censeo ἰμῶς. ANON.

41. ἔξ' ἀναυδοῦ. procedebat cunctanter nihil respondens — δ' ἀπίθειαν καὶ ἀνατολῶν, ait *Apollodorus*, quem vide. ANON.

55. ἄρρινας. ita etiam ed. *Musgr.* Atticam veterem scripturam ἄρσινας exhibet edit. *Valk.*

62. πῆρπαισιν. ut vulg. *Musgr.* πόρπαισιν edidit *Valkenarius*.

64, 5. ἰν' ἀμνήμων τύχη γίνοιτο. Ut ex hominum memoriā calamitas ejus excideret. ANON.

68. δῶμα διαλαχῆν τιδι. Pro ἀγλαχῆν reponendum forsan ΔΙΑΛΑΧΕΙΝ. *Ut domus hæc exscindatur.* Ita sanè legisse videtur Scholiastes, qui interpretatur διαλίσσας τὴν βασιλείαν, ταῖς τῶν ὑπ' ἀπαλὸν φοιδάδῃται. ANON.

70. ἀρεῖς. εὐχὰς edd. *Valk. & Musgr.*

71. τὸ πᾶντορ Πολυμείκω. Apud *Sophoclem* in *Oed. Colon.* se natu majorem ait *Polymices.* ANON.

81. ἔρεν λούρ'. In lite dirimenda occupata. ANON.

84. φαινιάς. φαινιάς edd. *Valk. & Musgr.*

90. διῆεις. Sine iota subscript. *Valkenarius* edidit. *Barneſii*, inquit, διῆεις vulgantis, errorem propagare non debuerat, causas apud eum vide. — Invito igitur proculdubio editore punctum retinet *Musgravii* textus.

94. ἔλθῃ. ἔλθῃ edd. *Valk. & Musgr.*

119. τὸ πρῶτον. At alios præter primum ducem cognoscere gestiebat Antigone. Lege ΤΟ ΠΕΔΙΟΝ. *de urbe ne sis sollicita, sed campum intueri, siquidem aliquid vis discere.* ANON.

123. βερχίονι. Cum vulg. *Musgr.* βερχίονα edidit *Valkenarius.*

134. ἄλλος γὰρ ἄλλος τοῦδ' ἐστὶν τῶνδε τῶνδε. Συνέμειψεν ὁ ἀναδιπλασίωσμος. *diversa quidem, omninò diversa.* ANON. Edd. *Valk. & Musgr.* longe aliter:

Λοχαγοὶ ; ἄλλος ἄλλος ἐστὶν τῶνδε τῶνδε.

147. Τίς ἐστὶν οὗτος ἀμφὶ μνήμῃ τοῦ Ζήθου περὶ. Ed *Valk.* τὸ Ζ. *Musgr.* ὧ retinet.

148. — ἑμμεσι

Γερῶς εἰσιδῆν, ναιῖας ; *Valkenarius* deleta distinctione post εἰσιδῆν, eam transtulit post γερῶς : non item *Musgravius.*

150. Rectè sanè totam sententiam Antigone tribuit *Marklandus*, sed pessimè interpretatur : λοχαγῶς cum ναιῖας jungendus est. *Quis est dux iste juvenilis ? quanta multitudo &c.* ANON.

158. Οὐκ εἰδὼς. Cum *Aldo* edidit Ωὶ κῶ — *Valk.* minus recte, uti cenſet *Musgr.*

IN EURIPIDIS PHOENISS. 101

172. ὑπρίπης. ἐνπρίπης *Valkenarius* genuinum videbatur, & ita edidit *Musgr.*

187. Καπνιδίς; Παι. Εκείνος ἐπὶ τῷ αἰσθητικῷ — Edd. *Valk. & Musgr.* ita :

Καπνιδίς;

Παι. Εκείνος ἐπὶ τῷ αἰσθητικῷ ΤΕΚΜΑΙΝΕΤΑΙ.

189. ἰὸ Νίμωις. *Toup.* ad *Suid.* P. II, p. 154, scribendum censet Νίμωις, & v. 192 μεγαληρόν, quod probavit etiam *Valk.*

209. Σμικρὰς τ' ἀφορμαίς. Edd. *Valk. & Musgr.* Σμικρὰς δ' α.

211. ἀπάλας. *Musgravius* edidit ἀπάλας.

243. Versum hunc cum sequentibus conjunge & redde, Τὰς immortalis deæ choros, qui tripudiando circumobis jugum &c.

ANON.

244. Εἰλίον. Edd. *Valk. & Musgr.* εἰλίον.

262. Ἀν Ἀρξὺς τίχ' οἶσται — φέρων. Pro οἶσται duas lectiones proposuit *Valk.* οἶσται & ἔξισται, quorum illa ei perplacebat. Hanc prætulit *Musgravius*, atque in textum recepit.

263, 4. Παισὶν Οἰδίπῳ, φέρων

Πημοῖαν Ερινύων. Filiis Oedipi afferens calamitates, quibus eos execrationibus pater devovit. Eodem modo accipitur vox ἑλάνῳς infra v. 637. ANON.

267. ἄδικος. ἄδικον edd. *Valk. & Musgr.*

274. πανταχῷ. πανταχῇ edd. *Valk. & Musgr.*

286. τίς ἐφιστῶσιν δόμοις. Subaudi ἔσται. quænam sint quæ — ANON.

287. ἔξισται. ἔξισται edd. *Valk. & Musgr.*

303. τὸν οἰκοῦν νόμον οἶδ' οὐκ. more in patriâ meâ recepto te honorans. ANON.

305. αἰσθητικὸς. αἰσθητικὸς edd. *Valk. & Musgr.*

312. Γηραιὴ πρὸς τρομερόν. Cum *Barnes.* & Edd. antiquior. *Valkenarius* legit γήρα τρομερόν. *Musgr.* Kingium sequitur.

347. Σὺν ἀλλοκαγαῖς δ' αἰσθημάτων. Ita etiam edidit *Valken.* *Musgravius* textus cum vett. edd. Σὺν ἀλλοκαῖς. nolente certe editore: quod hic, ut alibi sæpe, ex adnotatione patet, cui præfigitur σὺν ἀλλοκαῖς.

349. Σὶ δ', ὃ τίκιν, τὶ καὶ γάμοισι δὴ κλύω. Τὸ *Kingio* interpolatum rejiciunt edd. *Valk.* & *Musgr.*

383. — δ' ὅσων ὁμῶς ἔχον διακρυφῶν. Lego ΔΙΟΣΣΩΝ conjunctionem: reperitur apud *Hesychium* διόσω, quod corruptum omnes & locum ὁ διόσω vitio librariorum occupasse suspicantur editores. Interpretatur verò διόσω, συνιχῶς τινα ὅρασι μετὰ δάκρυ. Διόφθιγγος. Cum verò hæc Interpretatio huic loco tam bellè convenit, quidni ad eum respexisse Lexicographum saltem conjiciamus? Cui arridet conjectura reddat, ἀπὸς ὅθεν ὅθεν ὅθεν, habens oculos lacrymis suffusos. Legi etiam potest ΔΙΟΙΣΩΝ. Vide supra v. 274. ANON.

397. ἐλθέτω. Ita etiam *Valk.* & ante eum *Carmelus*, qui *Euripidem* Græcè & Italicè edidit. *Musgravii* tamen editio etiamnum habet ἐλθῶντες cum *Barnesio*: id autem, invito, opinor, editore.

401. Τί, τὸ εἰσοδῶν πατρίδος, ἢ κακὸν μέγα; *Valken.* ita impungit:

Τί τὸ εἰσοδῶν πατρίδος; ἢ κακὸν μέγα;

comma etiam post τί delet *Musgr.*

403. Τίς ὁ τρέπος αὐτῶ; τί φονάσιν τὸ δυσχερές; Edd. *Valk.* & *Musgravii*:

Τίς δ' ὁ τρέπος αὐτῶ; τί φονάσιν τὸ δυσχερές;

416. Εὖ πρῶτον. Veterum Atticorum εὖ πρῶτον edd. *Valk.* & *Musgr.*

418. Κακὸν τὸ μὴ ἔχειν. μὴ ἔχειν edidit *Valk.* *Musgravii* textus vulgatam male sequitur.

420. δῶαί μ' ἄν. "Rectè corrigit δῶαί μ' ἄν *Marklandus* (ad Suppl. v. 136.) Barbarum est quod dant vulgatæ:" *Musgravius*; cujus tamen editio, ipso citra dubium nolente, barbarum illud exhibet. Emendationem certam probavit etiam *L.C.V.* ad *Euripidis* Hippolytum.

425. Καὶ σὺ τί θνητὸς ἀνθρώπος μετῴ. θνητὸν *Valk.* & *Musgr.* cum edd. ante *Kingium*.

430. καὶ τὰ γ' ἔλθιν. εἰ' pro γ' edidit *Valk.* hanc tamen retinet *Musgr.*

440. γαμφοῖς τῶδε. πῶδε edidit *Valk.* τῶδε *Musgr.*

441. σύγγραμμα γὰρ ἐστ' ἐμὸν. Ita etiam ed. *Valk.* Lectionem *Aldinam* σύγγραμμα revocavit *Musgr.* & metri rationem illustravit.

459. τίω χάριν δὲ σοι δίδως. tibi morem gerens, gratificans. **ANON.**

465. οὐπ. οὐτοι edd. *Valk.* & *Musgr.*

472. Λίξεις τ' ἄμεινον, τῶδε τ' ἐνδείξῃ λόγος. *Valk.* edidit ἐνδείξῃ, etiam omiſſa τ' ante ἄμεινον. *Musgravius* etiam edidit ἐνδείξῃ, sed repetiit τ' vett. edd.

476. Εφ' οἷς σιωπῇ. Ita etiam *Valk.* qui tamen non improbat olim vulgatam ἐφ' οἷσιν ἤκη. quam quippe suo iudicio elegantiorē retinet *Musgr.*

477. μηδὲ μῶς. μηδὲνδὲ ed. *Valk.* Cum vulg. *Musgr.*

484. ἔχῃ γδ' αὐτὰ κερὸν. Nunquam enim sunt intempestiva: **ANON.**

507. οὐ περικλοῦς. ἐχὶ περικλοῦς edd. *Valk.* & *Musgr.*

517. ἥλιος ὡς ἀντὶς. *Kingium* etiam sequitur *Valk.* *Barneſii*, cæterorum, ἀντὶς textus habet *Musgravii*, qui tamen vir doctus annotationi suæ ad h. v. ἀντὶς præfixit.

532. — ἐκείνη εἰ' ἐχ' ἱκὼν μισήσομαι.

Ἀρχην παρὸν μοι, τῶδε δαλῶσαι ποτί; δαλύσω edidit *Valk.* ita etiam *Musgr.* qui porro distinctionem delet, uti olim *Reiskius*, post μισήσομαι. Non dimittam hoc, nempe, Ἀρχην κ. τ. λ.

548. ἐφ' ἣ σὺ μαίνη. quam tu deperis. **ANON.**

557. ἴσιν βαδίζει. æquis partibus, suâ parte utrique assertatâ incedunt i. e. Sol non invadit Lunæ partem, neque Luna Solis. **ANON.**

559. εἰς' ἥλιον μὲν, οὐκ ἐπὶ δαλίῳι βροτοῖς. Rectius, ut videtur, post βροτοῖς interrogativè distinguit *Valk.* Edd. tamen vulg. sequitur *Musgr.*

561. Καὶ τῶδ' ἀντίμην; — Hic etiam Editionum antiqq. lectio ἀντίμην textum *Musgravianum* obsidet. ἀντίμην post *Kingium* jam dederat *Valken*, quod etiam adnotationi præfixit *Musgravius*.

567. τοῖσι σὺφερον. τοῖς γε σὺφερον edd. *Valk. & Musgr.*

572. σὺφρῖν' ἄμψ. σὺφρῖν' edd. *Valk. & Musgr.* quæ v. 574 notam interrogandi ponunt post *τογαῖν*.

586. κηπίρην. κηπίρην cum antiquioribus edd. *Valk. & Musgr.*

587. Καὶ σὺλκ. κῆς σὺλκ e conj. edidit *Valk.* quem sequitur *Musgr.*

591. ὑπιδράμῃ. ὑπιδράμῃ edd. *Valk. & Musgr.*

Ibid. Lego ὑπιδράμῃς, ἔ cum *salvus effugeris*. Hanc veram esse lectionem quæ sequuntur abundè probant. Eodem sensu usurpatur ὑπιδραμυρῆς v. 890. ANON.

597. ἀμψδία δυῖν. ἀμψδία edd. *Valk. & Musgr.*

609. Ἐγγὺς, ἔ σὺσσι βίσηκας. — *Valk.* legit & distinguit, Ἐγγὺς. ἔ σὺσσι βίσηκας. *Musgr.* Ἐγγὺς, ἔ σὺσσι βίσηκας.

611. σὺς ἔ ἔδιν. Omnino cum *Aldinâ* legendum arbitror σὺς ἔ ἔδιν. ANON.

620. Ἐξιλανόμεθα πατρίδῃ. ET. Καὶ γδ ἤλθες ἐξελῶν. Nota Amphiboliam inter Ἐξιλανόμεθα & ἐξελῶν, quæ Latine non ita incommode exprimi potest. — POL. *E patriâ excidimus*. ET. *Eam enim ut excideres venisti*. ANON.

630. ἔχθρας. Particulam γ' ante ἔχθρας a *Barnes*, omissam restituant *Valk. & Musgr.*

645. Ηλικίς θ' οὐμοί. Ita etiam *Musgr.* οἱ 'μοῖ ed. *Valk.*

651. Κάδμος κ. τ. λ. Locum hunc ita legit Cl. *Morus* a *Schurtzio* citatus:

Κάδμος ἦμοι τίνδ' γὰρ

Τύριθ, ΟΥ (ubi) πτασσεύης

Μόχης ΔΔΑΜΑΣΤΟΣ, (fuit) πταμψ-

ΤΙ ΓΕ πτασσεύης διδύσκ

Χρησμέν, ἔ κητοκίση

Παδῖς MIN τὸ δίδεσται κ. τ. λ.

Ed.

Ed. *Valk.* v. 655 delet distinctionem, quam tamen cum vulg. retinet *Musgravii* textus.

658. Utrum cum *Heathio* vel *Kingio* metra disposueris, legendum γῶας non γῶας. Idem etiam v. 683. ANON.

Ibid. — ἴνα τε

Νοῖς ἐπὶ ἔρχεται γῶας. Ed. *Valk.* ἴνα γε — γῶας. Hic *Valkenarium*, illic vulg. sequitur *Musgr.*

667. εἰώτισι. Hanc lectionem, quam suspectam habuit *Valk.* Cl. *Morus* (monente *Schutizio*) corrigit εἰώκισι, ut cum sequentibus conjunctum significet instituit Thebanis mulieribus & Bacchantibus baccicas choreas.

679. Ωλίαντι δὴν βολαῖς, — ὀλίαντι Edd. *Valk.* & *Musgr.* illa etiam notā pleniore separat βολαῖς ab iis, quæ sequuntur.

683. γῶας. γῶας edd. *Valk.* & *Musgr.*

704. πυροφόρες. πυροφόρας ed. *Musgr.*

723. Α ὅ' ἐμποδὼν μέγιστοι. Verte, quæ autem potissimum præmanibus sunt; id est, quæ maximè instant & urgent. Hoc enim sensu satis frequenter ἐμποδὼν. H. Potes etiam distinguere post ἐμποδὼν. Quæ verò urgent, ea potissimum &c. ANON.

729. Εἰσοῖτον τ' ἄρ' — Cum vulg. *Musgr.* γ' ἄρ' ed. *Valk.*

734. ἔχει πὶ ὄργην. habent quandam potentiæ existimationem. ANON.

740. κίνδυνον εἰς ἅπανι μολεῖν. res nostras uni duntaxat aleæ committere. hazard all upon one battle. ANON.

742. Εἴπερ σφαλῆς. σφαλεῖς edd. *Valk.* & *Musgr.*

744. Εὐδυσχεῖσται. Lego εὐδυσχεῖσαι. Tenebræ terribiles sunt infeliciter agentibus, copiis scilicet in fugam versis. ANON.

745. Αἶ' ἀμφὶ δειπνῶν ἔσι πρὸς ὅλῳ δόρυ. Huic versui notam interrogandi subijcit *Valk.* qui πρὸς ὅλῳ etiam post *Kingium* edidit pro πρὸς ὅλῳ, quod tamen posterius retinet ed. *Musgr.*

758. Επὶ ἄνδρας αὐτοῖς καὶ οὐ πρὸς πόλιν ἔλθ. αὐτοῖς ed. *Valk.* an potius aspero spiritu? Vulgatam exhibet *Musgr.*

761. πρὸς ἀμύσεις. Melius *Barneſius* ἀποταμύσεις, unâ voce. Verte, *Intelligo: ut a muris avertant scalas.* ANON. — Conjunctim ediderunt *Valk. & Musgr.*

780. Πατὴρ δ' ἐς αὐτὸν ἀμφόθεν ἐφλισκάνει. *Suae ipsius stultitiae pœnas luit.* ANON.

799. Τῇδ' Εὐλαΐει. Lege divisim τῇ δ' εὐλαΐει. ANON.

803. Οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις τεφάνοισι νάνιδες ὥρες. ὥρας ed. *Valk.* ὥρες retinet *Musgr.* vertitque, *nec in pulchros-choros-ducentibus circulis (νάνιδες ὥρες) juventutis.*

807. κῶμοι ἀναυλότατοι παχορύεις. Verte, *ante Thebas saltationem insuavem instauras.* ANON.

Ibid. — Αἶματι, Θήσας — “Male Editores αἶματι à Θήσας distinctione sejungunt. Αἶματι Θήσας est *soboli vel posteris Thebes:*” *Musgravius;* qui distinctionem in suâ ed. sustulit.

810. Ἰσμενὲ ἐπὶ. τ' copulam τῇ ἐπὶ præfigunt edd. *Valk. & Musgr.*

811. — Ἀργείοις ἐπιπνύσας

Σπαρτῶν γῆνιν. Lego *Argæus* et vers. sequenti γῆνα. *Argivos inspirans* (continuatur enim translatio ad musicam & saltationem) in gentem Thebanam, *Chorum, inquam, clypeis ornatum &c.* ANON.

Ibid. Cum edd. vett. Ἀργείας edidit, & γῆνα *Valk.* Kingianam exhibet *Musgr.* quam in notis etiam propugnat vir doctus.

825 — 7. Α πόλε — Γέναν. parenthesi hæc inclusit *Valk. & v.* 825 χαλαῖσιν edidit pro χαλαῖσι. Utrobique eum deserit *Musgr.*

827. Αἰδῆς. Αἰδῆς edidit *Valk.* & mox Οἰδιπῶδα. eum illuc sequitur ed. *Musgr.* quæ hic vulgatam retinet, invito tamen editore, qui id in notis monet.

842. Διδύμων ποταμῶν πόρον — Ποταμῶν a sequentibus commate sejungunt edd. *Valk. & Musgr.*

846, 47. Verte, *innumeris verò bonis sibi invicem succedentibus fruens.* ANON.

860. ὡς ἐμὸν. Ita etiam *Musgr.* ὡς γ' ἐμὸν ed. *Valk.*

863. Εξωρμίσω. ἐξώρμισα edd. *Valk. & Musgr.*

869. Κόπη πάρεμι γῆς Εριχθιδῶν ἄπ. παρὶ μῶν & Εριχθιδῶν ed.

IN EURIPIDIS PHOENISS. 107

ed. *Valk.* illic *Valkenarium* sequitur ed. *Musgr.* hīc Εριχθιδῶν cum *Cant.* & *Steph.* exhibet.

875. οἰωνὸν ἰδίμῳ. in omen accipio. hinc auguror nos quoque fore victores. De Græcorum superstitione consulatur *Cl. Potter.* ANON.

895. Α' γὰρ τι δρῶν, ποῖα δ' ἔλizon ἔπη. Ita etiam *Valk. Musgravius* edidit,

Α' γὰρ τι ἔδρῶν, ποῖα δ' ἔλizon ἔπη.

quem de metro vide, & *Marklandum* ad *Suppl.* v. 109.

906. Ἔ' γὰρ δ' ἔλizon edd. *Valk.* & *Musgr.*

909. Πικρὸν τι. Lege πικρὸν ἧ. mibi parum tutum est, acerbum verò iis &c. ANON.

913. Εἰς αὐτῶν. Lege αὐτῶν quo modo legisse *Periphrastem* fatis indicat interpretamentum ἐπὶ αὐτῶν σπῶτον. ANON. Sed vide *Oed. Col.* v. 850, & quæ ibi notavimus :

914. Μῆν' τί φεύγεις ; Τει. Η τύχη — Ed. *Valk.* μ' post φεύγεις ponit. *Musgr.* vulgatam sequitur.

919. Εἰς γὰρ τί μῆνον δῖ' ὀφθαλμῶν ἔχει ; Edd. *Valk.* & *Musgr.* lectionem ante *Kingium* vulgatam revocarunt :

Εἰς γὰρ τί μ' ἄλλο δ. π. ι.

928. Αὖτις δὲ νῦν. δὲ νῦν Edd. *Valk.* & *Musgr.*

937. ἐννύει πάλιν. πάλιν idem sonat ac ἐννύει, prius quidem annuebat, nunc verò abnuat. ANON.

953. Αἰὲν. Αἰὲν Edd. *Valk.* & *Musgr.*

988. μάντις ἡρώδης. μάντις Edd. *Valk.* & *Musgr.* mox ἀπαλλαχθῆς eadem pro ἀπαλλαγῆς.

993. ὑπερῆρης. Cum *Periphraste* lego ὑπερῆρης. ANON.

997. Διὰ φῶς πρῶτος φῶς. Μεν. Ποῖ μὲν γὰρ μολῶν. In edd. vett. ante μολῶν habebatur πᾶν. id eiecerunt *Barnes. King. Valk.* quod denuo restituit *Musgr.* omisso φῶς.

1006. σώσω βίον. σώσω Ed. *Valk. Musgravius* etiam ita in ed. sua excudi voluit, uti ipse in notis monet. nec tamen monet vir doctus textum suum versu abhinc altero ἰοκάστης vitiosam vett. Edd. lectionem referre.

1016. εἰ μὴν. οἱ μὲν edd. *Valk.* & *Musgr.*

1023. Οὐ, τ' μετ' ἄσπρῳ Ζῆν', Ἀέλω τε Φ. *Αρη* utraque. Μὰ τ' ed. *Valk.* Οὐ, μὰ τὸν ed. *Musgravii*, qui vero Οὐ extra versum poni voluit.

1030. Στείχω δὲ, θυνάτω. Ita etiam ed. *Valk.* θυνάτω ex edd. ante *Kingium*, & cum MSS. plurimis, restituit *Musgravius*, & versu seq. pro ἀπαλλάξω edidit ἀπαλλάξων.

1039. Πολύφθορε, πολύσπινε. Πολύμοχθος, πολύσπινος. ed. *Valk.* Vulgatam inverſo ordine exhibet *Musgr.* πολύσπινε, πολύφθορε.

1040. Μιζοπαίρηνος, δαίιον τίρας. Ita etiam *Musgr.* Μιζοπαίρηνον δαίιον τίρας deleta distinctione ed. *Valk.*

1054. Ἄλλος ἄλλον ἐπυτόνυζε. ἐπυτόνυζε cum duplici τ, ed. *Valk.* *Musgravius* vulgatam scripturam sequitur.

1063. ἄσπρος. *Kingium* sequitur *Valk.* Veterem lectionem ἄσπρῳ, ut magis Atticam, revocavit *Musgravius*.

1079. κατεργάσω. Ita etiam *Musgr.* κατεργάσσω ed. *Valk.*

1090. οὔ. Qui ex v. 1084 has fabulas suscepi curandas, ita post *Valkenarium*, hac editione reposui, quod in aliis paucis feci (suo quæque loco memorandis,) quæ secundum *Valkenarium* innovanda ducebam, nondum de lege hujus editionis certior factus.

1092. ἤκεις — ἀγγελῶν. Ita edidi cum *Valkenario*. quem sequitur etiam *Musgr.*

1097, 98. IO. *An in dimicationem venerunt cum Argivis?* NUN. Imo in discrimen summum. ANON.

1109. Λαμῶν δῖνκε. Λαμῶν *Valk.* Pluralem, utpote elegantiore, exhibet *Musgr.*

1112. ἐφίδρες ἐπτότας. ἐφίδρες θ' ἐπτότας ed. *Valk.* *Musgr.* ut vulg.

1115. Ἀλλή· δι' ὀλίγῃς περσάμων ἐπ' ὀρδίῳ. Ita post *Valkenarium* edi curavi. Δι' ὀλίγῃς paulo post, ut supra v. 1086 ἀλ' ὀλίγῃς longo post tempore. *Musgravius* cum *Grot.* *Pierf.* *Kingio*,

Ἀλλή δι' ὀλίγῃς περσάμων τ' ἐπ' ὀρδίῳ.

1117. Τελμησσόν. Τόμησσόν edd. *Valk.* & *Musgr.*

1123. κωπηγῶ. κωπηγῶ edd. *Valk.* & *Musgr.*

1131. Εφεχῶ.

IN EURIPIDIS PHOENISS. 109

1131. Επειχ'. Ita cum *Valkenario* edidi. Quod in sua ed. fieri voluit *Musgravius*: cujus tamen textus exhibet vulgatam ἔπειχ'.

1141. Αρην. Αρη edd. *Valk. & Musgr.* ut v. 136, 953, 1023.

1168. ἐκπινδύτης. *Marklandus* ad *Euripid.* Suppl. v. 689 corrigit ἐκπινδύτης. quam elegantem emendationem omnino probat *Valk.* ad *Hippolyt.* p. 253.

1172. Πῦρ καὶ δίκαιος, ὡς χρησιμὰ ψυ πόλιν. Ita pro δίκαιον edidi post *Valken.* quocum eodem ne χρησιμὰ ψυν ederetur operæ effecerunt. Utroque virum doctum sequutus est *Musgravius*.

1191. ἐκώπυσιν. Ita pro ἐκώπυσι, (quod retinet *Musgr.*) post *Valk.* editio nostra.

1219. καὶ ἐπιφύλα. Ita pro καὶ ἐπιφύλα edidi post *Valkenarium*, quem sequitur etiam *Musgr.*

1232. Εἰ μή γε φεύγων ἐκφύγῃς. Ἡν μή γε ed. *Valk.* Ἡν μή με ed. *Musgr.*

1239. Επισκλῆς πρὸς πηρῆ. δ' ὑπὲρ ed. *Valk.* & ita "MSS. fere omnes. Mihi δ' sententiam enervare videtur:" *Musgravius*; qui πρὸς πηρῆ exhibet: cujus tamen textus vitiose repetit *Erisklēs* ante *Barneesium* vulgatam.

1250. Νείσιδες. νείσιδες cum simplici σ edd. *Valk. & Musgr.*

1256. ἐπὶ τοῖσι δ' ἰσχυρίζονται. Ita etiam *Musgr.* ἐπὶ τοῖσι δ' ed. *Valk.*

1257. στρατηλάτης. στρατηλάται edd. *Valk. & Musgr.*

1260. ἀρχηγ. non *ducem* ut interpretatur *Kingius*, sed *propugnatorem*, πρὸς μάχην. ANON.

1268. Vox πόλιος dissyllabice pronuncianda est, alioquin erit anapæstus in quartâ sede. ANON.

1271. Μάντις τις μὴλ' ἰσχυρίζεται, ἐμπύρες τ' ἀκμῆς. Ante *Barnef.* editi δ' ἀκμῆς, quos sequitur *Musgr.* *Valkenarius* retinet δ', particularum τις & δὲ ordine inverso.

1272. Πήξεις τ' ἐν ὁμίῳ, ὑγρότητ' ἐναντίαν,

Ἀχρεὺς τις λαμπρὰ δ', ἢ δύοιν ὅπως ἔχει. Cum Scholiaste lego ἐναντίαν, & per ὑγρότητι ἐναντίαν *bilem* intelligo. Notum illud πίκρες

πίρρην δ' εὐδαίμων. rectè in appositionem ad πίρρην posuit *Kingius*; at non de *Vesica*, (ut ille voluit,) sed *hepatis* rupturâ accipiendum esse cenſeo: ἐμπύρρην etiam ἀκμῆς, & ἀκρῶ λαμπρῶν, sibi invicem respondent. Verte igitur, *observabant igneos vertices & rupturas, bilem scilicet & flammæ apicem* &c. Interpretantur verba posteriora quæ in prioribus obscuriùs continentur. ANON.

Ibid. Voces ὑγρότης' εὐαίλιαν, Ἀκρῶν τε λαμπρῶν Glossiatoris esse censet *Morus*, (monente *Schutzio*,) in Programm. de *Euripid. Phœn.* p. 26, & locum ita legit:

Πῶς τ' εὐαίμων, ἢ δυοῖν ὄρεσ' ἔχει.

1278. πῶς δὲ δυνά. ἄδλα nempè νικητέα. *Victoria, utri fuerit parti, tibi erit gravissima.* ANON.

1291. Ηὖ δ' ὑπερήρης, οὐχόμοδον, κατθανῇ. Hunc versum eji-ciunt edd. *Valk. & Musgr.*

1301. φρίκων. φρίκα edd. *Valk. & Musgr.*

1305. Δίδυμῳ τίκω· πότερ' — Commate post τίκω distinguit *Valk.* ita etiam *Musgr.* qui ideo illum plene distinguentem post *δωδεκάς* v. 1304 voluisse sequi videtur. *Musgravii* autem textus, ipso monente, male habet τίκω.

1314. ἰαχῆσιν. Sensus omninò postulat ut interrogationis nota post ἰαχῆσιν ponatur. ANON.

1321. ἡλυθίτω. ἡλυθίτω edd. *Valk. & Musgr.*

1328. ἀπίμυς. præter id quod vulgo accidit infelix. ANON.

1334. Τοῦτον, ὥς δ' Ἀχίλλεος ἵνα. Τοῦτον edd. *Valk. & Musgr.* ἵνα cum *Kingio Valk.* ἵνα mittere, *Musgr.* cū ἵνα, inquit, ab ἡμῖν eo, primam corripit.

1343. εὐσεβῶν θεόν. εὐ σέβειν ita separat ed. *Valk. Musgravius* autem conjunctim scribendum censet, quo modo cum edd. vulg. edidit.

1349. Πῶς φής; Infelici sanè exemplo ad suam interpretationem commendandam utitur *Marklandus*. ἀγαπᾶζων enim præſens tempus. κρομήσων verò futurum denotat. Simplicior sanè &, nī fallor, verior est vulgata. *De curando filio occupatus hoc non audiveram.* ANON.

1359. λίγυς

IN EURIPIDIS PHOENISS. III

1359. λέγεις ὃ τί; *anne aliquid dicis?* Particula δὲ, ut notat *Heathius*, in interrogationibus adeò frequentatur, ut exempla adducere sit inutile; paulo supra in hoc ipso dramate v. 1081 habes *ῥημάτων ὃ τίς πόρος;* ANON.

1369. τέτοιον. τέτοιόν γ' ed. *Valk.* *Musgravii* textus male cum *Vulg.* monente editore.

1374. αἶον τέμνον', *Ιουάση, βίη.* *Grotius* αἶον τέμν'. *Valk.* cum *Kingio* edidit. Ed. *Musgr.* vitiose repetit *τέμνω, Ιουάση, βίη.*

1375. αἰνυμένους ἔτλης. αἰνυμῆ τ' ἔτλης edd. *Valk. & Musgr.*

1376. Καὶ πῶς. Ita etiam *Musgr.* Πῶς δὲ ed. *Valk.*

1381. χαλκούς. χαλκίοις edd. *Valk. & Musgr.*

1385. μοιρομάχον τ' ἀλλήλῳ δόρος. μοιρομάχον edd. *Valk. & Musgr.*

1409. γίγνεται. γίγνεται edd. *Valk. & Musgr.*

1432. ἀμφίρῃ. ἀναφίρῃ ed. *Valk.* *Vulgatam* sequitur *Musgr.*

1440. αὐτὸν. αὐτὸν ed. *Valk.* *Musgravius* edidit cum *Kingio.*

1445. ἀπῆλυν. Ita & *Musgr.* ἀπῆλυν ed. *Valk.*

1447, 48. Hos versus optimè, *Musgravii* iudicio, *Valk.* in ed. suâ Choro tribuit, qui illum versum ita edidit:

Φιῦ, Φιδ' *ἡλικῶν σῶν, Οἰδίπυος ὅσον εἶναι.*

Utrobique cum sequutus est *Musgr.* nisi quòd distinctionem *vulgatam* servet.

1450. Ἐπεὶ τίκω πρὸς τ' ἱλαπύτῳ βίον. Edd. *Valk. & Musgr.* habent:

Ὡς γὰρ πρὸς τὸ πᾶν ἱλαπύτῳ βίον.

1461. Annon distinguendum est post *μήτερος?* nam *Antigonam*, non *Iocastam*, locutam fuisse arbitror. ANON.

1477. ἰσᾶδε. Ita etiam *Musgr.* ἰσᾶδε ed. *Valk.*

1499. εὐδαδ', οἰκίστου φίλος. Distinctionem quam posuerat *Kingius*, & quam servat etiam *Musgravius*, sustulit ed. *Valk.*

1500. Πόλλ' εἴ' ἀγῶνις — Verte, *urbi nostræ hæc certamina evenerunt partim felicissima, partim verò infeliciissima; felicia, quoniam victi sunt hospes; infelicia, propter mutuam Eteoclis & Polynicis cædem.* ANON.

1529. Δυσχωίτου

1529. Δυσζωίτου ζωτὸς μίλ' ἔγνω. ἔγνω edd. *Valk.* & *Musgravii*, qui porro in textum recepit *δυσζωίλος Valkenarii* conjecturam a Scholiaste *Augustano* confirmatam.

1542. Μοιρομάτερος, ὀδυρμοῖς ἰμοῖς. *Μοιρομάτορος* distinctione deleta, ut cum *ἰμοῖς* construatur, edd. *Valk.* & *Musgr.* Quamquam id præter nostrum est institutum, non possumus non hunc locum integrum, qui in elegantissimis est, neque tamen facillimis, ex insigni *Musgravii* emendatione apponere; v. 1539 — 1550.

Τίς ἄρ' ἔρως, ἢ θυρὸς ἢ
 Ελάτης ἀκροθόμος
 Ἀμφὶ κλάδεις ἐζορῶσα,
 Μοιρομάτορος ὀδυρμοῖς ἰμοῖς
 ΑΧΗΣΕΙ σιωπῶδ' ἢ
 Αἴλιον; αἰάγρουσιν
 Α τοῖς δὲ ΠΡΟΚΛΑΙΩ
 ΜΟΝΑΔ' αἰῶνα, ἀλγέστα
 Τὸν ἀπὸ χεῖρον λειοθόμοις
 ΔΑΚΡΥΟΙΣ. ΤΙΝ' ἰαχίστω;
 Τίς ἐπὶ πρῶτον δ' ἀπὸ χαίτας
 Σπαραγμοῖσιν ἀπερχοῖς βαλῶ;

Quæ idem *Musgravius* ita vertit: *Quæ avis, aut quercus aut abietis summis in ramis sedens, Ælinon canet concentrix meis privatæ matre ejulatibus, quæ hisce lamentationibus prælugeo solitariam vitam, æstura omne tempus in stillantibus lacrymis. Quem sonabo? Ad quem primum a laceratione comæ primitias jaciam?*

1543, 44. — ὀδυρμοῖς ad avem, ἄχου ad eborum referenda. *Verte, suis ejulatibus meis luctibus concinet? ANON.*

1549. πᾶτον. πᾶτον edidit. *Valk.* & v. 1550 βᾶτων. utrobique vulgatam retinet *Musgravii* textus.

1561. μακρόπεν. μακρόπενον edd. *Valk.* & *Musgr.*

1577. Ωἱ μοι παθίω. — Ωἱ μοι, μοι ἱμῶν παθίω edd. *Valk.* & *Musgr.*

1581. ἐπὶ

IN EURIPIDIS PHOENISS. 113

1581. ἐπὶ χράμεσσιν. ἐπαχράμεσσιν junctim edd. *Valk. & Musgr.*
1590. Ομμεντες αἰεταῖς οἷς ἐπιδύμετε. Ita etiam *Musgr.* Ed. *Valk.* delet οἷς.
1592. Ἀ τάλαν' ἄλεξτε. Particulam Ἄ ante τάλαν' a *Kingio* ejectam patrocinantem *Marhlundum* refellit *Heath.*
1594. παῖσι. wāsi edd. *Valk. & Musgr.* quæ ante hanc vocem ex vett. edd. restituunt φωνεῖα.
1595. ὄφειν. jamjam *offensura*, in eo erat ut *ostenderet.* ANON.
1602. λοιπὸν φασίαν. Vox λοιπὸν accipienda est per appositionem cum τίχνα v. 1597 invenit filios (qui pugnaverant) jam *liberationem* &c. ANON.
1605. ἱπμψιν. ἱόκψιν edd. *Valk. & Musgr.*
1607. ἄμμεν. Ita etiam *Musgr.* ἄμμεν ed. *Valk.*
1610. Πολλὸν κραῖν κρατῆρ' Οἰδίπυ δίμοις. ὑπὲρξιν edd. *Valk. & Musgr.* sed & illa verborum ordine ita immutato :
Πολλὸν ὑπὲρξιν Οἰδίπυ κραῖν δίμοις.
1617. Οὐκ εἶν. Οὐκ εἶν edd. *Valk. & Musgr.*
1631. Μαρὴν περὶ ὤντι, θρησὶν ἄθλιον βορᾶν. Commate utrinque inciso ἄθλιον a vicinis separant edd. *Valk. & Musgr.*
1646. ἀλλ' οὐκ ἔτι μοι. μοι hic ut & passim alibi περιλαβῶ. Nota verò εὐφραμίαν — οὐκ ἔτι, mortui sunt. Nescio an in sequenti legendum non sit αὐτὸς — cum scilicet adhuc sim juvenis, ipse per me (sine alicujus auxilio) *videtur* forsitan comparare possem. ANON.
1650. Οὐ μὲν ἔλιξας γ' ἄμφι. Οὐ μὲν γ' ἔλιξας edidit *Valk.* quem non sequitur *Musgr.*
1658. Εὐσάματ' ἄπασιν. Εὐσάματ' edd. *Valk. & Musgr.*
1663. Σὺ δ' ὀκλιπῶσαι τελεπύχων νεκρῶν γυν. Aliter edd. *Valk. & Musgr.* ita :
Σὺ δ', ὀκλιπῶσαι τελεπύχων θρήνους νεκρῶν.
1667. ἄθλεις. Ita etiam *Musgr.* ἄθλεις ed. *Valk.*
1690. Apponatur nota sententiæ imperfectæ; absolvitur verò versu abhine altero. ANON.
1703. Δαικιδῶν. Δαικιδῶν ed. *Valk.* Ed. *Musgr.* ut vulg.

1706. ἀπηλάχθαι. ἀπηλάχθαι edd. *Musgr.* & *Valk.*
1717. ἐν ἡμέρῃ μὲν ἄλλοις. μὲν sustulit ed. *Valk.* quod tamen reliquit *Musgr.*
1718. Οὐκᾶν — Signum interrogandi huic versu vulgo appositum, quod retinet etiam *Musgravii* textus, expunxit *Valk.*
1732. Ο, ποῖος; ἀλλ' ἢ ποῖος κακῆς ἱεῖς κακῆς; Οποῖος; conjunctim, & ἀλλ' cum accentu ed. *Valk.* ὁποῖος etiam ed. *Musgr.* quæ tamen retinet vulgatam ἀλλ'.
1735. ἰππεύ. ita etiam *Musgr.* ἰππία ed. *Valk.*
1766. Παθεῖν δάκρυα. lachrymas, quas ciebit mei desiderium. ANON.
1773. Τάλαν ἐγὼ δὲ. ἐγὼ γὰρ ed. *Valk.* Nullam omnino particulam exhibet ed. *Musgr.*
1778. Ἄλῃς ἰδρυμένων ἱμῶν. In textum revocanda est Scholiastæ lectio. ἄλῃς ἰδρυμένων ἱμῶν. ut iis, quæ sequuntur, respondeat. *Abi* (inquit *Oedipus*) *ad sodales tuas.* Ant. *Satis jam mearum habuerunt lamentationum; vel calamitates meas abundè jam sunt lamentatæ.* Od. *At ad aras.* Ant. *Jam satiantur meis malis.* ANON.
1786. — διδῶσε. Huic vers. interrogandi signum subjiciunt edd. *Valk.* & *Musgr.*

OBSERVATIONES

IN

ÆSCHYLI

SEPTEM CONTRA THEBAS.

THE NEW YORK

CONSERVATION

7

17

THE NEW YORK

CONSERVATION

OBSERVATIONES

IN

ÆSCHYLI

SEPTEM CONTRA THEBAS.

CAP. V.

1. λίσσιν τὰ κέρμια. Uti λίσσιν pro ἔργον passim sumitur, ita hic etiam λίσσιν pro ποιῆς, redde igitur, *quæ ex usu sunt publice agere*. Neque aliter interpretatus est *Plato*, qui in *Euthydemio* de politicâ differens *Socratem* hæc loquentem inducit, εἰδέναι ἡμῶς αὐτῇ εἶναι — κατὰ τὸ Λίχθου ἱερῶσιον, μὴν ἐν τῇ πόλει κερήδων τ' πολλὰς πάντα κομισάσθαι καὶ πάντας ἀρχαίους, καὶ πάντα χεῖρμα ποιῆς. ANON.

5. ἢ δ' αὖθ'. Si verò e contra. ANON.

7. ὅπ' αὐτῶν φροῖμους πολυμήδους. Παλαμήδους corrigit *Falk.* ad *Phœn.* p. 452. An vulgata civibus tumultuantibus melius conveniat.

8. αἱ Ζεὺς ἀλεξήλεος. — Quorum *Jupiter propulsator*, vel *avertens*, hoc cognomen adipiscatur. Quæ *Jupiter a nobis propulset* & idèd hoc nomine in posterum colatur. ANON.

20. ἵππας ὅμοιοι αὐτῷ χεῖρας τῶν. Ut fidi essetis propugnatores in hæc necessitate. Antiptosis frequens apud Græcos, rarius, interdum tamen, a Romanis usurpatur. ANON.

35. εὖ πλὴν θεῶν. omittum felicem largietur deus. ANON.

39. Ἐπίκλης

39. *Επύκλεις, φίλει* — Distingue post *φίλει* ut connectatur cum *ἐπύκλεις*. ANON.

45. *Ἀέλω, Ενὺν, καὶ φιλαίμετον Φόον*. Primum in vocibus *Ἀέλω, Ενὺν*, ecce concursus literæ *v* & vocalis, quem averfantur Tragici: vid. Obs. ad Antig. v. 491. Deinde vulgatam formam *Ἀέλω* pro Attica habemus: quare non dubito cum MSS. *Parif. & Vat.* corrigere,

Ἀρη τ', Ενὺν, καὶ φιλαίμετον Φόον.

Formas non semel commutarunt in hac ipsa voce viri docti, ne alios dicam, in *Euripidis Phœniss.* 136, 953, 1023, 1131. vide *L. C. V.* ad v. 1013.

51. *οἰκτός*. muliebris ejulatio. Vide an eandem non habeat significationem apud *Sophoclem Oed. Col.* v. 1633. ANON. — v. 53, l. *Ἀρη*.

54. *Καὶ τῶνδε πύσις οὐκ ὀκνῶ χρονίζεσθαι*. Horum (πύσις) certior exploratio diu non differetur. ANON.

57. *πῶς πῦρ*. quare, proinde. ANON.

63. *πρὶν κρηταγίσσῃ πύσις ἄριος*. perperam sanè hæc *Stanleius* reddit, priusquam ingruat spiritus martis. Tu verò verte, priusquam martis turbines tempestatem excitent. petitâ sc. in ipso initio a re nauticâ translatione in eâdem hæret poeta. Navis est urbs, gubernator rex, turbines bellum, fluctus copiarum. ANON.

72. *δηάλωτον*. *δηάλωτον* scribendum censet *Pierſon.* ad *Mær.* p. 300.

79. *Μεθεῖται πρὸς πρῶτον λιπὼν*. E castris urbem versus se movet. Paulò infra *πύσις* vocatur *mutus at verus nuntius*: eodem prorsus modo *Theognis* faces, quæ e speculis hostium adventum indicabant, vocat *ἄγχιλος ἄφθγγος*. ANON.

90. *Ο λυκάωνος ὄρνις* λῶς ἐν-

Πειπής. MS. *Seld.* habet *ἐντριπής*. Verba vero hæc non raro permutantur: neque decernit (monente *L. C. V.* ad *Euripid. Phœn.* p. 299.) vir summus, *T. Hemſterbuſius*, utrum hoc loco sit præponendum. Non temere forſan prætulerimus *ἐντριπής*, propterea quod hîc de militibus gregariis agitur, qui clypeos nullis ornatos insignibus gestabant.

116. *ὦτ' ἐπὶ πόλιν.* non *per* (uti *Stanleius*) sed *circā urbem*, nam *per fluctus* denotantur hostium copiarū urbem cingentes. ANON.

120. *Ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάντεσσι παντιλὲς πάντως*

Ἀρηξέον δαίμων ἄλλωσιν. *Stanleius* vertit, *Alf, O Jupiter Perceptor, omnimodo* &c. qui Scholiastis B. primam sequitur explicationem ὦ πάντα πλῶν, quod idem valet atque *omnipotens*. Quanquam id ferri potest, altera tamen glossa, quam idem proponit Scholiastes, non spernenda est: ἢ ὥς τὸ ἀρηξέον (νοη-
τίον,) οὕτω, ἀρηξέον παντιλὲς, ἥγχι δόλῳ. Nemo verò τῷ παν-
τιλὲς πάντως, opinor, ταυτολογίαν objiciet, qui recordetur quam multa talia e Græcis scriptoribus proferre in promptu sit. in quibus sunt αὐτίς αὖ πάλιν, χάρις ἀντι, ἀμφὶ ὥτ', ὑπὲρ ἅνω, &c. quæ postrema præter alia infinita nos Angli penitus exprimimus: *round about, over and above*. Sed non hujus loci est Anglicorum comparationem cum Græcis instituere. At dignum certe istud opus est, quod, (primis sane designatum lincis a *Merico Casaubono*,) in se recipiat & perficiat eruditus aliquis, qui optime de lingua patria mereri velit ostendendo nos non pauciora habere cum Græcis communia, quam Galli aut Germani: neque enim est cur his, qui nulla fere habent, quæ non nostra etiam facere possimus, *Reitzii* copias, neque illis *Stephani*, invidemus.

140. *Κήδεσσι τ' ἐναργῶς.* *Curam urbis in te palam suscipe.* ANON.

176. *Ἐπιροφάνη στρατῷ.* *Theophrasti* liber ab *Athenæo* l. 9. memoratur, cujus titulus erat *ὦτ' ἐπιροφάνιας τ' ἰμπερῶν.* ANON.

182. *Δείξει δ' ὡς φιλοπόλις.* f. *Δείξει δ'.*

195. *Κρατῦσαι μὲν γὰρ.* Sententia non est imperfecta, sed *κρα-
τῦσαι, & δάσαι* more apud Atticos scriptores satis frequenti absolute ponuntur. *Si imperat, ea est insolentia, ut consuetudinem ip-
sius omnes fugiant.* Affirmat *Aristoteles* 2°. politicorum c. 7. majorem tumultum civitati incussisse Lacedæmonias scēminas quàm hostes. ANON.

206. *Μίλει γὰρ ἀνδρὶ, μὴ γυνὴ βαλδύτω*

Τάξωθαι. *Stanleius* vertit, *Viro enim cura; ne consuliet femina quæ fortis.* Male, ut, videtur, fecit pravā deceptus inter-
punctione. Distinguendum autem commate post *βαλδύτω.*

Βαλδύται

Βουλίων quidem accusativum de consiliis adsciscit, ut βούλου βουλίων, ἄριστοι βουλίων, &c. Itaque vero accusativum habet rerum, de quibus consilia habentur? non putem. Optimè rem jam dudum consecerat Scholiastes β. Ἀνδρὶ γὰρ Δῖς φροντίδου ἐπὶ τῷ ἔξωθεν, μὴ γυνὴ αὐτῷ τέτοιον βουλευέτω. Locum igitur verte, *De re publica viris cura est; ne consiliis intersint mulieres.* Τὰ ἔξωθεν, quod fere latiore accipitur significatione, ut designet *externa ac hostilia*, atque adeo *ipsos homines*, hic pro *re publica* dicitur, & *domestica* opponitur.

222. Πόρρον τίγεις εὐχεσθὶ πολέμιον δόρυ. Rectè omnino hæc interrogativè ad *Stanleii* mentem *Heathius*. *Optatissime ut civitas* &c. Ch. *Atqui non nisi deorum ope efficiendum est*: ideoque sc. ad preces decurrimus. ANON.

Ibid. πολέμιον δόρυ. Malim πολέμιον cum MS. Bar. 4. ut *Euripid.* Phœn. v. 1097, Ἀργεὺς δόρυς.

232. Επὶ θεοῖς δέτ' — Lege ἔτι θεοῖς δ' ἔτ'. *Ita sanè se res habet, rectè dixisti: At deorum adhuc* — ANON.

253. Στίνοι πόλισμα δῆδιν, ὡς κυκλαῖρρον. Imperfecta est oratio ad hunc modum interpungenda & reddenda:

Στίνοι πόλισμα, δῆδιν ὡς κυκλαῖρρον —
Gemit urbs, five fit per urbem tumultus, quæsi quidem ii qui eam obsident — ANON.

Ibid. Non male forsan interpungit vir doctus: vulgata tamen distinctio habet, quò se tueatur. Ita *Euripid.* Orest. (quem citat *Hoogveen* de Partic. p. 309.)

Εἴσμεν ἐς εἰκας δῆδιν, ὡς θανάτῳροι.
v. 1125. ed. *Musgr.* quæ vitiose eis veit. edd. lectionem retinet. Noster vero *Æschyli* locus non vacare vitio videtur: pro κυκλαῖρρων reposuerim κυκλαῖρροι:

Στίνοι πόλισμα δῆδιν, ὡς ΚΥΚΛΑΟΥΜΕΝΟΝ.

258. Οὐκ ἐς φθόρον σιγῶσ' ἀναχέσῃ πῖδι; ἐς φθόρον jungenda sunt cum πῖδι. *Annon silenter feres, quæ nobis fraudi sunt?* ANON.

Ibid. Locutio, quæ hic locum habet, viros doctos fefellit: neque enim ἐς φθόρον significat *tibi mors erit*, uti *Stanleius* accepit; neque τῷδε cum ἐς φθόρον conjungendum ut significet, *quæ nobis fraudi*

rp®

fraudi sunt. quas interpretationes satis refellunt verba *Spanhemii* ad *Callimach.* Hymn. in Apoll. v. 113. *Bergleri* ad *Aristoph.* Plut. v. 394. & ad *Alciph.* L. I, Ep. 17. virorum doctorum explicantium formulas εἰς φθόρον, εἰς ὀλίγον, εἰς κέρακας. *Spanhemius* igitur cæteris rectius nostrum interpretatur, *Non in malam rem abiens tacita hæc tolerabis?* Sed neque sic etiam res penitus conficitur. Τάδε non ἀναχέση sed σιγῶς sensu sequitur: quod σιγῶς ex ἀναχέση pendet: ἀναχέση σιγῶσα τάδε. ἀνέχιδαι vero participium pro infinitivo sæpius adsciscere notissimum est. vid. *L. C. V.* ad Phœn. p. 206. His constitutis *Æschylum* interpretari malim, *Nonne, perditæ, de his tacere sustinebis?* sive ad sententiam plenius & disertius, *Nonne, perditæ, tibi temperabis quo minus hæc in vulgus spargas.* Εἰς φθόρον elliptice positum pro εἰς φθόρον ἀπείδυσαι, quod non male cum *Burtono* parenthesi includamus, verto *perditæ*, quo sensu nonnunquam apud *Aristophanem* usurpatur ὡς φθόρε. Cæterum *Sophoclis* Oed. Tyr. versus 1156 a *Spanhemio* etiam citatus interpretationis instar est:

Οὐκ εἰς ὀλίγον; ἔ σιωπήσεις ἔσῃ;

ubi interrogandi signum post ὀλίγον delendum est.

264. Πάλινσεμῆς αὖ θυγάνυσ' ἀγαλμάτων; Minime *Stanleio* & *Burtono* audio vertentibus *παλινσεμῆς* iterum *obgannis*; huic etiam Anglicè reddenti infinitum ejus, *to mouth again.* His vero consentit Scholiastes β. Multo potius mihi amplectenda videtur Scholiastis α glossa, δυσφημῆς. quam ob significatūs vim *παλινσεμῆς* cum *παλίρροθ* comparat *Valkenarius* supra ad v. 7. citatus. Verto, *Male ominaris iterum amplectens Deorum simulacra?* Πάλιν est retro; rursus; contra, unde effluxisse notio videtur illa, quam obtinent voces *παλινσεμῆς*, *παλίγλωσσες*, *παλίρροθς*, (& si quæ alia sunt hujusce generis): quæ primaria videtur fuisse, loquendi contra quàm res, tempora, personas, debeat.

266. εἰ δίδης τίλος. Optantis est, O si dare velles. Virg. O mibi præteritos referat si Jupiter annos. ANON.

273. Καὶ μὲν ἀκούσας ἐγγυμάτων — Redde, *Cumque me audieris supplicantem, tunc* (ἐλόλυγμεν) *sacrum benevolentiae indicem accine.* ANON.

288. Ἐγὼ δ' ἐπ' ἀνδρας ἔξ. *Valken.* ad Phœn. p. 282, legit Ἐγὼ μ' ἀνδρας ἔξ.

299. λίχωνι διδομένηται. *quæ infelix cubile sortita est. non satis tuto nido collocata.* ANON.

300. Πάϊροφος πιλαιάς. *Stanleius* corripbat πάντροφος (quod postea rejecit,) atque ad eam lectionem verterat. Quanquam id convenit columbæ epithetum, nihil ad rem præsentem pertinet. *Heathius* vulgatam vertit, *qui fœtus suos omnes alit*: quæ tamen notio non e re nata videtur. Fortasse πάντροφος verti possit, *omnigeni esca nutritus*; five ideo undiquaque escam comparans. quod animo objiciat absentiam avis, quæ pullis escam anquirat, atque iis reliâis serpentium adlapsus timet. Id columbæ conveniat necne dijudicandum est Ζωολόγῳ, quibus certe peritissimis cum maxime floret nostra ætas.

327. Πόλιν, τὴν δ' Ὀλύμπιον. "Ratio nominis inde est: Erat Ogyges Rex perantiquus, quem alii Atticæ, alii Thebarum regem constituunt. Propter vero Regis illius antiquitatem omnia vocabantur Ὠλύμπια." Haftenus eximius *Stanleius*: quod vero postea addit, *vetustus* montis epithetum satis esse ineptum, jure optimo improbat *Ernestus* ad *Callimachi* Hymn. in *Jov.* v. 14. *Virgilio*, quem vir doctus ibi adhibet, huic accedat, præter alios quos lectio diligentior, aut memoria verborum pertinacior, cuius suppeditet, poeta veterum μεθυστὴς planè germanus, *Miltonus* nos-ter, qui illud ipsum epithetum *montibus* etiam non semel tribuit. *Paradis. Amisf.* L. VII, v. 5,

——— *For thou*

Nor of the Muses nine, nor on the top

Of old Olympus dwell'st.

vide & L. II, v. 593. etiam L. I, v. 420. ubi eodem epitheto de fluvio Euphrate utitur. vide plura de voce Ὠλύμπιος a *Wolfio* notata ad *Poetiarum Frag.* p. 49.

357. Αἰπυγὰν

357. Ἀρπαγῇ δ' Ἀχαιοῦν ὁμαίμοις. Lego ἄρπαγῆς — ὁμαίμοις, & cum versu sequenti conjungo. *Qui prædam in incursionibus collegerunt in unum conferunt.* Voce vero ὁμαίμοις utitur poeta, vel quia Græci Græcos diripiunt, vel quia cruenti plerumque hujusmodi conflictus. ANON.

386. Dele distinctionem huic versui appositam, nam a pugnae aviditate, non a clamore, fit comparatio. *pugnae avidus velut ætæο μισσημῶνις* κ. τ. λ. Φύσιν γὰρ ψυχρὸς ἂν ἂ ὄφιν ἐν μισσημῶνι ἀκμήζοντι τοῦ ἡλίου θερμότητος ἐκλήνκτος ἐστὶ καὶ συλεγμῶς ἀσπείχῃ. Schol. β. τότε μάλιστα μάλιστα. Sch. α. ANON.

407. — ἢν λίγεις ἐπ' ἀσπίδας

Ἀστροὶ μαρμαίρεσσαν ἑρῶν κυρίῃ. *Nellem, quam dicis in elypeo astris caelestibus splendere.* ANON.

417. Quæ de Menalippo prædicat Æschylus in mentem revocant Theognidis,

εἴ τ' εἴης ἔργων αἰχρῶν ἀπαθής τε καὶ ἀργός,

Κόρη, μεγίστῳ τῶν πῦρκα ἔχῃς ἀρετῆς. ANON.

430. Γίγας ὃδ' ἄλλος ἔ πάρος λελεγμῶν

Μείζων, ὃ κάμπος δ' ἔ κατ' ἀνδρῶν φρονεῖ, — Forte scribendum ἄλλος censet Markland ad *Suppl.* v. 872. Melior videtur vulgata lectio. Γίγας ἄλλος alter Gigas, (ut alter Homerus,) vir corpore Giganteo. Ο πάρος λελεγμῶν erat Tydeus, qui viribus valebat, nec tamen procerus. Commodè nobis *Homerum* subministrat Scholiastes:

Τυδίδος τοι μικρὸς μ' ἔην δίμας, ἀλλὰ μαχητής.

Quod sequitur fortasse paulo aliter legendum:

ὃ κάμπος ἔ κατ' ἀνδρῶν φρονεῖ.

δ' ejicio auctoribus *Ald. Turn. & MS. Bar.* 4. In voce κάμπος accentum muto, ut ἐξυτόνως epithetum sit. de qua re vide Schol. ad *Euripid.* Phœn. v. 613. qui ad κάμπος ab *Euripide* ibi usurpatam pauca notat. Deinde ὃ pro articulo subjunctivo positum accipio, ut τὰς pro αἷς supra v. 37. vide *Observata* ad *Oed. Col.* v. 910. Ecce locum integrum:

Καπανεύς δ' ἐπ' Ἠλέκτρασιν ἔληχεν πύλαις,
 Γίγας δ' ἄλλος, ἔπειθε λειψυδρὺς
 Μάζων, ὃ κρημπὸς ἔχετ' ἀνδρῶπων φρονεῖ,
 Πύρρως δ' ἀπειλεῖ δαίν', ἃ μὴ κρανοὶ τύχη·
 Οἷός τε γδ' κ. τ. λ.

Capaneus vero ad portas Elestras stationem sortitus est, Gigas ille alter, eo duce quem modo dixi Major; qui ferox et superbiens (ἢ κατ' ἀνδρῶπων φρονεῖ,) quæ non hominem decet, sive quæ humanis viribus majora sunt, jactat, Et turribus atrocia minatur, quæ ne perficiat fortuna.

440. Χρυσῆς. Fortasse χρυσίῳ. vid. Phœn. 172. & L. C. V. ad v. 1368.

441. Τοῦδ' ὦν φωνὴ πῖμπε, τίς ξυσήσται,

Τίς ἀνδρὰ κρημπίζοντα μὴ τρέσας μινεῖ; Pone notam imperfectæ orationis post πῖμπε — ANON. — Fortasse signum interrogandi post μινεῖ delendum est, ut syntaxis fit τοῦδ' ὦν φωνὴ πῖμπε, τίς ξυσήσται, πς — *Tali viro bellatorem mitte, qui ei congregiatur, Qui istum superbientem sine metu sustineat.* Ita τίς etiam supra v. 401 videtur usurpari, quod tamen ibi interrogative efferrī possit. vid. Observ. ad Oed. T. v. 1492.

474. γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς. *literarum connexion.* ANON.

478. Πίμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ γ', πῶ. Etsi optimus ex vulgatis erui potest sensus, legendum tamen videtur,

Πίμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε σὺν τύχῃ δέ τοι.

Ita autem corrigo quod particulæ δέ τοι sæpius coniunguntur, & in hac etiam versus sede non raro occurrunt, ut supra v. 185,

Φιλοφύτων ΔΕ τοι

Πόλεως κ. τ. λ.

Sophocl. Antig. v. 334.

— ἴων ΔΕ τοι

Ληφθῆ τι καὶ μή.

Exemplum etiam Aristophanis, quo utitur *Hoogveen*, de Partic. p. 275, easdem particulas in eadem versus sede habet:

Ἡδὲ γέγων ὦν ἐ πόλιθ, ἔχων ΔΕ τοι

Πλευρῶν βαρυτάτῳ.

In his vero minutis facilis librario error: quoniam, ut supra dictum

tum est, particula *τοι* & articulus tertii singularis casus in antiqua scriptione non nisi per vim sententiæ discernebantur; quæ vis librario vel oscitanti vel festinanti non raro latere potuit, & re ipsa latuit. Præterea, quod non nihil est, voculæ *δι τω*, uti legit *MS. Steph.* nulla distinctione ibi separantur, neque in *Morelli* marg.

481. *ἰππίων φρύγγων.* de hircis propriè dici docet *Dionys.* Halicarn. *ταύρων μυκήματα, χρημίπομοι ἵππων, φρύγγες τρώων.* ANON. — Aliter *Ammonius*, *Φεμιάτιστα μὲ γὰρ τὸ τρώων φάμει.* — *Φεμιάτιστα δὲ τὸ ἵππων φουσάντα καὶ γαυρούμενον.* Vid. *Valk.* *Animadvers.* p. 226. & *Koen.* ad *Gregorium* p. 126.

495. *ἄλω δὲ πολλῷ ἀσπίδος κύκλον λίγω* — De sententia *Salmasii* interpungi debuerat:

ἄλω δὲ πολλῷ ἀσπίδος (κύκλον λίγω) —

497. *Ὁ σημετεργὸς δὲ ἐπὶ εὐπλὴς ἄρ' ἦν.* Vulgatæ *ἄρ' ἦν* omnino præferendam duco lectionem *ἀνὰ* Codicis *Seld.* Ellipsis vero verbi substantivi, quod vocatur, neminem offendet, eò quod ab omnibus fere scriptoribus frequentetur.

500. *αἶολον.* *rapidum*, *ἀπὸ αἰέλης*, uti nos docet *Porphyrus* in *Quæstionibus Homericis.* ANON.

501. *ἰφίων δὲ πλακύναισι &c.* — i. e. *circum ambitum clypei affixi sunt serpentes mutuis nexibus impliciti.* ANON.

503, 4. *ᾤος ἄλλω.* Verte *Martis* verò numine afflatus furit *Bacchæ* similis ad pugnam, asperâ timorem incutiens. H. Ego *ᾤος ἄλλω* interpretor *suis fidens viribus.* ANON.

Ibid. — *ἐνδὲ δὲ Ἀρῷ*

Βακχῆ ᾤος ἄλλω θύας ὡς φόον βλέπων. Fortasse melius ita legi & distingui possit,

— *ἐνδὲ δὲ ἈΡΗ*

Βακχῆ ᾤος ἄλλω, θύας ὡς φόον, βλέπων.

Αρὴ βλέπειν vultu martio esse & feroci. Ita supra v. 53, *λεόντων ὡς Ἀρὴ διδορῶσαν.* ita *Aristoph.* *Plut.* v. 328, *βλέπειν Ἀρὴ* ad quem locum, atque iterum ad *Acharn.* v. 565, nostri meminit in *Tragicis* etiam versatissimus *Berglerus.* De qua locutione alibi etiam dicetur. *Βλέπων* vero quod commate a *φόον* separatur, ut cum *Ἀρὴ* conjungatur, sensu etiam cum *φόον*

φίον conjungendum. Vel fortasse eodem sensu, & faciliore orationis constructione, sine distinctione post φίον posita, θυνός ὡς φίον βλέπων *Bacchæ similis dira intuenti*, unum orationis membrum constituere possit, ut βλέπων post Ἀρη subaudiatur, quod mox suppletur. Id vero me in animum induxit ut hanc mutationem proponerem, quod ἰνδισθ non nisi vel simpliciter usurpatum vidi, vel cum genitivo conjunctum, expresso aut suppresso ἰνδισθ. *Stanleius* in versione prætermittit πῶς ἄλλαν, quod *Berglerus* vertit *vi. Malim, ob animi impetum.*

524. Εἰ Ζεύς τε Τυφῶ χρητρώτερος μάχη,

Υπερίειμι, πῶς λόγον ἔσθ' ὀνείριον,

Συτὴρ Ἰουῖν ἂν Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος τυχών. Τυφῶ, inquit *Burtonus*, dicitur pro τυφῶν, nullo tamen exemplo talis Apocopes indicato. Etenim Μίλω, γίλω, quibus utitur, ut & Ἀπόλλω familiæque, pro Μίλωνι, γίλωνι, Ἀπόλλωνι, non Apocopen pati videntur, sed contracta ita per syncopen formari γίλωνι, γίλωνι, γίλω, &c. ut κίρωτι, κίρωνι, κίρω. itaque fortasse scribendum γίλω, ut Μίλω apud *Theocr.* quam tamen scripturam damnant *Burtonus* & quem sequitur, *Maittarius*. Qualis contractio mihi quidem videtur obversata fuisse veteribus, quibus displicebat ἰχῶρ pro ἰχῶρα scriptum, qui ἰχῶ consenserunt. vid. *Euslath.* ad Il. 1, v. 416, T. III, p. 1212, ed. *Polit.* *Maittarius* quidem e *Nicandro γλήχων* profert pro γλήχων. atque adeo si ulla apocope hic admittatur Τυφῶν præferrem. Cum vero talis apocope in rarissimis sit, hoc loco melius scribendum videbatur Τυφῶς, ut duæ essent formæ Τυφῶ, & Τυφῶν, ut Γοργῶ, & Γοργῶν, Μορμῶ & Μορμῶν. Lectioni Τυφῶς superscribi potuit vulgatio Τυφῶν, & postea librarii culpa in textum irrepere. At Τυφῶν metrum violat: inde Τυφῶν & Τυφῶ. Vel hæc, inquam, machina *Burtoniana* & ab aliis, & *Hesychio*, receptâ, videbantur potiora. quæ tamen minus necessaria sunt, cum vulgata fere recte se habeat, neque tamen pro Τυφῶν ponatur. Τυφῶ (ita enim scribendum non πῶς ὀνείριον) Genitivus est (nam Τυφῶ, Τύφως re vera nihil est,) Atticæ formæ Τυφῶς, quod, testibus *Suid.* *Tb. Mag. Phav.* idem est atque Τυφῶν. vid. & *Sophocel.* Antig. v. 425. Τυφῶ secundum statum casum vocis τυφῶς, Τυφῶ quantum contractum vocis

vocis τυφάν. Ita molestias amolimus, quas parit scriptura varia & incerta. Illis de vocibus plurima collegit *Phavorinus*. Cæterum obiter ad *Suidam* vide *Τουρίum* de vento *Τυφώνiu* præclara differentem. — Particulas *τι* & *γι* transpono cum *Sold. Ven. Ald. &c.* *MSo* etiam *Bar. 4.* ἢ *γι*, *siquidem*. Ita igitur locus videtur rescribendus :

Εἰ Ζεὺς γι Τυφῶν χειρὶ ἄντιρ' ἔμψαχ' ἔτι,
Υπὸ τῷ τι, ὡς λέγει ἔσθ' ὁμοῦτος,
Συτὴρ γνοῖτ' ἂν Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος τυχών.

550. ὡς πλῆς'. Hæc cum Scholiaste β. de effigie hominis intelligo a Sphinge lacerati. ANON.

560. χάρ σ' ὅρῃ τὸ δράσμεν. *Ὅρῃ scit.* vide observata ad *Oed.* Col. v. 173. Quæ vero v. 103, & hîc, notavit *Burtonus*, vereor ne sint argutiora.

562. Ὃς σὺν ἰάσῃ γλῶσσαν, ἐργάζεται ἄτερ,

Εστὺν πυλῶν ῥέουσαν, ἀλδαίνειν κηκῶ. *Stanleius* vestit, *Qui non finet linguam sine operibus, intra portas irruentem augere mala*. Schol. α. ἔστω τ' ὁ πόλιος πυλῶν. Fortasse distinctio delenda post ἄτερ, & pro ῥέουσαν legendum θρέουσαν, sive θρέουσαν.

Ὃς σὺν ἰάσῃ γλῶσσαν, ἐργάζεται ἄτερ

Εστὺν πυλῶν ΘΡΕΟΥΣΑΝ, ἀλδαίνειν κηκῶ.

Qui non finet linguam quæ frustra intra septum ejus (in ore) tumultuat, mala augere &c. exequi, quæ minatur. Explicatio vocum ἔστω πυλῶν, in ore, debetur *B. Martino*, qui (Var. Lect. L. I, c. 9.) locutionem illustrat, & cum *Homerico* ἔκτος ἰδόντων comparat, & *Euripideo* σῆματις πύλας. — Εστὺν pro ἰδόνι positum neminem offendet.

566. Εξωθεν εἴσω τῷ φέροντι μίμψεται,

Πυκνὴ κροτομῦ τυγχάνουσ' ὑπὸ πύλιν. In var. lect. *Seal. & Cas.* corrigere dicuntur εἴσωθεν ἔξω. cum vero articulus manifestus hîc desideretur multo potius rescripserim *Η' ἔξωθεν*. Deinde si cui durius videatur τὸ ἔξωθεν, *Burtonus* legendum censet ἐκῶ (imo ἐκῶ debuerat, ut sibi constaret vir doctus. Vid. Var. Lect.) pro εἴσω. ego, si εἴσω τῷ φέροντι pro ἀπὸ τῆς χειρὸς φέροντι durius dictum videtur, pro εἴσω corrigam ἡκῶν.

Η' ἔξωθεν ΕΙΚΩΝ τῷ φέροντι μίμψεται) —

Effigies

Effigies extrinsecus in clypeo elaborata. Η Ήωδιον quidem necessario, & ad Græcæ linguæ puritatem, scribendum videtur. ἴστω τῆς φήρονι ferri possit: imo debet, fortasse non immerito inquires, cum ex industria ei opponatur ἔξωδιον.

582. *πρόσμερον.* Legendum arbitror *πρόσμερον*, & delendam esse distinctionem versui præcedenti appositam. *Tydea* sc. & *Poly-nicem* malorum fatalium auctores vocans. ANON.

Ibid. Καὶ τὸ σὺν αὐδῖς πρόσμερον ἀδελφίον. Heatbiius recte videtur improbasse *Stanleii fatalem*. Paucissimi tamen sunt, opinor, quibus vir doctus emendationem suam *πὸς γ' ὁρῶν* probaverint. Ille sane sibi conscivit hanc lectionem decreto suo (ad *Æsch.* Prom. 1083) repugnare, Tragicos nempe nunquam *ov* ante vocalem corripere: quare correxit ita ut hoc impedimentum amoveretur. Locus egere correctionis me quoque iudice videtur; quod tamen aliter, & aliam ob causam, factum eo:

Καὶ τὸ σὺν αὐδῖς ΠΡΟΣΦΟΡΟΝ ἀδελφίον.

Πρίσφορον interpretor *ἀντιστάτιν*. *Phavorinus*, *Προσφίρεται* δὲ τίς πινι *πρῶτος*, ἢ τὸ *ἐναντίον*. Calculum Scholiastes β. addam, quem olim in scriptis ita etiam legisse suspicor. οὐκ ἐπὶ τῇ φιλίᾳ στωκ-ἀδελφίον, ἀλλ' ἐπὶ τῇ μάχῃ καὶ ΦΟΡΑ.

584. Δίς τ' ἐν τελευτῇ τοῦτον ἐνδαίμυρον, Καλῆ. *Nomen ejus in duas partes divisum ei præter omnia exprobrans.* ANON.

599. Βαθῆαν ἄλοκα *Ἀφ' φρενὸς καρπύμυρον*. Per tmesin pro *Ἀφ' καρπύμυρον* positum censet *Burtonus*. Non audio. Διὰ φρενὸς in mente, ut *Ἀφ' χερὸς* supra v. 519, *Ἀφ' χερῶν* 439. *Ἀφ' πέριων Soph. Antig.* v. 651. vide etiam quæ *Musgravius* notavit ad *Euripid Phœn.* v. 384. Confer *Ruhnken.* ad *Timæum* V V. Βαθῆαν αὐλάκα.

909: Ναύησι. Ionicum in Iambo notandum. sic v. 75 pro *Ζυγοῖσι δαλίοις* & v. 466 pro *Νηῖταις*, MSSi habent *Ζύγλοις δαλείησι*, & *Νηῖταις*. vid. Obs. ad *Oed. Col.* v. 910. & *L. C. V.* ad *Euripid.* Hippol. p. 319, qui nostrum citat.

625. Φιλίῃ δὲ σιγᾷ ἢ λίγειν τὰ κείερα. Hæc ad appositionem *Parthenopæi* dicta esse videntur. Erat autem cum *σιγᾷ* eâdem translatione quâ *λίγειν* de rebus gerendis accipiendum esse putarem,

ut

sensus sit. *Amat Amphiaraus nihil nisi quod ex usu sit agere, id-
eoque portas (cum ibi se moriturum novit) non invasurum arbi-
tror; illis tamen &c.* ANON.

638. Ἦ αὐτῷ σὺ κροίγηται. Fortasse l. αὐτῷ σὺν, tuum ipsius fra-
trem. Τὸν σὺν αὐτῷ κροίγηται, ut ἡ ἐμὴ τῷδ' ἀνδρὶς πατρίῃ Oed
Tyr. v. 1462. de qua locutione præter Scholiastem ad l. vid.
Euslatb. ad Il. β. v. 54, T. I, p. 327, ed. Polit.

640. κροίκετο ὁ βασιλεὺς. Et vocis præconis rex declaratus.
ANON.

641. πῶς ἐπιμαχέσθαι. ἐπιμαχέσθαι legit *Arnald*. Lect.
Græc. p. 71. olim legebatur ἐμαχέσθαι claudicante metro.

643. Ἡ ζῶντι ἀπομαχέσθαι τῷσ' οὐκ ἀνδράτεσσιν

Φυγῇ ἢ αὐτὸν τόνδε τίποτα πείποι. Τὸν αὐτὸν non signifi-
cat, puto, *seipsum*, ut *Stanleius*, aut *ipsum*, ut *Heatbii* vertit;
is enim sensus articulum, ut videtur, respuit. Τὸν αὐτὸν igitur
cum πείποι conjungo, & ita accipio, *te, qui eum patria abegit,*
(ἢ αὐτὸν τόνδε πείποι) hoc eodem modo ulciscetur. Αὐτὸς vero cum
pro eodem dicitur, articulum postulat, quod notissimum est.

652. Δίκη δ' ἂν ἦναι φησιν, ὡς πὲρ γενομένη — *Justitiam se
esse ait, siquidem literæ &c.* ANON.

662. Αἶψ' οὔτε κλαίειν, οὔτ' ἰδύμεθα πένε,

Μὴ καὶ τικνωδῇ δυσφορώτερος γένη.

Επώνυμον ἢ κάρτε Πολυνείκη λίγων,

Τάχ' ἐσόμεθα — *Stanleius* vertit, *Sed neque flere, neque
lamentari decet, ne pariatur luctus intolerabilior. Sed Polynici,*
recte ita nominato, dico, Brevi videbimus &c. — Ni fallor, longe
alia *Æschyli* est sententia. Quare pro γένη conjicio γένος & cum
Ven. lego ἐπώνυμοι, cum *Ald.* Πολυνείκη. & plene post λίγων dis-
tinguo.

Αἶψ' οὔτε κλαίειν, οὔτ' ἰδύμεθα πένε,

Μὴ καὶ τικνωδῇ δυσφορώτερος γένησιν,

ΕΠΩΝΥΜΟΝ ἢ κάρτε ΠΟΛΥΝΕΙΚΗ λίγων.

*Sed neque flere, neque lamentari decet, ne fiat ob luctus meos etiam
magis infensus, ne luctus mei efficiant, ut majore animo atque
impetu urbem impugnet, Polynicem scilicet dico, recte prorsus ita*

nominatum. Γόοις ob luctus, ut ταῖς σπῆς ἀπειλαῖς tuas ob minas, Soph. Antig. v. 398. vide quæ notabimus in Auluario Obs. ad Oed. Col. v. 1261. Plura dicere superfedeo.

673. Δίκη ὡς οὐκ. Προεῖδὲ legisse veterem Scholiastem censet *Burtonus*, *Marklandus* etiam ad Suppl. v. 958. atque ita locum olim correxerat *B. Martinus* Var. Lect. Lib. IV. c. 19.

692. Τί μέμνηας. Cum istud μέμνηας minùs reverenter dictum, *Heatbio* assentior lectionem alteram (metro æque saltem accommodatam) præferenti τί μέμνηας; *quid in animo habes?* ANON.

702. ἀκλῡτοις. Leg. ἀκλῡτοις cum *Ven.* vide *μενέκλῡτον* v. 1073. *πάγκλῡτον* Pers. v. 823, a *Burtono* supra citatum, alia quidem re, ad v. 607. & familia apud Atticos passim occurrentia.

703. Λίγισσι κίρδης ὡς τὶς οὐκ ἔστιν. *Mibi denunciatus me prius vißorem fore, licet postea occubitarum.* ANON.

705. κύρησας. Cur sollicitetur vulgata lectio nullus video; nam βίον εἰς κύρησας sive interpreteris cum Schol. α. vitam pie, seu cum Sch. β. prosperè, egeris, sensum sanè dat æquè convenientem ac istud *Heatbii* κυρώσας. εἰ' ὅσα insuper verè. ANON.

709. Si ex morte nostrâ aliquid boni accesserit id in pretio erit. ANON.

722. Hunc versum cum Schol. interrogative lego. *Anne omnem victoriam, etiamsi malè parata sit, comprobatur deus?* ANON.

723. τοῦτο εἰργέναι ἵππ. — hisce sermonibus immorari. ANON.

732. παιδιδίτωρ ἔχας. Exemplum, quod ad hunc versum ex *Ajace Sophocleo* v. 167 attulit *Burtonus* de usu Attico masculini pro feminino, nihil, puto, ad rem facit. Ecce locum integrum,

Λα' ὅτι γὰρ δὴ τὸ σὺν ὁρμῇ ἀπιδραν,

Πατριγῶσιν, ἅτι πῆνῶν ἀγέλα·

Μίζαν αἰγυπιδὸν ὑπερδίστασιν

Τάχ' ἂν, ἐκείφης ἀ σὺ φαιείης,

Συγῇ πτήξαισιν ἄφρονι.

Υπερδίστασιν de *Ajaci* hostibus accipiendum est, recte igitur gen. masculino usurpatum. Id tamen, & præcipuè, quod sequitur,

πτήξαισιν,

πρόξινον, similitudine involuta aves respicit. Quæ res sæpe viros doctissimos latet. Illi vero quasi ingentem vulturem timentes, si modo apparueris, statim muti sese subducent. "Πρόξινον est, inquit Bentleius de Phalarid. (ed. Angl. 1777 p. 191. apud Lennepium, Latinum ejus interpretem egregium, cujus verbis utor, p. 147.) est subduco me, & aufugio præ metu, quod conspecto milvo facere solent gallinæ." Vide etiam Valkenarii adnotationes p. 12, Phalaridi Lennepiano præfixas.

756. ἐκ φίλων ἀουλίαις. amatoris poculis, inquit Scholiastes, ab uxore ministratis. Legere potes φίλους propria imprudentiâ. Vid. Eurip. Phœniss. v. 21. ANON

Ibid. Κροταδαὶς δ' ἐκ φίλων ἀουλίαις. "In iis, quæ scripsi," (inquit Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 698.) "Animadv. in Æschylum," (quas dudum frustra quæro,) "necdum etiam, postquam legi, quæ vir doctus in Act. Erudit. 1750, P. 32, opposuit, sententiam muto, quod per linguæ rationem locutio illa recte se mihi habere videtur, neque mutationem ὅ ἀουλίαις in ἀουλίαις possum admittere. Αουλίαι ἐκ φίλων dictum, ut in Herodot. III, c. 74, ἀπάντα δὲ ὅ in istis, πῖσις λαόντις καὶ ὀρνίσις, ἢ μάλ' ἔστιν παρ' ἑαυτοῦ, μηδ' ἐξοίσειν μηδὲν ἀνθρώπων τὴν ἀποσφραγισμένην ἀπάτην ἐς Πίρους."

764. Καὶ ὡς ὅτι ὥσπερ θύλακος κύμα ἄγει. Stanleyus commate tantum præcedentia separat quasi cum his conjungenda, vertitque, Amentia conjunxit sponsas mente captas. Malorum autem velut mare fluctum agit. Qui sensus, ni fallor, pro θύλακος postularet θύλακος sive θύλακος. Περὶ τοῦ — ἄγει κύμα καὶ ὡς ὅτι ὥσπερ θύλακος, sive κύμα θύλακος. At κύμα nominativum esse statuo, atque ita constructionem constituo: Κύμα καὶ ὡς ὅτι ἄγει, ὡσπερ θύλακος. Ἀγὰ absolute ponitur, ut ferre apud Latinos. vid. Vechneri Hellenolex. de verbis absolute positis, & ibi Heusing. qui plurima alia enumerat Latina. Ex eadem autem ratione Claudianus de IIII Conf. Honor. ætæ aquarum dicit: alio Stilichus deflexerat actu.

v. 481. ubi vide Gesnerum, qui comparat etiam agmen aquarum,

quod *Virgilium* dicere memini *Georg. I. 322.* ubi & aliis viris doctis, & *Heynio*, de *imbre denso ingruente* accipientibus dissentire mihi liceat. Dictum putem de *nubibus pluviosis* cœlum gradatim occupantibus, & aliis post alias surgentibus, imbre modo nondum facto. Temporis vero is est articulus, quem *Thomsonus*, Musarum, Naturæ etiam, interpret optimus, in alia quidem anni tempestate, tam solerter descripsit *Ver. v. 146—150* seqq. Eandem etiam rem & in *Autumno* breviter tangit *v. 313* seqq. *Virgilii* locus est,

*Sæpe etiam immensum cælo venit agmen aquarum,
Et sædam glomerant tempestatem imbris atris
Colleæ ex alto nubes: ruit arduus æther,
Et pluvia ingenti sata læta boumque labores
Diluit.*

Cælo venit interpretor *per cælum surgit.* (ut *luco* alibi pro *per lucum.*) non *e cælo* ruit imber, id enim paulo post fit: *ruit arduus æther* &c. Addam licet *Fortinum Virgilii Maasviciani* exemplari suo, quod penes me est, pro *sædam* manu sua adscripsit *sætam*, ad eam rem citantem *Æn. I, 55,* & *Erythræi Indicem.* *Agmen de serpente* pulchre dicitur *Æn. II, 212.* & *Georg. III, 423,* ubi vide *Ruæum.* qui ibi de loco *Georg. I,* non sibi constat, neque tamen interpretatio quam ibi proponit alterâ magis placet.

765. Τὸ μὲν πῖνον, ἄλλο δ' αἶέρι

Τρίχαλον, ὃ καὶ περὶ πύμνω

Πόλιος καχλάζει. Miror nihil hîc *Heatbium* de metro versus 766, 767. notasse. fortasse rem consecerat *Pawius.* Quandoquidem vero *Pavii* editione juxta atque *Abreschii* Animadversionibus invitatus careo, quomodo locus videtur constituendus dicam, ut versus antitheticis respondeant:

Τὸ μὲν πῖνον, ἄλλο δ' αἶέρι

Τρίχαλον, ὃ καὶ περὶ πύμ-

νω πύμνω καχλάζει.

768, 9. Μπαζὸ δ' ἄλκα δι' ἔλγυ

Τείνει πύργος ἐν εὐρεῖ. Interea præsidio diu esse non possunt *mænia* in tantam amplitudinem extensa. ANON.

Ibid. *Stanleius* vertit, *Inter hæc præsidio brevi extenduntur mænia in latitudine.* Quamquam *τείνει* sæpe absolute ponitur, fortasse

fortasse pro ἄλκῃ legendum ἄλκῃν, ut sit πύργος ἄλκῃν τοῖσι, tur-
ris præsidium suum extendit. Εἰ ὕρει, censeo, non in *latitu-*
dine significat, sed (cum præpositio ὅ, uti non semel alibi post
alios observatum est, pro ablativo instrumenti adhiberi soleat,) quā
potest, *latitudine*. i. e. Turris solum latitudo prohibet quo mi-
nus obruamur. Μετὰ δὲ ὀλίγῃ brevi intervallo. vid. *Musgr.*
ad Phœniss. v. 1133, qui Euripidem ibi ad vulgatam lectionem
interpretatur.

772. Τίλειαι γὰρ παλαίφωτοι ἄραι. Τίλειαι vulgatam lectionem,
monente *Stanleio*, loco suo ejecit *Burtonus*, & reposuit τίλειαι.
Τίλειαι vero fortasse defendi potest, si pro duali accipiamus, ita
ut de diris usurpetur, quas duobus filiis imprecatus est Oedipus :
& dualis non raro cum plurali conjungitur. Cæsura vis metrum
sustinere potest. Scholiastes etiam a vulgatam diserte patrocina-
tur, cujus tamen verba efficiant, ut versum antitheticum aliquis suspi-
cetur. Scholion est, τὸ τίλειαι ἀντὶ τῶν τίλειαι ὅφῃς ἔπ' ἰ λ' τὸ
μέτρον. At metrum antitheticum habet τίς ἀνδρῶν γὰρ — quare
nostro versu, nisi vis cæsurae admittatur, omnino poni debuerat,
τίλειαι γὰρ — & minimè : abjici. Nonne vero Scholiastis verba
videntur indicare, hujus Scholii, unde unde excerpti, auctorem olim
legisse τίς ἀνδρῶν γὰρ — atque eam lectionem respexisse, cum mo-
neret a voce τίλειαι poetam : subtraxisse metri gratia. Pari autem
jure τίς ἀνδρῶν reponatur, quo viri docti ad Phœn. v. 994 (vid.
Varr. L.) τίνα ξίνοι pro τίνα ξίνοι corrigunt. Magis quam placet
utrobique vulgata lectio.

773. κατελλασαί. interpretor rerum conversiones quas expertum
est Laii genus. Hoc enim Choricis cantus argumentum omne &
scopus. ANON.

860. Ἀλλὰ γόν, ὃ φίλαι, κατ' ὕρον

Ερίσσιτ' ἀμφὶ πρὸς τὴν πόμπην χειρῶν

Πύλον, ὃς αἶν δὲ Ἀχίρεσι ἀμείψεται

Τὰν ἄσπον, μελάνχροισιν

Ναύηλοι γινώσκου. *Stanleius* vertit. Sed *luctum*, ὃ *ami-*
ca, secundum excitata circa caput motorum manuum strepitum
missum. Locutionibus a re nautica translatis sæpe utuntur Græci
scriptores, præsertim Tragici, & in his nemo fortasse nostro fre-
quentius.

quentius. Inde non raro obscuritas oritur, & sæpissime in vertendo difficultas. Præter hunc morem tales translationes hic etiam a re nata veniunt. Ab *Æschyli* vero sententia abesse puto *Stanleii* versionem: quæ sententia ita dilucidius exponatur. *Sed plena, o amicæ, date luctui vela, & planctus in capite iterati sint tanquam venti, qui luctum dirigant, vela implentes & cursum secundantes.* Hæc secundum translationem sane audaciorem, quæ *Æschyli* animo observabatur, qui Charontis etiam cymbam cogitabat. Ita quidem sobriùs dicatur: *Luctui, o amicæ, indulgeatis, & eo planctus consocietis.* Πένπυ & ὑπόππος de ventis secundis sæpe. Locus est *Sophoclis* in *Electra* v. 89. non prætermittendus, quod ad rem nauticam etiam *Camerarii* & *Giacomelli* iudicio spectat, qui tamen correctionis egere potius videtur:

— ὡς πρὶν
Πολλὰς γὰρ θρήνων ᾄδῃς,
Πολλὰς δ' ἀντήρας ἤσθῃ
Στήρῃσι πλωγῶς αἰμωσομένην.

Αντήρας, inquit, translatione a remigantibus, qui remis verberant undas. Corrigo

Πολλὰς δ' ANTHXEIZ ἤσθῃ
Στήρῃσι πλωγῶς αἰμωσομένην.

Αντήρας lamentationi respondentes, consociantes, proprie exadversum sonantes. Idem etiam significat, si notionem ἰσότητος spectes, quam ei tribuere potest ἀντί. quæ sic etiam nescio an ad illam quasi suam originem redire debeat. — v. 863. lectioni ἀγῶνος præfert ἄγγελον *L. C. Valkenarius* ad *Theocr.* Adon. p. 229.

871. ἄλγος ἐπάξει. dolorem miseriæ respondentem, qualem exigit calamitas. ANON.

890. Οὐκ ἔτ' ἐπὶ φιλίᾳ,

ἀλλ' ἐπὶ φόνῳ διακρίθητι. *Lis vestra non ad amicitiam, sed ad necem dijudicata est.* ANON.

903. Αἰσυνάτωρ πατήρ — Fato quod pater inimico animo imprecatuſ est. ANON.

908. Θίλωδες. hominum desiderio. ANON.

944. *πίπτωται δ' ἰχθύς*. Vid. *Soph. Antig.* v. 529. ANON.

954. 5. *Εχὺς μῆραν λαχόντις δισδίδων ἄχιν*. *Mala sunt sortiti, quæ immisit Jupiter*. ANON.

956. 7. *ὑπὲρ γῆς αἰθούρας*. nihil aliud hūc verbis designari arbitrator quàm *caverna subterranea*, sive *ὑπόγαιον*, γῆς *κατασκαφῆς* v. 1016. *tale sepulchrum* (ait Antigone, vel si magis placet Semichorus) *corpori pro omni possessione erit*. ANON. — vide Indicem V. αἰθούρας.

1017. *Εἰργων γδ' ἰχθύες, θύνωνται ἄλυσ' ἐν πόλει*. Dele distinctionem post *ἰχθύες* positam. *εἰργων γδ' ἰχθύες ἐν πόλει* eos qui civitati erant infensi — *δαιλὸς ἔναι μᾶλλον ἢ ἰμοὶ θροσύς*. *Soph. Aj.* (v. 1332.) ANON.

1027. *ἦρ*. *Stanleius* vertit, *cepit*. imo *capiebat*, *capere conatus est*. sive *in eo erat ut caperet*.

1028. *Οὐτῶν πιτειῶν τὸνδ' ὑπὸ αἰωνῶν πεφνῖ*. Nescio an veram nobis hujusce loci constructionem dederit *Heatbicus*. Mihi potius videtur noster, cujus grandiloquentia ampullas aliquando admittit, in idem vitium incidisse, (si demum vitium sit,) quod in Gorgia reprehendit *Longinus* sect. 3, & Polynicem alitibus dilaniatum vocasse *ὑπὸ αἰωνῶν πεφνῖ*. ANON. — Viro docto contra *Heatbicum* omnino adsentior. Ad *Longini* locum vide quæ notavit *Rubnkenius*. Cf. etiam Diogenis verba, quæ ex *Stobæo* citat *Markland* ad *Suppl.* v. 935.

1042. *ἀχροντι κακῶ*. Non enim nisi injuriis Eteoclis coactus Thebas invasit. v. 1057. ANON.

1045. *αὐτῆς*. *αὐτὴ* legit *Pierſonus* Verisim. p. 41.

1049. *περίεμυ μηχανὴν δραστήριον*. *Non deerit ratio conficiendi negotii*. ANON.

Ibid. *Κ' αὐτὴ καλύψω' μηδὲ τῷ δόξῃ πάλιν*

Θάρσ', περίεμυ μηχανὴν δραστήριος. *Stanleius* reddit, *Et ipsa obtegam, ne quis contra sentiat; Confide, aderit efficax solertia*. *Θάρσ'* non verbum esse statuo, sed nomen tertio casu. Verto, *Vel ipsa per me sepeliam. ne* (πάλιν τῆς ita lego) *contra ea sentias. Fiduciæ aderit efficax solertia*. Hæc non sunt mera verba: quod non

136 OBSERVATIONES &c.

non timeo dicere, efficiam. Θάρο' παύσαι μηχανὴν δραστήειαν est Tragicum, & omnino *Æschyleum*.

1053. Τεχνῶν. f. τεχνός γ' asper scilicet esto.

1058. Αἰ' εἰς ἅπαντας ἀνδ' ἰδὸς τοῦ ἔργου ἦν. *At ab uno Eteocle injuriā affectus in omnes Thebanos bellum intulit. ANON.*

Ibid. Scholiastes etiam & *Burtonus* de *Eteocle* ἰδὸς accipiunt. Mihi quidem de *Polynice* dictum videtur. *Antigona* dixerat

Παθὼν κακῶς ἀποδοῖν ἀντιμίσσοιο.

Male habitus parem gratiam referre voluit, non retulit, neque cum Stanleio, mala rependit. His vero respondet Chorus,

Αἰ' εἰς ἅπαντας ἀνδ' ἰδὸς τοῦ ἔργου ἦν.

Atqui id opus ad omnes cives potius pertinebat, quàm ad unum Polynicem. Injuriam illatam ulcisci omnium erat civium, non unius Polynicis. Etenim quod populo universo licebat, imo forsan oportebat, Polynici crimen factum est, quia id non consequi poterat, nisi patriæ bellum inferret.

1065. Omnino cum *Bar. 4. Aldo, & Turnebo*, præfigenda est *Ismenes* persona, cujus temperantiam potius quàm elatos *Antigones* spiritus sapit oratio: quâ porro ratione dici potest ἔχων θρήνον ἀδελφῆς v. 1072, si vel ipsa *Antigone* metu civium eum deflare audeat? *ANON.*

1068. Διποτισίμου. *refugio, averfor*, (in primaria sua significatione,) non *avertere cupio*, uti *Stanleius*.

F I N I S.

A D D E N D A

E T

C O R R I G E N D A.

ADDENDA

CORRIGENDA

A D D E N D A

ET

C O R R I G E N D A.

P. 4, v. 31. Ad hunc versum festinantius sententiam dixi. *Omnium* quidem *miserrimum* sese infra v. 61 seqq. ipse vocat Oedipus: quod juxta atque durissima ellipsis, quam Interpretes statuunt in vocibus *ὁ συμφορᾶς* pro *in malis depellendis*, uti volunt, mihi ad locum minus accurate præ operis urgentibus adtendenti tenebras offudit. Ellipsin vero nunc etiam rejicere velim, & ita demum locum declarare: *Miseriis afflicti te imploratum venimus, non quia tuam potentiam regalem suspicimus, teque diis æqualem* (confer *Homericæ* *Διοκίδου βασιλῆς, δῖος, διοτρεφέως.*) *judicamus, sed quia te hominum principem, sapientissimumque, censemus, atque adeo eum esse, ad quem confugere debeant, qui in malis &c. versantur. Te sane qui &c.*

P. 6, v. 73. Si temporis comparisonem hoc loco intellexerat Poeta, articulum voci *χρόνου*, opinor, addidisset, qui id ipsum tempus innueret; vel aliud quid his adjecisset, quod plenius sententiam exponeret.

P. 13, post v. 456, adde

464. ——— *ξένω ἵπ*

Σκηπτρῷ ἀσθενὲς γαῖαν ἱμπεριῦσται. Corrigit *SKHPTTRON Villosonis Animadv. ad Longi Pæmenica p. 85.* Ω, five ο, & ον sæpissime a librariis confunduntur: quem errorem alibi in Observationibus, & ad Oed. T. v. 973, notavi; quemque proculdubio *Longi* editor politissimus pluribus exemplis declarabit in *Palæographia* sua *Græca*; quo munere harum litera-

rum studiosos in perpetuum sibi devincturus est; quod igitur avidè expectamus. Idem vir doctus inter cæteras *Longi* editionis novæ optimas dotes publici juris fecit *Lennepiana* quædam dictata de Linguae Græcæ analogiâ vel *Hemsterbusio* digna. Ex iis vero dictatis, ut & ex *Villoisoni* ipsius adnotatione, confirmari possunt quæ de futuris contractis in nostris Indici *Burtoniano* additamentis (vide V V. *ὑποκιδῶ, διακιδῶν, ἱξιῶν*, &c. & Observ. ad Oed. T. v. 425.) post *Pierjonum* dicta sunt: quæ cum adnotationem, nondum mihi in manus venerat *Villoisoni* libellus.

P. 15, v. 513. Ista observatio *Deinde vir doctus — confirmata videam* una litura emendetur. Quæ ibi de voce *καταφαίνη* inconstituto scripsi, *Burtoni* adnotatione vocis vim quasi inusitatam notantis deceptus posui. Et certe viro docto gratias ago habeoque, quod erratum ostenderet (vide infra): quod quidem nihil nisi festinatio; qua istam juxta atque cæteras observationes scribebam, efficere potuit quo minus deprehenderem. Nihil enim erat cur in hac voce *affirmandi* significationem *Burtonus* miraretur, neque in altera *negandi*. Lexica etiam vulgaria me in viam reducere potuerunt. *Quin & Lucianus* ad hanc rem appositissime in Somnio suo T. II, p. 719, init. ἀρετῶν πᾶσι καὶ ἐς με διζήτων, καὶ διδασκων, ὡς αἱ δύο ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ μίας ΚΑΤΑΦΑΣΙΝ διαπλέσσι. Καταφαίνουγ tamen fortasse sensu ei prius attributo reddi (loco suo) posse videatur, ut *καταγωνίσκειν* *damnare*; quod simpliciter etiam significat *cognoscere, perspicere*.

P. 67, post v. 1167, addg

1185. ΠΙΟ μῆτε δρῶντι Τουρ Emend. in *Suid.* P. II, p. 80, legit ΜΗΔΕ δρῶντι.

P. 73, v. 1636. Quæ leguntur post τοφλῆ πρὸς v. 1566, — *Mox* — *abundantiæ* induci volo. Observationes cæteras retractandi occasionem præbebit *Austarium* Observationum.

Quae sequuntur usque ad tabulam erratorum

Viri docti sunt, cui debentur Observationes

ANONYME.

P. 9 — V. 301. Post *ΔΡΟΝΤ* pulsulant. Adde — En vero quae sequuntur :

Κε. Αλ', ἄν μ' ὁ δὲ δούλοῦ γ' ἔχῃ μέγ',

Τῶν δὲ δούλων ἡ πόλις τῶν δὲ δούλων.

ΟΙ. Οὐ μὲν ΔΡΟΝΤΙ τῶν δὲ δούλων.

καὶ φησὶ (haec sunt verba *Exilini*) — *ὡς δὲ ἰδὼν ἡ φησὶ πόλις*
ἀλλ' οὐ ΣΥΜΗΡΑΚΤΟΡΑ vocat. Vides ad quod iis confugiendum
est, qui lectionem vulgatam tuentur.

P. 13, v. 436. *fato infelicius* — lege — *fato infeliciore.*

P. 14, v. 500. *ante hac unquam* — lege — *ante hac unquam*
audivi et.

P. 15, v. 513. Si *ἀν* praecedat *ἰδὲ* reticetur ante *καὶ φησὶ* :
Si praecedat *καὶ φησὶ* eadem particula, vel *καὶ φησὶ*, reticetur
ante *ἰδὲ* quae. *Affirmo* autem vera est et primaria significatio vocis
καὶ φησὶ.

Post annotationem v. 576 appositam adde

578 — Τὸ δὲ δὲ γ' ἰδὲ — Legendum est *ἰδὲ*, quem-
admodum exhibet Editio *Aldina*. Oratio est imperfecta quam
absolvendam v. 589 resumit Oedipus. *At hoc saltem fateberis,*
quod, nisi Tiresiam habuisses consiliorum participem, nunquam dixisses
Laii necem a me fuisse perpetrata.

P. 29, v. 1399. *interpretibus* — lege — *interpretes.*

P. 42, v. 144 — *tantillis non acquiescere contentus forem*
— lege — *tantillis acquiescerem, contentus forem. non intenderem*
— dele non —

P. 51. Post annotationem ad v. 270 appositam adde —

274. *Ὡς οἷς* — *ἑοῖς* scilicet. *Quod deorum bonā veniā*
dictum sit. Huiusmodi verò religiosā praefatione utebantur
Græci ad deprecandam acerbi vel invidiosi dicti offensionem.
Idem sonat ac Latinorum *absit a verbo invidia.*

P. 55, v. 446. in secundā sede *Creticus*. lege, in secundā
sede *Pyrriehius*. Nam hoc voluit annotator.

P. 56, v. 471. *aliquid intercidat* — lege, *interciderit.*

P. 91.

P. 91, v. 868. *sedem graviter* — lege — *sedem progressa graviter* —

P. 110, v. 1349. præsens tempus. *ἡγουμένης* — deleatur nota perfectæ orationis post *tempus* apposita.

P. 120, v. 258. Non inficias ibo quin *ἐς φθόρον* absolute positum, vel cum *ἀπὲρ* &c. conjunctum, Græce dici possit eodem modo, quo *ἐς ἄλγεον* *abi in malam rem*. Sed dum hoc concedo (quod si negaverim non facile allatis exemplis probatum fore existimo) liceat saltem dubitare an hanc semper habeat significationem neque alio unquam, quoquo modo positum sit quibuscunque vocibus adjunctum, sensu accipiatur. Aliud sanè præter id, de quo agitur, adducendum est exemplum; aut *in circulo*, ut loquuntur logici, disputandum. Locus vero *Sophoclis* citatus parum mihi ad rem facere videtur. Ex comparatis enim imparibus vitiosa fit argumentatio. Aut ergo *Æschylus* ad normam *Sophocleam* refingendus est *ὅτι ἐς φθόρον*; *Ὁὐ σιγῶ* — aut *Sophocles* ad *Æschyleam* *ὅτι ἐς ἄλγεον σιωπῆσαι* — Quod cum fieri non potest, ne alterum alteri interpretationis instar esse pronuntietur. Si vero istud *ἐς φθόρον* proverbialiter sit accipiendum (& per me licet) in parenthesi, uti vult *Βυρtonus*, includatur. — (vide Indicem *Περὶ τῶν φθόρων* V. φθόρος.)

Errata, etiam quotquot prehendi possent levissima.

P. 4, v. 27. l. ὁλίψιος. v. 30, Phcen. P. 5, v. 51, ζ l. ξ.
P. 9, v. 312, l. 313. P. 11, 337, καὶ — admiserat. v. 361, quis
l. qui. v. 380, Tiresia. P. 13, v. 456, ἰδ'. l. ἰδ'. P. 14,
v. 502, quam l. quem. P. 15, v. 513, οὐκ ἔστ' l. ἔστ'. & mox
pro περὶ l. περ. P. 16, v. 632, φρενὶν l. φρονεῖν. v. 648, deli-
gens. P. 17, v. 775, possit. P. 18, v. 804, dereliqui. P. 20,
v. 903, sint l. sit. P. 23, v. 1198, existimatione. P. 24, v. 1198,
ἰσχυρὸς ἄ. P. 25, v. 1282, viderent, eadem — commate interpos.
P. 32, v. 1510, l. ἔχον pro ἔχον. P. 33, v. 1514, δ' ἐκείνους.
P. 34, v. 1523, αὐτάρως, αὐτάρως l. utrobique αὐτάρως. v.
1527, ἰΔΗ. P. 39, v. 22, μὲν l. μὲν. P. 40, v. 75, es, ut
— comm. interpos. P. 42, Tympanidis. v. 138, ὑπον. v. 144,
ἐπ' αὐτοῖς. P. 44, v. 148, significatūs. P. 49, v. 185, Ἀντροφι
— P. 51, v. 253, abundanter. P. 52, v. 354, κατωκίτης. v. 363,
præeunte. P. 53, v. 376, fieret. v. 382, ΕΥΠΟΙΙΑΣ. per sy-
nizesin enunciandum. v. 384, Περσῶν, & Ἑλλήνων. P. 54, v.
384, με — δὲ — ἡμῖν. l. με — δὲ — ἡμῖν. P. 55, v. 446, ana-
pæstus. v. 467, ποτόκω. P. 56, v. 651, κατηπύλησιν. P. 59,
v. 711, Naiadibus. P. 60, v. 791, omisisset — ζῆν. P. 64,
v. 998, καὶ κληνται. habeant. P. 66, v. 1116, indulgeam. P. 67,
v. 1149, redeat. v. 1186, doctus l. doctus. P. 72, v. 1511,
post ΣΤΡΑΨΑΝΤΑ, adde comma. P. 74, v. 1658, fabulæ l.
fabulæ. P. 80, v. 33, præeunte. P. 81, v. 145, Parthenopæus.
v. 160, Parisiensis. P. 84, v. 400, cum. P. 86, v. 493, du-
riusculum. P. 87, v. 519, Mudgium. P. 88, v. 584, distin-
guendum. P. 90 init. occurrit: ita disting. P. 92, v. 917,
jungendum. P. 94, v. 1252, ὑγρόν — P. 102, v. 397, ἰλῆλυται.
P. 109, v. 1131, ἰσχυρὸς l. ἰσχυρὸς. P. 110 init. ἔχθροι. P. 114,
v. 1778, ἰδρυμάτων. P. 121, v. 258, interpretationis. P. 122,
v. 299, δυσδότητες. v. 300, omnigena. v. 327, dele huic. P.
123, v. 430, ἀνδρωπύον. P. 126, init. θυῶς — P. 128, v. 584,
τύνομι. v. 599, φρενὸς — v. 909 l. 609. P. 129, v. 662, fin.
nominatum. P. 132, v. 765, versuum. P. 133, v. 772, fin.
quam l. tamen. P. 135, v. 1028, ταφίον.

Brevi publice proponetur

AUCTARIUM
OBSERVATIONUM

IN

SOPHOCLEM

Ejusque Scholiastem:

EURIPIDEM, ÆSCHYLUM:

Et in aliquot loca

Utriusque linguæ scriptorum,

In primis

ARISTOTELIS & PROPERTII.

L E X I C O N

G R Æ C U M.

C
re
tic

Ty
sci
co
tu
in
rin
ric
ha
sp
da
to
ne
m
ne
fit
m
af
lo
q
li
va
m

CUM Indicem *Περίλλογος* suæ a Burtono additum dignum duxerim, qui augeretur, fortasse non abs re erit expedire quid me ad id impulerit, & quam rationem in additamentis servaverim.

Indices Græci solerter constituti quam vere usui Tyronum sint accommodati, quantumque ad linguæ scientiam comparandam pertineant, & apud eruditos constat, & a Jacobo Merrick, viro doctissimo, immature rebus humanis non ita pridem erepto, dilucidius in Epistola ad virum reverendum, & merito celeberrimum, Josephum Warton, exponi dicitur. Merrickii Epistolam diu & frustra conquisi: quare non habeo, quod de ea clare pronuntiem. At si id solum spectavit, ut designaret Indices ad normam quorundam Indicum singulis vocibus constantium compositos, quos nuper vidimus, verendum est ut ad componentem (quod in primis velle perhibetur vir doctus) multum redundet emolumenti. Præterea, id quod non nihil est, incredibilis lectoribus molestia inde fit, qui tædio perquirendi (cum nihil sit, quod, ex multis quid seligendum, dirigat,) ab eo, quod velint, assequendo statim deterrentur. Qui vero facit ut Indices locutionibus integris consent, ac verbis difficilioribus, quibus interpretatio adjungatur, & sibi & lectori consulit: penitorem ipse linguæ cognitionem diligenti observatione consequitur, & lectori vis atque elegantia sermonis, & cujusque scriptorum proprietates, in oculos

incurrunt. Adde hoc, in singulis vocibus recensendis nihil esse, ne vel minimum quidem, quo animus exerceatur, & oblectetur: quod in illustrandis exquisitioribus, difficilioribusque explicandis, & præcipue in affinis discernendis ac definiendis, non fieri non potest. Jam in hoc genere excellentes sunt non pauci, quos habeant tanquam normam Editores sibi propositam, ad quam suos dirigant. Hi sunt Kuhnii, Reizii, Raphelii, Forsteri nostri, & nonnullorum aliorum, Fischeri etiam, cujus Indices Græci merito dicuntur linguæ Thesauri: qui, editione operum Platonis absoluta, Clavem Platoniam publicam facere promisit, quæ ut edatur vehementer est optandum. In Latinis, instar omnium est E-nesti Clavis Ciceroniana. Talibus scilicet Indicibus confectis, quin linguæ Græcæ ingenium magis perspectum esset nihil dubii videtur, cum non amplius necesse foret Lexicis vulgaribus confidere, auxiliis plerumque suspiciosi, quippe ex versionibus Græcorum scriptorum collectis, idque priusquam eorum textus satis esset emendatus; & e recentioribus Grammaticis, qui somniis inconditis suæ ipsorum linguæ ignorationem non semel prodidisse jam-judum docuerunt viri eruditi. Dixi modo Indices singulis vocibus constantes lectori molestiam faceßere: atque aliud est peccatum fere in omnibus conspicuum: in *particulis* nos omnino destituunt, neque etiam optimi Indices hac re satis faciunt. Potest vero, qui totum animo complectitur Græcum vocabularium, parum tamen linguæ indolem perspicere: Nominum igitur & verborum variæ variatis casibus significationes notari

tari debent, tum vis præpositionum, & particularum, quæ falso *expletivæ*, & *formales notæ*, nominantur, expendi & explicari. Hac autem parte omit-tenda quam peccant Indices nemo non agnoscet, qui viderit, quam multis modis quamque subtiliter sen-tentiam afficiunt particulæ. Docendum igitur, verba & præpositiones utrum absolute, an cum casu, & quo casu, adhibeantur. Particulæ quales, *ἀν*, *γέ*, *γάρ*, *ἵνα*, *καί*, cæteræ, utrum simpliciter usurpentur, an cum aliis conjunctæ, ut *οὐ πρὶν καί*, *οὐ φθάσεν καί*, *καί δέ*, *δέ καί*, *καί δὴ*, *καί δὴ καί*, &c. quarum potestates in universum parum animadvertuntur: in quibus ostendendis narrandisque peritissimum *ᾠσηγητὴν* se præbebit Hoogeveenius. In præpositionibus quidem optime rem administravit Se-berus Homeri & Theognidis Indicibus: in particulis non item. Sed hæc hæctenus. Rationem, quam in ad-ditamenti tenui, paucis exponam. Additamenta igi-tur plerumque viris doctissimis debentur, (quorum no-mina suo quæque loco curavi exprimenda,) vel iis, quo-rum commentarios dum raptim tracto, seposui & in unum collegi, quæ illic dispersa occurrebant; vel quos memineram alicubi locum ipsum ex industria illuf-trasse, aut adnotasse, quæ ad rem nostram nullo saltem negotio transferri poterant. Indicem quidem multo ampliorem institueram, qui in commentarii vicem esset: quod quo minus fieret prohibuerunt & libri mo-les & temporis angustia. Itaque non objiciat, quod in aliis desidero ipsum minus egisse, sed potius, quæ ad-dere potui, æqui bonique faciat, & lucro etiam ad-ponat, Lector humanus, quem nunc plurimum valere jubeo.

24

T.

*A

†

F
A5

† A

9

fl

e

v

B

Apa

u

z

z

L E X I C O N S I V E V O C A B U L O R U M

Quæ in his quinque Tragædiis occurrunt notatu digniora

E X P L I C A T I O :

T. Oedipum Tyrannum, C. Oedipum Coloneum, A. Antigonen, P. Phœnissas, S. Septem contra Thebas. Notæ numerales adjectæ versuum ordinem designant.

* *Asterismus præfixus admonet vocabulum ipsum in H. Stephani Thesauro atque adeo Lexicis vulgatoribus, aut non omnino reperiri, aut saltem illius significationes omnes non notari.*

† Notat verba alteræ editioni addita.

A B

† **A** βάρις, P. 126, *inaccessus*. 1782, *sanctus, religiosus*. Vide Spanhemium ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 2.

Δεσotes, A. 1150. ἀρετών ἐπίων *carminum plusquam humanorum, sive divinatorum,*

† Αἰσος, P. 1633, *profundus*. S. 957, πῦτος αἰσος *divitiarum immensarum*, interprete Berglero ad Aristoph. Lyfistat. v. 174. Nostro etiam loco utitur Tourp. (Cur. Noviss. in Suid. h. v. p. 1.) qui Anglicè vertit, *There is silver and gold enough under ground.*

Αἰσάλα, verbum poeticum P. 1349. *νεκρῶν αἰσάλας, ἐπιμύχμιος, αἰσάτων*, ut habent Scholion MS. C. C. C. *mortui curam gerens præ amore.*

A Γ

* Αἰσάλα. Dorica. P. 1514. αἰσάλα, denotans officium deducendi mortuum ad tumulum honoris causa, *ἑαυτῷ γὰρ λίγῃ αἰσάλας τῶν νεκρῶν*. — † αἰσάλα hic non est αἰσάλα, sed αἰσάλας, *dux pauperum*. res pro persona ponitur, ut alibi non raro, vide L. C. Valkenarium ad h. l. & Markland ad Euripid. Suppl. v. 74, & 173. Διὰ igitur, quod Burtonus subaudiri censebat, hic non locum habet.

Αἰσάλας, A. 590. ὁ αἰσάλας, sensu activo, *expers malorum sensu.*

Αἰσάλας, T. 410. interpretes vertunt simpliciter *regno*, sententia postulante ut denotet aliquam imperii exercendi speciem. Sed Suidas ad locum magis specialiter, *φυσάλας*.

ζαδύειν· ἐπιτάττειν· ὡς ἄγ. οὐδὲ ἐν αἰ-
μαῖς ἀπιδύειν. v. infra Αἰός.

Αἰνώμων, C. 86. ἐκγνωτῶμων, five
nescias ignoscere. — † vid. Obs. ad
C. 657.

Αἰνός, T. 686. active sumitur pro
inscius, ita ut innuatur etiam con-
tempus ex ignorantia ortus, οὐ μὲν
τυχῶν ἀγνώτος, passive, pro incogni-
tus, ut T. 1143. item pro incertus,
ut T. 690.

Αἰνός, P. 1626. non hic pro ἄπικτος,
sed passive significat nondum natus.

*Αἰνός, sensu passivo, indefectus, T.
1071.

Αἰός, A. 262. piaculum, scelus, T.
1425. pro ipso scelesto. Θιῶν ἄγος
κακότησιν, S. 1025. παρὰ θεῶν μί-
σος ἔχει, ut Sch. MS. Seld. vel cri-
mine piaculari contra deos reus tene-
bitur. N. B. aliquando densō, ali-
quando tenui spiritu profertur, ut
ἐκ ἀγλατίῳ.

Αἰεδομα, indagine ad ferarum captu-
ram, S. 613. τῶν ἐν, οὐδὲ αὐτοῖς θη-
ραδαῖς οὐδὲ τῇ αὐτῇ παγιδί παγίς.

Αἰετομοσ, T. 1113. ἐνθα καὶ θηρία νί-
μεται, feris pascula suppeditans.

† Αἰνιδος Apollo P. 644.

Αἰετης, T. 396. metaphorice de Ti-
refia, utpote qui vaticinia sua po-
pulo vendicaret, quemadmodum
præstigiator medicus circumfora-
neus pharmaca.

† Αἰω. C. 992. ἐπίσταν καὶ θεῶν
ἀγῶτων diis impulsoribus motus.
uti vertit Valk. ad Euripid. Hipp.
p. 319. qui Sophocleum comparat
cum Ἰδωμι Æschyl. Sept. v. 725.
quam vocem vide infra.

† Αἰεδομα πλοκάμων S. 332, id est
ἄλκιον ἐν (non ἄλκιον) πλοκάμων. vide
quæ adnotationi Burtonianæ addi-
dimus.

Αἰχίολος, Patrocinans, præsidens ur-
bi, epitheton Martis, A. 982. Mi-
nervæ S. 507.

† Αἰχτος vicinus. T. v. 929, de A-

polline, qui in vicina urbe coleba-
tur. Hinc translate significat genere
propinquum, sicut ἀγχιστός, unde,
† Αἰχιστία, & ἀγχιστίον, quod poste-
rius plurali num. usurpatur A. 180
ἄλκιον καὶ ἀγχιστία. vide Bergler.
ad Aristoph. Av. v. 1660, & im-
primis Valk. Animadv. ad Ammon.
4. 7. qui viri docti Sophoclis memi-
nerunt.

Αἰετομοσ, A. 894. pro πολυδάκρυτος,
ut Schol. sed rectius vulgata signi-
ficatio πότμος ἀδάκρυτος, mortem
nullius lacrymis honoratam. — † Α-
δάκρυτος Scholiastes etiam ad Tra-
chin. v. 107, interpretatur πολυ-
δάκρυτος. monente Valk. Digress.
a Theocrit. I, ubi de talibus com-
positis plura differit.

Αἰετομοσ, proprie indomitus, sed P.
653, ἀδάκρυτος πότμος, ἀντὶ τοῦ αὐτο-
μοστος, καὶ μὴ ὑπὸ τινος ἡνεαγχομένη.
item T. 1324. pro ἀνέκτος, ut Sch.

Αἰετομοσ, A. 198. ἄλκιον, ἀντὶ τοῦ ἀλκιον, fra-
terna quadam similitudine conformia.
— † vide Rubnken. ad Timæum
p. 2. & Koen. ad Gregorium p. 269.

Αἰετομοσ, C. 1529 ἀπερῆτος.

Αἰετομοσ, C. 35. incertus sum.

Αἰετομοσ, C. 1050, 1317. metapho-
rice dicitur de virginibus jugum
maritale nondum passis.

Αἰετομοσ, C. 461. perenne fluens.

Αἰετομοσ, S. 765. passive pro ἀετομοσ.

Αἰετομοσ, A. 905. semper custoditus.

† Αἰετομοσ C. 1075, velox. Ita etiam
a ventis translate,

Αἰετομοσ, T. 475. velox instar procellæ.
ubi vide Observ. & ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ P.
167.

Αἰετομοσ, P. 1560. caliginosus.

* Αἰετομοσ, T. 670. ὑπὸ θεῶν πνευματικός,
deo invisus, vel auxilio divino desti-
tutus.

Αἰετομοσ, non tangendus, ut T. 901,
907. sed active sumitur cum gen.
ut C. 1517. ἀδελφὸς ἡγετῆρος, nullius
ducentis

ducentis manum tangens. ut alibi
ἄψαυτος. ἄρυστος.

Αἰακτὴς, S. 852. *deplorandus.*

Αἰγίσκος, A. 552. ἀντὶ τῆς πῆστος.

Αἰδῶφρων, *verecundiae sensum fovens*, C. 229.

Αἰδώς, C. 1264. *Dea verecundiae praefes*, cuius ara, teste Hesychio, sita erat Athenis in Acropoli. — † — rectius *miseriordia vertit Dupuis.*

† Αἶς, *semper passim. διὺς εἰς buc usque* P. 1225. εἰς αἶς T. 1023, *semper.*

Αἰθερῶς, *frigidus*, proprie tempore matutino, A. 364.

* Αἰματηφόρος, S. 425, *sanguineus.*

Αἰματοεργῆς, S. 842. ἡμαγρόν τῆς φωνῆς, vel *sanguinem stillans.*

† Αἰνικτὸς, T. 447, *obscurus, incertus, ambagibus involutus. vid. Bergler. ad Aristoph. Eq. v. 196. & Ran. 61.*

Αἰνόμενος, S. 910, *δυσυχὴς καὶ κακῶς θανὼν*, vel *misera morte periens.*

† Αἰολῶς, S. 500, *λιγυρὸν μιλαιαν, αἰολῆν.* Schol. αἰολῆν ὃ τῶν εὐκίνητων καὶ περὶ αὐτὴν λέγει, ἢ ἰλισομένην συχρῆς h. e. αἰολῶν vero facile mobilem, et citam dicit, ac crebro convolutam. Scholiastis verba Latina fecit Spanhemius ad Callimach. Hymn. in Dian. v. 91. ubi vocem αἰολος pluribus, ut solet, illustrat. In Scholiaste vero vertendo sese convolventem poni debuerat, cum ἰλισομένην medium sit, vid. Clark. ad Iliad. P. v. 283.

† Αἰστος, T. 52, ὅρῳ αἰσλῶ *fausto alite, feliciter.* cf. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Pallad. v. 123.

Αἰτναιός, C. 304. ἀντὶ τῆς ὑπερμεγέθους.

Αἰχμή, P. 1289. εἰς μάλα αἰχμήν *pro monomachia.*

* Αἰχμητὸς, P. 220. paraph reddit πολυμυθετός unde quidam observarunt α in compositione vim augendi tum hoc in loco, tum A.

894. C. 1643, S. 863. sed rectius Schol. tuetur vulgatam significationem, referens non ad campos Siciliae, sed *ἡμετέρας πύδας, ἢ ἐπὶ ἀκροῦ*, prout & apud Homerum legimus *πρὸς Διὶ αἰλὸς ἀπευξατοῖο.*

Αἰθεραῖος, P. 660. proprie *immissus, sine sanguinis alieni immisione.*

* Αἰετῆρ, C. 707. *domitor.*

Αἰνήτης, C. 617. αἰνήτης ἔπη, verba *immutabilia*, vel quæ in medium proferri non debent.

Ακμῆς, S. 97. impersonaliter; sed subauditur *καρπὸς tempus opportunum est.*

Ακμή, T. 1044, *πῶδες ἀκμαί, summæ pedum partes.* T. 1252, *digitorum extremitates.* A. 989, ἀκμαῖς κερκιδῶν, *radiorum texteriorum cuspidibus.* P. 1271. ἀκμῆς ἐμπύρου τὴς ἐξότητος τῆς πυρὸς, τὴς ἐν τῇ ὁλοκαυρώσει ἀναφερομένης.

Ακραφνὴς, C. 1143. per Syncopen pro ἀκραφονῆς, proprie *impermissus.* item ἀλφῶν, *illæsus.*

* Ακροτόφυλλος, S. 366. nullo discrimine confertus.

Ακροόλος, S. 162. passive, *qui missilibus ex loco inferiori petitur.* si scribatur ἀκροόλος, active sumitur, pro eo qui jaculatur adversus summitatem.

Ακροδίνα, P. 213. 291. *primitiæ manubiarum, sive selecta prædæ pars, quæ diis offerebatur.*

Ακροί, P. 1261. Sch. MS. C. C. C. *αὐτόχρητες, ἑδδοί, Principes Danaidum.*

Ακτίστος, C. 1257. *impexus.*

Ακτίετος, A. 1085. *exequiarum honore destitutus.*

† Ακων, P. 643 &c. de persona, *in vitus.* C. 971. de rebus, *ἀκων πρῶγμα factum non voluntarium,* & T. 1239, *ἀκωντα κακῶς*, quod eodem loco opponitur τῇ ἐκωντα.

Αλκός, P. 1557. *πφλός, tæcus.*

Αλαῖα, Dor. pro ἀλαῖα — τὰ ἰκκῶ, quorum propter atrocitatem memoria erit perpetua. — † — locus, quem significare voluit Burt. videtur P. 353. Αλαῖα vero verbum est etiam in Homero obvium, de quo vide Apollon. Soph. V V. ἀλαστον ἀλαστοῖς. nec, puto, magis Doricum quàm λάστος, λάστω, ἀλαστῶ, ἀλάστω, & similia.

Αλάστωρ, A. 986. ὁ ἀλαστὴρ πιπιδῶς mala intolerabilia & non obliviscenda passus.

Αλάτωρ, C. 782. P. 1582, 1621. malus genius, five ut Suid. πικρὸς καὶ φονικὸς δαίμων, πικρῶν, & ἀντίληστον ἔργα ποιῶν.

† Αλεξητήριος, S. 8, malorum averruncus; propulsator. vide Spanhem. ad Callim. Hymn. in Jov. v. 92. Idem vero est quod

Αλεξήτωρ, C. 139. malorum averruncator.

Αλιών, S. 143. ἀποσπῶν, abigo. sed αλιών, spiritu denso idem valet quod κραταιότης.

Αληθής, T. 358. A. 770. accentu in primum retracto, scilicet, idioma phraseos Atticæ, Ironiam exhibens venustam. vid. not. H. Steph. ad locum. — † — Αληθής, T. 364, & passim, verum. ἀληθής accentu retracto T. 358. A. 770. Ammonius, 'Αληθής καὶ 'Αληθής διαφίρεται. 'Αληθής μὲν γὰρ ἐξυπνός, τὸ εὐάντιον τῆς ψυχῆς. 'Αληθής δὲ ἀποπροϋπνός, τὸ κατ' ἐπιφάνειαν λεγόμενον. five cum Schol. ad Aristoph. a Valk. citato, σημαίνει τὸ ἀληθές.

Αληθ, P. 266. robur. T. 42, 199, 226, &c. auxilium, remedium. P. 434, 879. prælium, &c.

† Αλ' ἄμ, P. 1007, 1736, quin age. Hoogeveen de Partic. p. 9.

† Αλ' ἔ, P. 1732, num. Bergler. ad Aristoph. Acharn. v. 1110. vide etiam Valk. ad Euripid. Hippol. p. 264. cf. Observ. ad Oed. T. v. 1374.

† Αλ' ἰδ' quin age. P. 1781 particula transponuntur, ἰδ' ἄλλ', ut nunquam γ' ἄλλ' pro ἄλλ' γ'.

Αλληλοφόνος, S. 938. χεῖρες ἀλλήλ. εἰς dem mutuam inferentes.

Αλλως, S. 496. σὺν ἄλλως ἔρῳ, i. e. ἐν ψεύδι λίσω, πῶς ἂν εἶδον, aliter quam res est, T. 341. pro μαλαίως ἄλλως ἐλέγχεις, temere, sine causa.

Αλοῦ, proprie sulcus; metaphoricè ad alia transfertur, ut T. 1220. πῦρ αἰὲν ἀλοῖς ἔγχετο, ei γὰρ μοι ita apud Virgil. arum genitale. — Pro mentis sulco, unde efflorescit sapientiæ fructus. S. 599. βασιλεὺς ἀλοῖται. ἐξ ἧς τὴν ἀγαθὴν βασιλείαν φῶται. — vide Observ. h. l.

† Αλυρός μῦθος, P. 1044, triste carmen, mass, lugubre sonans. Schol. ἀνιδόν. Eadem ratione ἀμυνσθ. v. 824. locos illustrat L. C. V. ad v. 1044. Hæc autem & similia pertinent ad Observ. ad Oed. Col. v. 657.

Αλύω, T. 704. ἐν ποταμῶν ἀλύω, in rebus adversis fluctuans. S. 397. τοῖς αὐτ' ἀλύω, tumide, & velut æstuantis voce. — † — Plutarch. de Poet. Aud. τῆς Αλύω ποτὶ μὲν ἀντὶ δ' ἀνιστάς καὶ ἀνιστάς. — ποτὶ δ' ἀντὶ τοῦ γαυροῦ καὶ χαίρειν. cf. etiam & Apollon. Sophist. h. v.

Αλφειός, S. 776. ὁ ἰσχυρὸς οἷον δ' ἀποπνέμενος. Suid, ὁ ἐντιμος. — † vide V. πυρκαϊάς.

Αλως, S. 495. ἀλφειὸς τῆς ἀαίδος καὶ κύκλος, ut Suid. ad locum. —

† — vide Spanhem. ad Callim. Hymn. in Dian. v. 53.

Αλώσιμος, proprie qui facile expugnari potest; sed S. 641. ἀλώσιμος Παιὼν, est ὁ ἐπὶ ποταμῷ γλυόμενος ὡς εἰς τοῦ ὕμνος ἐπὶ νίκης.

Αλωτὴν, T. 111. quod inquisitione facta deprehendi potest.

* Αμφοπληθὺς, P. 1175. tantæ magnitudinis ut planstrum implere possit.

Αμάλυτορας,

Ἀμολύματα, S. 850. ὁ φαῖ' οὐκ ἀμολύματα, oraculorum vis non bebetatur, vel aliquatenus irrita redditur.

Ἀμύων, in genere denotat aliquam loci, vel status mutationem. P. 1196. κλίμακας ἀμύων βάδρα, ascendens scalarum gradus. P. 1067. δι' ἀμύωντος ἀμύων, pro διὰ φωνῆ διερχόμενος.

Ἀμύομαι, usurpatur active P. 280, transeo. (—†— male: reciprocè enim est positum Media forma. ἀμύων, trajicio alterum, ἀμύομαι trajicio me, sive transeo.) S. 862. trajicere facio. P. 1756. retribuο (uicior.) C. 985. respondeo. P. 338. induor, sive muto vestes. ad quem locum *Lecapenus* in grammatica nondum edita, ἀμύομαι, inquit, τὸ ἀποδιδέσθαι. ὡς καὶ παρ' Εὐελπίδῃ ἀμφὶ τείχεα δ' ἰμμάτια σκόντι ἀμύομαι, ἀπὶ δ' ἀποδιδέσθαι καὶ ἀμύομαι. item S. 310 ποῖον δ' ἀμύψιδι γαίᾳ πιδόν, & eodem sensu quo *Horatianum* illud, quid terras alio calentes sole mutamus?

Ἀμύιος, A. 801. brevis ævi; ad diem solum durans. vel P. 1536. pro ἀνθρώπινος, ut Schol. —† P. 132, mortalis, humanus. vide *Arnaldi Lect. Græc.* p. 198. & *Musgr.* ad locos Phœn.

Ἀμικλήτης, A. 1079. τροχοὶ ἡλίου ἀμικλήτης metaphoricè ὥστερ' ἐξ ἀμύλλας ἀμύλλης καὶ ἀμύλλης διαδοχόμενοι λίγῃ δὲ νύκτις ἐκ μύρας.

Ἀμικπος, A. 997. οἱ λιγυρότεροι ἀμικποι, οἱ τινες ὅτι μὴ πλὴν ὅτι ἢ ἐφ' ἵππων μύχοντες. Hef. V. δμῶχα, vel equorum celeritatem cursu æquans.

Ἀμικρον, A. 1081. νεκρῶν ἀντιδόν, vice cadaverum per retaliationem reddens.

Ἀμοιρος, ὁ ἐπιρριμνὸς τῷ ἀνέκοντος μοι μύρας. P. 623, ἀμοιρον ἐξελάνει, regni parte debita privatum. T. 256, βλοῖ ἀμοιρον, communione inter suos destitutam.

† Ἀμυρος, P. 824. vide V. ἄλυσος.

Ἀμπυκτῆρ, τὰ ἀστυνοπιδία κυρίως, τὸ δ' ἡάλιοι. S. 467. proprie funiculus auratus, quo comæ per equorum frontes sparsæ colligantur; hic vero denotat, ipsa fræna: unde Ἀμπυκτῆριος adj. φάλαγγ ἀμπυκτῆρια pro ἀμπυκτῆρες. C. 1062.

Ἀμυνέω, idem quod ἀμύνω, passivè sumitur, C. 1009.

Ἀμύνω, T. 904. propulso. P. 705. ἀμύνω τὰ δὲ γὰρ, pro βοηθῶμαι. C. 1124. retribuο, unde

Ἀμυνίον, cum dat. A. 689. ἀμυνί' ἐπὶ τοῖς ἡγεμονίοις, vindicanda est magistratibus autoritas.

Ἀμφισαίνω, S. 181. defendo, ut Hom. ἐς χροῖον ἀμφισαίνω. —†— vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Del. v. 27, qui nostro utitur.

† Ἀμφιόληματα, P. 796, arma corpori circumjēta, quæ totum tegerent hominem, ideo cum πάνοπλος conjunctum. quid valet ἀμφιόλημα, vide infra.

Ἀμφιόλος, S. 304. ἀμφοτέρωθεν βολοφόρος, telis utrinque petitus.

Ἀμφιδέξις, T. 1252. ἀμφοτέρωθεν δέξις, utriusque manus digitis.

† * Ἀμφιδάκρυλος lacrymasus P. 342.

* Ἀμφίκειμα, C. 1617. ἐπ' ἀμφοτέρωθεν ἀμφικέμενοι, se mutuo amplexantes.

Ἀμφίλεκτος, P. 513. quæ multa in utramque partem dicenda admittit.

* Ἀμφιλέκτως, S. 815. ἀμφιόλος, vel improbabiliter, ita ut dubium admittat.

Ἀμφιπλήξ, T. 425. ἐκαστέρωθεν πλήττονται ἐκ τῆ πατρὸς καὶ μητρὸς. vide *Observ.* ad l.

Ἀμφίστομος, C. 465. ansas habens ἐκαστέρωθεν ἰσομωρῶς, utrinque quasi aperto ore.

* Ἀμφιτείχης, S. 296. moenia obsidens.

Ἀνάγκη, T. 887. fatalis casus, ἐκ δὲ δῶν ἀνάγκη, sc. à Diis imposita necessitates, P. 1792.

Αναξ, T. 85, 292, 312, 1467. C. 287, 825. A. 1001, &c. compellationem exhibet non proprie Regalem, sed etiam quibusvis dignitate praeditis convenientem. tribuitur etiam Diis (ἀναξ enim, ut admonet Sch. ad Hippol. Eurip. est κυρίως σωτήρ.) T. 292, 212, 1225. S. 147.

Αναπλάκησις, T. 481. non ut Steph. in Thef. exponit vagabundus, sed ut Schol. pro ἀπλάκησις, non aberrans, sententia postulante, denotans fatorum certitudinem. Sicut & Suid. ad locum, αἱ ἐς μηδὲν ἀμερταίνουσιν ἀλλ' ἀπάντων κρατούσαι, ὡς οὐκ ἐστὶν ἀποφυγεῖν.

Αναπνίω, T. 1230. calamitate liberatus respiro.

Αναστῆρ, S. 1023. πορνητὴς τὸ πόλιος, subversor urbis.

* Ανασπάζανδρος, S. 782. ἡ ἀνδρας ἀρπάζουσα, homines vi abripiens.

† Ανατὰ, A. 492, impune. vide Berglerum ad Aristoph. Eccles. v. 1012. ut & de voce

† Ανατῶ, sine damno, C. 780, κακῶν ἀνατος malorum immunis.

Αναυδός, S. 83. ad personam refertur, mutus, sine voce (vide Αφωνός:)

Αναύδατος, S. 903. ad rem, infandus, tacendus.

Ανδρηλατίω, T. 100. ex hominum consortio expello. Hinc

† Ανδρηλατὴς, S. 643. de Eteocle, qui Polynicem patria expulit.

Ανδρολίταια, S. 320. perdens homines.

† Ανδρόπαις, S. 539. Virilis puer, seu qui e puero vir strenuus primum evaserit: Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 35. qui comparat Lycophronis νῆανδρῶ.

Ανη, S. 719. vox rarior. v. Hesych. ἄνυσσις, τελέωσις.

† Ανή, homo passim. — sæpe abundat. P. 578, ἀνὴρ πολέμιος hostis. 455, ἀνὴρ σύμβουλος. Ita etiam in MSto εὐ-τελής ἀνὴρ S. 497. vide ibi Observ.

T. 1128, νομὸς ἀνὴρ. ἀνὴρ φίλος C. 605. — Nonnunquam usurpatur κατ' ἐξαχλῶ. grandi hoc significato occurrit A. 491. Valk. ad Eranium Philonem p. 156. vide etiam Klotz. ad Tyrtæum p. 9.

Ανοίστιον, A. 278. in medium proferendum est.

† Ανορθόω, T. 46, lapsus erigo. ut A. 169. ὠρθώσαι πύλιν. Markland. ad Eur. Iph. T. 993. & Suppl. v. 1228. vide tamen Observ. ad Oedipi Tyranni versum.

Αντάω, proprie obviam eo; item adipiscor. A. 994. ἀντίεμ' Ἐρεχθιδῶν ἀντάω, i. e. Erechthidarum sanguine nata.

Αντίετις, S. 289. metaphorice, pro eo qui se contra hostem in certamine opponit.

Αντίπαλος, S. 423. defensor, propugnator. Triplicem hujus vocis significationem observavit Suidas; habes hic etiam quartam.

Αντίπιτῶ, C. 184. βύματα, ἃ κατ' ἴσον βιόηκτος τῷ πίτῳ, ὅτι ἀνὸς ἄλλο καλὸν ἐδδὶν ἄλλως, ὅτι ἀντὶ πίτῃς χαλκός ἦν. — † vid. Obs.

Αντηλλῆ, A. 600. reverberatus.

Αντίτυπῶ, S. 527. adversarius, sensu activo. item passivo, A. 137. ex adverso dejectus.

Αντιφοί, θανάτος, S. 898. mors quæ vicissim morte rependitur.

Αντιστοπῆς, pro ἀντιστοπῆος, qui retro vertendi potestatem habet. S. 712. ἀντιστοπῆα λήμῳ, μεταβολῇ φρονήματος, voluntatis mutatione.

† Ἀνύξ, currus ipse. P. 1210. propriè ἄνύξ est, orbiculus summæ curuli sellæ additus, eamque cingens: sed proprie tamen ejus cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenæ circum ligari possent. Verba sunt viri summi, T. Hemsterbusii, ad Lucian. T. I. p. 279.

p. 279. ad quæ etiam provocant *Rubnken. ad Timæum. & L. C. V. ad Euripid. Hippol. p. 290.*

Ανύτω, pro ανύτω, Attice. *Σάλμαρον ανύτσαν, A. 817. i. e. ανύτσαν την πρὸς τῶν ἰδόν. — † —* Male statuit *Burtonus. ανύτω* ponitur Attice pro ανύω, ut ανύτω pro ανύω. vide *Koen ad Gregor. p. 29. qui nostrum citat, & Tb. Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 200. Locutio vero ita est supplenda: (ἰδὼν ἄς) Σάλμαρον ανύτσαν. Dicendi formam illustrat *Markland ad Euripid. Suppl. v. 1142.**

Αζώμα, C. 1447. *δαμόνων, id quod Dii dignum judicaverint.*

Απῶ, pro ἀπῶ, poetice, C. 894.

Απαιδία, T. 1034. *cauentia liberorum.*

Απειώμα, P. 615. *postulor reddere debitum.*

† Απειός κηρύτταται, pro ἔιναι, negare. A. 442, *ἀπειός ἔδινός κηρύτταται. Ita Aristoph. Plut. 241 Εξαρνός ἐστι μὴ ἰδεῖν negare se vidisse. ubi vide Berglerum, qui nostrum citat. Lucian T. II. p. 525, ἐξαρνόν ὄντα μὴ ἔχει πειθομένην, qui eadem a se factam negaret. Notandum vero ἀπειός & ἐξαρνός, ut & alia negandi, prohibendi etiam, timendi, abstinendi, verba cum negativis conjungi. Nonnulla de hac loquendi forma notat vir præstantissimus, *Weffelingius ad Herodoti Polymniam p. 515, qui Sophoclem citat, A. 449. Negandi vero particularum, quas πλεονάζειν aiunt, usum & potestatem doctè asserit Hoogveenius.**

Απαρθίνονται, abverbialiter. P. 1769. *ἀπαρθίνονται αἰλωμένη παρθένη ἀναξίως πλεοναμένη, contra quam decet virginem.*

Απιστήσασθαι πύλων Αργείων δαδὲν, P. 1104. *reppulistis à portis Argivorum exercitum.*

Απαρτίζω, S. 380. *absolutum reddo. Sententia postulante innuitur pedis festinatio. — † —* Σπεδὸν δὲ καὶ τὸδ' ὅσα ἀπαρτίζει πόδα. *Sallierius ad Mærin p. 82 vertit, Sed illius festinatio non finit gradum absolute.*

† Απειμι pro ἀπίσμαι, vel ἀπιδόσμαι. vid. *Mæris p. 16. ad quem Pierseus notat Sophoclea ἀπειμι T. 452, 455. ἀπεισιν T. 237. Rarius, monente eodem, ἀπει T. 439.*

† Απιδάτω, C. 625, abigo, expello. ubi ἀπιδάτω ponitur pro ἀπιδάτω. *Mæris, Απιδάτω, Απιδάτω. ἀπιδάτω, Ελληνικῶς. Pierseus citat Sophoclem, & P. 382, ἀπιδάτω.*

† Απινίπω, P. 1685, *prohibeo. Hesych. Απινίπη, ἀπινίπω. ubi Bosius nostrum adhibet.*

Απὴν, P. 340. *proprie currus, ἡ τις ἀπὸ δύο βοῶν ἑλκίται. hic vero metaphorice pro duobus fratribus. —*

† — *par fratrum. ut alibi ἐνυγὸς & ἐνυγίς quod vides P. 1102. ἐνυγίς τίκτειν par liberorum. 1646, ἐνυγίς ἐνυγίς. Voces doctè & copiose illustrat Valkenarius.*

Απὴν, γῆ indeterminate, *qualibet terra peregrina. C. 1683.*

† Απὴν, vim ejus in compositis non admodum vulgatam vide in V V ἀπεικίω, ἀπινίπω, ἀπινίπον ἀπινίπος, ἀπινίπος.

Απορμύζω, S. 447. *ἀναιδῶς διαοίγω τὸ σῶμα.*

Απολυνάς, P. 341, 1005. *liber a jugo ferendo.*

† Απικίω, T. 1007. ἡ Κόρινθος ἐξ ἱμῶν πάλαι Μακρὰν ἀπικίω, pro ἡ Κόρινθος μακρὰν ἀπικίω, a Corintho procul remotus degere solebam. *Valk. ad Theocr. Adon. p. 238, qui ibi pluribus præpositionis vim illustrat.*

Απεικίω, πῶς περὶ ἀπικίω, T. 1517. *mittere ad locum desertum habitandum, Απεικίω,*

Αποικίζω, C. 1386. *ædibus expello.*

Απολαύω, P. 1221, *in malam partem accipitur. ἀπολαύω κακῶν, de malis participare.* — † — vide hanc verbi notionem plurimā eruditione confirmatam ab *Hemsterbusio* ad *Luciani Timon.* T. I, p. 101.

* Απολορίζω, S. 831. *πεινάζω, leto clamore præcæta capto.* — † vide *Spanhem.* ad *Callim. H.* in *Del.* 258. & infra V. *ὀλορύμνος.*

Αποκλίνω, T. 1201. *ἀντί τῷ ἀποπιστύν τῆς εὐδαιμονίας.* — vide *Observ.* h. l.

Αποκρίνω, T. 648. *secerno, seligo: δύοιν ἀποκρίνας κακῶν, e duobus malis alterutrum mihi subeundum imponens.*

† Απολύω, A. 1282, *ἀπαιλύης absolute ponitur pro βίῃ ἀπαιλύης.* alibi activum cum βίῃ usurpatur, ut λύω βίον, *καταλύω &c.* vide *Markland.* ad *Iph.* T. 692. *ΑΥΕΣΘΑΙ φησὶ τὰ τῆς ψυχῆς, οἰονὲν νῆδς πείσματι, μέθυσται τε αὐτὴν ἰαλιδίῳ.* *Longinus Sect. 32, e Platoni.*

Αποσυφίζω, *μαντιῶν,* T. 488. *fugiendo à se removens oraculorum vim.*

Απόπλοισ, T. 1010. C. 199. *civitate expulsus.*

Απόρρητον, vulgo infandum, sed A. 44. pro τὸ ἀπαγορευόμενον, quod lege prohibetur.

Απαρροϊδίω, βόας, A. 1034. *pennarum strepitu signa prospera edo.* — † — vide ad *Callim. H.* in *Pallad. v.* 121, p. 708.

Αποσυρία, T. 753. *non multum discrepat à &c.*

Αποσίω, *patiendū propulso, κωλύω, ἀπέρυω,* S. 240.

Απόπηγς, T. 223. pro ἀπηγς, propter vim nocendi. — † — ἀπῆγς pro αἰτίμ hoc loco e *Suida* monuit & *Koenius* ad *Gregor.* p. 250. vide etiam *Topium* ad *Longin. Sect. 42.*

Αποτορρς, ἀνάγκη, T. 886. *necessitas accipit & severa.*

† Απόταιδῶ, T. 138. *fururum contræ-tum pro ἀποκαιδάσω.* *Pierfon* ad *Mærin* p. 124.

† Αποσκοπῶ, C. 1191. *æque probum esse atque ἀποσκοπῶν contra Tbatam M. & alibi, & ex hoc loco, ostenditur.*

Απότροπος, T. 1333. *aversandus.*

Αποτενομα, A. 347. *ἀποχίζω τινὶ γῆν, γαπονῶ.*

Αποφάσκω, T. 494. *οὔτε δοκῶντ', ἐδ' ἀποφάσκοντ', quæ neque facile affirmes ut verisimilia, neque neges ut falsa.*

* Απροσίμιλῶ, C. 1232. *familiaritatis impatientis.*

Απρακτος vel ἄπρακτος. A. 1048 *ἐδὲ μαντικῆς ἀπρακτος ὅμιν εἰμι, tanquam merx aliqua, à venditione non liber.*

Αρύω, S. 145. *ἐπιαυλῶ, cum clamore invoco.*

Απώμυτῶ, A. 401. *καίπερ ὦν ἀπώμυτῶ. i. e. καίπερ ὁμωμυτὸς μὲ ἐλθῆν.* A. 395, *ἐδὲν ἴσ' ἀπώμυτος, nihil est, ad quod non faciendum se quisquam juramento obliget.*

Αραιῶ, T. 284. *imprecationibus obstrictus, S. 904. πότμος ἀραιῶ ἐκ πατρὸς, fato imprecationibus paternis accersito.*

Αρρῶν, pro ἀπρεκκῶν, *infectum* P. 783. C. 1602.

* Αρρηγῆς, S. 60. *idem quod ἀργός, albus.* — † vide V. *τιυχγῆς.*

Αρδῶ, P. 1648, *penitus.* P. 1163. *agiliter.*

† Αρς, Αρῖος C. 941. *Hunc flexum ad Æoles refert Gregorius de dialectu Æolica p. 286. Semel ita a Sophocle positum hoc nempe loco, idque ob metrum, censet Koen.*

† Αεῖδμς, *numerus, res inanis.* C. 374. *ἀεῖδμς λόγῳ μετὰ verba.* — Cum præpositione ἐὶ & verbis τῖθεν, ἐνῶν, significat *in pretio habere; in aliquo numero, sive in existimatione, esse.* Unde *ἐν ἀεῖδμῳ* T. 1197,

- T. 1197, existimo. Videatur *Bergierus* ad *Aristoph.* Nub. v. 1205, (qui versum 374 laudat :) & *Klotz* ad *Tyrtæum* p. 69.
- Ἀρκτίον, T. 636. imperium mihi est exercendum.
- * Ἀρμυτόκων, S. 210. *Currysonus* strepitus.
- Ἀρώ, T. 1484. metaphorice sumitur pro ἡνείκα, & translatione simili, T. 1496. πῶ τέκνον ἦρος, unde Ἀρώσμος, A. 576. in matrimonium ducenda.
- Ἀρπάζω, A. 317. prout refertur ad animum, celeriter & raptim percipio.
- * Ἀρπαλίζω, S. 249. κακῶς τιν' ἑνὶ οἴκῳ ὁρᾷ. — † — Forma vetus est Ἀρπαλίζω, tametsi non in Lexicis invenitur, ab inusitato ἄρπαλος, ut δαμναλίζω, πονηλίζω, Lexicis etiam ignotæ, ab inusitatis δαμναλος, πονηλως, ductæ: *Valken.* ad *Euripid.* Hippol. v. 230.
- Ἀρρῶ, A. 257. irrupia.
- Ἀρπύρῃ, S. 379. ἀρτίως κικαδερῆος, recensens comparessus.
- * Ἀρπυρῆς, S. 356. ἄτοι μορῆς, infans recens natus.
- * Ἀρπύρως, S. 339. virgo adulta, vel recens nupta. ἀρπύρως τὴν ἡλικίαν παιδικῆς ἀρπυρῆος ὡς πλειότεραν.
- Ἀρτίφρων, S. 784. promptus ingenii, vel repente certior factus.
- Ἀρχαί, P. 990. pro εἰ ἄρχοντες, principes magistratus.
- Ἀρχῶν, A. 92. adverbialiter, imprimis. — † verti debuerat omnino. Si quidem significationis rationem spectes, (vide *Bor.* Ellips. p. 522, ed. *Scwabel.*) imprimis forsan habebit, quod se commendat, imo sententiæ aliquando convenire poterit; tutius tamen est reddere plane, omnino, quod nunquam non conveniet. vide *Bor.* l. c. *Pearcium*,

- & *Morum* ad *Longin.* Sect. 22.
- † Ἀρχω, A. 160, Βαρχῶς ἄρχω, Schol. ἄρχω τὴν χορὴν, *Bacchus choream* incipiat: *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Del. v. 17. qui ibidem, notum, inquit, cum ἄρχω, ἄρχιδω, tum composita ἐξάρχω, κατάρχιδω, de iis dici, qui in veterum sacris & choreis primi canendo aut saltando etiam reliquis auspiciū faciebant. De voce κατάρχιδω, & κατάρχω eodem sensu tametsi rarius, videatur omnino *L. C. V.* ad *Euripid.* Phœn. p. 216.
- Ἀσπίλος, T. 900. impius.
- Ἀσπύς, A. 258. ἰργάτης, qui nullum post se operis vestigium relinquit. A. 1026. ἀσπύς ἐργῶν, in quibus nulla erant signa prospera.
- Ἀσπύς, S. 832. incolumitatem præstans. v. Not.
- Ἀσπίπρον, C. 101. nulla ascia fabricatus. — † — βάδρον ἀσπίπρον *Sophocleum* cum αὐτῶν ἱράκας βάδρον *Mæcii* comparat *Toup* Epist. Crit. p. 16.
- * Ἀσπύς, S. 863. *Hesych.* vertit μισαλός, valde flebilis. — † — vide *Valken.* ad *Theocr.* Adon. p. 229, qui tamen præfert ἄσολος, quod Schol. exponit κακῶς ἐπαλῶν, ideo referendum ad *Obsery.* ad *Oed.* C. 657.
- Ἀσπύς, P. 78. pro ἀσπιδόφορος, πολλὰν ἀθροίσαν ἀσπίδα, numerosum cyspeatorum exercitum. (— † ut ὀπλὰ q. v. pro armatis) item ipsum prælium, ἡς ἀσπίδ' ἦεν, P. 1348. — † de forma ἀσπίδος vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. v. 53.
- Ἀσπιδόφρων, P. 813. idem quod ἀσπιδόφορος.
- Ἀσπύς, C. 1643. S. vertit πολυδάκρυτος, vel nullis lacrymis stillantibus. — † — vid. *Valk.* ad *Theocr.* Adonias. p. 228. qui voces ἄσπυς &

& ἄστυκτι non αἰπιπύκην, sed vere σπράγκην, habere contra veteres Grammaticos censet.

Ἀσπργίς, T. 237. latiori sensu, crudele, inhumanum.

Ἀστρωπός, P. 131. ἀστρουπὸς τὸ σῶμα καὶ τὴν ἰδέαν χρυσοῦς, sideris instar piceis resurgens armis.

† Ἀσπῶς ὀδός, P. 859, ὀδὸς αἰς ἄστυ. Markl. Iph. T. 1065.

Ἀσπίφος, C. 482. corpore ἔσ' οὐκ ἰσχυρὸς.

Ἀστρομέμνῳ, S. 227. denotans urbis statum quando trepidant ἔσ' circumcursitant cives.

Ἀστυόμοις, urbanus. A. 362. ὁρῶντες ἀστυόμοις, lites forenses vel de republ. administranda contentiones.

Ἀπγκτός, T. 344. metaphorice de eo dicitur, qui lacrymis nullis emoliri potest. — † — Videantur omnino Arnaldus Lect. Græc. p. 24. & Albertus ad Hesychium h. v.

Ἀπλόπτης, proprie nondum ad finem perductus, sed Sch. exponit, T. 344, δουρατοκλήτης. ἀμείλιχῳ.

Ἀπνής, proprie fixus, inflexilis. sed A. 838. κλάσος ἀπνής, hedera flexilis, vel arte adhaerens.

Ἀπλητίω, T. 523. graviter fero. — † vide Arnald. Lect. Græc. p. 25. & Albertum ad Hesych.

Ἀπείσος, T. 594, expers timoris.

* Ἀπμῶτης, S. 643. qui aliquem injuria afficit.

* Ἀπύμων, κακῶς, S. 881. ὑπὸ κακῶν μὴ νικηθὶς, indomitus, indefessus.

† Ἀυδάδαι proprie dici. P. 126, ἔσθ'. eadem ratione qua δοκεῖν de rebus minime dubiis. vide Δοκεῖν. Καλίομαι. Λίγων, & Observ. ad Oed. Col. v. 253.

† Αὔθης, nonnunquam cognato αὐτῷ jungitur. αὐθὶς αὐτῷ P. 500 postea viciissim. Ita πάλιν αὐτῷ, & αὐτῷ πάλιν non semel in his fabulis. Πάλιν αὐθὶς posthac denovo, ex Sophoclis Peleo profert Tour Cur. Noviss. p. 33. qui Indice adhibet Oed. C. 1414

αὐθὶς αὐτῷ πάλιν. De his vero copiose differit Hoogeveen. Oed. T. 132, ἐξ ὑπαρχῆς αὐθὶς. quo utitur Berglerus ad Aristophanis ἐξαρχῆς πάλιν Plut. v. 867.

† Αὐξω πόλιν, A. 197, augeo civitatem. vide Markland. ad Euripid. Suppl. v. 322.

† Αὐτάχλητος, C. 325, μὴ ὑφ' ἑτέρου πιμφθῆς. Ita Ammonii verba explicantis vocem αὐτάχλητος supplet Valkenarius, qui nostro etiam utitur.

Αὐτόθυλος, S. 1061. τῇ ἰδίᾳ γνώμῃ, ex privato, non publico consilio rem agens.

Αὐτογίνηται, κρημνίσματα, A. 877. ὅτι παντὶ συνικρημνίσθη ἐξ ἧς γίγνεται.

Αὐτογνώστος, ὁρῶν, A. 888. ira ultro accersita, αὐθαίρετος. ut Sch. vel ut Camerarius, indignatio fratris causa concepta. γνώστος enim significat fratrem, ut Hom. Il. ε'. 350.

Αὐτοδύκτοι, S. 741. à se invicem occisi.

* Αὐτόδηλος, S. 854. per se satis manifestus.

Αὐλοίντης, T. 107. qui manu propria eadem perpetrat. — † — Αὐλοίντης pro vulgatiore αὐθίντης. Pbrynichus Sophist. Appar. (a Valkenario citatus) Σοφοκλῆς λύσας τοῖν αὐλοίντης εἶπεν. Significat vero sui & aliorum (ut hic) interfectorem; ille sensus usitatus: utrobique tamen frequentius αὐτόχειρα dixerunt Attici. Arnald. Lect. Græc. p. 25. V V. D D. ad Hesych. Valken. Diatrib. Euripid. p. 188, 189.

Αὐτόκτοι, χῆρες, S. 811. manus eadem mutuum inferentes.

Αὐτοπήμων, S. 293. αὐτῷ ἑαυτοῦ ἔχων τὴν κακίαν.

Αὐτόποιος, φύσιν, C. 691. sponte natum, nullius manu satum.

Αὐτόπριμος, funditus, a radice. A. 728.

Αὐτοφάρων, ἀμπελακημάτων, peccatorum in ipso facto deprehensorum, A. 51.

† Αὐτόχειρ,

- † *Ἀντίχρησις*, A. 1191. vide ibi *Observ.* & V. *Ἀντίπνευσις* supra.
- † *Ἀνχημα*, *Ἀγχιον*, P. 1154, *jaclatio*, pro eo, quod *jaclatur*. *Hydræ Lernææ* effigies in clypeo *Adraſti* elaborata ita dicitur. Ita *χαλος* intra.
- Ἀφαιστύω*, A. 253. *parentalia solvo*.
- Ἀφίγγης*, proprie *obscurus*. sed C. 1477, *calamitosus*.
- Ἀφίοηλος*, *ἄνους*, T. 895. *nullam justitiæ fovens reverentiam, vel Deam justitiæ non timens*.
- Ἀφού*, T. 1541. *abſiſte*.
- Ἀφορμος*, proprie *solvens è portu*. sed C. 226. simpliciter denotat *quamlibet diſceſſionem è loco*.
- Ἀφῶνος*, *ἄρῆς*, C. 859. *nullam imprecationem pronuncians*. —†— *Ἀφῶνος* & *ἄναυδος* differunt. Proprie *ἄναυδος* is est, qui *fari aut loqui nequeat*: *ἄφῶνος*, qui *voce deſectus eſt*: *Fœſius* *Oeconom.* *Hippocr.*
- Ἀχρῶδες*, C. 1593. *pyrus, vel ſpina ſylveſtris*; non nomen proprium, prout vulgo interpretes Latini.
- Ἀψαυτος*, *ἔγγυς*, T. 979. *active ſumitur cum gen. non tangens baſtam*. sed vide *Observ.*
- † *Ἀψόρρος*, T. 439, *retro greſſum ſectens*. A. 393.

B.

- * *Βαθύχθων*, S. 312. *ὕψιμος, fertilis propter ſoli profunditatem*. — ad eandem rationem,
- * *Βαθύσσωρος*, P. 661. *ὁ ἐς βάθος διεχόμενος ἢ ἄσπερον*. —†— *Βαθύσσωρος*, de arvis dicitur, qui *profundos habent ſulcos, ἐς βάθος διεχομένους τὸν ἄσπερον*. atque adeo ſignificat *μεγαλόσωλος, pinguis, fertilis*. vide *Schol.* & *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Dian.* v. 176.
- Βαίω*, T. 1083. C. 81, 82, pro *διπταίνω, diſcedo*. T. 148, pro *προβαίω, progredior*, pro *ἵσταμαι*, ut C. 52. pro *διήσκω*, ut C. 1675. P. 1587 (potius locum accipe quo modo explicatur

- V. *διὰ*.) T. 969. ita *Hefych.* *βίβηκιν. οἰχεται. τίδνηται. v. notas*.
- Βαῖς*, T. 760. *ἀντὶ τῆς πολίρον ἐχούσας*; *utrum ibat ſolus, vel ſaltem paucis comitantibus*. C. 389, *βαῖς χρόνος, breve tempus*. item adverbialiter *βαῖον* pro *μὲν ὀλίγον*, C. 1650.
- Βάκχα*, P. 1511. *νεκρῶν βάκχα* metaphorice: *in funere celebrando Bacchæ partes agens*.
- Βακχίος*, A. 160. pro ipſo *Baccho*. P. 21. *ἐς τὸ Βακχίον πτόων* ſc. *πότος* ἀπὶ τῆς *μεθύσεως*.
- Βαλῶεις*, proprie *carceres*, unde equi *curſorii* emittuntur. ſed A. 133. metaphorice, pro *urbis mœnibus*.
- † *Βάλλω κινδύνω*, *periculo obſicio*. S. 1056, *χάρω τῇδε κινδύνω βαλλῶν*. vide *L. V. C.* ad *Phœn.* p. 419.
- Βάλλις*, T. 527. *rumor, fama*.
- Βασταρος*, P. 1532. *promiſcue gentes omnes, præter Græcos, complectitur*.
- * *Βαρυδοταρα*, S. 983, 995. *παθία βαρεία περιχουσα, malorum gravium au'or*.
- Βαρύσσοις*, T. 1242. *calamitosus*.
- Βάσανθος*, proprie *lapis Lydius*, quo aurum probatur. ſed T. 501, 518. ſenſu latiori; pro *quovis indicio, vel argumento, quo aliquid probatur*. *βάσανον χειρῶν*, C. 829, *certamen manuum, ubi experimento offendi-tur uter ſit fortior*.
- Βίσηλος*, C. 10. prout reſertur ad locum ὁ πᾶσι τοῖς τυχόνσι βᾶσιμος. —†— *Loca quæ omnibus patebant nec erant diis conſecrata, dicebantur βίσηλα*. Contra *ἁγία* (vide ſupra) *ſancta & religioſa*. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Apoll.* v. 2.
- Βίω*, A. 59. cum genitivo, idem ſignificat quod *contra*; ſic *βίω νόμων, invitis legibus*. —† vide alia voce *Δαίμων*.
- Βιάζομαι*, A. 1087. *βιάζομαι τῇδε βάε* contra *jus ſunt*.

* Βιοτήης, C. 740. passive, *visu necessario defuitus*.

† Βιωτός. C. 1690, βίος & βιωτός, *vita non vitalis*, idem est quod supra dixit βίη δύσισον τροφάν, *gravem vitæ rationem*, quod perperam vertunt *vitæ alimoniam*. quo pertinentia nonnulla & alibi, & infra ad vocem τρέφω, notabuntur. Οὐ βιωτός vero ut alibi multo usitatus ἀβιωτός. vide Berglerum ad *Aristoph.* Plut. 197, & 970. (qui *Sophoclis* utitur hoc loco Oed. Col. & Electr. 572.) L. C. V. ad *Theocr.* Adon. p. 215, & ad *Euripid.* Hippol. p. 252.

Βλάση, proprie *germen fœtus*. T. 727, παῖδες ὃ βλάσας, pro παιδα ἀρετῇ γνησίντα. A. 839. catachrestice πειρεῖα βλάση, *germinatio faxea*, ὅπ' ἀετικηλύπτο πανταχῇ τῇ στίτῃ.

* Βλάσημος, S. 12. αὐξήσις, αὐξησὴν, *corporis vigorem succrescentem denotans*.

Βλαχῆ, Dor. proprie *ovium*. sed S. 354. *infantium vagitus*.

Βλαψίφρων, S. 731. ὁ βιολαμμένος τὰς φρένας, *qui mente læditur*, vel *insanus*.

* Βλεπίον, T. 1344. *quod spectari potest*.

Βλίπω, T. 757. idem quod ἀληθύνω. item C. 1434. νύσο. S. 504. φόσον βλίπων, *aspectu terrorem incutiens*.

— † — T. 427, βλίποντα σκότον, *cæcum*. post quem *Euripides*, P. 390, dixit σκότον διδουκὸς eodem sensu. ubi vide *Valk.* S. 504, βλίπων φόσον, *vultu terribilis*. ubi vid. Obf.

Βοτήρ, S. 24. metaphorice οἰώνων βοτήρ, *Augur*. Ἀλλ' ἐπὶ τὰς πρήσεις αὐτῶν ἀνιχνύειν ἐν ταῖς μαντείαις.

Βυθτίω, C. 882. *vitimas grandiores mactō*.

Βερεῖα. κρινὰς βερεῖας, P. 463, *de liliæ communi sententiam*; Ἀγλύσεις, vel ῥῆ καλῶς λόγος, ut Schol. —

† — locum Phœnissarum ὅπως ἀλθ-οίμ' οὐ Κοινὰς βερεῖας, (*Bosius* Observ. Crit. p. 100 ita vertit,) *ut te audirem de communi reconciliatione*: secundum Schol. βερεῖας, Ἀγλύσεις.

Βεῖτας, S. 95. 97. P. 1266, 1493.

Deorum statua, vel *simulacrum*.

— † — *Anna Fabri* ad *Callim.* H. in Dian. v. 248 *Æscylo* utitur S. ubi sunt βεῖτη & βεῖτιον, ad evincendum βεῖτας non nomen esse indeclinabile.

Γ

Γαμόρος, proprie *gener*. aliquando sensu latiori *affinis*. ut T. 70. Κεῖοντ' ἐμαυτῷ γαμόρος. de quo *Euthath.* ad Il. 1. p. 572. ὁ ὃ παρὰ Σοφοκλῆ Οἰδίπῳ γαμόρον ἰαυτῷ τῇ τῆς Ιοκάστης ἀδελφῶν Κεῖοντα λέγῃ ὡς ἐπιγαμορίας συνηνῇ.

Γαμψώνυξ, T. 1207. *aduncos ungues habens*, epitheton *Sphingis*.

* Γαπιτής, P. 682. ὁ εἰς γλῶ ριφθείς.

† Γάρ, nam passim. *Marklandus* ad *Euripid.* Suppl. v. 288, totam censelet sententiam subintelligi ante γάρ P. 978 Καμοὶ γάρ ἐδὲν ὑπὸν ἑκπληξίς πάρα. de cujus sententia verti debet *Non tamen miror*: nam ἔσ' ipse quoque non te minus dolore commoveor. Hanc ellipsin sæpe notavit *Clarkius* in egregiis observationibus ad *Homerum*. Quomodo distingui debeant ἑκπληξίς & ἑμπληξίς docebit *Toupius* in *Longin.* Sect. XV.

Γιγνώς, T. 376. *impuritate triumphans*. — † — potius *impune*. ut χείρων. vide infra, & *Observ.* ad Antig. v. 766.

Γιγνώω, S. 449. *cum alto clamore vociferor*.

Γῆσα, P. 1175, 1197. *Suggrundia*.

† Γεῖτων, cum secundo, & tertio, casu conjungi potest. Illo, S. 492. hoc,

- hoc, ejusdem fab. 508. Loca citat *Thomas M.* h. v. Exempla genitivi laudant plura *Berglerus* ad *Alciph.* p. 216. & *L. C. V.* ad *Euripid.* Phœn. p. 713. unde præpositio ἐκ subintellecta ante *Ογκας Αθνας* repeti potest. Non incommode forsitan conferatur Latinum *prope ab aliquo esse, vivere.*
- Γίλως, C. 896. *lucubrium*; pro eo, qui *ζήλωτα ὀρλισκάνει.*
- Γειῶνλιος, S. 645. *Θεοὶ γειῶνλιος, Dii natalitii*, viz. Jupiter, Juno, Neptunus.
- Γεῖτης, ἐκγεῖτος, ut *Hesych.* T. 478, Διὸς γεῖτης, *Jovis filius.*
- Γεῖτης, A. 255. ἀζῖνη, πλίκυς.
- Γεῖνα, P. 812, 827, 838. S. 755. idem quod *γῆναι.*
- Γεῖτης, T. 1025, *parens.*
- Γεῖς, T. 1429. οἱ ἐν γῇ, pro οἱ ἐν γῆναι.
- Γερονταγωγῶ, C. 340. *senem manu duco.*
- Γύωμαι, proprie *gusto.* metaphorice, pro *exploro, experior.* A. 1018. ἑμὴν ἑγώδωκον.
- † Γερῶναι, C. 864. *Mæris, Γερῶναι καὶ κατωγερῶναι, Αττικῶς. γερῶναι καὶ κατωγερῶναι, Ἑλληνικῶς. Sophoclem* adhibet *Pierfonus* p. 115.
- Γῆρας, proprie *senectus.* metaphorice *finis, cessatio.* C. 948. *Θυμῷ γῆρας.* S. 688. *μιάσματός γῆρας.*
- † Γίρας, S. 430. Vulgo solent Poetæ antiquos mortales, qui in Deos furere, impieque se gerere sunt ausi, ut totidem nempe *Terrigenas* nuncupare. Sic *vesanus ille Capaneus γίρας* cum ab *Æschylo* (h. l.) tum ab *Euripide* P. 1137 appellatur: *Spanhem.* ad *Callim.* in *Cerer.* v. v. 35. Eadem notat in *Aristophanem Berglerus.* sed vide *Oblerv.* ad *Æschylum.*
- † Γνωτός, T. 58, 404. pro *γνωστός.* Hanc *Atticam ἀφαιρῶσιν* τῷ σ his

- locis confirmat *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Jov.* v. 58. notat etiam non semel *Burtonus.* vide porro *Oblerv.* ad *Æschyli* Sept. v. 702.
- † Γεργός, P. 149, ὁρμῶσι γεργός ἐστι δαίμων, oculis, vel oculo terribilis aspectu: *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Dian.* v. 54. *γεργῶδες δαίμονες τοῖς ὁρμῶσι.* Schol. Vocem *γεργός* illustrant etiam quæ scripsit *Mugravius* ad *Euripid.* Suppl. v. 323.
- † Γεῖνα, C. 1604. *Ionium* in *Iambo.* vide *Oblerv.* ad *Oed.* Col. 910.
- Γουπητής, P. 302. ad *genua provocatus.*
- Γραφή, P. 131, armorum *piçura.* P. 1152, ὄδρας γραφή, *bydræ imago depicta.*
- Γύα, proprie *arvum.* A. 576. P. 659. metaphorice, *arvum genitale,* A. 576.
- Γυμνῆ, P. 1164. *levis armaturæ militis.*
- Γυνή, vulgo *mulier & uxor.* sed A. 578, 661, 768, *sponja vel uxor futura,* quo sensu D. *Matth.* cap. 1. comm. 20. dicit, *Μαριὰμ τὴν γυναικα σκ.*

Δ

- * Δαίκτηρ, S. 922. γίος, *lucius omnia discerpens, hostilis,* ὁ πάσι διακῆκτων. vide not. — & V. δαίκτηρ.
- Δαίμωνιός, S. 1009. idem quod *λυτῶν.* *Hesych.* exponit τὸ δαίμωνος κατῆχμα. aliquando sensu activo, ut P. 905. *malo genio infesto.*
- Δαίμων, Deus, T. 252. *Genius.* T. 1320. *Fortuna.* T. 103. C. 76, 1366. *fatalis pœna, sive mors,* ὁ ἐξ ἀμαρτηρίας καὶ δαίμονος θάνατος, P. 1681. (ubi *Polynices* dicitur dedisse τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα.) *Δαίμονες, dii minorum gentium.* —
- † — Nescio quo istos deos

minorum gentium referam. Dii majores certe (ut δαίμων supra de Apolline) P. 504. 18, δαίμων βίᾳ invitis diis, ἡν βίᾳ, C. 916. δαίμων κατὰ φύσιν, conditio a diis assignata, vertente Markland ad l. ubi alia vide sis similia. — Aliquando δαίμων videri quasi gubernatorem τὴν γῆν monet Bergler. ad Aristoph. Nub. v. 1267. qui laudat P. 426 ὁ δαίμων μὴ ἐκάλειπεν αὐτῷ τὴν τύχην. — C. 76, de tristi spectaculo Oedipi accipit Musgravius. sed vide Observ.

Δαίμων, vulgo, ut apud Homerum, bellicus. sed S. 924. *animum dilacerans*. — † — an potius *animum agitans*.

† Δάκνω, mordeo, ad animum transfertur molestia angō, terrefacio. A. 323, ἐπὶ τῇ ψυχῇ δάκνη *animo morderi, angere*. Ita P. 396, μὴ πὶ σὺν δάκνω φρίνα, *ne molestia te afficiam*. "Galearum cristas, tubarum sonitum, atque armorum splendorem ut vana puerorum esse terricula monstraret, illa mordere δάκνειν (λυπῶν Schol.) negabat Eteocles S. 405," Valken. ad Theocr. Adoniaz. p. 346. qui multa ibi & exquisita notat. Plurima etiam Gatakerus noster de usu vocis δάκνειν animadvertit ad M. Antonin. p. 333, ed. Traject. 1698.

† Δάκος, proprie morsus. κατὰ φύσιν, S. 564, *fera* "Δάκος de quibusvis feris noxiis olim dictum. Æschyl. Choeph. v. 528, de vipere dicitur, νεογνὸς δάκος, recens natum noxium animal. Sept. 564, Θηρὸς, ἐχθρὸς δάκος, bestia, inimicissimæ feræ, non morsus, ut ibi interpretes. Melius veteres Critici: δάκος ἀντὶ θηρίου, ὡς περὶ I. Spanb.) ἐπὶ παντὶ ἐστὶ τὸ δάκος. πάντα γὰρ δάκνη λίζει, ὡς λύπης ἄξια (αἰτία Spanb.) i. e. δάκος pro fera, cui nempe cognomen est δάκος omnes enim feræ

δάκνη dicuntur, tanquam dolorem adferentia: Spanbern. in Callim. H. in Dian. v. 84 ubi vide alia præclara de hac voce Postrema Scholiasti verba corrigo, Οἷα λύπης ἄ. neque enim omnes omnino ita dici putem, sed tantum omnes, quotquot noxiæ sunt.

* Δαρόσιος, Dor. S. 530. *longævus*. Sch. Seld. exponit αἰδώς.

* Δατήσιος, S. 717. *dividendi potestatem habens*.

† Δε post μὲν nonnunquam reticetur. C. 1366. ubi vide Observ.

Pro καὶ ponitur in temporis significatione. P. 428, Νύξ ἢν Ἀδράστου εἴ' ἡλθον εἰς παρὰ τὰς, Nox, erat cum veni ad Adrastum porticus: Hoo-geveen de Partic. p. 262. — δὲ τοι ἔσ' sane, at sane, tamen. vide Observ. ad Æsch. Sept. v. 478.

† Διδυμίνα, A. 583. pro διδυμήϊον, plural. pro sing. Atticè. Hoc & non paucis aliis in hanc rem, utitur Koen ad Gregorium p. 54. Usum vero hunc Atticum notavit Burtonus, & alibi & ad hunc etiam locum.

† Δεῖ, pro dativo Attice accusativum adsciscit. T. 835. P. 43, 938. quem postremum Phœnissarum locum memorat L. C. V. ad Euripid. Hippol. v. 23. Herodianus Pierisoni (ab eodem citatus) p. 450, τὸ Δεῖν ἢ μόνον δοτικῇ ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται πλεονεξία. Nonnulla etiam huc pertinentia (ni fallor) adnotat alicubi vir doctus ad Gregorium.

* Δεινός, T. 426. ἀρὰ, furia pedibus terrorem incutiens.

Διναζω, A. 771. *contumeliis laceſso*. — † — Æolicè dicitur pro δεινάζω. Schol. ad Sophocl. Aj. v. 243, Διναζών δὲ δεινόν· διναζω καὶ διναζω, ὡς φαίνεται φαίνεται. Nostro loco utuntur viri docti, Spanbern. ad

ad Callim. H. in Jov. v. 63. *Albertus ad Hesychium h. v. & Valkenarius ad Phoenic. p. 29.* Notandum vero dialectum Æolicam in Atticum senarium receptam. vid. Observ. ad Oed. Col. v. 910.

Δεξιμόλος, P. 645. ἀγάλαται, divum simulachra victimis gaudentia. δὲ τὸ τῆ μῆλα θύμεινα δὲ χόσται.

Δεξιόσειρος, Epitheton Martis. A. 144. agmen dextrum ducens, translatione ducta ab ἵππος δεξιόσειρος, qui in quadriga e quatuor equis fronte æquata junctis erat dexterior, fune alligatus, & plerumque robustissimus.

Δεξιόμορ, C. 613. fœdus dextris invicem junctis institutum.

† Δίον, T. 1415, A. 393, ἔς Δίον opportune. alibi εἰς Δίοντι. Eodem sensu iis κερύον P. 106. Berglerus ad Aristoph. Nub. v. 857. Av. 1687. Pac. 271. vide etiam Valkenarium ad Euripid. Hippol. v. 923.

† Δίρεα, σὺντοι διδορκῶς, P. 390, cæcus. vide V. βλέπω.

† Διῦρο, τὸ διῦρο, P. 275, 326. buc. vide infra V. διαίσιον. ut alibi passim τὸ νῦν, & τὴ νῦν conjunctim etiam τοιῶν, & τανῶν. de postremis vide virum doctum ad Gregorium de dialecto Attica p. 50. — Διῦρ' αἰεὶ P. 1225. vide V. αἰεὶ. quod pluribus etiam illustratur a Valkenario ad locum.

Διῦπερ, C. 343. postponenda, five loco secundo vel posteriore habenda.

† Δῆ. ἀκκε δὴ νῦν P. 928, 1449. age, audi nunc. loca ab Hoogevenio citata p. 280. — Δῆ ποτε olim. disjungitur P. 622, Βρόμιον ἔζη δὴ τέκεν ποδ' αἰ μήτηρ. — Τὶ δὴ vim habet increpantis: quid tandem. nonnunquam vero τὸ δὴ præmittitur, sed præcedente δὲ. Hoogevenii exemplis & Platone in hanc rem prolatis addatur P. 1293, δαίσω δὲ δὴ τι, quid tandem faciam. — Δὴ ironiæ in-

servit, A. 713, διδάξιμῶτα δὲ φρονεῖν; docebimurne scilicet sapere? adhibet Markland ad Euripid. Suppl. v. 521, qui plura alia laudat. vide etiam Hoogevenium p. 298. — Quid valet cum καὶ conjuncta vide infra.

Διῶλωτος, S. 72. ab hostibus devastandus.

* Δημόλδρος, A. 36. a populo lapidatus. φόνον δημόλδρον, lapidationis supplicium publice subeundum.

Δημῶρος. præsidens populo. C. 450. 1082.

† Δῆται. μὴ δῆται P. 752, nequaquam ita sit, five cum Hoogeven p. 312, absit. & δῆται P. 790. C. 425, non sane: nequaquam. ita P. 1688, apud Hoog. p. 331. vide Observ. ad Oed. T. 1374. — τί δοῦσω δῆδ' quid tandem faciam. Eodem sensu P. 739, 918, 926. 994. quibus utitur Hoog. p. 314.

† Διὰ στήνῳ, A. 651, in pectore. διὰ φρονός im mente S. 599, ubi vide Observ. — δι' ἔχθρας μίλειν infensus esse, P. 492. Δι' ἰδύνας βαινεῖν dolore affici. P. 1505. cum primo loco comparat v. 896, ejusd. fabulæ ἔς ἔχθρας ἤλδον veni in odium, five odio fui, Berglerus ad Aristoph. Ran. 1459, qui præter Valkenarium ad Ph. v. 492, & Markl. ad Suppl. v. 112. de hac locutione omnino consulendus est.

Διαδίδωμι, P. 1393. διαδόντες κῆρας, quasi divisim obvertentes pupillas oculorum. διαδιδάσαντες τὸ βλέπεμεν.

Διαδρομή, S. 357. sc. percuntium fuga cum circumcursatione. ubi nota ἀρπαγὰ, sc. perdentium. ὁμαίμονες, quia utrumque cum multa sanguinis effusione, v. Stanl.

Διαορταῖος, πληγὴ, S. 900. vulnus penitus perforans, vel ex adverso prorsus penetrans. Δι' ἑμπαῖς ὅμομιν, καὶ ἐπὶ σωμάτων καὶ οἰκῶν, ἀμφὸς γδ' ἔχει κηκῶς.

Διαπύκνω,

Διαπύλω, S. 737. Ἀφ' κλύου διδύμι,
sortes urna concussa imperio.

Διαπίπταμα, T. 1319. volando per-
transco.

Διαπύσιος, ὁπῶος, C. 1475. penetra-
bilis, sonitus, clarus, auditui per-
vius, vel a Jove missus. — † —
Tb. Græv. ad Callim. H. in Del.
v. 258.

Διαπύχθεις, A. 721. ἀνακλυφθεῖς,
reclusus, evolutus.

* Διαπύδιον, S. 198. Ἀφ' ἑ τὸν ὄχλον ἐμ-
εῖκον, tumultuose excito.

† Διαπύδιον, A. 293, præfens pro fu-
turo statuit *Burtonus*. Ita etiam
Berglerus ad *Aristoph.* Nub. v.
694. Revera esse futurum, con-
tractum a διαπύδιον, docebit
Pierfon ad *Mærin* p. 125. qui lau-
dat etiam Ἀποκιδῶν C. 613 con-
tractum a Ἀποκιδῶσι. Ἀποκιδῶ
1405. vide *Αποκιδῶ*. Εξελῶν.

* Διδυμαιορία, κακῶ, S. 855. ἀτινα δύο
ἀνδρῶν ἐστὶν, vel gemina fortitudinis
effectus.

† Διδύμι, θεῶν διδόντων, S. 725, si
dii mihi favent: ita vertit *Valk.* ad
Euripid. Hipp. p. 391.

Διπραΐζομαι, C. 1413. conficio, perdo.

Διίχω, T. 727. pro διαδίσταμα· ἐ δισχόν
ἡμέραν τρεῖς, — κατ' ἑ. non intercessit
trium dierum spatium, — priusquam
&c.

Διήρις, P. 90. ὑπερῶν διήρις, sive cæ-
naculum tellis binis coopertum.

† Διήρις· ἔμει, cum infinitivo junctum
significat debeo, æquum est me. vide
Viger. C. III. §. 4. reg. 7. cum
Græcâ Anglicam loquendi formam
comparat *Toup* δικαιοῖ ἐμὲν ὁσῶν
ἐαυτοῦς. *We* ought in justice to save
ourselves. Emend. in *Suid.* P. I,
p. 103. Apud *Tragicos* rarissime
sic διήριος adhiberi docet *Valken.*
ad *Euripid.* Hippol. v. 1080. qui
monstrat A. 406, δικαίος εἰμι τῶνδ'
ἀπηλλάχθαι κακῶν· *Euripidis* etiam
(fabulâ tamen non memoratâ)

Suppl. v. 186, ubi vide *Marklan-*
dum; qui ad v. 222, versu *Oedipi*
utitur C. 986, vertens — δικαιοῖ
non *justum* uti interpretes, sed in-
fontem.

Δίκη, personaliter *Dea*, *Justitia* *Præ-*
ses, S. 652. παῖς Διὸς Δίκη, S. 668.
pæna, T. 560. item mors jure re-
ceptus, A. 934.

Δίκω, P. 654. πύσμεν δίκαι, κατ' ὅσον,
prostravit. — † — *Heckh.* Δίκειν,
βάλλειν καὶ ῥίπτειν. P. 1439, ἐξέ-
δικῶν ἐς γαίαν gladium bumi ab-
jecit.

Δικέρυφος, σέλας, fulgor è gemino *Par-*
nassi capite prorumpens, P. 236.

Δικρατής, λέξη, hasta ex utraque parte
victrix, A. 150. uterque enim al-
terum interfecit.

Δικτυόκλωτος. ἀνίστασι Δικτυόκλωτος·
τοῖς χοινοῖς τοῖς εἰς δίκτυον κλωτ-
μένοις, οἱ συγκλείουσι τὰ δίκτυα. A.
354.

* Δίλοφος, πύσμεν, biceps *Parnassi* rupes.
Διοόλος, C. 1460. à Jove missus.

Διοίσιον, ὄμμα, oculus buc illuc circum-
ferendus, P. 274. † *Euripidem* cum
Aristophanis Πάριον Ἀφ' ἡμῶν ὄμ-
μα, καὶ τὰ τῆδε καὶ τὰ διὸν πάντ' ἀ-
νασκαίπει καλῶς, bene comparat *Ber-*
glerus ad *Thestoph.* v. 672.

Διοσδοτος, ἄχος διοσδῶν, dolor a Jove
immissus, S. 955.

† Διοσδῶς, duplex, geminus. διοσδῶν ἡ-
τηγὰ P. 1384, ita διπλὸς 1384. διπ-
τυχος 1375. Eadem ratione διοσδῶς
& τελέπυχος P. 1503, 1662.

* Δίσελος, ἀδελφές, C. 1049. geminas
sorores.

Διχόφρων, discors. διχόφρων πότμος, fa-
tum ex discordia ortum, S. 905.

Διώκω, S. 377. ἀναδῆ διώκων πομ-
πίμους χροῖας ποδῶν. Διώκω, τὸ κινῶ
πονητικῶς. ita *Tho.* Magister. —

† — *Festino* gressu accelerans mis-
sos strepitus pedum: non ut ibi
χροῖας ποδῶν absurde per axes pedum
reddidit *Interpres*. Ita *Spanhem.* ad
Callim.

Callim. H. in Apoll. v. 37. optime quidem, nisi ut displiceat missos; quomodo vero verti debeat, non facile neque uno verbo expediri potest: de loco dicitur in Auctario Observ. ad Aeschyl. v. 860. interim vide quæ ad illum locum jam notata sunt. etiam infra V. χύση.

† Δοκίμην εἶναι esse videri. sapissime pro esse usurpatur. T. 419. vide Bergler. ad Aristoph. Plut. v. 422. & Indicem Xenophontis Bacchiani. cf. V. V. αὐδαδαί, φαίνομαι. quæ ad eandem sunt rationem — Δοκίω puto C. 1049.

Δοκίμην, ταῦτ' ἦν, T. 126. ταῦτα ὑποτίθω, quippe verisimilia.

* Δορμαρῆς, S. 693. basta furens.

Δορίποιος, S. 175. in bello laborans. κηρὸς δορίποια, bello damna illata, S. 634.

* Δορυπύκλιος, S. 159. ἀλγὶ τῶν δοράτων τῶν πολεμίων κινέμενος ὁ ἀπὸ ταρμασίτου, hastarum agitatione concussus.

Δόρυ, pro pugna ipsa, P. 871. & pro exercitu bastatorum, P. 1111 &c.

Δορυξένος, proprie ὁ ἐκ πολεμίων φίλος ὁμόμηρος, aliquando simpliciter φίλος. adjective εἰς αὐτοῦ ξένος, domus amica, C. 625. — † — de hac voce omnino consulendus est Valkenar. Animadv. ad Ammon. p. 198, 199.

Δορυσοίος, C. 1309. bastas vibrans. σιγαῖς δορυσοίοις, scutis contra bastæ impetum valentibus, S. 127.

* Δορεπληκίος, basta percussus, vel bello captus. λαφύρα δορεπληκία ἀλγὶ τῶν ἐμῶν δορὸς σκυλεύθινται, S. 284.

Δοχμύλοφος, S. 117. cristam habens oblique nutantem.

Δρασεια, verbum poeticum, θάλλω καὶ μίχθω ποιῶμαι. — † — de hac forma vide Pierſon. ad Mærin p. 14.

Δράσιμος, S. 560. το δράσιμον, actio, vel faciendum.

Δραστήριος, μηχανή, prompte exequens, S. 1049. vide Observ.

† Δρῶ, S. 1050. præsens pro futuro esse censet Spanhem. ad Callim. H. in Del. 214. idem statuit de voce δρῶ ad Aristoph. Nub. v. 694, Berglerus. sed falluntur viri docti. revera est futurum contractum a δράσω. vide V. Ἀφροκιδῶν.

Δρῆ, δυστυχία, κακοπραδεία, A. 1317. S. 234.

Δυναστεία, potestas subordinata, prout distinguitur à regno & imperio supremo, T. 6c1.

* Δυσαιδελφίατος, S. 876. fratrum causa miserrimus.

Δυσάλγτος, ἀνεργής, ἀσυμπαγής, qui alterius dolore non facile commoveatur, T. 12.

Δυσκλωτός, κακῶν, C. 1724. qui malis non est expugnabilis.

Δύσκολος, A. 364. habitatio incommoda.

* Δύσγαμος, γάμος, P. 1064. nuptiæ infausæ.

* Δυσσηντερειά, S. 299. mater infelix leli.

Δυσίτης, C. 1685. τρεφὴ δυσώριςτος.

* Δύσμορος, A. 365. βίλη, imbrium asperitates.

Δύτορις, S. 844. mala avi infelix.

— † — Mali omninis aves δύτορις de re infausa, S. 844. Spanhem. ad Callim. H. in Pallad. v. 124, p. 720, ed. Ernest.

Δυσόρφνης, P. 337 pullatus, ater, μέλας, ἀφανής. Hel.

Δυσόρπις, T. 1325. quasi vento adverso usus, infelix, ut H. Steph. vel exitum non habens, ut Schol. ὅρον μὴ ἔχον, ἀλλ' αἰεὶ πείρειται, δυσπεριόδωτον.

Δυσδιατός, S. 986. non sine dolore spectans.

Δυσζώνητος, P. 1529. intellectu difficilis.

Δυστηνής,

- Δυσανής, C. 1594. *squalidus*.
 Δυσανός, A. 230. *anhelus præ festinatione*.
 Δυσανήσος, C. 1611. *labore difficili extricandus*.
 Δυσάμνος, vulgo *miser*. χλιδὴ δὲ δυσάμνος, T. 898, pro ἀνίστος τρυφή. aliquando nempe πόντος βασι, gravi infortunio pensanda.
 * Δυσπρόσιτος, C. 1273. *aditu difficilis*, vel *intolerabilis*.
 Δυσίκαρτος, A. 128. δυσδίκτος, qui propter signorum defectum ægre deprehendi potest.
 Δυσικτός, T. 1257. *liberorum infelix*.
 * Δυσομῖα, C. 980. *maledico*.
 Δυσφύλακτος, qui cautione nulla evitari potest, P. 941.
 * Δυσείρωσα, A. 128. *difficultas obiecta victoriam prohibens*.
 Δυσχμνος, pro δύχαμνος, S. 509. *hiberno frigore infestus*, vel *frigoris impatiens*.

E.

- † Εὐδομαὶ πύλαι, P. 1151. *portæ septimæ*. S. 127. *portæ septem*. Locum laudat Thomas M. ubi Abreschius monet ipsum in Animadversionibus suis hunc usum ordinatum tetigisse.
 * Εὐδομαγίτης, Apollinis Epitheton, S. 806. *numeri septenarii, princeps*, ὃς ἐν εὐδομαίς πύλαις ἡμεροδύων. — † — Apollo de septima mensis die, qua natus est, & quam ei igitur sacrarunt veteres, dictus est Εὐδομαγίτης. vide Schol. & qui Æschyli loco utitur, Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 251.
 Εὐχλοῆς, ἐσχάτος, δῖος, dii Patrii indigetes. viz. Hercules, Bacchus, &c. A. 205. S. 588.
 Εὐχμαχίς, C. 1048. *suscitator pugnae*.
 Εὐχς, pro gladio, T. 979. ἐχς φρον-

- τιδς, T. 178. pro βούλιω, sive consilium, quo quis veluti telo, ad se defendendum utatur, — † — P. 575. pro exercitu, ut ἀσπίς, δόρυ, ὅπλα. quas V. V. vide.
 Εὐχρίπτομα, S. 84. βολὰ ἐγχερίπτομα. ἵπποις καὶ πλεσιάζει τὸ ἦχος.
 Εδρῶ, T. 13. Synecdoche pro confidentibus; ut apud Latinos *confessus*.
 † Εὐ καὶ, *et si*, passim. pro quo non raro καὶ ἂν vel καὶ. — P. 1623. τλήμων, ἂν τις ἄλλος, *miser*, si quis alius fuit hominum, sive *ed miser*, quod nemo alius. Sch. ὡς ἐδὲ ἄλλος. vide Valken. & Observ. ad Oed. C. 727 — T. 172. ἂν πῶς καὶ αὐτίκως — ἔλθῃτε νῦν. Solere in hac formula locum habere καὶ, notat Berglerus ad Aristoph. Thesmoph. v. 1168.
 Εἶμι, sæpius futurum significat *ibo*, T. 685, 907, 1017. S. 678, 1076. vide V. ἀταμι.
 Εἰγάζω, poetica, vel potius Attica, terminatio pro ἔργω, P. 1192. ut Sch. Laud. ἔργω κρινόν, ἐρίσθω Αττικόν. ita εἰκάθω, T. 659. pro εἰκω.
 † Εἰκάθω, T. 659. C. 1174. idem quod εἰκω. ut ἀμυνάθω pro ἀμύνω, quam V. vide.
 † Εἰγώ, Thomas Magister, Οὐ μόνον εἰγώ σε τῷδε, καὶ εἰγώ σε τῷδε, ἀλλὰ καὶ ἔργω σε τῷδε. Αἰχυλὸς δὲ τοῖς ἐπὶ τῇ Θεοαί. v. 422, Εἰς εἰν πικρὴ μὴδὲ πολέμῳ δόρυ.
 * Εἰσπαμίσσομαι, S. 564. *ingredior*.
 Εἰχειρίζω, T. 392. *in manus trado*.
 † Εἰς ἐχθρὸς ἤλθον. vide Διδ. — εἰς τί P. 634, (ita legit Valk. pro ὡς τί. quod tamen vide infra,) *quapropter*. εἰς τὸ κέρδος propter lucrum. P. 408. — εἰς ἀπαξ *semel*. P. 740. εἰς αἰεὶ *semper*. T. 1023. εἰς ἐν P. 475, *simul*. εἰς δῖον, εἰς καὶ δὲν, *opportune*. vide Διδ. εἰς πλείον *plus*, T. 710.
 † Εκ — ἀντὶ τῷ καὶ τῷ πῶς. Herodianus Pierfoni p. 459. ubi editor

- tor elegantissimus notat ἐν τῷδε, T. 290, 1260, post hæc.
- † Εκὸλλῃ, dicitur *jaçtura mercium* in mare, levandæ navis causâ. S. 775, *ἐκὸλλαν φέει*, *jaçturam autem e puppi faciam fert*: *Spanbem.* ad *Callim.* H. in *Cerer.* v. 116.
- † Εκὸλλῃ, P. 821, Βριφος ἑκὸλλον οἰκων, *infantem domo ejectum.* de *Oedipo*, qui *expositus* fuit. *Spanbem.* ad *Callim.* ubi supra.
- † * Εκκρεπίζομαι, S. 607, *fructum ferro, produco.* *Valkenarius*, qui hoc versu utitur ad *Euripid.* *Hipp.* v. 431, notat *κρεπίζω* multo rarius quam *κρεπιδω* a veteribus usurpatur.
- * Εκκρεστος, S. 548. *terribilis*, *κατὰ πλῆθιν τῇ λαμπρότητι τὸς διατάς.* *Εκλαπαζω*, S. 462. *abripio.* *Εκμυτρίομαι*, T. 805. *active, peragrando emetior viam.*
- * Εκπιθω, T. 1034. *persuadeo.* *Εκπορίω*, P. 1085. *exire facio, educo.* *ἐκπορίζω* *τοῦτο δῶμον.* *Εκπρατίω*, A. 309. *ἐξέπραξαν ὡς δύνανται*, *negotio illud lucri adepti sunt ut pænas luant.* C. 1656. *ἡδὲ περικλυτὸς ἐξέπραξεν*, *neque fulmen interfecit.*
- Εκτίπυμαι*, T. 154. *ἐκτίπληγμαι.* vide *Observ.* ad loc.
- Εκτίω*, S. 554. *ἐκτίων τροφὰς*, *pretium viæ rependens.*
- Εκτόπιος*, T. 1347. *loco expulsi.*
- Εκφορὰ*, S. 1032. *ἡ ὥς τὸ πῶς ἀπαγωγὴ*, *elatio corporis ad sepulturam*; eodem sensu quo & *efferre* apud Latinos.
- * Ελεδιδυῖας, S. 83. *ἐλαύνων ἐν τῶν δρυῶν, καὶ οὐκ ἰὼν κατινύειν*, *e ledo excitans.*
- Ελελίζω*, *cum gemitu ploro*, ut *Schol.* *παρατρεμῖται ἀγωνίᾳ*, P. 1538.
- Ελδιδυῖον*, T. 716, *πῶς εἴμαι ἐλδιδυῖον*,

- εἶ*, idem valet quod, *ἐλδιδυῖον μὲν, libere nimis loquitur, quicquid in buccam venerit.*
- * Ελίτροχος, S. 211. *rotam una circumvolvens.*
- Ελκροῖος*, S. 404. *vulnificus.*
- Εμμεμῶμαι*, S. 464. *ῥύμον πτόω, ferocio*, de equis animosis dicitur.
- † *Εμπολῶν.* Hoc verbum duplici *venendi*, & *emendi*, significatu in veterum scriptis occurrit. Priore *venendi* legitur A. 1075. *Emendi* significatu, T. 1035. Dein pro *negotiarum & lucrum facere* poni cepit. ut A. 1049. Compositum *ἐμπολῶν vendere*, A. 1047. (*Ἀπὸ πολλῶν vendere* sensu figurato, P. 1244.) — *Maeris*, *Εμπολήσαντες*, *Ἀττικῶς ὠνήσαντες*, *Ελληνικῶς*: ad quem plurima notavit *eximius Pierseus*: e cujus copiis præcedentia omnia præter exemplum *Euripideum* decerpta sunt.
- Εμπυρῷ*, A. 247. P. 961. *τίχνη* sc. *μαυλικὴ* *ἀπὸ τῶν καυμίνων ἱερῶν* ἢ *ἀπὸ πυρὸς μαυτίω.*
- Εμφυλος*, C. 399. *ἑμφυλον αἶμα.* ὁ *πατρῴος φόνος*.
- Εν δὲ*, adverbialiter pro *simul*, T. 191. C. 55. A. 427.
- Εὐαγής*, aliquando *piaculi reus*, vel *ἐπιτορῶν* sed T. 664. *ἐὐαγὴ φίλον*, *amicum venerandum vel innocentem.* — vide *Obf.*
- † *Εὐκαλμῶ*, T. 1197. vide V. *ἄεθμῶ*.
- Εὐδατίομαι*, S. 584. *εἰς δύο διαιρῶν τὸ ὄνομα* *τὸ Πωλεμικῶς*, *τὸ Πολὺ*, καὶ *τὸ Νείκος*, *exprobrandi gratia.*
- Εὐδυσχίω*, P. 744. *in periculo versor.*
- Εὐλάττω*, P. 1196. *ligna recta in quibus scalarum gradus figuntur.* ita *Schol.* *Eustathius* exponit, καὶ τὸ *κλιμακῶν βαθμίδες*.
- Εὐπρόση*, C. 291 *reverentia.*

Ευνάλιος, P. 1599. κρινόν Ευνάλιον, συγ-
γνικόν πόλινον.

Εξάριστος, C. 1522. sacer, vel sacro
digna silentio. τὸ ἀγρόν, καὶ μὴ οἶόν τι
ῖνδῃται.

Εξαίρω, P. 529. πᾶν γὰρ ἐξαίρει λόγος.
Lat. interp. conficit, Ἀφ. πειθεύς
καταρδοῖ.

Εξαγρίων, P. 892. eis θυμῶν κινῶ, ad
furorem provooco.

Εξαυδρίομαι, P. 32. excedo ex Ephebis.
τῶν ἡλικίαν ἔχον εἰς ἀνδρᾶ. Schol.
εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν ἐλθόν.

Εξαφίσταμαι, proprie avertor de via.
sed C. 554. nego, vel tergiversanter
recuso.

† Εξελών, P. 620. præfens ponitur
pro futuro iudice etiam Berglero
ad Aristoph. Nub. v. 800. Rectius
Pierseum sequemur ad Marin p.
146. vide V. διασκιδών.

† Εξεμπλαῖν, A. 1047. vide Εμπλαῖν.

Εξεπρόδομαι, C. 1190. καταπραύνομαι,
quasi incantatione ingenii mutatio-
nem subeo.

† Εξέπισσο, C. 1581. vide V. ἐπίσσο.

Εξήκος, S. 11. ὁ γηραιός, vel potius ὁ
ἔξω τῆ ἡσῆς, ἀξιάκοντα ὠνίτε ἱτῶν, ut
Phav. & Hesych.

Εξισορίω, S. 572. μῶρεω, fatum ex-
ploro, vel experiendo cognosco.

Εξισωτίω, T. 416. sc. ἐμοί, hac in
parte me tibi æqualem esse oportet.

Εξοικίσμος, C. 27. inhabitabilis. —
sed vide Obs.

Εξωμίζω, P. 863. πόδα ἐξεμίστω, pe-
dem in amica statione appulsi. me-
taph. δὲ τῶν ἡτῶν τῶν εἰς λιμένα κατα-
γμῖνον.

Εξωπλάζω, proprie resupinum jacio.
sed S. 583 valet idem quod ἀναπ-
τόσω, in ipsa nominis quasi resu-
pinati etymologia hominis mores
exponens.

Επακτός, C. 1521. ἐπακτὸν δόρυς, exer-
citus foris accersiti, δὲ τῶν ξένων χώρος
ἐπακρίντος. S. 589, σπάδον ἐπακ-
τιν. P. 355, γάμων ἐπακτὸν ἄπειν,

damnum una cum peregrinis nuptiis
foris accersitum.

Επαλαλάζω, S. 910. cum lætitia ac-
clamo.

Επανατίκω, P. 105. ascendere facio,
ἀντι ὅτι ἐπαναίγω, vel ἀνατίσχω, vel
ἀναφέρω.

† Επαπέρ, P. 752, βαλὺς δ', ἐπέπερ
ἢ σοφός. Secundum Hoogveenium
verte, si quidem es sapiens, i. e.
explicatius Græcè, βαλὺς δ' ἄλλως
τε καὶ σοφός ἄν. Latine, imprimis
quoniam sapiens es.

* Επεξιαχάζω, S. 641. vocabulum
proprie Eschyleum, ἐπιτίκτιον παι-
νὰ ἐκείνου, cum Latifona vocifera-
tione cano. — † — sed vide Observ.

† Επύχομαι, S. 458, pro ἐπυρόμαι
poni docet Valk. ad Phœn. v. 70.
vide V. ὑχμα,

Επύβολος, Φερίων κύβητος, qui consequi-
tur quæ cupit, ἐπιδοκτικὸς, ἐντυχὶς
A. 499, 449.

Επημφοδμήνη, A. 257. plastrorum
rotis signata.

† Επί. P. 1581, ὅδ' ἐπ' ἐνέδουσιν, ὅδ'
ἐπιχάρμασιν, ἀλλ' ὀδυρόμεσι λίγῃ, non
exprobandi, neque insultandi causa,
sed dolore motus, dico. — ἴδ' εἰς
P. 476, quapropter. vide quæ de
hoc loco dixit Hoogveen p. 1330.

* Επίζαριω. ἐπιζάρι, P. 45, ἐπιζάρι, ἐπὶ-
καίω, ut Phav. infestabat. Schol. de-
ducit a nescio qua avi rapace, ζάρος
γὰρ, inquit, ὄρνις ἀεζανισμένη. sed Eu-
stath. quoque hunc locum citans
ll. Γ. p. 331. & M. p. 909. ed.
Rom. exponit per ἐπιζάρι, gravi
danno premebat.

Επικτένω, A. 1043. τίς ἀλλή τ' ἑνόντ'
ἐπιπτανίῳ; ubi notare licet elegan-
tem usum præpositionis ἐπὶ, signi-
ficat enim iterationem facti. sic &
A. 231, φροσίδων ἐπιστάσεις. & 396,
ἐπίνοια idem valet quod δούτιον
φροντις.

Επιμασίδος, S. 355. βερίφος ἐπιμασίδιον,
infans

- infans laetens*, ἵτι ἐν γάλακτι, ut Poll. Onom.
- * *Επίρρολος*, S. 634. *advena*.
- * *Επινυμφίδιος*, A. 826. ὁ μὲν ἐπινυμφίδιος. ὁ πρίπων ἐς τὰς νυμφίους ἄδων, *carmen nuptiale*.
- Επιπίλομα*, *ingruo*, T. 1323. per syncopen ἐπιπλόμην, vox *Homeric*.
- * *Επιπόδια*, T. 1354. *pedibus injectum vinculum*.
- Επίπλος*, T. 1331. ἀεπολῶν ἐμὲ, *de me unice curam gerens*.
- Επιπνύσας*, P. 806. ἐνθεσιάσας, ut Paraph.
- Επίρροθ*, χακχίσι, A. 420. *convitiis aliis super alia fluentibus*, vel *continuis*. λοιδοροῖς, ὑποειρηγίς.
- Επίσκιος*, ὁ μυχίτων, C. 1647. *obducens quasi umbram oculis*.
- Επίσσις*, φροτίδων, A. 231. *curarum successive conversiones*. vide V. ἐπικτείνω.
- † *Επίσσω*. Ad normam usitatus fuisset ἐπίσω. Non raro tamen, inquit vir elegantissimus ad *Mærin* p. 19, Poetæ Attici ποιητικῇ ἀδείᾳ ab hac regula discesserunt. *Pierseus* inter alia *Sophoclea* adhibet, T. 858. A. 311, 409. Ita ἐξέπισσω, C. 1581. Atticam formam vide infra in V. V. ἐπίσω. ἴσω.
- Επισπλά*, C. 1598. ἐντολά, *mandata*.
- Επιστροφή*, διατρέψις, δῖαιπα, ut Phav. vel ut T. 134. *conversio ad opus aliquod faciendum*, sive *cujusdam rei cura*. ἐπιστροφῇ χακῶν, C. 528, χακῶν συνάδρεσις, ut Phav. *malum super malo accedens*. δαμάτων ἐπιστροφῆς, S. 654, *domus paternæ possessionem vicibus alternis redditam*.
- Επίσω*, T. 666. ἐπίσσω, Attice. vid. *Mær. Attic*.
- Επίων*, ὁ ἐπίων, idem quod ὁ τυχεὶν ἀνὴρ. sic T. 401. ἔχ' ἐπὶπίοντα ὡς ἀνδρὸς

- δειπνῶν*, non *cujuslibet vulgaris viri opus erat* &c.
- * *Επίφωλος*, A. 854. *in vivis apparens*.
- Επόψιμος*, T. 1321. *aspektabilis*.
- * *Επὶλόγος*, σολος, C. 1369. *exercitus septem duces habens*.
- Επίπσιμον*, πύρλωμα, P. 296. *turrita mænia septem portas habentia*.
- Επίπταιχης*, ἐπὶπταιχίς ἐξοδὸς, S. 290. *exitus, sive portæ in septem mænibus urbis*.
- Επάνυμος*, *denominationem sortitus*, T. 219. C. 65. S. 138, 441. item *nominis rationi respondens*, P. 1516. S. 9, 542, 664.
- * *Επωτότυζι*, P. 1054. *lugebat*, vel ut MS. C. C. C. ἐχάτλιαζιν δὲ τῷ ἰστοτῷ.
- Ερδω*, S. 239. μετῴδισιν ἵππων δὲ τῷ ῥίθῳ ἰμήματος Βοιωτίᾳ, *simpliciter facio*. sed *eminentem rem divinam facio*, θεοῖσιν ἱεθεῖν, pro θύειν, *Hesych*.
- * *Ερεψίτοιχος*, S. 887. *muros subvertens*.
- Ερίσσω*, proprie *remigo*. sed S. 861, metaphorice *de lugentibus* dicitur. *motum vehementem quemlibet denotat*. κινῶ, ἱλαύνω, ut Phav. ῥῆτιν ἱρίσσω, A. 164, *consilium moliens*. — vide *Observ.* ad S. v. 860.
- Ερμος*, cum gen. πατρὸς ἱρήμας, A. 1719. *patre orbatas*.
- Ερανὺς*, S. 70. Ἀεθ' τ' Ερανὺς, *Dea vindictam inferens, Dea infernalis pœnarum ministra*, C. 1295. C. alibi. item *imprecatio ipsa*, & 1430.
- Εραπνῶ*, ἐπὶπλῆζων, P. 1185. τὰ ἄκρα, κρενφαί, *propugnaculorum summities*.
- Ερως*, S. 435. Ἰὼ Διὸς θυγατὴρ, vel ἱερή, ut Sch. *irati Jovis fulmen*. quasi diceret οὐδὲ τ' Διὶ αὐτὸν ἐρίσσωται αὐτῷ διωπῆναι καλύσειν αὐτὸν τ' μὴ πορδεῖν τὴν πόλιν.

Εὐμαῖον, ἰμὸν Εὐρυμαῖον, A. 404. τὸ ἀπροσδοκητὸν κέρδης, sc. a Mercurio datum. cum siquid boni fortuito accideret, id omne Mercurio auctori tribuitur. ita S. 514.

Εὐμαρτα, S. 283. non vestes solum denotant, sed τὴν πανοπλίαν. mortuis spolia detrahare est proprie συλαῖν· τὰ δ' ἐν ναοῖς κρημῶν τὰ σκυλὰ ἢ νεικημένον ἦθος ἢν ὄρχαίον· & δηλοῖ αὐτὸ Εὐελπίδης ἐν Φοινίσσας καὶ ὁ Καμύνης ἐν Ἰππύσι.

† Εἰσαγῆ, P. 1131, ἔχῳρει, τὴν ὁρμὴν ἐποιεῖτο. Ita vero hac editione repositum fuit pro ἔσῃσι post Valkeparium, qui negabat vulgatam ullo modo defendi posse.

Εἰρεόφρωνος, στρατὸς, S. 176. ὁ μὴ Βοιωτίζων· ὅτι δ' καὶ νεύσει καὶ τὰς φωνὰς οἱ Θεοκαίσι Στρώπλις ἐπιδάκνυσι ἐν Φοινίσσας· exercitus ejusdem linguae communis diversa utens dialecto.

Εὐαγῆς, ἀγῆς, εὐσεῖας, A. 528. εὐαγῆ παῖδε, pietati consentanea.

* Εὐαῖω, A. 1150. Bacchantium ritu vociferor, ὑμνῶ, μετ' εὐφημίας λέγω Εὐοί, ὅς ἐστιν ὑμνὸς Διονύσου.

† * Εὐγμῶ. S. 272, εὐγμῶτα pro εὐχαῶ. unde, ut & de Prometh. v. 586, monente Spanhem. ad Callim. H. in Pallad. v. 139, Lexicis accedat auctoritas, qui Hesychium solum citant.

Εὐίδεοι, Δαίμονες, S. 96. 325. Divi bona templa sortiti.

Εὐίπεια, T. 942. denotat non tam ornatum orationis, quam benevolentiam, & εὐφημίαν loquentis.

Εὐίσω, S. 193. εὐδαιμονία, tranquillitas rerum status.

† Ευμηρεῖ, C. 609, res tranquillae sunt & prosperae: Spanhem. in Callim. H. in Cerer. v. 136.

† Ευκρότης, A. 437, bene conflatus, vide Observ. ad loc.

Εὐκταῖος, vulgo optabilis. sed S. 729, ἱερῶν εὐκταίων, τὴν καλῶς μνησιν, ἢ

ἐὰν τ' ἀρᾶς ἡγομήδην, vindictam imprecationibus devocatam. sic S. 847-εὐκταῖα πατέρων φάτις, diris paternis accersita. — † — cf. V. εὐχαῶ.

Εὐλαΐα, P. 799. semel notasse sat erit habitus morales personarum characteribus distingui.

† Εὐνάζω. Εὐνὴ dicitur de toris funebribus, sepulchris: quo pertinet (inquit Markland ad Euripid. Suppl. v. 166. elegans istud Sophoclis, T. 971, Σμικρὰ παλαιὰ σώματα εὐνάζει ῥοπή, Res minimi momenti satis est, quæ corpora senio jam gravia sepulchro mittat, five conficiat.

Εὐνή, P. 963. ὃ μόνον τὴν κατὰ δὴλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὴν συνύσταν, distinguitur a λίχος. siquidem alterum denotat matrimonii consummationem, alterum vero solummodo desponsationem. vide V. λίχος.

Εὐπομπος, T. 706. ἀγαθὸς ἰδηγός, Sch. Cod. Laud.

† Εὐπειπής, S. 89, decorus. sed vide Observ. ad loc.

Εὐπρόσπικτος, Προμύσις, P. 1358, pro cæcis speciosis, ad benevolentiam captandam accommodatis. — † — potius bonis, faustis. five cum Grotio, bene auspiciatis. vide L. C. V. ad loc.

† Ευρήσεις, T. 449, futurum pro præterito εὐρηγας poni censet Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 204. Qui locum consideraverit, minus opinor, viro docto adsentietur.

Εὐστοία, C. 180. pro τόπος εὐστοῖας· εὐστοῖας ἐπισημαίνοντες. vide Observ.

Εὐστολος, T. 874. venerabilis.

Εὐστομῶ, C. 18. dulce cano.

† Ευφῆμος, εὐφῆμος σῆμα φροντίζεις, C. 129. vide Observ. ad loc. Spanhemius ad Callim. H. in Apoll. v. 17, hoc accipere videtur secundum Schol. οἱ δ' Ευφῆμῶ ἀντὶ τῆς Σιωπηλῆς· τὸ γὰρ εὐφῆμῶν καὶ ἐπὶ τῆς σιωπῆς τακτικῶς.

τίται. Præter alia vir doctus comparat Euripidis ἑφρημὸν τιμα.

Εὐφρόνη, P. 744. utunque de vocis etymologia diversa docent Lexicographi, apud omnes tamen, *noctis spatium* denotat.

† Εὐχαι, preces. P. 70, pro ἀραι, imprecationes. ut ἐπιούχοις & κατιούχοις pro ἐπαυτοῖς & καταυτοῖς. quas V. V. vide, & Valk. ad locum.

Εὐχλοῦ, C. 1597. epitheton Cereris. proprie bene virens. — † — “Χλοῦς, seu hortorum Deæ appellatione, fanum Athenis extitisse tradit Pausanias. Aristophanes, παρὰ τὸ τῆς Χλοῦς, apud Chloes, seu herbiferæ vel virentis Cereris, fanum. Schol. ad Oedipi Col. locum: οὕτω δὲ πρῶται καὶ τῶν κήπων χλοῦς, ita enim colitur ex hortorum virente herba.” Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 123.

† Εὐώπις, T. 198. Non solum Γοργόπις, sed Εὐώπις, pulchros habentem oculos, (γλαυκῶπις ex Homero notum est,) cujus lacertos & manus sæpius Poetæ celebrabant, dici solitam fuisse docet Spanhem. ad Callim. H. in Pallad. v. 17. quem vide etiam ad v. 5.

† Εφιδρος. P. 1112, equites succenturiati. Schol. ἑφιδρος ἐστὶν ὅταν πίων παλαιόντων ἔπρετῃ τις ἀναμίνει τὸν νικησάντα πηλαίσειν. vide de hac voce Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 125. & Wyttenbach. ad Plutarchum de S. N. V. p. 63.

Εφίσκος, simpliciter domesticus, vel qui est apud Larem, cū τῇδε τῇ ἐστία, T. 32. S. 859. δῆμος ἐφίσκος, domus aras decorum, vel penates continens.

Εφήμερος, P. 571. in diem solum durans, opponitur τῷ βιβαίος.

Εφθυμία, ἐπαῖδα, A. 670. invoco, obtestor, cum imprecatione exprobo, A.

1315. aliquando simpliciter occino, T. 1284. τινάτ' ἐφθυμῶν, cum gemitu clamans, ut Schol. vel δυσφθυμῶν, ut Eustath. hunc locum respiciens.

Εχέσθω, proprie sponsor fide dignus, P. 776. δέσιν ἐχέσθω, firmam ratamque sponsonem, Sch. ἀσφαλῆ, tutum, quasi incolumitatis pignore accepto. C. 276.

Εχω, cum participio idem valet quod ἔμει, T. 711. βεβελδὼς ἐχέ, pro βεβελδωκε, & alibi. P. 1213, ἔχουμιν, prohibuimus, propulsavimus, P. 1173, ἔχε, repressit. item, valet quod δυνάμει, vel habeo unde possum. ἐκ ἔχω δειξέαι, T. 285. C. 376, 1432, &c. ἐπ' ἐκείνῳ ἔχον, A. 1000. contra illam ingruiebant, vel illi inhærebant. Sch. ἐπὶ ἔχω, ἐπιπαρῶ. — † — de Attico usu participii cum verbo ἔχω usurpati nonnulla notat Wesseling Obser. L. I. c. 24. qui adhibet, A. 22, 32, 186, 198. plura Valkenarius summo cum delectu posita ad Phœnissas Euripid. v. 712. — cum genitivo construitur, T. 353, 719. vide Tour Cur. Noviss. p. 2. & Obser. ad Oed. T. v. 1475.

Εχθροδαίμων, T. 826. numinibus iniectus.

Εώρα, T. 1273. κρέμασθαι, sive restis ad suspendendum. — † Εώρα ponitur pro αἰώρα, ut μετῴωρος pro μετήρορ. vide L. C. V. ad Theocr. Adoniaz. p. 243. qui nostro utitur.

Z.

Ζάω, vigorem exero, qui viventibus solis competit, T. 44. ζώσας μάλιστ᾽, maxime vividas & efficaces. ζῶντα πεπιποτάτω, vim & effectum sortita circumvolant, T. 491. A. 464. Ζῶν,

Ζῆλος, proprie *ferveo*, C. 426, ἔζη δ' ὄ-
μρε. S. 714, ὃν δ' ἐτι ζῆς· ἐκμαίνου-
σα καὶ ἀκμάζου, *fervet quasi ad*
exitum properans. ἐξέζησαν γὰρ Οἰδίπῳ
καὶ τὸν γάμον, *imprecationes Oedipi*
ebullierunt quasi ad exitum per-
ductæ.

Ζῆλος, *cupiditas*, sive *cum admiratione*,
sive *cum invidia conjuncta*. Ζῆλος πο-
λίτων, T. 1525. Ζῆλος ξυγαίμων &c.
C. 937, quod civium tuorum nulli
inceggeret tantus erga eos amor, ut
Naogeorgius.

Ζυγός, P. 74. ἐπὶ ζυγαῖς ἀρχῆς, *super*
solium, vel *gubernacula regni*. Ζυγός
γὰρ κυρίως ἐστὶ τῶν κυβερνητῶν, ἐν ᾧ
καθήμενοι πᾶσι τὰ μεταχειρίζονται· κα-
ταχειρητικῶς δ' ἐπὶ ἄλλης ἐξουσίας τὸ
φασί. ita apud Hom. illud Jovis
epitheton ὑψίζυγος, *in sede excelsa*
sedens.

Ζωπυρίω, S. 295. Ζωπυρῶσι πάρος· ἀ-
πάριστοι, *terroris quasi flammam re-*
suscitant. κυρίως ἐν μικρῷ σπινθῆρος
φυσῶντα μεγάλῳ φλόγα ἀνάψα.

H

† Ἡ γδ, P. 1701, *anne ergo revera*
pubam. Ita Hoogeveen de Partic.
p. 488.

† Ἡ πν, P. 391, 1089. *an forte*. ita
Hoogeveen p. 502, 503.

† Ἡ, quo modo, C. 1600. Suidas Ἡ
καμίζετα. ὡς νομίζετα ἐπὶ τοῖς νε-
κροῖς. *quo modo mos est defuncto ali-*
quo. nostrum adhibet ὁ πᾶν Τουπίος.
ἢ pro ὡς positum optime illustrat
Hoogeveen p. 1261. §. 11. vide e-
tiam Valk. ad Euripid. Hipp. p.
139.

* Ἡδύπολις, T. 518. sc. ἡδὺς τῇ πόλει.
Ἡδύος, P. 962. ὁ μὲν ἐς γάμον ἑλ-
θὼν, ut Eustath. hunc locum ci-
tans, *caelebs*, & ut Phav. πῦρ ἐν

ἀνδράσιν, ὅπερ καὶ πάρεχτος ἐν γυναιξί.

† Ηκω, *venio* passim. δυσυχία ἐς ἀκουάς
ἤκει, P. 1502, *calamitatis nuncius*
ad aures pervenit. — Ηκω, ut alia
veniendi verba, cum participio φέρον,
sicut alibi ἄκων, ἔκων, conjungitur,
T. 86. C. 349. quibus locis u-
titur Berglerus ad Aristoph. Eq. v.
1317. vide Hoogeveen. ad Viger. p.
354. in primis Valken. ad Phœn.
p. 92. — Cum participiis futuri
temporis ἀγγαλῶν, φερέων, & simi-
libus, usurpari solet. P. 723, 1092.
ad quem postremum locum cf. quæ
notavit L. C. V. p. 270. & iterum
383.

† Ηλεκτρος, A. 1051, de auro puris-
simo dicitur. τ' αὖτε Σάρδεων ἤλεκτρον,
quod ante Sardes est, *electrum*, seu
auri ramenta in Pachtolo: Spanhem.
ad Callim. H. in Cerer. v. 29.

Ηλιοσπέρης, C. 305, Κωῦ, *galerus a sole*
protegens. σκιαστικὴ, πλατύπιλος, πε-
ρικεφαλαία, πλὴν ὅψιν αὐτῆς καλύπ-
τουσα καὶ ἀφαιρουμένη πλὴν ἡλίουσιν.
— † — vide Valkenarium ad Theo-
criti Adonias. v. 29. p. 344.

Ημερόσκηπος, *diurnus explorator*, S.
66. κατ' ἀντίθεσιν, qui antea per
noctem *explorator* extiterat. — †
— vide Spanhem. H. in Dian. v.
85.

Ημερῆς, A. 361. φρονήμα· πλὴν αὖτε τὸ
μετῴρων φιλοσοφίαν, ut Schol. sed
fortasse nihil aliud ibi denotatur
quam cogitandi mira quædam cele-
ritas.

† Ηνεχόμεν (sive potius cum Pierſono
ἡνεχόμεν,) A. 474, Attice pro ἡ-
νεχόμεν, sive ἡνεχόμεν. Μαeris,
Ἡνέχιστο, Ἀττικῶς. ἀνέχιστο, Ἐλληνι-
κῶς.

Ηνιοστροφίω, P. 177. *babenas moderor*.

† Ητ' ἂν ὀλοάται, S. 558, (pro ἦτοι
ἂν) illi *nampe* peribunt.

Θῆκος, P. 857. *sedes*, unde *θήκη*, idem quod *θῶκος*.

Θυλακήπιλος, S. 365. ἡ ἐπὶ τῇ θυλακῇ ἀστρίονισσα, dicitur de virginibus, vel uxoribus, quæ unice in thalamo versantur.

Θυλακώτης, S. 713. θυλάκιον. Sch. Seld. exponit per *θυλακώτης*, *leptior*, sive *magis faveus*.

Θάλλπος, A. 1100, δριμύτης, ἐμπνευστός, *calidus impetus*.

Θελάτης, T. 1002. μάντις καὶ ἱερεὺς πᾶσι, oraculum divinitus immissum.

Θέλα, T. 140. Attice pro *θεύατα*. C. 1216, ὁ θεύατος, Sch. exponit per τὴν μυστήριον, ὁ ἀσκήριος. — † Gregorius de Dial. Attic. p. 56, Ἀφίκοι καὶ τὸ θέλει ἀντὶ τῆς θεύατας, ad quem *Koenius* hunc vocis usum plurimis illustrat.

Θέω, κόπῳ, τόπῳ, ut Hef. idem quod *θεῖω*, S. 388. *convitiis vulnemat*.

Θεόκλυτος, θεόκλος, ut Suid. S. 145. λιπὲς, *preces dignas quæ a Deo exaudiantur*, ὅς καὶ ὁ θεὸς ἀκούσει αὐτόν. — † — loco utitur *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Pallad.* v. 139.

Θεομανής, S. 659. θεοεργός, ὁ θεοῖς ἱπταμένομανος, vel *deorum instinctu furens*.

* Θεοπληγός, S. 610. ἱπταμένος μισόμηνος, diis impius & abominandus.

Θεομύς, A. 88, temerarius. S. 603. θεομύσι καὶ τοῖς κακῶς θεομύσι, *quidlibet scelus patrare audientibus*.

Θεωπίεια, T. 471. *vaticinatrix*, vel *divinitus dictata loquens*.

Θεοφίλος, σφισμός, P. 1429. locutio ad eos pertinens, qui non aperto Marte, sed subdole rem agunt. Suid.

Θεωρίς, S. 864. metaphorice *θεωρίδα* λέγει τὴν ναὺν τῆς Χάρωντος, ὅτι μεταφοράς τῆς ναὸς, τῆς ἐπὶ ἐπὶ αὐτὴν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Δῆλον ἀφίσης τῆς Ἀπόλλωνος τῆς θεῶτα, ὡς *θεωρίδα* ἐκ *ἀπολλωνίου*, Sch. Seld. — † — *Θεωρίς* de ea navi unice apud Atheniensis appellari meruit, quæ illorum *θεῶτα*, (quam vocem mox vide,) omnemque *θεωρίας* apparatus, *Delum* deferrebat. Inde ad illius *θεωρίδας* exemplum, *Æschylus* καὶ *ἄλλοι* *θεωρίδα* de *cymba Charontis* dixit, vocatam ab illo τὴν ἀπὸ τῆς Ἀπόλλωνος, *Apollini iniviam*, ad discrimen veræ *θεωρίδας* apud Atheniensis *Apollinis Delii cultui* unice dicatæ: *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Del.* v. 314.

Θεωρός, T. 114. C. 405. qui ad oraculum consulendum peregre proficiscitur. *θεωροὶ* λέγονται ὅτι μόνον οἱ *θεῶτα*, ἄλλοι καὶ οἱ εἰς θεῶτα πρὸς ἀπολλωνίαν, *Harp. Suid.* — † *Θεωροὶ* dicebantur, qui *sacras legationes* in *Delum*, *Delphos*, aut aliorum etiam obibant. *Ammonius*, *Θεωρός* μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ εἰς θεῶτα πρὸς ἀπολλωνίαν. Vide *Spanhemium* ubi supra, & *L. C. Valkenar.* Anim. ad *Ammon.* L. II, c. 3, qui utitur locis a *Burtono* adlegatis.

Θεοζω. T. 2. ἡ ὡς ἀσκήριος, quasi impetu quodam *sedilia* occupatis.

Θεῖμος, T. 1153. *stamnis*, S. 188. *θεῖμος* ὅτι ἀνάγκη, *pecudes non toleranda*.

Θεοτόμος, S. 618. *audax quidlibet effutire*.

† Θεοῖω, proprie *tumultuando clamo*. simpliciter *dico*, *nuncio*, P. 1363. vide quæ in hanc rem ex *Euripide*, *Sophocle*, aliisque notavit *Wasse* ad *Thucyd.* p. 408.

† Θεμύς, ἐξός, *iracundia*, C. 1189, 1194.

* Θεοπληγός,

* Θυμοπλήγης, S. 692. *iracundiæ plenius.*

† Θυμῆμαι, *irascor*, P. 1470.

Θυραίῳ, P. 865. ξένος ὁ ἐκ τῶς τ' θύρας, Phav. χειρὸς θυραίας, ἀποτελείας, *externæ, peregrinæ* (potius *alienæ*) *manūs.*

* Θυρσμανής, P. 808. *thyrsifer, thyrsifolius* *insaniens.*

Θυσίας, θυσιάδας λιπὺς, A. 1032. *preces, quæ cum sacrificiis una offeruntur.* θυσίας βοῶν, S. 275. *clamor inter sacrificandum.*

Θωρακίον, S. 32. *propugnaculum muri thoracis instar pectori oppositum, vel apertura muri ubi thoracibus armati progugnabant.*

I

Ιάλεμῳ, P. 1050. βοῶν, θρήνος, *nænia, lugubre carmen.*

Ιάω, P. 1564. *ιγνιμίζω, dormire facio.*

Ιήιος, Ιήϊον κρημνῶν, T. 182. *dolorum, in quibus aut Dianæ aut Apollini, πρὸς Ιήϊον, i. e. hospitalem, vota fiebant, τῶν μετ' ἐρχέσθαι θοομένων, ἢ τῶν λοιμικῶν, Phav. vel ut Hes. τ' κτ' τ' τοιοῦτον, ἐν ᾧ ἰᾶσι φωνῶς ἀπὸ τῶς πόλεως καὶ τῶς ἀδινίας αἱ τίκτουσιν.* Ιήϊον βοῶν, P. 1053. *lugubrem clamorem.* ubi Sch. notat ἐπὶ τῷ θρήνῳ Ιήϊος ψαλῶνται, ἐπὶ τῷ Παϊάων δασιύνται.

Ικτῆριῳ, T. 3. κλάδοισιν, *tamis, quales supplices gestabant.* vid. not. ad loc. C. 917, *ipsos supplices una cum supplicationum apparatu.*

† Ικ, ut, cum imperfecto indicativi, T. 1388. vide ibi Observ. — ubi P. 216, (vide Valk.) 1780. plura dabit Tourp. in Suid. P. II. præf. — Genitivum eo sensu adsciscit, T. 375, 1441. vide Observ. ad T. 1459.

Ιππῶν, S. 334. *more equorum.*

† Ιδῶ, ut alia cognoscendi verba, sæpe cum participio pro modo infinito usurpatur, T. 1032, 1191. C. 1206. quibus locis usus est Valken. ad Euripid. Hippol. p. 196. qui plura etiam de talibus notat ad Phœn. p. 93.

* Ιστοίλιστος, C. 1217. κόρος ιστοίλιστος αἰδὼς, ὅτι τοῦτος κόρος λαμβάνει τίλος ὅταν Αἰδὼς ἐπὶ λῶν.

Ιστορίῳ, T. 1413. *sciscitando cognosco.* item simpliciter interrogo, T. 1154, 60, 66, 75.

† Ισω, *sciat*, pro ἴσασθαι, C. 514, θίς ἴσω. quæ jurantis formula est. ita etiam A. 190. Hæc & plura adhibet ad hanc rem Berglerus in Aristoph. Acharn. 911.

† Ιπ, ἵπτε πάντες, S. 112, *venite, venite omnes* Dii sc. quos obsecrabat Chorus. vide Spanhem. ad Callim. H. in Pallad. v. 33.

† Ιτω δάκρυα. ἴτω γόος. S. 972, *manent lacrymæ, excitetur luctus.* nostro utitur Musgravius ad Euripid. Ion. v. 1097, qui legi meretur. inprimis vero vir summus, Hemsterhusius, ad Callim. H. in Del. v. 128, qui docet vocem hanc solere ad eventum rei bene maleve procedentis referri, sic ut quis, quem exitum sit habitura, parum se curare significat, adhibito, T. 1457. — Nonnunquam etiam idem fere valere quod, *veniat, in me irruat*, ut Antig. v. 1334. P. 534, ubi adeundum esse Valkenarium monet. — Etiam egregie per se poni, atque indicare captum firmiter agendi consilium, utcunque res cadat: ut T. 678.

Ιχθυόει, S. 134. *pisces figens.* — † — nostrum adhibet Spanhem. H. ad Callim. H. in Del. v. 15.

Καδμογόνος,

K A

K

Καδμογενής, proprie *Cadmo prognatus*, sensu vero latiori quilibet *Thebanus*, S. 309.

Καθαρίζω, proprie *purifico*. sed A. 1095. καθήρτισαν, *contaminarunt*, μετ' αἵματος ἐκαμίσαν· *muicisaturos* i-φισον.

Καδιπνύω, P. 749. *equitando* aggre-
dior, decurro in hostem.

† Καί, interrogationibus præfigitur, notans (inquit *Hoogev.*) interro-
gantis animum sciendi cupidissi-
mum: P. 917, 1370. — Habet γὰ
sibi subiectam, P. 1228. Καί τί-
πιλοιπό γ', εἰ κελῶς προσώω, κλύειν.
*Et quidem audire, an in posterum
fortunata sim futura.* ita vertit
Hoogev. — Καί — γὰ, *quin etiam*
P. 1709. — Καί τοι — γὰ, *atqui
saltem*, T. 1454, quod adhibet
Valken. ad Hippol. p. 299. de quo
videndus etiam *Hoogev.* — Καί
δὲ C. 166, ἔ jam, jam jam. P.
400, καί δὲ σ' ἱρωτῶ, *Age jam te
interrogo.* ita *Hoogev.* vulgo *Ergo.*
— Καί μὲν ἔ' προσέειπε, P. 717.
Hoogev. p. 582. — Tempus notat
T. 728. vide V. Δίχω. quod notat
etiam δὲ. vide suo loco. — Εἰ ποτε
καί vide V. εἰ.

* Κακιοπαγής, S. 648. *recenter*, vel
novo modo *compaellus*.

* Κακιοπήμων, S. 369. *calamitates re-
cens expertus*.

Καίεμος, P. 1453. *lethalis*, sensu Ho-
merico: quasi ἰσκαρὸς πρὸς θανάτον.

Κακὸγγίλτος, A. 1298. τί κακῶ ὠγ-
γίλιον ἔχοντα, *non sine dolore nun-
ciata*.

Κάκη, S. 198. φρονημάτων δειλία. S.
622, λήματος κέκη, consilii inopia
ex timore orta. hinc S. 17, P. 1651,
κακός, *timidus*, κατ' ἔξοχόν.

* Κακὸμνητις, S. 728. *mala vatici-
nans*.

K A

Κακὸπαιχχος, S. 243. δειλός, *timi-
dus*, imbellis.

Κακὸχρία, S. 674. *maleficientia*, *iniqua
usurpatio*.

† Καλίομαι, pro ἄμι, C. 253. vide
ibi *Observ.* & voces αὐδῶδχ. λίγω.
φαίνομαι.

Καλίνκος, P. 872. *cum gloria victor*.

† Κακίπρωτος, *palebra facie*. S. 539.
vide not.

Καλὺξ, T. 25. κυρίως ἔ' ῥοδῶ ἀεκά-
λυμψα, hic vero sensu latiore de-
notat *fructus* cujuslibet βλάστησθ.

† Καλχαίνειν, ἔπος, A. 20, *animo agi-
tare*. vide viros doctos ad *Hes-
chium*.

Κάμωξ, ἔξωλον ὄρνι, sc. ex quo *siebat*
hasta, sed P. 1425, *hasta ipsa*.

* Καμψίπους, S. 797, Ἐρινύς· ἡ συμ-
ποδίζουσα, καὶ μὴ ἰῶσα φουλαί, ὅς τιμω-
ρεῖται, *sicciens pedem*, ita sc. ut reis
effugium præcludat.

Καπηλεύειν, S. 551. μάχην, *cauponari
bellum*, ut *Ennius* habet hanc ipsam
phrasin ab *Æschylo* mutuatus, de
iis dictam, qui tanquam mercato-
res, lucri causa, bellum gerunt,
non armis, ut viri fortes, sed frau-
de. *Æschylus*, ut observat *Etymo-
log.* τί δόλια πάντα καλεῖ κέπηλα.
— † — Καπηλεύειν μάχην de *mi-
lite mercenario*, ut λόγων κέπηλον,
de *causidico*, qui *verba cauponat*,
sive *mercede locat*. quocum
Toupius Cur. Noviss. p. 140, *Hora-
tianum* comparat *Perfidus hic caupo*
Sat. L. I. 1, 29.

Κάπθ, P. 868. ἔ' καμψόν, ut *Schol.*
τὸ αἰσμα, ut *paraphr.*

Κατιόστρυχος, P. 148. ταῖς θρεῖσι κι-
καδουμῆρος, *Suid.* bene *comatus*.

Καταιγίλα, S. 63. *cum impetu irruo*,
procellæ instar. — † — Dicitur
(ab ἀνέμου καταιγὶς *venti procella*,)
de *Pelii montis flatibus*, qui magno
impetu ingruunt: *Spanhem.* ad *Cal-
lim.*

* *Sim. H. in Dian.* 114. sed vid. Ob-
serv.

* *Καποδμαίνω*, S. 339. *χαλινῶν con-*
tra frana scvio cum anhelitu.

† *Κατακρυφή*. C. 209. *ἂν ἴδῃ ἢ γδ*
ἔχω κατακρυφάν. sed dicam: ne
que enim habeo quo modo celare
possim. Suidas, κατακρυφή. κατα-
κρυφή. ita optime pro κατακρυφή,
vir perspicacissimus.

Κατακρυώνω, S. 552. *πύρον*, ita sc. ut
frustra susceptus videatur.

Καταλαγή, S. 773. *ἐρήνη, φίλια· βα-*
ρύναι, scil. διαγείρει ἢ τὸ φιλιωδῆσαι
αὐτὸς ἄλῃ πᾶς κατάρας.

Καταμολύνω, T. 697. *κίε, aciem ani-*
mi obtundens, sive voluntati adver-
sans meæ.

† *Καταξύνω*, *lacero. contero. πρὶν κα-*
τεξέναι βολαῖς, P. 1162. *priusquam*
laceremur jactibus, saxorum nempe.
Bergler. ad Aristoph. Acharn. v.
319.

Καταξύνω, S. 673. *favore dignum ju-*
dico.

Καταρράκτης, C. 1757. *ἔχοντες ῥυαξ.*

Καταργυρώνω, A. 1091. *pecunia cor-*
rupto.

Κατασκαφή, S. 1016, 1045. *ὄρυγμα,*
fossa, in qua cadaver sepeliatur.

† *Κατασκαφής*, *effossus*, A. 904. *He-*
sych. κατασκαφής, κατακαμυμένη.
ubi Arnaldus nostro utitur.

Καταποδώνω, S. 815. *interficio, vel*
potius infersectum in pulvere pro-
volvo. — † — vide L. C. V. ad
Euripid. Hippol. v. 1238.

† *Κατήρχομαι*. *Φυγὰς καταλθὼν, exul*
huc rediens, A. 206. "De omni-
bus qui in patriam veniunt, possu-
mus uti verbis *ἐχθρῶν* & *ἡκων*, & de
exulibus; sed de istis peculiariter
usurpatur *καταλθὼν* sive *κατήρχομαι*."
Verba sunt viri elegantis ingenii &
doctrinæ, Bergleri, ad *Aristoph.*
Ran. v. 1196. ubi idem docet
Scholiastes: *ἰδίως ὃ ἐπὶ τῷ φυγάδων*
ἔχοντα τῷ Κατήρχομαι.

† *Κατύνγωμαι*, *imprecationes*, S. 892.
quod verbum sensu vulgato occur-
rit, T. 930. nisi cum Schol. &
Burtono malis intelligere *θυμιάματα*
καὶ ἀναθήματα, sive *votiva dona*,
quæ *κινῶσι* ἢς *συγκατάδειν* τῶν *ἐν-*
χῶν.

† *Κατύνχομαι* pro *καταράσσομαι*, T. 254,
S. 639. vide V. *ἐύχομαι.*

Κατήρεθ, S. 445. *index, proditor, ut*
Virgilianum illud degeneres animos
timor arguit.

Καχλαζω, S. 118. *onomatopœia a*
fluctuum litori allisorum sono.

Κίχρωμα, P. 1408. *foramen juxta oras*
clypei, per quod pugnantes specu-
lantur adversarios, ita dictum quia
mili formam aut magnitudinem æ-
quabat.

Κίναδρος, C. 911. *incolis destitutus.*

Κίντρον, T. 819. *proprie τὸ κίντρον ἐστὶ*
τὸ εἶζον· διὸ κέντρον καὶ μάλιστα παρ' Ο-
μήρου ταυτὸν ἐστὶ διπλοῖσι κίντροις, hoc
est, μάστιγι δύν κίντρα ἐχέον.

Κῆδος, P. 77. C. 371. *ἡ συνακκαγή*
γάμου, ἐπιγαμμοῖα, affinitas.

Κῆρ, S. 783, 1063, *pestis, vel auſtor*
exitii.

Κηρύκιον, S. 657. *præconium, sive*
inscriptio clypeo præfixa.

Κήρυξ, T. 763, 812. *præco, cujus in-*
ter alia officium erat principes vi-
ros in itinere comitari, & mandata
exequi.

† *Κηρύσσομαι*, pro *κηρυχθήσσομαι*, P.
1659. inter alia quamplurima ad
eandem rationem posita hoc adhi-
bet *Pierſonus* ad *Mærin* p. 13, con-
feratur *Kuſſerus* de Verb. Med.
Sect. III. ubi de Medio-Passivis
differit.

Κινύρομαι, S. 125. *φύγον, motu terro-*
rem incutio. sed vide notas.

Κλίπομαι, A. 1234. *ὑπὸ τῷ ἁπλῶν ἀπαι-*
τώματι, A. 693. *ἔχοντα κεκλιμένα·*
ἢ μὴ τῆς φρονήσεως ὑπὸ γήρεως σπου-
δήματα.

Κληρὸς

Κληρὸς, P. 855. Eustath. observat κληρὸς in Phœniss. Eurip. dici μάπκας τίνας ψήφους ἅς δαλτοῖς παρεσημειῶντο, libri vaticini, vel ut Schol. Laud. σημειώσεις τῶν δατοῦσάντων οἱ γὰρ εἰωνόσκοποι οὐ δαλτοῖς σημειοῦντο τὰς ψήφους, pugillaribus, sc. notabant avium nomina, & volandi modos. — † — vide Spanhem. ad Callim. H. in Pallad. v. 123, p. 708 ed. Ernesti. qui vertit κληρὸς tabellas vaticiniorum.

Κρυζίομα, C. 1567. denotat Cerberi queribundum ululatum.

Κοιλογάτωρ, S. 502. quasi cavum ventrem habens, de scuto dicitur.

† Κοιμάω, sopio. S. 3, βλίφωκα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ. Hoc verbum Homero & poetis veterrimis fuit usitatum: postea, monente etiam Ernesto, vulgarior fuit forma,

† Κοιμίζω, quod proprie idem significat; translātē sedare, coercere, comprimere; ut P. 193. Utrumque locum adhibuit Ernestus ad Callim. H. in Del. v. 110. Εὐνάζω, quod significat etiam sopio, quomodo ad alia transfertur vide loco suo.

Κομιζω, C. 582. usurpatur passive.

Κομισίος, S. 606. ἄλιος κηλίζεσθαι, non est ejusmodi ut quis inde fructum percipiat.

Κομπάζομαι, S. 506. cum jactatione efforor.

Κορυχενή, S. 351. κυρίως τὸ ὅν ποσειδάωνος τῶν ζώων ἴσμεν δὲ τῶν ὀντίων ἔχον πνεῦμα, hic vero in genere denotat quævis strepitum & tumultum, βοὴ ἄσημο.

Κορυμβοί, A. 689. οἱ Ἀρχαῖοι, antiquitus οἱ Κόρυες, in Creta Magistratus erant, quales apud Spartanos Ἐρβορί, ut notat P. Viator. ad Arist. Pol. l. 2.

* Κοταίνω, S. 491. irascor.

† Κρατύντις, qui rerum potiuntur, P. 406.

Markland ad Suppl. v. 18. nempe κρατύνειν σκαπτῶν, & χροῖος, est scerp- tri, & imperii potiri.

Κρατὺς, C. 153. μύχος, recessus, vel in genere quælibet cavitas; omnia enim concava Græci appellabant κρατῆρας, ut Meurs. annot. ad Lycophron. v. 197.

Κρασιόπικος, S. 790. forte liberis carior, ἐστὴν τῶν κρείττονων ὀμμάτων, vel potius à liberis abhorrentibus, quo sensu quis κρείσων τῶν ἡδονῶν, potentior quam qui a voluptate possit vinci.

Κρείσων, P. 906. ἐπικρείστος, potentior. T. 1367, in conditione meliore positus. T. 1373, κρείσων ἀγχόνος, atrociora suspendio. (— † — Valk. ad Phœn. p. 333, ubi plura de voce κρείσων disserit, vertit majora laqueo. Cum Schol. Boddleian. ita Berglerus ad Aristoph. Acharn. v. 125, p'usquam suspendium merentia. cui adfentior.) κρείσων, T. 186. ocysus, vel violentius.

Κρεμνός, & in fœm. gen. κρεμνῆ, rensisilis, T. 1272, 5.

Κρόκη, C. 466. irama, five id, quod flamina inseritur, five filum.

Κυανόχρους, P. 319. coloris cærulei.

Κυοῖςνητος, proprie urinator, P. 1168. denotans motum hominis ex altiori loco, urinatoris more, in caput devoluti.

† Κυόος, tessera. Inde in rem militarem peti solent translationes. Euripid. Suppl. v. 330. ἄλλα βλήματ' οὐ κυοῖς βαλεῖν diversam aleam (fortunam) experiri. ubi Markland citat, S. 420, ἡρῶν δ' οὐ κυοῖς Ἀρης κρινεῖ rem Martis fortuna dijudicabit. Huc refert S. 1056 (vide V. βάλλω) Valkenarius ad Phœn. 1235, (1245,) qui Æschyli etiam locum confert supra citatum.

Κύκλοι, T. 1279. C. 697. denotans oculos, κατ' ἐξοχὴν. — † Hefsebius, Κυκλοί. τροχί. ΟΦΘΑΛΜΟΙ. nostrum conferunt Arnaldus & Albertus. Inde immanes illæ formæ Siculæ Κύκλωπις dicti, quod post alios docet Spanhem. ad Callim. H. in Dian. v. 53.

Κύκλω, P. 1404. S. 495, 502. denotat synecdochice clypeum: clypei enim erant antiquitus figuræ rotundæ, κυκλικὴ γὰρ ὥσιν ἐν ἀσπίδις ἔπαλαιον, Schol. ad Aristoph. Vespr. — † — vide Spanhem. ubi supra. & quos ad eundem locum laudat Ernestus.

* Κυκλωτός, S. 546. rotundus. — † — hoc etiam loco utitur Spanhemius, qui monet in ejusdem fabulæ v. 648 dici ἐκυκλον σάκος.

Κυρβαίνω, S. 449. κυρβαίνοντ' ἔπη, verba arrogantia, & quasi æstuantia.

* Κυρβατοαγής, C. 1239. ἄταγ, calamitates aliæ super alias, velut undæ scopulis allisæ.

Κυρβατοπλήξ, C. 1237. fluctibus verberatus.

Κυνῆ, Σισσαλῆς, pro κυνῆ, C. 306. five pellis canina, ex qua primum facti erant pilei, ut Schol. ad Nub. Aristoph. pileus marginatus, latiorque, & ad solem arcendum accommodatior, apud Thessalos usitatus.

Κύρσι, C. 217, π' αὐτοῖσι ταῖς ἡμῖν. C. 239, αἰδῶς κύρσαι, reverentiam consequi. aliquando κύρω est verbum plane otiosum, ut C. 406.

† Κῶλον, membrum. Hujus vocis usum ei similem esse, quo γυνῆ, quod de omnibus membris dicitur, sæpissime tamen de pedibus & genubus, monet Ernestus ad Callim. H. in Dian. v. 177, laudato, P. 1202, χεῖρες δὲ καὶ κῶλα, manus & pedes. Addas licet, P. 1413, 1434.

Κωφός, T. 298. ἔπη, quasi incerti rumoris. vid. Hom. Il. A. 390.

Α

Λαιμόμαθος, P. 468. à faucibus præcisus.

Λαῖς, S. 337. Dor. pro ληῖς. ληῖδες αἰχμητῶν, Hef. populus captivus.

* Λακκίζω, S. 192. βοῶν, Hef. instrepo, ταῦτ' ἐπὶ τῷ ὀργῶν λίγαται.

Λακκπότης, A, 1289. pedibus conculcatus.

† Λάλημα, loquacitas. A. 326, pro λάλος. vide notas.

Λάμπω, T. 196. catachrestice, λαμπρὸς ἀκμαῖζ' τῇ φωνῇ.

* Λαοδάμας, S. 449. populum subgens.

Λαχὴ, S. 920. ἀντὶ τῷ κληρώσει, per sortem possessio.

† Λίγω, P. 8, τῷδε Λαῶδακον φῶναι λίγυσιν, natum esse dicunt, pro natus est. vide V. αὐδάδαται.

Λιλιμυρῆς, S. 361. ἐπιθυμῶν τις λαοῦ.

Λίπας, P. 24. ἀκρωτήριον, montis culmen.

Λίχνη, A. 166. hoc in loco idem quod βέλη, concilium à Creonte convocatum.

† Λύειν, lapidibus impetere, obruere, C. 427. quo loco utitur Arnaldus ad Arati Diofemeia v. 380. unde λυσῆς, q. v. infra.

Λοκαυθῆς, T. 752. κῆρα, canitie, tanquam albo flore, nitens. — † — loco utitur Giacomell. ad Æschyl. Prom. v. 23.

Λοκίασις, S. 89. P. 1116, tribuitur militibus gregariis quibus clypei erant nudo albore, nullis insignibus ornati. Sic Virgil. parmaque inglorius alba.

Λοτῆς, qui lapidat. S. 205, λυσῆος μορῶν φονία λίθοις ἀναιρούνται, mortem lapidatione infligam.

Λιχέρης, P. 1567, ὁ ἀπὸ τοῦ λίχρ' ὑπέρχων, æger lecto usque affixus.

Λίχες,

† Λίχες, P. 563. Κεῖ μὲν γὰρ εὐνῆς ἡ ψαῖ, ἀλλ' ἐχὲν λίχος. King. vertit ἐχὲν λίχος desponsatus est (an potius, cum de Hæmone dictum sit, desponsam habet.) Valkenarius & Kingium improbat, & verum adulterinum censet. Musgravius secundum Scholiastem vertit conjugem habet. Fortasse ita igitur verti possit, Etsi enim torum non conscendit, conjugem tamen habet.

Λῆμα, S. 712. 622. τόλμη, βύλη, voluntas. consilium præsens. αἶθων λῆμα, præsens animi, fervensque audacia, S. 454, superbia, C. 871, 954. — † — cavendum est, hoc verbum cum λῆμα duplici μ confundatur, quod est aliquid acceptum; quæstus.

Λιγαῖω, S. 879. ἀλαλάζω, Sch. ἔξυ-
σοῶ, Eustath. hic autem speciatim significat tristitiam quandam ejulationis.

Λιθῆς, S. 163. σωρὸς τῆ λίθων.

* Λιθοσπιδῆς, A. 1232. ex lapidibus congestus.

Λιμῶν, T. 1217. metaphorice denotat uxorem, ad quam, tanquam portum appulit.

Λιπαρὴς, C. 1115. σπῆς τὸ λιπαρὴς, de eo dicitur, qui instantèr aliquid agit. hic autem denotat vehementis & subitæ lætitiæ effectum. — † — Schol. σπῆς τὸ λίαν σπουδαῖος τῆ ψυχῆς τοῖς τέκνοις. Sedulo vero distinguendum est a voce λίπαρ = splendidus &c.

Λιπαροζώνος, P. 180. de sole dicitur, qui splendore suo, velut zona cinctus effulget.

Λόγος, C. 66. ἐπὶ τῷ πλείστῳ λόγῳ· ἔχους, ut Schol. τοῦτ' ἐστὶν δημοκρατίαν· hoc loco denotat rei publ. administrationem. — † — Λόγος. C. 613, ἐκ σμικρῷ λόγῳ, levem ob causam. vide Berglerum ad Aristoph. Eccles.

v. 746. & Observ. ad C. v. 1244.

— C. 66, imperium vertit vir doctus apud Observ. ad locum. — Σαυτὶ λόγῳ δίδωμι vide Observ. ad Antig. 730.

Λόγχη, P. 445. synecdochice pro ipsis τοῖς λογχοφίτοις, exercitus hastatorum.

Λόχδμα, P. 820. metonymice, pro effectu, proles.

Λύκει®, S. 147. Apollinis epitheton, ἄλφ' τὸ λύκος ἀνιλεῖν· λύκει® γῆρον, i. e. πολέμιος γῆρας καὶ φθορὸς οἷ® ἐφάνης λύκα ποτι.

Λῶμα, C. 799. κῆρασμα, sc. ἀπαίδω-
τος μέχρι τῆ γῆρας μῆτις, Suid. ad locum.

Λυτήριος, S. 181. λυτήριος δαίμονες, dii expiationum præsides, vel liberatores, ἀφαισιμὴ κακῶν καὶ σωτήριος.

† Λυτὶ τέλη, pro λυσιτελεῖ, T. 325. vide Observ. & L. C. V. ad Euripid. Hippol. v. 441. qui ibi istam vocis vim abunde adfirmavit. cf. etiam Giacomell. ad Soph. Electr. v. 1011.

Μ

Μάχαις, S. 220, 1082. κατ' ἐξοχῶν, dii.

Μακρηγορίω, P. 778. S. 1060. prolixa oratione utor.

Μακρόπνευς, P. 1561. ζῶν ἐπὶ μακρὸν ἐπιλεινομήλω, vitam longum, utpote in qua diu spiratur.

Μαλδάσσω, A. 1210. demulcendo fallo.

† Μάνης, vates. S. 24, augur dicitur. Spanhem. ad Callim. H. in Pallad. 121.

Μαργάω, P. 1173, 1263. S. 386. præ cupiditate insanio.

Μασὴρ, C. 448. quæstor.

Μάστιξ, S. 614. speciatim significat pœnam quamlibet à Deo infligam.

Ματῆω,

- Μακίω, S. 37. ματαίως ἀνύσας τὴν τ' ἡρατοσκοπῆς πορείαν.
- Μιθίτιται, στρατός, S. 79. *exercitus dimissus proficiscitur*, καὶ τ' οἰκεῖν τόπον εἰς ἡμᾶς ὁρμᾶται.
- Μιθῆκω, P. 454. ἀντὶ τ' ζητήσων ἥκω.
† — vide V. μετὰ.
- * Μιδύστειροι, S. 587. *posterī, oī mīd' ἡμᾶς ὕστεροι*.
- † Μιζον ἢ κατ' ἀνδράπον νοσεῖς, C. 591, quid igitur gravius pateris quam pro humano more. Ita vertit Bergler. ad *Alcipbr.* p. 65, qui locutionem aliunde etiam illustrat. Non pauca vero familia in his fabulis occurrunt.
- * Μιλάγκροκ*, S. 863. *coloris crocei ad nigredinem vergentis*.
- Μιλαμ-αδής, opacum præ profunditate, P. 1027.
- * Μιλαμπαγής, S. 743. *sanguis post concretionem*.
- Μαλακωγής, S. 705. *atra procella borrescens*.
- Μιλάνδριτες, S. 43. σάκρος.
- * Μελιοπαγής, S. 971. *misera passus*.
- * Μελόπον*, S. 971. *misera excutitus*.
- † Μέν. P. 1443, Μόλις μ', ἐξίτεται δ' εἰς ἡπαρ ἐλφός, licet ægre, condidit tamen ensē in jecur. *Hoogeveen.* p. 658. — non semper habet δὲ subiectam. vide V. δέ.
- † Μερμυῶν, T. 1134. *Mæris, Μερμυῶν Ἀττικῶς (ἀντὶ τοῦ I. Pierſon,) φροντίζον*.
- † Μίρεος, pars. ἀνὰ μίρεος, P. 491, *per vices, vicissim*. quo sensu usitatus adhibetur ὡς τῷ μίρει, sive ὡς μίρει, ut P. 1454. vide Bergler. ad *Aristoph.* Ran. v. 32.
- Μισοκύλον, P. 1158. *jaculum amentatum*. εἶδος τοῦ ἀκοντίου ὃν μίση τῷ ξύλῳ κρύβον ἔχον, ὡς ἀν' ἐρεϊδύλει ἢ χῆρε τ' σίμπτωτος.
- Μισόμφαλος, T. 488. P. 246. S. 753.

in medio tanquam umbilico positus.

- † Μιστὰ, rarius ponitur, P. 1023, μὲν τὸν μιστ' ἄστρον Ζηνᾶ, *per Jovem qui inter astra habitat*. ita olim pro ὅν, ὃν μίση, ἀνὰ μίσην, usurpatum fuisse, satis indicare vocem μιστὰ monet *Reiskius* ad loc. qui μεταπύριον spatium inter duas turres medium e *Thucydide* citat: cui addas licet μεταίχμιον, q. v. — Cum ἥκω positum significat *venio quaesitum*, ut P. 1339. quod uno verbo dicitur P. 454. Secundum Græcos vero nos dicimus, *to go after, to search after*. cujus etiam consensus meminit *Uptonus* ad *Apolon. Rhod. L. I. 4.* ed. *Shaw*.

Μισαψείρω, P. 1412. μίλακινῶ, μίλα-
στῖφον, sc. ad saxum pede offenden-
dens. — † — *Valken. celeri motu lapidem pede submovens*.

Μιλαίχμιον, proprie spatium inter pugnantium acies, P. 1256, 1295, &c. sed S. 203. denotat ὅπερ ἐστὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μίσην. — † — Quod significat, spatium inter duas acies medium, ad alia transfertur S. S. 203, Ἀνδρ' ὡς τὴν τι χῆρε τῶν μεταίχμιον, τ' quid quid sit illorum medium. Id quidem ad literam: sed nihil extra viros fœminasque intelligit *Æschylus*. Schol. πῦτό φησιν, ἔχ' ὅτι ἐστὶ τὴν γῆρας ἀνδρῶν μεταίχμιον καὶ γυναικῶν ἀλλ', ἵνα δείξῃ τὸ τ' αὐτομάτης ἀκρίβειας. De loco præter *Heathium* omnino legi meretur *Abreschius Dilucid. Thucyd.* p. 599.

† Μιστίζχημα, P. 269, 1683, idem quod μισθήκω. vide supra.

† Μὲ, cum præsentī Indicativī inusitatus ponitur P. 93. vide *Musgr.* ad loc. Miscet quæ sunt diversissimi generis *Burtonus* noster. Cum præterito quidem Indic. conjunctam notat *Hoogen.* p. 708.

† Μὲ

† Μὴ οὐ, cum infinitivo conjunctum optime vertit Hoogevenius, *quo minus*. P. 1193, ἐργάζεσθαι τὸ μὴ οὐ πόλιν ἱλίσθαι, *prohibitorium, quo minus urbem capiat*. Exempla in his fabulis sæpe occurrunt.

† Μήποτε, *ne unquam*. P. 589, μήποτε γίνωιτ' αἱ λαοὶν, *absit ut reportes*. Hoogev. p. 757.

† Μήσωμαι, S. 1065, τί δὲ δεῶ; τί δὲ μέσωμαι; *quid autem faciam? quid consilii capiam?* Æschylum adhibet Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 127.

Μηχανομήματος, T. 395. *fraudum consutor, vel artifex* — — Hefychius, Μηχανομήτης, κατασκευάτης, ἐπινοήτης κακῶν. nostrum adhibent Interpretes. Vide Observ. ad Oed. T. v. 609. & Vechner. Hallenolex. Addend. p. 483.

Μινόρομαι, C. 664. *dicitur de avium minorum flebilis querulique cantu*.

Μιζοδόρατος, P. 140. *semibarbarus, μισημένος δὲ καὶ τὸ θεὸς ἐξ ἰδιότητος καὶ βαρβαρίας*.

* Μιζόροτο, S. 337. *promissi. ut clamorem & tumultum ciens, γυναικὶς γὰρ καὶ παῖδες ἀκαμάζοντες καὶ ἀργύρου βέλφη, καὶ ἄνδρες τε καὶ γέροντες, ἐπιπύοντο τὸ θεῖον συμμικτὸν*.

Μιζοπάρδιος, P. 1040, *de sphinge dicitur, ἥτις ἔχει τὰ μὲν περδόν, τὰ δὲ θηρόν*.

Μίσση, S. 192. *pro concreto, sc. ἀσμιανταῖαν ἢ οἱ εὐφρονῆτες*.

Μισθάρτω, A. 308, *μισθὸν λαμβάνω, mercede conductus facio*.

Μνημῶν, S. 49. *τὰ οἰκῶντι πικρὸν μνημῶν, ὡς τὸ πολέμου πεπλοῦνται τοῖς οἰκίαις, signa quæ mortuorum memoriam conservant*.

Μομφῇ, μομφὰς ἔχειν, *pro μίμφομαι, reprehendere*, P. 790. μομφὰς ἄπει, S. 1018. *inculcate*. — — μοι μομφὰς ἔχειν, *mibi succensere*. locum adhi-

bet Bergler. ad Aristoph. Pac. v. 663. Ad eandem vero est rationem, quam ἔχειν χόλον τινὶ, *insum esse alicui*: vide Viger. Cap. V, Sect. 7, §. 12. & ibi Hoog. etiam viros doctos ad Thucyd. p. 122.

Μονίμως, T. 1331. *constanter manens*.

* Μονόκλαυτο, S. 1072. *θρηνηὸς μονόκλαυτος, lamentatio ab uno tantum edita*.

Μονόστροφος, T. 221, κατὰ μόνον ἰλίσθαι. Hefych. μόνος μὲν ἔστι Μανιάδων περινομήτης. Schol.

Μοῖρα, proprie *portio fatalis*, A. 56. μοῖρα, S. 207. *synecdochice pro cadaver*, A. 1303.

Μορσιμῶ, S. 285. *τὸ περὶ μῶν, a fati destinatum*.

† Μυῖος, Ionice pro μύιος, in Iambo legitur, A. 515. quod notandum. vide Observ. ad C. 910.

* Μυκτηρομήκη, S. 470. *σπινθήριον, ἐκ μυκτηρῶν σφοδρῶς ἐκπνιγμένοισι, flatus: de naribus superbientibus vehementer emissus*.

Μύελος, in genere denotat *numerum*, vel etiam *spatium, indefinitum*, C. 528. μυρίη χεῖρ, C. 389. P. 1493. *μωμητός*, S. 514. *culpabilis*.

N.

† Ναυχί pro ναί, T. 693. Atticum est. loco utitur Bergler. ad Aristoph. Thesmophoraz. v. 1194, & Maittarius. *Επίκτασι* etiam hanc Atticam habet ἐχί, quod præter S. Mattheum, quem citat Maittarius, non semel usurpat Homerus. Comicus Thesmoph. v. 1202 dicit Scythice, sive barbare, ἐκί pro ἐχί.

* Νάπαιος, T. 1036. *nemorosus*.

† Ναυκληρίω, proprie *navem gubernare*. Attici vero qui rebus nauticis florebant, locutionibus illuc pertinentibus

tinentibus gaudebant, itaque hanc juxta atque plures alias inde ad alia transfulerunt. S. 658, ναυκληρεῖν πόλιν. Vide Marklandum ad Suppl. v. 442, qui præter alia ad hanc rem locum Æschyli citatum comparat: & L. C. V. ad Euripid. Hipp. p. 296. porro Obler. ad Æschyl. S. 63, 860.

* Ναύτελο, S. 864. θωρηξ, navis vectoria.

† Ναύτησι, Ionicum in Jambo, S. 609. vide ibi Obler.

† Νείαται ὄδον, A. 822, viam ultimam, nempe ad Acherontem, seu mortem, ducentem, h. e. ut Romani etiam loquuti, novissimam. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 33. — Novissima verba (Virg. Æn. IV.) in re funebri nota sunt.

Νέμισις, P. 189. θία παρ' Ἑλλήσι τιμωρὴν τὴν μεταλαύχου.

† Νέμιστος, dictus Ζεύς, S. 490. quippe (Æsch. Suppl. v. 408,) ΝΕΜΩΝ εἰκότως ἄδικα μὲν κακῶς, ὅσα δὲ ἐνόμοις, rependens merito prava quidem pravis, sancta autem sanctis: Spanhem. ad Callim. H. in Jov. v. 3. quem vide etiam ad ejusdem Hymni v. 80.

* Νέοκτος, S. 809. Sch. reddit simpliciter νεώτῃ κατασκευασμένῳ. sed magis proprie ut a criticis exponitur ad Æsch. Perf. v. 257. νεώκτου, τὰ νεώτῃ διὰ τὸν ἔτι θιανὴν τινὲ γυγόμενα.

Νεορτός, C. 1503. recenter excitatus. — † — five novus. Suidas, Νέορτον, νέον, qui Sophocle usus est, monente monente etiam Toupio.

Νεοσπᾶς, A. 1217. recenter avulsus.

Νεφέλη, S. 235. metaphor. pro quovis malo.

Νηλεὺς, T. 189. non hic loci significat crudelis, sed ὁ μὴ τυχὼν ἰλίως, sensu singulari, indeploratus, sc.

propter mali Epidemici frequentiam.

Νηλεὺς, C. 352. discalceatus.

† Νιν, Hesychius explicat αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό. quibus, inquit Valk. ad Euripidis Hippol. p. 299, addere potuerat αὐτὴς, αὐτῆς, αὐτῇ. his enim etiam significandis Νιν apud Atticos interdum inservit. Pro αὐτὴς ponitur, T. 1340. pro αὐτὴς, C. 43, A. 584. pro αὐτῇ H. accipit posita, T. 878, 1280, sed quæro an recte.

Νιφᾶς, proprie nix catervatim decedens, sed S. 218, metaph. pro λίαν ἐν γαίᾳ ἐπ' ὀμβρίαν, ut Sch. vel telorum ingruentium tempestas. item loci nomen, qui etiam Ægaleos est dictus, ut annot. T. Naogeorgius ad C. 1054.

Νιφομαί, S. 219. metaph. δίκην χιόνος πίπῃ, instar imbris nivialis irruo.

Νομίζεσθαι, C. 1600. jure vel consuetudine sancitur. — † — five mos est. Τὰ νομιζομένα proprie de justis funebribus dici docebit Viger. Cap. V. Sect. 8, §. 15.

Νόμιμος, A. 462. τὸ νόμιμον, lex. γάμοι, S. 340, solennes, legitimæque nuptiæ.

Νόμισμα, A. 302. id quod more receptum est. S. 275. καὶ νόμον ἰσχυρόν τὸ βῆς τῆς παρὰ ταῖς θυσίαις θυομένης.

Νόμος, S. 961. proprie carmen, five certa metrorum modulatio, hic vero denotat cantilena lugubris.

Νοσφίζομαι, T. 702. seorsim relinquo, vel contemno, S. 990. abripio.

Νύξ, S. 409. metaph. pro mors.

† Νύκτερος, pro νυκτι, S. 733. locum laudat Spanhem. ad Callim. H. in Jov. v. 87. Adjectiva apud Græcos sæpe ita pro adverbio ponuntur, ut apud Latinos matutinus, vespertinus, nocturnus etiam, &c.

exempla

exempla suppeditabit *Vechnerus* Hellenolox. p. 209. ed. *Heusing.*
Νυκτιρηγείδαι, S. 29. *ὡς νυκτὶ ἱγέρει-
 δαι, noctu contrahi, noctu concilium
 celebrare.*
 † *Νυμφίον Αἶδῶ*, A. 1221, the bride-
 chamber of *Death*. ita vertit *Tou-
 pius* Emend. in *Suid.* P. III, p.
 67.
Νυτίζω, T. 202. *terga do.* P. 668.
*ὥσπερ τὸ νῦν ἰσκήπτει, ἀείλιξι,
 obtego.* — † *Hesychius*: *ὥσπερ, τὰ
 νῦν ἀεισκήπτειν.* *Amiciendi sensu*
legitur & ἱππιοτίσις *Herc. Fur.*
 361. *Musgr.*

Ξ

Ξῖνος, T. 228, 9. cum gen. quod
 nullibi notatum vidi; vel forsan
 subauditur *πρῶτος*. *Ξῖλος* — *Ξῖνος* &
λόγος, ita *hospes*, ut *rumoris sim*,
 aut omnino *ignarus*, vel saltem *re-
 center conscius.*
Ξιόστισις, C. 9. *statio hospitalis.*
Ξιφῆρης, χεῖρ, P. 376. *manus gladio ar-
 mata.*
Ξυμῶσις, P. 600. *conventus qualis est
 amicorum, reconciliatio.*
Ξυμωλία, S. 358. *συμωπία, συντηγ-
 χάνω, obvius fio.*
Ξυμμίλος, T. 84. *μίτρον ἔχων & ἀκύν
 ἄλγος τὸ πλεῖστον γίνεσθαι.* vide *Observ.*
Ξυμπλος, proprie *navigationis socius*,
 sed A. 548. metaph. *periculi com-
 munis particeps.*
Ξυμφυτάειν, T. 355. *particeps &
 adjutor facti sum, & quasi parens
 communis.*
Ξυμῶδῶ, T. 1123. *tanquam voce con-
 sona convenio, similis sum,*
Ξυμμάτιον, S. 603, *societate jungo.*
 T. 1140, *commercium amicitiae
 habeo. vel notitiae aut colloquii, ut*
 T. 1120.

† *Ξυμῶρος*, *conjug*, P. 1723, omnino
 videndus *Valk.* *Diatrib.* *Euripid.*
 p. 8.
Ξυμωλία, *δρῶς*, S. 845. *congressus
 basiarum in pugna.*
Ξυμῖσις, S. 779. *conciuis.*
Ξυμῆμα, *ξυμφορῆς, συμῶλον, sc. τὸ
 καταντῆσαι ἐμὲ εἰς Ἑρινύων ἱερὸν, sig-
 num quoddam fatale loci in quo mihi
 est moriendum.* P. 1157, *teffera*, vel
signum militare. C. 1591, *saedus*, vel
*pignora foederis comuni ad inferos
 descensu.*
Ξυμνομος, S. 358. *κριννὸς, praeda dis-
 tributæ particeps.*
Ξυμνικός, T. 1215. *ἀλλογὰ βίου, in
 vitae ad deterius mutatione ver-
 satus.*
Ξυνός, S. 76. *Ξυνὰ, κριννοφιλή, commu-
 niter utilia.*
Ξυντίλεια, S. 227. *τὸ κριννὸν ἄθροισμα τῶν
 διῶν, dierum caetus, οὗ μεταφορῶς τὸ
 εἰς τὸ κριννὸν ἀσφορῶς ὡς καλοῦσι στω-
 τίλειαν.*
Ξυνωρίς, P. 1102, 1646. *proprie par
 equorum jugalium: sed in genere
 sumitur pro quovis pari, ἢ δυάς, P.*
 461. *Ξυνωρίδας λόχον, junctas co-
 bortes.* — † — vide V, *ἀπὴν.*
Ξυνήκης, P. 385, *κέφα, caput rasum
 habens, pro more lugentium.*

Ο

† O pro articulo subjunctivo non raro
 ponitur. C. 910. ubi vide *Observ.*
 — pro *τις* usurpatur. T. 42. Pro *τις*.
 P. 946. &c. *Markland.* ad *Euripid.*
 Suppl. v. 131.
 — cum voce *πλείων* positus, A. 319,
 abundare dicitur. vide *H. Stephan.*
 de *Dialect.* Att. p. 197.
 — cum adverbio saepissime adhibetur
 subaudito participio. T. 1, *Ξ πά-
 λαι* i. e. *παλαιός*, pro *Ξ παλαιόν.*
 P. 4,

- P. 4, τῇ τοῦ ἡμέτερου, &c. γεγονένῃ, *illo die*. Ita passim τὸ τοῦ, τὰ τοῦ, & τοῦτο, τοῦτω conjunctim, *res praesentes, nunc*. vide V. διῶρο.
- † Οἶδε pro οἶστος passim. — οἶδε ἀνὴρ (δεικτικῶς) pro ἐγὼ, P. 1736. (Latini etiam dicunt *bunc hominem pro me.*) & τοῦ pro *meum*. vide Observ. ad C. v. 257. — sed & primæ, secundæ, tertiæ, personæ inservit. T. 978, ἐγὼ δ' οἶδ' ἐχθρὸν, *ego qui hic sum*. Schol. ἐγὼ δ' ἐνταῦθα εἰμι. T. 41, πάντες οἶδ' ἀετρεῖς, *omnes, qui hic sumus, supplices*. Toup. in Suid. P. 11, p. 167, 168. Ταῦτα pro οἶδε i. e. *hæc, qui ἐνταῦθα ὄντες*, S. 981. vide ibi Burton. — Neutro genere cum genitivo ponitur εἰς τοῦτο *huc usque audaciæ*, T. 124. ut alibi εἰς τοῦ ἡμέτερου *ad hunc usque diem*. τὸ τοῦτο pro οἶστος, S. 1055. vide Observ. ad C. v. 384.
- Οὐκ οἶδε, P. 734. metaph. ἐπεὶ οὐκ οἶδε, Hef. *μὴ γὰρ, ἰσχυρῶς* ita & C. 1337. quia forte dum exerantur vires quasi intumescere videntur.
- † Οἶδ' ἐν, *hoc certo scio*, elliptice ponitur. P. 1621, ζῶσιν γὰρ, οὐκ οἶδ' ὅτι, *nam viva facisset, hoc certo scio*. supple ex præcedentibus *ὡς μὲν γὰρ*. Hoogveen. p. 877. Ita οἶδ' ἐγὼ C. 655. Exempla non raro occurrunt, quæ sæpius parenthesi includere tutius est ob causam Observ. ad C. v. 659. memoratam.
- Οἶδμα, P. 212. κατ' ἐξοχὴν, denotat *mare tumidum*.
- Οἶκιστος, P. 709. *privata* denotat pro ut opponuntur publicis. sed A. 1219. *vicinus, vel prope ad manum*.
- Οἶκισ, C. 92. *apporto ad domum hospitis*.
- Οἶκίζω, C. 779. *colloco tanquam in domo*.
- Οἶμωγμα, S. 1031. *cantilena lugubris ad tumulum, καὶ γὰρ καὶ τὰτα οἱ πύλαι*
- πάλιν ἐπὶ ἐλάμδασι, ἥπερ ἐπὶ τῷ τῷ
& πεινέωτος ἐθυσσε καὶ ἐκαστά.
- Οἶζων, T. 866. *solus, absque comitatu*.
- Οἶσθημα, T. 1327. metaph. *furor, quasi ex punctione ortus*.
- Οἶστος, A. 1014. κακῶ κλάζονται Οἶστος, quæ percitæ æstro malo clangore signabant suo. Naageorg.
- Οἶχομαι, P. 1298, 1358, & alibi, *de vita decedo, morior*.
- Οἰωνοδότης, T. 492. *Augur, qui ex avium volatu, aut garritu omnia concipit, ita οἰωνομαύτης*, P. 784. — † — Schol. Οἰωνοδότης, ὁ τοῖς οἰωνοῖς ΤΙΘΕΜΕΝΟΣ. ἢ ὁ τῶν οἰωνῶν ΔΙΑΤΙΘΕΙΣ καὶ ἐνερῶν, h. e. *qui auguriis est propositus, sive volatus avium disponit, seu discernit ac dijudicat*: Spanhem. ad Callim. H. in Pallad. v. 121. qui de hac re consulendus est.
- Οἰστρος, T. 1353. *de homine dicitur, idem quod ὀλιδριος*.
- Οἰστρον, P. 689. *intersector ferarum*.
- Οἰλονγμός, S. 274. ὁμῶς, vel ὁχρῶς, cum vocis quodam tone altiori. item ὀλολύζω, S. 831. in bonam partem accipitur. — † — Proprie dicitur de *faustis acclamationibus*, quas ad Deos efferre soliti sunt sacra facientes, cum maculata victimæ Diis pro secundis rebus gratias agebant. Sæpius est ὀλολύζειν *pro gaudio exclamare, exultare*. ut S. 831, sive cum Schol. *πανωλύζω, Pæanem post victoriam canere*. T. Grævius, & Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 258. & Pallad. v. 139.
- * Οὐμωστρεῖς, C. 1266. P. 339. *oculis orbatus*.
- Ομωγνός, T. 1363. *eandem sanguinis cognationem habens, scilicet ex ea liberos suscipiens ex qua natus erat*.

Ομωγνός,

ΟρέγνιⓄ, C. 1329. θεοί, *Dii gentilitii*.

* Ορμαπλῶγγος, S. 895. *ex iisdem visceribus natus*.

Ορμαπρος, T. 268. γυναιχ' ὁρμαπρον, *consortem in liberis procreandis*. S. 938. *fratres una geniti*.

† Ορμῶ, de loco, una, P. 70. &c. de tempore simul, T. 4. P. 1436. &c. τὸ Ορμῶ παρ' Ομήρου μὲν τὸ ἐν πύλαις τῶνα σημαίνει, παρὰ δὲ τοῖς μετ' Ομήρου καὶ ἄλλοις σημαίνει, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ χροῖσι τίθειν αὐτό. Verba sunt Scholiastis ad *Apollonium Rhod.* (qui *Oedipi* locum supra positum citat,) a *Valkenari* ad *Erastium Philon.* allata p. 162.

Ορειδός, P. 838, 1761. Schol. & Etymolog. in bonam partem accipiunt, & reddunt per κλίⓄ. & Eustath. observat *ορειδός* non esse semper λίξις βαρεῖαν καὶ ἀνδρῶν. vulgaris tamen & obvia significatio retineri potest: unde elegantior erit antithesis.

Ορημι, T. 652. μὴ νῦν ὀνείμην τοῦ βίης δηλονότι, *nihil mihi bene cedat*. C. 1036. ὄναιδ, *Θησῖ*, *aliquid boni consequaris!*

* ΟξύρⓄ, S. 326. *cum querimonia acute sonanti lugubris*.

ΟξύρηκτιⓄ, A. 1311. ὀξύρῃον ἔχουσα πλεονάζω.

Οξύρρηδος, S. 913. *acutum cor habens, ad iram præceps*. — † — *commode licet conferas cum C. 1189. θυμὸς ὀξύς iracundia acris*.

* Οξύρρυκτος, A. 1325. ὀξύς καὶ μεγάλη θέρμη δομμένος.

* ΟξύρολπιⓄ, S. 1031. οἰμώγμασιν, *cantilenis lugubribus, voce acuta editis*.

† Οπως, cum fut. indic. A. 336. ὅτε ὅπως ὁψεί *nullo modo videbis, five non erit quo modo videas*. vide alia similia *Observ.* ad T. 456.

† Οπως, sicuti ὡς, in comparationibus adhibetur. καὶ πρὸς δὲ ὅπως — P. 1402, *ut apri &c. five eodem modo quo, aut potius non secus ac, apri*. — *Postquam*. P. 1165, ἡχῆς δὲ ὅπως ἤκουσαν *at postquam vocem audiverunt*. P. 1477, μήτηρ δὲ ὅπως ἐσείδῃ, *Mater vero postquam vidit*. Hæc *Euripidea* suppeditavit *Hoogeveen* p. 850.

Ορρανον, proprie illud ὃ χροῖματι πρὸς ἑρῶν π. sed P. 1116. ἀπὸ δ' ἑρῶς αὐτοῦ, *pro mœnibus ipsi, τείχεσιν ὑπ' Ἀμφιόνοιο κατωκισμένοι*.

Ορχα, proprie *Bacchi sacra*. sed A. 1026. S. 186. *ad alios quoque Deos communiter referuntur*.

ΟρείκοⓄ, S. 538, ὃ ἐν τῷ ὄρει διατίμινⓄ. — † — Ορείκος μήτηρ, *mater monticuli, Parthenopæi Atalantæ*. vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Dian.* v. 85. 224.

* Ορεισιβάτης, S. 1110. *montivagus*. Ορρηράμος, A. 1219. ὀρρηλός, *in sublimē assurgens*.

Ορῶν, T. 39. metaph. ὁπὲρ κλινωμένων, *rem lapsam in rectum atque integrum restituere*.

Ορεμένη, S. 352. δίκτυον θηροδίκτυον, *hic vero intelligitur rete, vel sagena muralis, machina quædam, in oppidis obsidendis admota, qualis erat apud Latinos corona, obfessis exitum præcludens*.

Ορηγιστίω, S. 45. *sacramento se obligarunt*.

Ορηδοίκος, A. 1012. θώκος, *sedes unde avium volatus observantur*.

Ορνε, S. 63. T. 52. *auspiciū, omen, fortuna*. vide V. αἰσῖος.

* Ορρίκτος, S. 85. ὃ ἐγέρων τὸ κτύπον ἐν τῷ ὄρει τῇ φορῇ, *cum strepitu montis decurrens*.

† Οὐ δῆτα, *non sane, minime*. vide V. ἤτοι. — Οὐ τοι, *sive εὐτοι, non sane*. P. 568. — Πῶς οὐ. καὶ πῶς πῶς

πρὸς αὐτὴν καὶ εὐσεβεῖν θέλω, P. 917, ὅς
quomodo non volo servare patriam?
i. e. quā fieri potest ut non velim
&c. Hoogveen. p. 1112.

† Οὐκὼν & οὐκὼν differunt, illud in-
terrogationibus inservit nonne igitur?
hoc non igitur. P. 1718, ὁ-
κῶν μεταχρῆσιν καὶ μετὰ δὲ τῶν κακῶν,
nonne me etiam oportet participem
esse tuorum malorum? P. 1617,
οὐκὼν (ita enim proculdubio scribi
debet) οὐ γάρ — non patiar igitur te
&c. Hoogveen p. 674, 5, 9. De hac
differentia cum alibi in Observatio-
bus, tum ad T. v. 448, monitum
est.

† Οφείλω, augeo. S. 255, ἀεὶ γὰρ οὐκ
ἐν πύλαις οφείματα. Spanhem. ad
Callim. H. in Apoll. v. 94. qui
ibidem Hefychii οφείμα, αὐξάν, ver-
ba adhibet: ubi vide (& ad V. ἰξω-
φείμα) Albertum. & Villosionum ad
Apollonium Sophist. p. 624.

Οφλεῖν & Οφλοσκάειν, T. 520. A. 1041.
S. 780, obnoxius esse culpæ cuiuslibet
imputationi.

Οφθαλμὸς, 1372. conspectus. sed T. 1337.
ipse oculus.

Π.

* Πανγκύδης, C. 1559, omnia conte-
gens.

Πάγλατος, S. 374. communi magno
que dolore descendus.

† Πάσας, C. 7, mala, infortunia, quæ
jam passus sum. Suidas, Πάσας.
πάντην συμφορῆς. Est autem, inquit
Tournius, qui nostrum adhibet, παθεῖ
vox Sophoclea. pro qua usitatus u-
surpatur πάσας, quod quidem nus-
quam non occurrit.

* Πάθος, C. 1494. non hic loci pro-
ut vulgo, molestiæ cuiusdam illatæ,
sed beneficii accepti sensum deno-
tat; quam quidem vocis signifi-

cationem non observarunt Lexico-
graphi. vide V. πάχος.

Παιάν, P. 1319, hymnus, vel clamor mi-
litaris ante congressum. S. 641, ἀλώ-
σιμος, hymnus, qui post victoriam
partam, vel urbem captam canebatur.
S. 875, ἐχθρὸν παῖον, ingratum, ut-
pote ἐπὶ κακῶν, hymnus lugubris
super mortuum. (T. 186.) ὁ μὲν. πῶς
Ἀπόλλωνα ἐφ' ἀφιστ' λοιμὸν εἰδόμενος,
hymnus ad Apollinem malorum aver-
runcandorum causa, T. 4.

Παιδολίτης, S. 732. liberos perdens.

Παιδοτρέφω, ἰλαία, puerorum nutritrix.
ita dicta ut annotat Naageorg. quia
circa Academiam satæ erant oleæ
sacræ, ubi pueri palastra & aliis
exercebantur, iisque coronabantur
victores. C. 694.

Παιδοργία, T. 1257. liberorum pro-
creatio.

Παλμίσφατα, μαντιῖα, oraculorum re-
sponsa jam pridem data. C. 449.

Παλμίσχων, S. 106. antiquus terræ
possessor, Martis epitheton.

Πάλιν, S. 1047. pro ἐναντίως. μηδὲ τῷ
δὲ πάλιν, nequis contrarium sen-
tiant. — † — C. 859. ad quæ loca
vide Observat. & ad S. 264.

* Παλινστρέμω, S. 264. δυσφημίω, ex
adverso obgannio. — vide Observ.

Παλιόστιτοι, δρᾶμα καὶ νόστιμα, T. 203.
tergiversantem cursu reflexo disce-
dere.

Παμπησία, S. 823. ὁλοκληρία ἢ πᾶσα
ἀφεισσία ὅβρις, universalis bonorum
possessio.

Πανάλκης, S. 172. καὶ πάντα βοηθός,
παντοδύναμος.

Πανδημεία, S. 302. cum populi copiis
universis.

* Πανδοκία, S. 18. universos excipio.
— † — in compositis verbi διχομαγ
Attici mutant χ in α. vide Mærid.
Ξινοδοκῶ. V. & ibi Pierfon.

Πανομιλία, S. 302. cum universo mul-
titudine.

Παντογία,

- Πανταγία, A. 108. πανοπλία, *bellicus apparatus universus*.
- Παντολής, δάμνη, T. 940. πλέκω, νόμος, vel, ut Naogeorg. *perfecta propter liberos*; scil. sine liberis uxor est quid imperfectum; adeoque Homerus vocat οἶκον ἡμιπλήν.
- * Παντογής, A. 616. *omnia ad se nequitiam perducens*.
- Παντίπλης, C. 1081. *cuncta videns*. Jovis epitheton.
- * Πάντροπος Φρυγῆ, S. 300. *cum omnium consternatione fuga universalis*.
- Πάντροφω, πίλειω, S. 300. *universis alimenta præbens*. ἡ δὲ ὅλη ἵτις τίκτωσα, διὸ καὶ ἀνάκειται τῇ Αφροδίτῃ. — sed vide Obsev.
- Περσῶάδομαι, C. 223. *retribuor, compensor*. ἀπὸ τῆς ἀντιστοίχου ἰτίρας ἀπὸ τῆς πύνης ἔχει ἀντιδίδωσι τῇ ἀπατήσαντι ἐκέρχῃ, καὶ ἔχρειν.
- Περσὺγῆλις, A. 662. *pro re ipsa, quam amplexamur*.
- Περμαίνω, σοφία, T. 512. ἄλλω ἄλλον παρίλθοι καὶ νικήσει, metaphora ducta a cursoribus, *antevertendo supero*.
- Περσῆϊπῶ, T. 1492. *tanquam perditos objicio*.
- Περσῶσιζω, P. 1457. ὑπερητίω, πλησιάζω, *tanquam comes latus claudio*.
- Πέρων, C. 779. loci alicujus finitimi *accola*; prout apponitur ei, qui domum propriam habitat.
- * Περσῆϊζω, A. 1116. poetice pro παύω, cedo.
- * Πέρων, νόμος, A. 376. Winsem. *reddidit violo, minus recte*. sed melius Naogeorg. & Sch. ὁ πληρὺς τὸς νόμος.
- Πέρωνι, πῆμα, οἰκῶν καὶ ἐξ αὐτῆς γινόμενον *damnum leeto patris incestuoso quasi assidens*, & filiis adhærens.
- Περσῶν, P. 89, 204. *gynæceum*.
- Πέρων, P. 912. v. not. ad locum: ita & Schol. ad Aristoph. nub. v. 234.

- τὸ δὲ πέρων ἔμοιρον ἐπὶ τῇ παρόντων π λήρῃ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ πτωχότητι, quanquam si vulgarem sensum retinere velis, ita intelligas ut denotet animi statum *passivum* fato se humiliter submittentis. — A. 1008. sumitur in bonam partem, πεινῶν δὲ δόνησις, qui *beneficia* acceperit. vide V. πῶν — C. 259. ἔργα πεινῶν ἐπὶ μάλλον ἢ δαδρακότι, pro gen. πεινῶντος, opera hominis *ex necessitate* potius quam *voluntate* agentis.
- Πεδάειω, P. 1043. *e solo in sublime tollo*. — † — potius *Æolice pro mutaiw*.
- * Πεδίομος, S. 278. θοῖ, *Dii camporum præfides*. — † — vide Spanhem. (ad Callim. H. in Dian. v. 257. qui de diis campestribus, seu pæganis, plura dissent.
- * Πεδιοπλόκτος, S. 83. ὁ πτόποι ἐν τῷ πεδίῳ τοῖς ὅπλοις ἰσείρων, *armorum sonitu campum concutiens*. — † — ad eandem sententiam vertit Stanley, *armicampistrepus*, quem erroris arguerunt viri docti Arnaldus Animadv. Crit. Cap. 28. & Giacomellus ad *Æschyli Prom.* v. 6. cum *πιδιοπλόκτος* non ad ὅπλῃ sed ad ἐπλή *ungula*, pertineat. Βωῖ igitur *πιδιοπλόκτος* est *sonitus qui a campo ungulis equorum pulsato oritur*. confer *Virgilianum* illud *Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum*.
- Πειθαρχία, S. 230. ἐνταῦθα Ἀρχυλῶ συμπετοποιᾷ τὴν Πειθαρχίαν, Schol. Seld.
- Περών, S. 237. *lanceo*. sic Hom. II. φ. v. 580. πρὶν περιήσαντ' Ἀρχυλῶ.
- * Πειθήτης, S. 1070. *plorator*.
- † Πειπύσμαι, A. 91, pro *πινύσμαι* ponitur. Paulo post futurum pro fut. i. passivo sæpe usurpatur; rarius, quo modo hic, pro fut. i. medio. *Mæris*, Πειπύσμαι, Ἀτλῆς.

κῶς· πῦσμαι Ελληνικῶς· Nostro
utitur Pierfonus, in Sopbocteis quo-
que diligentiffimè verfatus.

Πίπυν, ὁ μόχθῳ, C. 429. cum mo-
lestia quasi decoquendo fieret lenior.

† Πίγ, T. 411, nempe, scilicet. πῦ-
σιν ἴγνως ἀν εἰά περ φρονεῖς de damno
tuo cognosceres quam sapias scilicet.

— P. 1652, etiamfi. Οὐκ ἀν πῶς-
δῖλω, εἰδὲ περ πρὸς ὅσον κακῶς, Non
prodam, etiamfi rem male geram.

quo loco utitur Hoogveen p. 1049.
Πισάω, proprie transeo. sed T. 683.
ὅταν θυμῷ πρὸς ὅσον, i.e. ὅταν ἄς ψίρας
τ' ὀργῆς ἔλθῃς, & tum demum iræ tuæ
sero te pœnitebit.

Πιργαῖα, P. 1115, 1193. mœnia,
arces.

Περαπλοκὴ, λόγων, P. 506. ambages
sermonum.

Πίτομαι, ἐλπίσι, T. 495. spe fuito.

* Πόθῳ, S. 376. ἀγγελία, nuncius.

Πηδάλιον, proprie navis gubernaculum.
sed S. 212. metaphorice pro freno.

* Πικρόγλωσσος, S. 793. cum acerbis-
sime maledicus.

* Πικρόκρτος, ἀνδροκτεσίαι, S. 699. ho-
micidium, quod acerbis effectus co-
mitantur.

Πιστὴν, τὸ, C. 619. fidei pignus, vel
quod fidem & fiduciam facit, P.
277.

Πισυδαίς, C. 1033. persuasum habens,
quasi pignore accepto.

Πισώσμαι, C. 643. ad fidem faciendam
juramento onerabo.

† Πισυόν. Hanc vocem inter Thucy-
didis αὐτοπαλωτῶν recenset Suidas
in V. Ἀλαιπῇ. Sed & vox est Ho-
merica, inquit vir doctus ad Thy-
cydid. L. V, c. 14. qui docet eam
ab aliis etiam (præter Æschylum
quam citat) usurpatam fuisse, Theog-
vide, Aristophane, & Dionysio Hul.

Πισύλαος, S. 862. proprie strepitus re-
morum in aqua. hic vero loci, stre-

pitus ex manuum collisione ortus.

Πλάζ, Eustath. observai. πᾶν τὸ ἐπίπ-
δον χαρίον, καὶ πᾶν πλάττον χαρίον, &
in genere, πάντα τὰ πλάττια dici
πλακάς. T. 1113. C. 1156, 1574.

Πλαστὴς, T. 790. πῶς ποιῇ, ἀλλοτρίος,
ιδίος.

* Πλευρωμῶ, S. 896. idem quod πλεῖρα,
latus.

† Πλείων. P. 1168, πλείον plus. quò
sensu ἐς πλείον, T. 710. vide V. ἄς.
eiusdem vero fab. v. 928, οὐδὲν ἄς
πλείον ποιῶ, nihil proficio.

Πλώ, T. 378. ἀλλ' ἐστὶ πλώ σοι imo
vero est: sed non tibi.

Πνύμφη, S. 989. spiritus vitalis. C.
605. ὁ νῦς, animus, voluntas.

Ποδάκης, S. 629. Catachrestice ad ocu-
lum refertur, denotans magnam
quandam in observando celerita-
tem.

Ποίφονγμος, S. 286. vehemens spiritus
omissio, lugubre suspirium, το δαυά-
ρμυον ἐκπλήξαι τὸς ἀκρόντας.

* Πολιεύκρτος, S. 167. ὁ τ' πλείων
κεφαλῶν καὶ πλείων.

Πολιεύχης, S. 318. urbis custos, præses.

— † — Eiusdem fab. v. 69, dicitur
πολιεύχης. Hemsterhufius vero ad
Aristoph. Plut. p. 261, docet vo-
cet Πολίης & Πολιεύχης non signifi-
care urbis custodem, sed arcis præ-
sidem. vide & Ernestum ad Callim.
H. in Jov. v. 82. qui Stauletum
etiam notat.

Πολυέλικτος, ἑδνὴ, P. 225. vrria &
multiplex voluptas.

Πολύζηλος, T. 318. magno studio ex-
petitus, vel invidendus.

* Πολυαίκης, S. 836, &c. frequens
rixator.

Πολύρροδος, Φοιμῶν, S. 7. opprobriis
crebro & tumultuose fluentibus.

Πολύφθορος, S. 933, P. 1039. multis
exitialis.

Πολύζευος,

Πολύχρεστον, T. 152. πολύχρεστον ἢ τὸ
 πῦρ ἢ καλὶ 2/3 τῶν ἀναθημάτων
 πολυπλήθειαν. 2/3 τὸ ἐκ πλείονος χρε-
 στῶν δαδμῶν τὸ Ἀπολλωνίου μαντικῶν,
 ὡς χιλίας αὐτῶν οὐ Κροῖτος ὠππομένην.
 Πολυάντης, A. 1129. epitheton Bac-
 chi, κατ' ἔοικέν.
 Ποταμός, proprie *potium*, vel *potio*. sed
 S. 314. significat *flumen*.
 Ποταμός, δὲ ὁ Θηοὶ ἂν ποταμός, huc *transire*
faciat, vel *accerat* Theſeq. ita πο-
 τῶνάτω, C. 1472.
 Ποταμῖος, S. 245. A. 862. *recens*,
subitaneus, τὸ νωτὶ συμβῆναι.
 Προβόλῳ, A. 732. ὑπερῶν, *antecelle*.
 Προβούτοι, καὶ, *antiquius*, i.e. *gra-*
uius, *atrocius* *malum*.
 Προβόλημα, πρῶτον, S. 682. *arma saxis*
repellendis idonea. τὸ ὅπλον τὸ πολὺ,
 καὶ ταῖς, καὶ μυρία ἔπρεα δικαιόταν
 ἂν περὶ ὅλον πρῶτον πρῶτον πρῶτον.
 Plat. in Pol. —†— Προ-
 βόλημα *erant arma, quæ corpori*
projicerentur. πρῶτον πρῶτον πρῶτον,
munitimenta adversus lapides. Ita a-
 pud Longinum Scēt. 32, Plato τῶν
 σάκων vocat πρῶτον πρῶτον πρῶτον. His
 similia dabit *Valken*. ad Phœn. p.
 p. 291, 292. & iterum ad *Theocr.*
Adoniaz. p. 344. — S. 547, lo-
 cutio variatur, clypeus dicitur σώ-
 ματος πρῶτον πρῶτον *munitimen-*
tum.
 Πρόβουλοι, S. 1014. οἱ ἀρχόντες, *primores*
populi.
 Πρόβουλος, P. 305. μὲν πρῶτον πρῶτον, *prodi*
in vestibulum, vel *ante fores*.
 Προκίδω, A. 36. *tanquam lege lata*
proponi.
 Προκίδωμαι, A. 735. *ante omnia*, *tui*
curam gero.
 Πρόμῳ, per syncopen pro πρῶτον πρῶτον,
 T. 669. *de sole* dicitur, utpote præ
 cæteris eminente, ὅς πάντ' ἴσους καὶ
 πάντ' ἴπικα.
 Προξένος, C. 457. *tanquam hospiti ho-*

spes exhibet, λίγα μοι, καὶ πρῶτον τὰ
 χρήματα.
 Προτίμησις, S. 1067. ἐπὶ τῷ, *deduco*
ad sepulcrum cum pompa funebri.
 Προτιμῶν, T. 435. *contumelia affi-*
cia. metaph. *a luti conspersione in*
obvius.
 Πρόπομος, S. 1077. *qui exequias fu-*
neris comitatur.
 Πρόπρῳ, S. 775. *adverbialiter*, *fun-*
ditus e ruppi.
 † Πρῶτον, T. 1246, αὐτῷ πρῶτον αὐτῷ (τί-
 θηκε,) *suis sibi ipsa manibus mortem*
conscivit. P. 1285, καλῶν, καὶ πρῶτον
 ἀπὸ τῶν θάνατον, *prohibere*, *ne muiuo*
se interficiant. — Πρῶτον εὐ φράσω,
quid in rem tuam erit, *dicam*, ita
 C. 1433, *veritit Berglerus ad A-*
ristoph. Vesp. v. 645. *qui idem*
vir doctus ad Acharn. v. 659, *confer-*
fert — Πρῶτον πρῶτον *proinde*, T. 434,
 C. 950, A. 982. & πρῶτον πρῶτον *co-*
dem sensu T. 351. — Πρῶτον in ob-
 testationibus sæpe a casu suo *sejunc-*
gitur, *interposito pronomine*. P.
 1693, καὶ πρῶτον πρῶτον — ubi vide
Burton. & *Valk.* & *Markland.* ad
Euripid. Iph. Aul. 1233. *qui lau-*
dat etiam Phœn. loc.
 Προσάγω, T. 131. ἀναγκάζω, *in necessi-*
tatem induco, & *impello*.
 Προσάγω, S. 621. *neutraliter pro ir-*
rui, *invado*. unde πρῶτον πρῶτον Ἀχαιῶ-
 να, S. 28. τῶν ἐπὶ τῶν πρῶτον πρῶτον
 πρῶτον.
 * Προσάγω, S. 502. *ad solum pro-*
sterno — *æquatum solo*.
 Προσάγω, T. 1436. *affabilis*, vel *co-*
piam habens alios compellandi, vel T.
 1345, *compellandum sermone*.
 Προσάγω, T. 37. *συμβόλη*, *βοη-*
θεία.
 * Προσάγω, S. 582. *eiusdem fati con-*
sors. vide *Observ.*
 * Προσάγω, S. 547, 649. *arte*
elaboratum reddo.

* Προσάγω,

* Προστίειν, S. 1031. *adveneror*. —
† — hanc vocem cum προσκο-
πμίην, προσσημαίνειν, προσκείναι, ob-
rariorem compositionis formam,
Marklandus ad Iph. Aul. Euripid.
v. 1098, qui non putat multa esse
verba Græca a σ incipientia, quæ
hoc modo componuntur.

* Προστατήρ, S. 455. *præses tute-
laris*.

Προστάτης, T. 419. v. not. 893. *patro-
nus*. S. 804. *defensor, propugnator*.
S. 1034. ὁ προστάτης δὲ δῆμον. C.
1167, 1274. ὁ ἰκίτης ὁ προστάτης τῆς
βουλῆς.

Προσπίκω, *supplico*, πρόστροπος, T. 41.
supplex ad genua procidens. προσπίπτω,
C. 557. *supplicatio*, non ἀφιλία, ut
Schol. interpretatur, προστροπικαί
λειτουργίαι, C. 1305.

Προσφορά, C. 574. προσδοκία, προσδοκίαις,
utilitatis accessio.

Προσψάω, T. 676. *neutraliter, insu-
per accedo*.

Προσώδης, τραχή, P. 1521. *gemitus ma-
lis accinens, & symphonia quadam
respondens*.

Προσπαύω, S. 388. A. 83. *ante eventum
timore corripior*.

Προτίθημι, P. 1341. νεκρὸν κειροσημῆρον
ἐπὶ θύρῳ προστίκνυμι. Solebant enim
Græci mortuos ante funerationem
in ædium vestibulo lugendos lau-
dandosque exponere.

Προὔπτεχω, P. 1239. *primus incipio
quidpiam*.

Προὔπιος, S. 854. *ante narrationem
signis percipiendis*. — † — Mæris
Πρύπιος, Ἀττικῶς. προσφανής, Ἐλληνικῶς.
ubi Æschyli locum citat Pierſonus
& C. 1436. vide & L. C. V. ad
Euripid. Hippol. p. 312.

† Προὔτρεψεν. Mæris, Πρύτρεψεν, οὐ
προὔτρεψεν. Dno simul voluit, (in-
quit eximius Pierſonus,) monere
Mæris, Atticos actionem προὔτρεψεν
usurpare, non autem medium προ-
τρεψεν; deinde προὔτρεψεν Attica

Synalæpha debere proferri. Quod
ad prius attinet, προὔτρεψεν legitur
A. 276. Verum medium etiam προ-
τρεψεν eodem sensu T. 366."

Προχῶος, A. 437. *vas aquarium ad ef-
fusionem aptum*. — vide Observ.

Πρύμνα, S. 2. *metaphorice denotat
sedem & officium rempublicam gu-
bernantis*.

† Πρυμνίδην, S. 1064, ὥλιστα πρυμ-
νίδην perdidisti funditus. Schol.
πρυμνίδην, ἰχάτως, ῥιζοῖν, ultimo,
radicitus. Spanhem. ad Callim. H.
in Del. v. 35.

Πτερόν, C. 97. οἰωνός, *augurium, seu
fortuna volatu significata*. — † —
Haud leve auspicium in alarum
otu statuebant augures. Hinc πτε-
ρόν de augurio a Sophocle (loco ci-
tato) dictum: πτερον ἐξ ὑμῶν πτερόν
fidum a vobis augurium. Spanhem.
ad Callim. H. in Pallad. v. 124.

Πτερίδα, T. 16. ἀντὶ τῆς βελόνης, me-
taph. *ab aviculis implumibus*.

Πτυχῆ, T. 1036. Κισσαίωνος πτυχῆς,
metaph. *convallibus Cithæronis*. P.
84. ὑργάνῳ πτυχῆς, *recessus, five par-
tes cæli interiores*.

* Πύκνιόπτερος, C. 17. *dense pennatus*.

* Πυκνιόσκητος, C. 1057. *crebris maculis
distinctus*.

Πυρρημένον, S. 22, 190, 1104. ob-
fessus, vel ut Hesych. ἐντὸς ἱσμῶν
πύρρων καὶ ἐπὶ τοῖς μῶμιν ἐξίναι.

Πύργος, proprie *urbis propugnaculum*,
S. 222, &c. unde metaphorice ad
Oedipum, utpote defensorem refertur.
aliquando pro urbe ipsa, P. 1634.
πύργωμα, idem quod, πύργος, P.
296. S. 30, &c.

* Πυρροφύλαξ, S. 352. *urbis custos*.
— † vide Spanhemium, qui loco
utitur, ad Callim. H. in Del. v.
24.

* Πυργώτης, S. 352. *machina oppugnan-
tium, ἢ ἀπὸ τοῦ πυργώτου τῷ πύργῳ*.

* Πυργόποιος,

* Πυρρῶν, S. 213. ὁ ἐν πυρὶ καὶ
καὶ δὲ, ex igne fusorio fabricatus,
& quasi genitus.

Πυρφόρος, πιδία, P. 657. campi frugi-
feri. — † P. 704, πυρφόροι δὲ αἱ,
de Cerere & Proserpina. Musgra-
vius legit πυρφόροι tediferæ deæ.
quo modo etiam legebat Spanbe-
mius. vide ad Callim. H. in Cerer.
v. 133.

Πύρρον, S. 499, 517. ignivomus.

Πυρφόρος. T. 27, πυρφόρος γὰρ, meta-
phorice, de peste, ignem febrilem im-
mittente. C. 55, dicitur de Prom-
theo, qui fertur ignem de cælo de-
duxisse. S. 438. ἀνδρᾶ πυρφόρον,
emblematicè urbis incendium de-
nuncians, tamen notari potest al-
lusio ad morem in veteri militari
disciplina receptum ante tubarum
usum, ubi sc. vir quidam facem præ-
ferens accensam ante ibat, eamque
circum undique contorquens pug-
næ conferendæ signum dabat, cum
autem pro officio Marti esset sacer,
illæsus e pugna dimitti solebat;
unde de ingenti quavis clade hæc
exitit paræmia, εἰδὲ ὁ πυρφόρος ἐστὶν
ἦν. ita Sch. ad Eurip. Phœn. ἐ-
χρῶντο καὶ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς πολέμοις
ἀντὶ σπληνικῶν πυρφόροις· εἶτοι δὲ
ἱεροὶ ἦσαν Ἄγριοι ἐκαστὶς στρατιῶς·
προηγούμενοι δὲ καὶ λαμπρότεροι ἢ ἀφέν-
τες εἰς τὸ μεταίχμιον ἀνιχνεύουσι ἀνί-
δουσι· καὶ ἔτως συνίστασθαι αἱ στραταί.
— † — Liceat vero Musgravii
judicium (ad Euripid. Phœn. v.
1415,) adicere, de hoc more,
quem Scholiastes memorat. "Quod
ait Scholiastes, signum prælii con-
ferendi face projecta apud anti-
quos datum esse, minime inducor
ut credam, cum nullum ejus moris
exemplum in tot veterum monu-
mentis, quod sciam, compareat.
Multo verisimilius est, eam histo-

riam a Grammatico aliquo excogi-
tatam esse ad explicandum hunc
locum, quem distinctio post πυρὸς
male collocata turbaverat." Ob
hanc observationem jam longius
factam excusam, maximum esse &
utilissimum Critices officium inve-
teratos errores excindere, & de
suspectis admonere.

Πῶς, proprie dicitur de pullo equi-
no, ut P. 809, 1142. metaphorice
vero de juvene, P. 964. item de sæ-
minis, S. 460. παλικῶν ἰδωλίων, gy-
næcei, vel sedilium virginæorum.

† Πῶς, quomodo, passim. πῶς quare T.
540. ut Euripid. Suppl. v. 147,
ἄλλοι δὲ δὴ πῶς, verum age dic,
quare venerunt? ad quem locum
Marklandus comparat τίνι πῶς eod-
em sensu usurpatum & ab Euripide,
& Sophocle T. 10. — Πῶς αἱ optan-
tis est. T. 775, πῶς αἱ μὲν πάλιν
utinam redeat. ubi vide Observ.
— Πως, encliticum, quodammodo.
P. 165, 1429. forte P. 49, τυγχάνει
δὲ πως μάθων, forte perspexit, sive
accidit ut perspiceret.

Ρ

Ρίπος, A. 536. quævis corporis pars.
sed κατ' ἐξοχὴν, facies.

Ρίζωμα, S. 419. progenies, tanquam
e radice pullulans.

* Ριμφάγεμος, C. 1056. curru volans
celerrimo.

Ριπαί, C. 1244. montes Riphæi, a
perpetuo ventorum ibi flantium
impetu ita denominati.

* Ρίψοπλος, arma projiciens, Ατθ. S.
321. πείσσει ῥίψαι τὰ ὅπλα, vel in
fugam vertens.

† Ροῖδος, A. 1017, πῆλιν γὰρ ροῖδος
ὅν ἀσπες ἦν, nam strepitus alarum
non obscuri erat indicii. Ροῖδος erat
a a turbidus

de *vibrentis* alarum *strepitus*, atque adeo *infaustus*: cum *meatus* avium *faustus* *oleret* esse *placidus* & *lenis*. Itaque, quod loco suo (V. *δῆρ-ρῶιδῶ*) monere *neglexi*, *Burtonus* non, ut videtur, debebat *vertere* ἐδ' ὄρεῖς ἰσθμῶς δῆρρῶιδῶ βῶς, neque *avis strepitu alarum signa prospera edit*, sed explicatius, *neque avis — δῆρρῶιδῶ turbide alis plangens edit — faustas voces, sive signa*. Priore *Sophoclis* loco utitur *Berglerus* ad *Aristoph.* *Nub.* v. 406. & *Av.* 1182. utroque *Spanhemius* ad *Callim.* *H.* in *Pallad.* v. 123, 124. p. 708, 716, ed. *Ernest.*

Ροδμῖζα, A. 324. *accurate examino.*

Ρούσιον, C. 852. *redemptionis pretium.*

— † nostrum adhibet *Pierſonius* ad *Marid.* p. 337.

* *Ρούτιολις*, S. 131. *urbis conservatrix*, *Minervæ* epitheton.

Ρυτῆς, S. 324. *servator*. sed C. 893. idem significat quod *χαλινός*, *hinc*, adeoque *απειδαν* δῶτ' ῥυτῆρος; proverbialiter denotat *festinantis impetum*, & quasi *laxatis habenis procurrentis*. ita recte observat *Triclinius* contra *Schol.* δῶτ' ῥυτῆρος, i.e. δῶτ' μιᾶς ὁρμῆς, ἀντὶ τῆς ὡς ἐχ' ἑκάστης ὁρμῆς εἴρηται δὲ ἐν μεταφορᾷ τῶν διωκόντων τινὰς πρᾶξιάντων, καὶ πᾶσις ἡνίας χαλδῶσαν, ὥςτε παχύτερον φέρεται. *Ρυτῆρας* γὰρ τὸς χαλινὸς φασί, ἐ τὰ ὑποδήματα, ὡς τὰ ἄλλῃ λέγεται. — † — vide *Wesseling.* *Observ.* p. 131. & *Albert.* ad *Hesychium.*

Σ

Σαίω, C. 312. *φαίδρα* *σαίνει* *με* ἀπ' ὀμφῶν, *lato*, & quasi *blandiente oculo me afficit*. S. 389, 710. *μέρον* ἐκκλίνω, ὑλκώομαι, quasi *blandiendo, evitare, vel propulsare cupio*,

† *Σάκς*, minus quam *ἀσπίς* de clypeis ὑπὸ κλοις dicebatur: sed utraque vox apud *Hom.* & veteres poetas sumpta. Unde S. 546, *σάκς* *κον-λωτῶν*, & v. 648, *σάκς* *ὑπὸ κλοις*. *Spanhem.* ad *Callim.* *H.* in *Dian.* v. 53.

Σαλίω, T. 23. metaphr. *tempestate agitor*. — † — locutionem pluribus illustrat *L. Bos* in *Epist.* ad *Hebr.* C. XII, v. 27. qui nostrum etiam utitur.

† *Σί γ' ἔναι*, C. 1187, quod ad te attinet. Ita vertit *Toup.* ad *Suid.* P. II, p. 80. vide *Observ.* Locutio plena est, τὸ ἔς, vel ἐπὶ, σί γ' ἔναι, sive potius καὶ τὸ ἔς &c. vide *Observ.* ad T. 990. *ἔναι* vero sæpe quasi abundanter usurpatur. vid. *Viger.* Cap. V. Sect. 6, reg. 10.

* *Σηματαργός*, S. 497, ὃ τὰ σημεῖα ἐγ-ζεύφας τῇ ἀσπίδι.

Σίγα, P. 1240. *κλειύσας* *σίγα* *κρύψας*, pro *σιγῶν* adverbialiter. T. 1221. A. 712.

Σίγα, mod. imper. *tace*, C. 111. ubi *N. B.* accentus *distinctionem*, unde hujus ultima semper *produitur*, illius autem *corripitur*.

* *Σιδερόνου*, S. 794. *ἀλαχάρια* *σιδη-ρόνου*, sc. τῇ ἀλῇ σιδῆρος τὸ μῆτρον ποιησάτη· καὶ γὰρ τὸ δ' *Οιδίπας* *ἐκπρά-σατο* ἀλῇ σιδῆρος αὐτὸς· τὴν δὲ αὐτὴν κλη-σάσθαι.

* *Σιδερόντοις*, *τυποῖς ἀσπίδος*, P. 1147. *ferreis clypei cæclaturis*.

* *Σιδερόπλακτος*, *Dor.* S. 917. *ferro percussus*.

Σιδερόφρων, S. 52. *ἀκαμπτος* τὰ φρονή-ματι, *crudelis*, *flexi* *nescius*.

Σκαιστινῆ, C. 1209, *ingenii sinistri pravitas*.

† *Σκίλος*, P. 1422, ἐπὶ σκίλῳ πάλιν χωρεῖ, retro ibat *cessum*. ita vertit *Bergler.* ad *Aristoph.* *Av.* v. 382. qui

- qui laudat *Hefycbium*, Ἐπὶ σκίλῳ, εἰς τὰ ὀπίσω, id est, *retro*.
 Σκηπτὴς, A. 425. hic loci denotatur ἄνθρωπος ἰουδαῖος ἢ σφοδραῖος ὅταν σκυρῶσιν τῇ γῇ, καὶ πάλιν ἄνθρωπος αἰρή, *turbo*, *procella*.
 Σκῆπτρον, C. 842. metaph. pro *filibus*, quibus, tanquam *baculo* senex innitebatur.
 Σκιά, S. 984. *manes* Oedipi.
 Σκιάζομαι, P. 129. subaud. πῶρονι, *barba obumbror*.
 Σπαρτὴς, S. 418, 480. C. 1530. ortus *e dentibus draconis seminatis*, quem interfecit Cadmus. denotatur hic familia apud Thebanos *nobilissima*, quorum in corpore erat forma lanceæ descripta. ita Apoll. l. 3. p. 156. ἀσπιδόκετος ὃ Κάδμος κτείνει τ' ἀρά-κροτα, καὶ τ' Ἀθηνᾶς ὑποθεμύνας, τὰς ὀδόντας αὐτῶ ἀπείρε' τέτων ὃ σπαρύν-των ἀνέταλαν ὅκ γὰρ ἀνδρὶς ἐνοπλοί, ὡς ἐκάλισται Σπαρτῆς.
 Σπείρω, ἄρρωσκω, S. 760. *liberos gigno*. hæc frequens occurrit metaphora.
 Σπέρω, T. 1087. familia, μικρὸν σπέρω, familia *ignobilis*.
 Σπυδαῖος, C. 570. cura dignus, prout aspectus docet.
 Στήνω, S. 222. ὑποδύω, *sustineo*, S. 893. *perdure*. — † — T. 349. celo, καὶ ἐγὼ σιγῇ στήνω, *quatenus silentio premam*. ita P. 1230. vide Arnald. Lect. Græc. p. 123. & Valk. ad Euripid. Hippol. p. 257.
 Σπινώπης, T. 1398. subaud. locus, *angustia*. ἴσθιον γὰρ ὅτι ἐπὶ πολὺ στενωπὸς ἐκπεπληκὼς λίγαλα καὶ στήρεται ὃ ὀδὸς, ἢ ῥύμη, ἢ τόπος. ita Eustath. ad Il. ψ. p. 1308.
 Στήγω, C. 7511. P. 1713. *acquiesco*, *boni consulo*. C. 511, στήξω, *quæso*. S. 718. ἢ στήγων, *invitus*.
 * Σπικτός, T. 1345. *amabilis*.
 Σπινύχῳ, C. 684. *profundum solum*, vel *planitiem extensam*, tanquam

- pectora habens*.
 Στιγέω, A. 1142. *nimum lubricus aspici*, oculus ita *fulgore urens suo*, ut visu prioret.
 Στράτηγος, A. 8. *de civili etiam magistratu dicitur*.
 Στάλῳ, C. 1301. *exercitus speciali de causa missus*. C. 350. *expeditio*, *motus domi ortus*, vel *itineris causa*. T. 177. *pro populo in genere*.
 Στόμαχος, S. 453. *ore jactabundus*.
 Στόμασις, C. 789. δίνωσις *παρηγορία*. *clamorosa*, & *vehemens eloquentia*. translatione forsan sumpta a *ferro*, quod *σμοῦται*, sive *acuitur*. — † πολλὸν ἔχει στόματις, *multum habens acuminis*. Schol. δίνωσις καὶ *παρηγορία*, *atrocitatem & vasritiem*: Bergler. ad Aristoph. Nub. v. 1108.
 Στέφις, proprie *ostii cardo*, aut *vertebra*. interpretes hic loci P. 1143. reddunt *gyrus*, vet. Sch. ἢ ἀσφόδα τ' ὄρομα. forsan vero significat *lora*, quibus, tanquam *cardinalibus*, *clypeus circumagitur*.
 Συγκαταλέκων, S. 620. *simul deorsum traho*.
 Συδῆς, T. 454. *e conspectu amotus*. C. 118. *expulsus*. S. 949. *profectus*. C. 1725. *συσάμιν*, *abcamus*.
 Συμπαραστάς, S. 675. *adjutor asto*.
 Συμπρακτωρ, ἰδού, T. 116. *itineris comes*.
 † Σύν. T. 146, σύν τῷ Θεῷ Deo *faciente*. vide *Toupium* ad Suid P. II, p. 190. *Valken*. ad Euripid. Phœn. p. 232. *Abresch*. Dilucid. Thucyd. p. 130. & *Viger*. Cap. IX, Sect. 5. reg. 12. — Σύν γὰρ βαρεῖς T. 17, *annis graves*. Markland ad Euripid. Suppl. v. 1118. alibi dicitur etiam σύν *χρόνῳ*. sed *usitatus præpositio* supprimitur. — Σύν δικῇ *jure*, P. 157. *Solere hanc præpositionem cum nominibus ita adverbialiter*

T A

- bialiter reddi docebit Hoogveen ad Viger. p. 577. ed. 1766.
- Συναλλαγή, T. 34. commercium. δαιμόνων συναλλαγαίς, pro cū tūis πῶς τὸ θεῖον κρινωναίς. T. 970. νόσος συναλλαγῇ — κρινωνία νόσος, vel ἢ ἀπὸ νόσου. C. 402. ποίας φανίσης συναλλαγῆς, ποίας αἰτίας γυοιδνῆς, qua causa accidente.
- Συνήφης, P. 1330. συγῆς, fronte nebulosa tristis.
- † Σύνουμ, C. 332, consors, uxor. vide Bergler. ad Aristoph. Av. v. 209.
- Συνωλασπιρίω, C. 1132. condoleo.
- Σφυρήλατος, S. 822. talos persoffus.
- Σχίζω, P. 467, 977. reprimo. μεταφορὰ δὲ τῆ ἐρεσόντων· χάσσω γὰρ τὸ ἐπιγινῶν ἢ κωπῶν τῶν ἐρεσίαν. — † — Berglerus ad Aristoph. Nub. v. 107, loco priore utitur, qui verba χάσσω δεινὸν ὅμμα vertit remitte truculentum vultum: Scholion etiam, metaphorā a remigantibus; nam χάσσω est ἐπιγινῶν, inhibere aut cohibere remigium tonsarum.
- Σχολῶ, pro Ἀλβρίω, T. 1295. ἐν σχολῇ κρυψύ, T. 442. adverbialiter, tarde admodum, vel nunquam omnino.

T

- Ταλακχέδω, C. 532. mala perpeffus.
- Τάλις, A. 641. ἡ μεζόζαμος παρῆν, ἢ χατνωμασμένη πνί. Hesych. virgo viro desponsata. — † — Schol. τάλις λίζαται παρ' Αἰωλεῦσιν, ἡ ὀνομασθεῖσα πνί νύμφη. Confer viros doctos ad Hesychium. de dialecto Æolicā in Attico Iambo vide Obferv. ad Oed. C. 910.
- Ταμίας, A. 1170. rerum arbiter & dispensator.
- † Τάν. T. 1155, ὦ τῶν, amice. Mæris, ὦ τῶν, Ἀττικῶς. ὦ σὺ, Ἐλληνικῶς. nostrum adhibet Pierfon. vide & Obferv. ad Oed. C. 1165.

T E

- Ταυπαλώ, A. 137. ταυταλωθεῖς, deturbatus. διαπναχθεῖς, ἀνάδειν κῆτω διασιδεῖς.
- * Τερρόσιω, S. 246. terrore percussus.
- * Τερφός, S. 541. ἡρῖ, δασυτάτη, crebro & copiose surgens.
- * Τεωροκλονίω, tauros immolo, S. 292. — † — De deorum sacris in genere usurpatum esse memorat Spanhemius ad Callim. H. in Apoll. v. 79. ubi contra Servium disputat asserentem ubique Jovi juvencum immolatum esse. Τεωροκλονίω vero ut,
- * Τεωροφάγιω, S. 43.
- * Τεχύρροτος, & τεχύρροτος, tumultuose & festinanter advolans, S. 291. C. 1075.
- † Τετηγμένω, S. 721, incitatum me verbis certe non mitigabis. Valken. ad Euripid. Hipp. p. 239.
- Τείνω, S. 619, 769. A. 723. neutraliter ut contendo apud Latinos. P. 448. ἐς σὲ τείνῃ, ad te pertinet.
- * Τεκορῆιος, S. 935. liberos pariens.
- Τελίω, T. 230. ἐς ἀσὲς πλῶ, in civium numerum ascribor. S. 665, ὅποι πλῶ, quem ad finem perducet. T. 748. κέρδω πλεῖ, præmium conferre.
- Τελέσφορος, ἀρετῇ, P. 69. S. 661. imprecationes cum effectu, ad exitum perductæ. χάρις, gratia, cujus fructus durabit, C. 1485.
- Τέλη, τὰ, C. 1044. αἱ πλεταῖ, sacra mysteria. vide Obferv. A. 1257. sacra nuptialia, τὰς γαμῶντες τελείας ἐκάλεον.
- Τέλος, S. 1033. τῷ Καδμείῳ τέλος Cadmaeorum magistratibus, τῷ πάγκρατι ἢ Θεσσίῳ καὶ πλῆθι. A. 67, τοῖς ἐν τέλει βεῖωσι, i. e. τοῖς βασιλεῦσι· τέλος γὰρ ἐστὶ τιμῶν ἡ Βασιλείω, μὲν ἢ ὅποι ἐστὶ πρᾶντιν χωρῆσιν. A. 147. πᾶν γὰρ τέλος, armorum spolia, tanquam debita victoribus tributa.

* Τερόσκοπος,

* Τρεῖσκοπος, T. 613. *observator portentorum.*

* Τίριμνα, P. 345. *superior ædium pars.*

Τετραδάμων, P. 825. *χρῆσιν, quatuor pedum ungulis.*

* Τελχεύς, S. 650. *vir armatus, ὁ σὺν τούχοι.* — † loco utitur *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Jov.* 77. ubi notandum monet *Anna Fabri* rara esse nomina in *της* desinentia, quæ habeant *η* in penultima. Ita *ἄλφη-της*, S. 776. Hinc *Lexicis* auctoritas accedat.

Τηλέπορος, A. 995. *procul remotus.*

† Τητάμινος, *privatus, orbatus*, C. 1615, 1196, ubi vide *Observ.* cf. *Valken.* ad *Theocrit.* *Adonias.* p. 201.

Τηνίτομα, C. 1043. *ἐπιμελῆμα, nutricis instar curo foveoque.*

Τιμάω, S. 722. *punio, ulciscor.*

Τιμή, C. 373. idem quod *τιμωρία.*

† Τιμήστει, A. 216. *Mæris, πμήσι*, *Αττικῶς. τιμηδόντει, Ελληνικῶς.* plura alia notat ibi *Pierfonus.*

† Τίς, quis? τί τὸδ' ἄχθος ἥκεις φέρων; A. 1188, *quid malum est hoc, cuius nuncium affers? Τί τὸτ' ἂν ἐκχέσεις;* *Quid hoc sibi velle conijcere possis?* alia similia vide ad *Oed.* T. v. 2, *observata.* — Τί δὲ nonnunquam reticetur, P. 741, *Εἰ νυκτὸς αὐτοῖς ἀποσπείλομεν ἐν λόγῳ;* pro τί δ', εἰ — *Quid si noctu ex insidiis irrumpamus?* *Hoogveen* de *Partic.* p. 1294. — Εἰ τις ἄλλος, vide V. εἰ. eodem sensu dicitur C. 1661, εἰ πρὸς βροτῶν. cf. *Bergler.* ad *Aristoph.* *Plut.* v. 655. & *Observ.* ad loc. — Εἰ τι quodcumque C. 1476. vide ad *Observ.* ad v. 1446. — Τίς (enclitic.) sensum intendit, C. 1135. quod & ibi & alias observatum est. quem usum notavit etiam *Bacchius* ad *Xenoph.* εἰ γὰρ τι, etenim nullo modo, sæpissime in his fabulis occurrit. vide

Valk. ad *Euripid.* *Hippol.* p. 249, qui tamen parum recte voculam *τι* censet *πλινάειν.* lege *Hoogveen.* de *Partic.* Cap. LIX. 4, 9. — Τίς sæpe refertur ad eos, de quibus agitur aut actum est, & quos alloquimur. S. 408, *τινι, isti, Tydeo.* locum citat *Dukerus* ad *Thucyd.* V, 14, 42. vide etiam *Klotzium* ad *Tyrtæum* p. 28. A. 763, *τινὰ* dicit de *se ipsa* *Hæmon.* — Τίς pro articulo postpositivo ponitur. vide *Observ.* ad *Oed.* T. 1492. & *Sept.* 441.

Τόξωμα, A. 1199. *metaphorice, mala denunciata, tanquam spicula emissa.* ita A. 1046.

Τοξύνω, T. 1205. *καθ' ὑπεροχὴν τοξόσας ἐπιτυχῶν, εὐτυχήσας* *metaphora* ab iis, qui in jaculando bene collimantes scopum attingunt, denotans hominem supra modum fortunatum. Similis locutio est ista *Horatiana:*

Quid brevi fortes jaculamur ævo multa?

† Τοῦτον ἐλπίδων, T. 781, *tantillum spei.* τοσούτον γ' οἶδα, T. 1454, *Atqui hoc saltem novi.* Vide *Valken.* ad *Euripid.* *Hippol.* p. 299. & 250.

Τοῦτο, A. 173. significat *partim*, elliptice pro καὶ τὸτο μέρος.

† Τρίφω, usitatus *nutrio.* verum significatu *Sophocleo* dicitur pro *habeo.* Ita T. 364. C. 178, *τίτρεφιν habere solet, habet.* A. 910, *καθ' ἐν ἐλπίσι τρίφω magnam spem habeo.* locis a *Casaubono* notatis. *Causabonum* citavit *Valk.* ad *Euripid.* *Hipp.* p. 203. *Abreschium* etiam *Anim.* ad *Æsch.* p. 81. Hinc *τρίφιδω habere se, versari, vivere:* C. 799. vide *Observ.* ad *Oed.* T. 380. Inde *τροφὴ, τροφείον, de vivendi ratione.* Cave ut *τροφῶν* pluralem vocis *τροφῆ* eodem sensu adhibiturum cum

eum παροι αλτρίτες, nutrices, (quod fecerunt nonnulli viri docti,) confundas. hunc usum verbi τρέφω Lexica etiam vulgaria memorarunt: non item ejus derivatorum. de singulis dicitur in *Aulario* Obs. ad Oed. C. v. 1262.

Τρέδωλος, T. 1073. servus ex tertia generatione.

* Τρίπαλτος, πῆματι, S. 993. *damna ter inflicta*, ut Spanheim. ad Jul. p. 262. Sch. πολυπορεύτων καὶ πολυκινήτων δυσχερῶν οἱ γὰρ μυχόμενοι πολλοῖς ὁμοῦς χροῖσι αὐτὸς τῷτο.

* Τρίχαλος, S. 766. *trifidus*, ut Stanl. Sch. Seld. παχύς.

Τρεφίον, S. 483. τὸ ὀφειλόμενον πῶς τρεφῶσι γίγναι, *nutritionis praeium*.

Τρεφὴ, T. 1. pro progenies, quae nutritur. C. 320, 339, 1686. *vivendi ratio, victus*.

† Τροχός, A. 1079. *curfus*. sed legendum est ibi τρέχς. Etymologus (a *Valkenari* ad *Ammonium* citatus),

Τρόχς, ὁ πόθος, ὃν τρέχουσιν Τροχός ὅ, ὁ πείχων.

Τρύχω, T. 674. *discrecio animi*.

* Τυμωρίς, A. 261. οὐ κατὰ βῆθος λῶσις, non erat *tumulus aggestus*.

* Τυμωρός, S. 1030. χειρώματα, *officia ad tumulum libatoria*. Τύμωται ἐπὶ τοῖς νεκροῖς ἀπὸ χειρῶν ἐξαλλόμενα τῷ τύμῳ ὃ νεκρός.

* Τυμωχίς, A. 861. ἔργον τὸ ὑπὸ τῇ γῆς κείῃ καταργηθῆναι.

Τύχνη, A. 1185. ponitur adjective τύχνην ὁπλῶν, *habitus & apparatus regius*. T. 596. τύχνην δρῶν, ἀντὶ τῆς βασιλῆως.

Τυφός, A. 425. P. 1171. τὸ σφοδρὸν ὃ ἀνίμω, *ventus infestus & vebemens*.

Τύχη, in *malam* perinde ac *bonam partem* sumitur, P. 909, &c. πῦδος τῆς τύχης, T. 1090. ut Hor. *fortuna filius*.

Τύς, S. 490, 643. pro ἕως. — † — vide *Hoogeveen*. de Partic. p. 1221.

Υ.

† Υἱός, C. 877. *contumelia*. Αἰ' αὖτ' ὕος πῦδ', *istae nomine contumelia est?* Attica loquendi formula est, inquit T. H. ad *Lucian* T. I, p. 337. *gravem indignationem continens*.

Υἱόζω, ὕψος ὁρῶν σημαῖα, P. 1129. ὑπερφανὴ καὶ μετ' ἀλαζονείας, *ambitiose & insolenter ornata*. — † — Υἱοσμῖνος eleganter dicitur id quod *ambitiosum* est, & *insolenter ornatum*. L. Bos. *Observ. Crit.* p. 17. ὡς ἡμῶς ὕψιζι, P. 633. *injuria nos afficit*. vide notas. & cf. *Reitzium* ad *Lucian* T. III, p. 580, v. 20.

Υμνίσμας, S. 7. in *malam partem* sumitur, non ut Sch. ἐπαινοῖς, sed *convitiis celebratur*. in *Eustath.* in ll. ζ. hunc ipsum locum citans.

Υπεδραμῖω, P. 890. *effugere conor, quasi per excursum e via*.

Υπετρέπωμαι, C. 559. *tergiversanter negligo*.

Υπεξίλιν, T. 235. *subducens se, clam avertens, vel exceptionem faciens*.

† Υπέρ, super. — item propter, A. 945, βραδύτης ὑπέρ. vide *Markland*. ad *Suppl.* 1125. — pro, ὑπὲρ πατρῶς, P. 930. ἡμῶν ὑπέρ P. 1244.

* Υπερδίδω, S. 298. *supra modum timo alicujus causa*.

† Υπερέχων, *fines justitiae superare, excedere, violare*, A. 462. — *superare, vincere*, P. 591. ex quo loco discant tyrones discernere ὑπεδραμῖν ab ὑπεδραμῖν *effugere*.

Υπερίχω, S. 221. ὑπὲρ τῆς πόλεως βοηθεῖν ἔχων.

Υπερέπλημι, A. 114. *superne volo*.

Υπεροπία, T. 894. *adverbialiter. contemptim, praesuperbia*.

* Υπέρφω, P. 563. idem quod ὑπερφῶς, *supra modum, vel forte pro υπέρειν metri gratia*.

† Υπερχομαι,

† Υπέρχομαι, T. 394, *subvenio, circumvenio*. Επταῦθα ἢ τὸ ὑπὸ λανθόντων ἀπομαρτυροῦν τὸν παλαιότερον λόγον, ὅπου τὸς ἀντιπάλους ὑπέρχομαι λαλόντες, ἵνα ἐν χειρώσιν αὐτῶν ποιήσωτες κατασφύσωσι. De voce ὑπέρχομαι translate etiam adhibita nonnulla notat Tour ad Suid. P. III, p. 258. qui Sophoclis Schol. utitur.

Υπερίτω, T. 225. ἴσω, ita *subservio, ut morbi remedium inveniam*.

Υπίκω, A. 516. v. not. *inviti ora continent*.

† Υπὸ, sæpe per ellipsin post participia omitti contra *Vorsium* docet Hor. *Vitringa Animadv.* p. 232, ex C. 1320. S. 731.

Υπόληπτοι, τῆμεν, C. 788. ὅσα ἀληθῆς, ἀπὸ πικροδρόμοι, *mendax, subornatum*.

Υπουλος, κακῶν, T. 1395. v. not. *tantumquam obducta cicatrice vulnus*.

Υπερφθόροι, ἰθιγόνες, A. 1088. αἱ μίλλασαι ὕστερον βλάψου, quæ antecedentem scelestam in fine perdent.

Υψίπυς, T. 876. *altipes, sive in sublimine incedens*.

Φ

† Φαινός, pro φαεινός, *lucidus*, P. 84. Ita Æoles: quo modo δινάζω pro δινάζω, q. v.

† Φαίνομαι, sæpe ponitur pro αἶμι. T. 590, *you shew yourself*. C. 798. P. 1651. &c. vide V. δακν.

Φάτις, T. 151. v. not. κατ' ἐξοχήν, *oraculi responsam*. sic & φήμη, T. 43, 162, 483. τὴν ἐπιδόμην φάτις, *rumorem popularem*.

* Φεγγαῖος, S. 402, 455, 476, 803. *sponsor idoneus in bello, qui quod promisit præstare valet*. — † — de hac voce vide quæ vir doctus adnotavit ad *Thycydidem*.

† Φέρον, *ferre*. A. 1188, ἄχθος βασίλειον ἔχεις φέρον, *ætumnas, tristitiam, sive tristem nuncium de regibus afferri*. de quo usu participia vide V. ἡμ. sic ἑρμῶφρος φέρον *calamitatis nuncium afferre*, P. 1089, & v. 1359, φέρον ἡμῶν. — Φέρετε ἄς π, *ferre se, tendere, ad aliquid; pertinere, spectare*. T. 508, ἄς ἀπλὸν φέρε. *ibidem* v. 525, ἄς βλάστω φέρον, *quod ad injuriam pertinet; iniquum aff.* vide Markland ad *Euripid.* Suppl. v. 295. — Τὸ φέρον, *quod nobis accidit*, C. 1692. ubi vide *Observ.* — Notanda vis est verbi mediū φέρω, P. 1572, δύσχεος ἀγγελίας ἴπες οἶση, *tristem nuncium accipies, audies*. Φερόμεν enim hic est *accipio aliquid ab altero allatum*. ut καμύλιον, de quo Kuster p. 86. ed. Lips. 1752.

Φέρομαι, T. 509, ὥλιος ἢ γὰρ φέρομαι, sc. τῇ σφαιρᾷ, *in scientia plus proficit, quam ego*.

* Φηροσθόνες, S. 1062. *pestifer, ad exitium inferendum natus*.

Φθινοῦται, T. 916. παλαιὰ, παρολαλῶνται, *obsoleta, irrita*.

† Φθόρος, *perniciēs*. S. 258, εὖναι (ἰς φθόρον) σὺ γὰρ ἀναχέσῃ τὰδε i. e. ἰς φθόρον ἀπιδέσσει, *nonne, perdita, de his tacere sustinebis*. Ita verto in *Observ.* ad locum. Similiter ἄς ἡλιδρον *Sophocli* dicitur T. 1156, Οὐκ (ἰς ἡλιδρον) ἀ σιωπήσεις ἴση; *Nonne, perditis, nonne hæc tacebis?* Ita distinguendum volui pro εὖναι ἄς ἡλιδρον; εὖ — signo nempe interrogandi deleto, quod parenthesis adhibendam fatis, ut videbatur, significabat.

Φιλαιαδής, S. 924. *bonorum amans*.

Φιλαιμύλος, S. 45. *sanguine gaudens*.

Φιλίω, C. 296. A. 500, &c. pro *solio*.

* Φιλιδυτής, S. 185. ἄετον φιλιδυτήν, in

in quibus *vitimæ* frequentes mac-
tantur.

Φιλόπολις, S. 182. civitatis amans.
— † — hanc vocem contra *Aris-
tophanis* Scholiastem, qui scribit
Φιλόπολις κοινόν Φιλόπατρις Αττικόν
asserit vir doctus ad *Thucyd.* VI,
92.

Φιλοσύνως, S. 285. ἡρηνητικῶς, gemitu-
bunde cum querelis.

Φλίω, ὑπὸ χρείας, S. 292. necessitate
pressos excito. ζαπυῶ, ἀνυείρω.

Φύον, A. 426. metaphorice de arbo-
rum foliis, sicut & coma usurpatur a
Poetis Latinis.

Φύσημα, C. 692. causa terroris.

* Φονήριος, S. 946. sanguine manans.

Φρεάδην, T. 1319. raptim cum impetu.

* Φρενάλης, S. 763. mente perditus.

Φροίμιον, S. 7. ἀντικῶς, pro αἰσίοιμιον.
proprie *prælium* ad cantandum,
vel in dicendo *præfatio*, hic vero
cantilena lugubris, vel *occantatio*
contumeliosa.

† Φρυγίμα, de grandioribus bestiis,
ferocioribusque, usitatus dicitur, &
præcipue de *equis*. ut S. 481, ἰπ-
πικῶν Φρυγιάτων βρόμος. *Callim.*
H. in *Pallad.* v. 2, ἰπποὶ Φρυγιστοῦ-
μαι. ubi vide *T. Grævium*; *Span-
hemium* etiam, qui *Æschylum* citat.
vide etiam *Observ.* ad locum.

† Φῦμι, *sum*. ἔφω, *sum* T. 609. P. 135,
ἔφω *est*. vide *Markland* ad *Euripid.*
Suppl. v. 292. ut & de voce Φῦω
infra.

Φύξιμα, A. 800. fugiendi potestatem
habens.

Φύσις, T. 750. habitus corporis, vel
aspectus. — † — Φύσις, *natura*,
P. 408. φύσις *ingenia*, T. 683.
αἷ ὃ τοιαῦτα φύσις. *Schol.* ὁ ἔχων
ἀνδρωπὸς τοιαύτην φύσιν. vide *Valk.*
Diatrib. *Euripid.* p. 76.

Φυλάμιος, C. 146. ἀπὸ γενέσεως, ἀπὸ
ἀρχῆς τυφλός, *ex natura infelix*.

Φυτεύς, T. 1481. proprie *plantator* †
parens.

† Φῦω, *gigno*. πύφω *sum*, P. 86, 925,
Πύφω *παις* ἔμυς, *qui meus est*
filius.

X

Χαλῶ, C. 195. ἔκω, ὃ ἐκ ἀντιτείνω,
remisso dolore cedo.

Χαλκροῶν, *Aeg.* C. 1040. Martem,
armis æreis strepentem.

Χαλκός, C. 57. ὁδός. Ἀλλὰ τὸ ἄνω μί-
ται καὶ Χαλκὸς ἐν τῷ Κολωνῷ, vel, quia
erat *ex ære strata*; vel, quod ibi
erat *descensus ad inferos*.

† Χάρις, *gratia*, *beneficium*. T. 1162,
lubenter, *amice*, ut mihi *gratum* fa-
cias. Πρὸς χάριν *adverbialiter*, ut
alibi αἰὲς *φιλίαν*. αἰὲς τὴν ἡδονὴν,
A. 1187. αἰὲς βίαν τινὸς *invito ali-*
quo, non semel in his fabulis. Loco
priori *Sophoclis* utitur *Markland* ad
Suppl. v. 384. Εμὲ χάριν dicitur
& ἐμὴν χάριν *suppressa præpositione*.
P. 779, εὖ τι, τὴν τ' ἐμὴν χάριν,
tui meique gratia. locutioni abunde
satisfecit vir doctus ad *Gregorium*
de *Dialecto Attica* p. 12.

Χειμῶζω, T. 101. A. 398. metaph.
tumultibus, tanquam *hiberna tem-*
pestate, *exagito*.

Χειμῶν, A. 682. ἀγὼς χειμῶνι, pugnae
quadam *tempestate*.

Χειρὸδεικτῶ, T. 911. ita manifestus,
ut *digito ostendatur*.

* Χειροτόνος, S. 179. λιταί, preces ma-
nibus *protenfis oblatae*.

* Χείρωμα, τυμωρόχον, S. 1030. inferiæ
ad defuncti tumulum *oblatae mani-*
*b*us, sive *libatio facta*.

Χείρωψ, P. 676. proprie τὸ ἐπιχόμενον
παῖς χερσὶν ὕδαρ. T. 248. *agua lus-*
tratis ante & post sacrificia *peracta*,
manibus adhibita.

rp®

Χειρὸς, T. 1501. metaph. *tanquam arva inculta, virgines innuptas perire.*

Χειρὺν, T. 487. metaph. *tanquam viduus, vitam ago solitariam.*

Χθόνιος, P. 1343. ἡχώριος, αὐτόχθων, S. 528. ὁ χθόνιος, sc. ὁ παρ' ἡμῶν τῶν φῶν, vel *terrigenæ*. C. 1752. ita hunc locum Schol. interpretatur, οἷς τὰ τελευτῆς κατὰ χώραν ἀπὸν, οἷς κατὰ χώραν ἐστὶ θάνατον, ἐπὶ ταῖς οὐκ ἀπὸ τῶν χθόν. sed Naogeorg. sic, *eos quibus in sepultis gratia est reposita* (sc. qui sepultus Atheniensibus beneficii gratiam referet) *lugere haud decet.* Nam dixerat Oedipus se morte ac sepulchro suo gratiam relaturum esse Atheniensibus, ut a Thebanis essent invicti: cum juxta oraculum ii essent victores, apud quos sepultum maneret Oedipi corpus. Χθόνια θύει, C. 1564. pro κατὰ χθόνια, ut P. 1343. — † — ἡ χθόνια ἐστὶν vocatur Proserpina, C. 1728, *terrestriis vestia.* vide Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 109 — Ζεὺς χθόνιος dicitur de Jove, tonante, ὃς terram tremefaciens, C. 1603, καὶ πᾶσι μὲν Ζεὺς χθόνιος. antea v. 1452, ἐκλυπῖς, αἰὲρ, ὃ Ζεὺς.

Χθονοειδής, T. 309. *terrestriis.*

Χιονότοφος, P. 819. dicitur πρὶς τοῦ χιονος, ἀπὸ τοῦ κρημαυμῆρον ἄνευ ὑπ' αὐτοῦ.

Χιονάω, proprie *lanugine obducor.* sed T. 752. pro αἰθάν.

Χρόν, S. 157. *extrema pars axis, quæ modiolò inferitur.* sed S. 377. metaph. χροῖαν ποδῶν, *propter mobilitatem.* — † — ἄξονων χροῖαν v. 157, sunt *rotarum strepitus.* & v. 377. χροῖαν ποδῶν *strepitus pedum.* Hesych. Χρόος, ξυσμός· ψόφος, φθόγγος. & Χρόω, τὸν ποδῶν ψόφος. Spanhem. ad Callim. H. in Apollon. v. 37, qui ibi *Æschyli* interpretes castigat. vide etiam Albertum ad Hesych.

qui laudat Merrick. ad Tryphiodor. v. 334.

Χρῶν, in genere *libatio quævis pateris effusa*; sæpius pro αἵ ἀποδοῦν τοῖς νεκροῖς ἐπιφιερόμεναι, A. 438. ἐπιτυμῶνιδες χρῶν, A. 95.

Χορεύω, T. 906. *ebori officio fungi,* vid. not. χορεύομαι ὡς ὁμῶν, T. 1103. *eboris celebrari.*

Χρῆνομαι, C. 360. *polius urbem, quasi imperio injusto regens.*

† Χρῆν, usitatus cum dativo conjungitur: Attice accusativum adsciscit. T. 833. Thomas M. χρῆμα πῶντοι πάντοτε λίγα, ὃ χρῆμα, εἰ καὶ Σοφοκλῆς ἀπαξ. sed & Sophocles præter Oedipi locum etiam Elestr. 35, a Stoebero ad Grammaticum adhibet. Eundem usum Atticum supra in voce Δᾶ observavimus.

Χρῆζω, T. 603, 605. C. 567. τίνος χρῆζω ἔχω. sed C. 1422, idem quod χρῆσμαινῶ oracula edo. χρῆσθαι, A. 24. usus, ut interpretes. sed Schol. παρὰ χρῆσθαι, *tanquam oraculo monitus.* Χρῆμα, apud Atticos sæpius πλοιάζει. φιλόφρον χρῆμα θηλάων, *mulierculæ vituperii amantissimæ.* P. 208.

* Χρηματοδότης, S. 735. *bonorum divisor.*

Χρησέλειον, S. 754. *cortina, five locus, e quo oracula edebantur.* item *oraculum ipsum,* C. 597, 1327. S. 236. — † — vide Fischeri "Defensionem quorundam locorum Platoniorum" suæ editioni Phædonis subjectam p. 311. & quem citat, Suidam V.

Χρησέλειος, S. 26. quæ, *tanquam oraculum, eventus futuros* significabant.

Χρημαίνομαι, P. 99. *πλοιάζω ὁμοίως.*

Χροίζομαι, S. 54. *cunctor, moras traho.*

Χρόνιος ἰδών, P. 380. *post longum tempus videns.* — † (de hoc usu adjectivorum vide nonnulla V. νόστιμος notata. χρόνιος etiam pro diu P. 14.) — χρόνως, tandem, P. 304, 315. subaud. præp. ἐν.

b b

Χρῆσταις,

Χρυσανγής, C. 678. *auri instar fulgens.*

Χρυσάνιος, Dor. C. 686, *aureas moderans habenas.*

Χρυσόκορυμβος, P. 200. *aurea coma decorus.*

Χρυσόκοιτος, P. 2. *ex auro compactus.*

Χρυσήληξ, S. 108. χρυσήν αἰετικαλαίαν ἔχων. P. 956. τυχόν, metaph. pro ἀνδρας, instar *aristæ* assurgentes, *castide aurea armatos.*

Χρυσήρυτος, γυνάς, A. 963. quia *aureo imbre* per tegulas immissus Jupiter Danaem stupravit.

Χρῆζω, P. 1653. αἰστανίω, ψηλαφῶ Hefych.

Χωρίς, τὸ τ'. C. 802. *diversum quiddam est*, &c. vide Obsrv. — † χωρίς, T. 616, *seorsum*, præ aliis. P. 1200, *χωρίς ἀλλήλων alia ab aliis separatim*. vide, si tanti videtur, Spanhem. qui locum Oedipi citat. ad Callim. in Pallad. v. 59.

Ψ

Ψαφιδός, S. 329. αἰσδοῦν, ἐλαφρῶ, λεπτήν ὄψιν, ἥτοι τὰς Ἀρχὰς λεπτολογεῖν γὰρ τὸ πρῶτον, διὸ καὶ διψήριον.

Ψιδάνυμος, S. 676. *nomen habens moribus non respondens.*

Ψήφος, τρυάνων, A. 60. *editum principum.*

Ψυχρός, A. 88. ἐπὶ ψυχροῖσι, in rebus periculosis, quæ metum incutiunt. († vide Vechner. Hallenolex. p. 459.) *Ψυχρὸν παραγκάλισμα*, A. 662, sc. *amplexus*, unde nihil com-
modi aut voluptatis.

Ω

† Ω τῶν, T. vide V. τῶν, Ωρόγος, S. 327. indefinite denotat aliquid valde antiquum. — vide Obsrv.

* Ωκύποιος, S. 749. παραδοσὶς ἢ πα-
χίως πνευθεῖσα.

Ωκυτόκος, C. 682. *parturitionem accelerans.*

Ωλισίοικος, S. 726. *domui perniciem afferens.*

* Ωμωδότης, S. 698. *crudeliter mordens cupiditas.*

* Ωμώροπος, S. 339. *de virginibus dicitur, αἱ ἄρτι δειπόμεναι, ἀφ' ὧν ῥόμβρον τὴν καρδίαν αὐτῶν ἐλθεῖν ἔς ὧσαν γάμον.*

Ωμόσιτος, S. 547. *crudivorum animal.*

Ωμόφρων, S. 736. *crudelis.*

Ωρεα, C. 378. ἐμὲ ὦραν π' εἶεν, mei *curam habituros.*

† Ως. P. 1483, ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντες διασώτῃω ἡμῖν, οἱ δ' ὡς σκῆπτροι. Pro νικῶν poni νικῶντες statuit Scholiastes. Fortasse participium quid subauditur: quod simplicius. Nos dominum meum victorem vocantes: illi alterum. Aliam viam insitit Hoogevenius: de Partic. p. 1176. — ὡς οὐ παρήσαν τῶν ἐμῶν τρυφῶν, P. 536, *Adeo (sive dummodo) non cedam meam dominationem*. locum adhibet Hoog. p. 1184. — Ως ἡμῖν, pro ὡς ἡμῖν δακεί, A. 1177, ubi vide notas, & *Toupium* in Suid. P. III, p. 90.

† Ως sæpe redditur *nam*. ut P. 1277, ἐρητύσαν τέκνα Δεινῆς ἀμείλιχος, ὡς ὁ κίνδυνος μίζας. ubi Scholiastes explicat pet ἐπεί. Optime vero monet Hoogev. p. 1195, inverso ordine retinere posse ὡς nativam potestatem: ὡς ὁ κίνδυνος μίζας, ἔτω σὺ ἐρήτυσαν &c. *Quemadmodum magnum est periculum*, ita depelle a filiis gravem contentionem. Eadem ratione accipi debere censeo v. 1094, ὡς ὁ ἀπυκάλω φόνος, ἔτω μὴ τείσης τιδὲ, *Quemadmodum dicam id quod te*
de

de metu liberet, ita desine hoc timere, ita confide.

† Ως, ubi bis in eadem collocatur periodo, altera accentu quidem acuto notata pro ὅπως ponitur. Ita usurpatur, P. 851, 852. ubi vide *Valkenarium*. quem appellavit etiam *Ernestus* ad *Callim.* p. 254. Consulendus vero de hac re omnino est *Hoogveenius* Cap. LVII, Sect. 11.

† Ως τί, quare, P. 634. quod elliptice poni censet *Hoogveen* p. 1190, 1191, pro ὡς τί ἀφιλεῖς μὲν ἰσοῦς τίδ' ἔστι, ut quid consequaris, me hoc rogas? Hic etiam a viro doctissimo sane & acutissimo dissentio tutius esse censens sub-

intelligere præpositionem ὡς, vel πρὸς, quæ nonnunquam propter significant (vide supra): ut in iis etiam locutionibus, ubi ὡς animatis, inanimatis etiam quanquam rarius, pro eis vel ὡς, ut loquuntur plurimi, præfigitur. vide *Klotzium* ad *Tyrtæum*, p. 81, qui ellipsi etiam favet.

† Ως, sicut, A. 1049. P. 1751. vide *Hoogveen.* de Partic. p. 1239. — Ut ὡς significat sic, ita: similiter ὡς — Itaque, quare, cum Indic. C. 1185. vide *Observ. & Hoogveen.* p. 1242. — Cum infin. P. 1144, 1380. cf. *Hoogv.* p. 1247.

F I N I S.

Præf. in Lex. Gr. pag. 1, l. 2. abs lege ab. p. 3, l. 4, ab im. objiciat. Lex. Voce ἀπαρτος l. negat se. V. ἀσκηπίετος l. ἀσκήπιον S. V. αὐθις l. jungitur. V. αὐχμηρὸς l. γίλωρ. V. διαπάτω l. impertio. Pro Εὐπρόκωπος suo loco l. Εὐπρόσωπος. V. κατήρχμα l. ἰλθεῖν. V. παιῶν l. ἐπ' ἀφίσει. V. παιδύτροφος l. palæstra. V. πιδόνομα l. plura differit. V. πόντος l. ἀντογλωττῶδα. V. πλάξ l. observat. V. ποίφυρμα l. emissio. V. πολυίλικτος l. varia. V. πρὸς l. quod in rem. V. πρὸς τριψιν l. πρὸς τριπεν & πρὸς τριπιδι. V. πρὸς l. alarum motu. V. πρὸς τριψιν l. vocem adhibet una cum.

E R R A T A

Pleraque in hanc tabulam relata, (quæ non omnia hujus sunt editionis,) in adnotatione admissa sunt. Accentus vitiose positos & omisos ipse sibi tradet lector corrigendos & sup- plendos. Et unus quidem error utique levis, quo nempe *gravis* accentus pro *acuto* ad finem periodi ultimâ verborum syllabâ inscribatur, ut sæpe in adnotatione est erratus, ita vix ulla, ac ne vix quidem, diligentia vitari potuit. Quod satis erit verbo monuisse. Deinde nonnulla in Scholiis Græcis of- fendet lector ab eorum cæteris editionibus discrepantia; quæ neque in hac editione mutata sunt, neque in tabula erratorum memorata, utpote a *Burtono* ex industria ita variata, ut pla- niora quædam difficiliorum loco verba (puerorum gratia) po- nerentur. Quod consilio non laudando neque imitando factum videtur: sed de hoc viderit *Burtonus*.

OED. TYR. not. 11, facinus. n. 85, Χρέα l. χρεία. Verf. 140. Κάμ-
ων l. Κάμ'ων — n. 142, ἐν κύκλῳ διελ. l. ἢ κύκλῳ διελ. n. 144, δειν. V.
225, post ὑπηρετῶν pone comma. n. 313, κλύς l. κλύς. n. 325, αἴως l.
αἴως. n. 368, ἡ κπειρᾶ l. ἡ κπειρᾶ. V. 437, κλύειν l. κλύειν. n. 431, consule.
n. 471, ἴστον δὲ ὡς l. ἴστον δὲ ὅτι ὡς. — Ἀλκείτο l. Ἀλκείτω. n. 485, inter-
ferendam. n. 513, legendum esse τὸ ἐπ' αὐτῷ — dele τὸ — n. 773, fin.
dignus erat majore. adde ex Heathio, *quam hæc erat gratia.* n. 844, Oedipo.
n. 857, Misc. Crit. p. 149. l. 159. n. 928, quidam. n. 1202, Poetic.
cap. 19. l. 13. V. 1254, Κάλαι l. Κάλαι. OED. COL. n. 2, τίς τὸν
l. πῆς τὸν — Pronomen πῆς — Αλκιδίου πῆς. n. 15, ὡς πῆς π. leg. ὡς
αὖν πῆς π. n. 78, oportet τοὺς ἐνθάδ' αὐτῷ μὴ κατ' ἄνθρωποις — *an voluerit*
Burtonus τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτῷ, μὴ κατ' ἄνθρωποις — *tantummodo enim de*
distinctione loquitur. V. 711, ἐκατομπίδων l. ἐκατομπίδων. n. 721, πῆς
αὐτὸν εἰς l. πῆς αὐτὸν ἰλθεῖν εἰς — φθάσας κῆ, dele κῆ — n. 859, εἰς τὸ μὴ
καταρᾶσθαι, dele μὴ — Var. Lect. ad. v. 1404, Κεῖς vel καὶ τίς. *Burtonus*
videtur voluisse κίς vel κάνης. καὶ τίς *enim est lectio vulgata, quam emenda-*
tum sit. V. 1431, εὐδδίη l. εὐδδίη. n. 1466, κατὰ τὴν Δ. l. τὸ κατὰ τὴν Δ.
ANTIG. n. 84, signum parentheseos pone post πόλιν, non post usurpato.
n. 334, deprehendatur. n. 1047, jam intentatus l. sum intentatus. PHOE-
NISS. n. 833, l. Οὐ γὰρ, δὲ μὴ καλὸν, οὐποτ' ἴφου φίλον, Οὐδ' οἱ μὴ νομιμοὶ ποτὶ
παῖδες — *ita enim Valk. partim edidit, partim e conjectura voluit: non uti in*

not. dicitur. — potest l. potest. V. 928, δὲ l. δὲ —

V. 1092, ἄγγελῶν l. ἀγγελῶν. Var. Lect. ad v. 1092, praeunte l. praeunte. Var. Lect. ad v. 1115, delecto l. deleto. n. 1114, *Iliad* δ. v. 85, l. 185. Var. Lect. ad v. 1131, praeunte. Var. Lect. ad v. 1358, ἄρχη l. ἀρχη. Var. Lect. ad v. 1403, ἔγχε l. ἔγχε. n. 1447, *Oidipus*. ita quidem e schedis Marklandi edidit Burtonus: verum Valkenarius non scripsit (ut ibi notatur) *Oidipus*, sed *Oidipus* o. r. n. 1518, φιλονεικίας. V. 1542, ἰμῶς omittitur post ἰδυμῶς. Var. Lect. ad v. 1150 u βάλω l. n βάλω. quod fortasse scribi debebat βάλω. Var. Lect. t. ad v. 1555, recepit. n. 1594, lacrymas. n. 1601, αἰμῶτος. V. 1717, ἄλλοις l. ἄλλοις. n. 1735, *Oedip*. V. 1788, ἔγχε. Aesch. n. 97, Sophoclem l. Euripidem. n. 165, precatio. n. 371, ponatur punctum. n. 396, χρυσάεμος. n. 583, *Ill.* l. *Idyl.* n. 848, infra 887, l. infra 881. n. 1001, ab *Ismena*. n. 1041, potius quam *πρωάνει*. V. 1045, πρῶτος κῆφας ἐγὼ —

